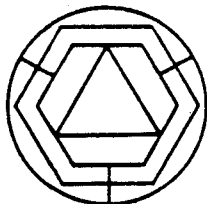

**ВСЕМИРОВИЯТ УЧИТЕЛ
БЕИНСА ДУНО
И ВЕЛИКО ТЪРНОВО**

Документална хроника

Том II

АЛФИОЛА

1996

Цветния пентаграм, внесен в Горницата 1922 г.

(Дарение от чужбина)

**ВСЕМИРОВИЯТ УЧИТЕЛ БЕИНСА ДУНО
И ВЕЛИКО ТЪРНОВО**

Документална хроника

Том II

*Тази книга е подготвена и се издава със средства на
търновската братска група на Общество „Бяло Братство“.*

Върху книгата работиха:

Павлина Даскалова — съставител

Даниела Анчева — съставител

Димитър Калев — редактор

Мария Христова — коректор

Огнян Георгиев — художник на корицата

Иван Джеджев — компютърен набор

Магдалена Георгиева — компютърен набор

Матей Тошков — предпечатна подготовка

Улв. № 323

Първо издание

ISBN 954-8139-10-3

ис
е
ма
дъ
пр
ка
пъ
ис
ко
и

ст
фе
ек
из
То
вя
из
ом
чр
на
ин
уд
хр
фа
на

пр
ср

*Единствената църква, която може да обедини
човечеството, това е Божествената Любов. В нея влизат
всички идейни хора, т.е. хората на безкористието.*

Учителя

ВМЕСТО УВОД

Учението на Исуса бе едно окултно учение: неговите дълбоки и основни истини са съставлявали тайно учение на първото християнство, което се е предавало от уста на уста, чрез посвещения в тъй наречените Христови, малки и големи, мистерии. Тия висши истини са се възприемали чрез една дълга подготовка: морално издигане; те са ставали предмет на лично преживяване и лична опитност, а не само на вяра, и са се възприемали като несъмнена жива действителност. Ето защо истинските християни на първите времена имаха моралната сила да следват препоръчвания от Исуса „тесен път“. Ето защо те основаха истински братски обществения, които просъществуваха около три столетия. Ето защо те умираха с песни и молитви по аренариите, разкъсвани от дивите зверове.

Но когато християнството стана държавна религия — религия от една страна на цялата невежествена народна маса, от друга — на робовладелците, феодалите, властодръжците, на всички, които живеяха в упражняване на експлоатацията, насилието, неправдата — тогава то биде подложено на изопачаване, тесният път биде изоставен, тайното учение — забравено. Тогава се създаде едно удобно християнство; започна да се проповядва и вяра в постигане царството Божие не на земята, а на небето, не чрез изпълнение волята Божия и прилагането на любовта, изключваща всяка омраза и всяко насилие, и не чрез постигане истинското съвършенство, а чрез Христовата жертва, чрез простата вяра в Христа, чрез изпълнението на чисто външни формалности и обреди. Стигна се по тоя път до индулгенциите и инквизицията. Тъй се замени „тесният път“ с широкия и удобен път на насилието, неправдата и греха. Но по тоя път официалното християнство изгуби своя истински живот и престана да бъде оня мощен фактор за всестраниното подигане на човека, каквото беше християнството на първите времена.

Западната цивилизация постигна много в областта на техническия прогрес и свързаните с него практически знания, разви извънмерно външните средства и методи за работа и научни изследвания, способствува за

развитието на интелекта и донесе един разцвет на дребния индивидуализъм. Но тази цивилизация пренебрегна духовната, истинската личност, занемари нейните висши и дълбоки заложби, забрави методите и пътищата за развитието именно на ония от тях, които правят човешката душа годна за най-висшите постижения, възприемчива за най-висшите пориви и стремежи, за великото и прекрасното, като ѝ придават при това една несломима мощ. Тая цивилизация привързва по-здраво човешкото съзнание към дребните нужди на живота, като прекомерно ги увеличи. Тя разви низшите животински инстинкти у човека, засили дребния практицизъм, създаде психологическите предпоставки за повърхностния материализъм и позитивизъм в науката и философията. Тя обезвери човечеството, умъртви религията, като я лиши от нейния висш идеализъм и я постави в услуга на организираната неправда и организираното насилие.

Предчувствайки това развитие на западния тип цивилизация, още в началото на века Петър Дънов развива своето учение, като изхожда от духа и основните начала на истинското християнство. Той възсъздава Христовото учение в неговия чист вид, както то е проповядвано и разбираемо от Исуса и първите черковни деятели, а освен това го допълва с онова ново, което Исус „би казал сега“ — след 2000 год. на хората; изяснява онова ново и велико, което иде и сега в света чрез живия и непрестанно творещ в душите Христос, проявяващ се във всичко велико и прекрасно, което се ражда и което иде в живота.

Ако Бог е говорил в миналото на хората — казва П. Дънов — той и днес говори; ако той днес не говори, тогава въобще не е говорил. Най-важното е: какво Бог сега иска да каже и казва на хората. Най-важни са „последните писма“ на вашия небесен баща!

Той проповядва прилагането на Христовото учение: отказване от робството на греха и низшия живот и възприемане „тесния път“ на усъвършенствуването, на новото раждане, на единението с Бога, чрез пълно изпълнение на неговата воля.

Тоя по-разумен живот и това по-висше съзнание е един процес на развитие, което П. Дънов обозначава с думата „ученичество“, като изразяваща най-характерните му особености.

„Ученик“ е онзи, който не само е разбрал, че е дошъл на земята да научи великото изкуство на разумния живот, да расте в знания, в постигане висшата истина, в проявление на божествената любов и достигне да бъде истински служител и съработник на висшите разумни сили и на Бога, но е и в състояние да даде всички жертви, да направи всички усилия, за да придобие и усъвършенствува постепенно това изкуство.

*Из книгата на Ангел Томов
„Религиозно-философския мироглед на Петър Дънов“
София, 1930 г.*

През 1914 г. Учителя тържествено отбелязва едно събитие, което оказва огромно въздействие не само на цялото съвременно човечество, но ще продължи да определя съдбините на идните поколения за хилядолетия напред. На 9 март (22 март н. ст.) той за първи път организира тържествено честване на духовната Нова година (което по-късно става традиция на Братството). Ала този път това не е просто поредната Нова година, а началото на една Нова епоха в човешката история — ЕПОХАТА НА ВОДОЛЕЯ. На състоялия се в един голям салон в София празник Учителя казва: „Днес аз уреждам празника на нашето общество и ви съобщавам следния реален факт: днес в Невидимия свят светлите невидими духове също празнуват. Там празнуват, защото всички членове на Черната ложка са изгонени, изхвърлени от астралния свят. Астралният свят е вече очистен от ангелите на тъмнината, от членовете на обществото на Сатаната. Но всички те са слезли тук, на земята, както когато се измита втория етаж на една двуетажна сграда, всичкият боклук от втория етаж пада на първия, на долния етаж. Това става и сега. Броят на adeptите на Черната ложка на земята е вече чувствително увеличен.“

Тази е годината, в която Учителя държи първата публична беседа — неделната беседа „Ето човекът“ от 16.03. (29.03.) — една седмица след отбелязване началото на епохата на Водолея. Това е и първата стенографирана беседа. Стенограф е Гълъбов. От тази година се стенографират и беседите на съборите и по този начин съдържанието им се запазва изцяло. До 1914 г. Словото се записва от бързописци и затова има непълноти.

Новата 1914 г. Учителя посреща по всяка вероятност в Търново, понеже още на 7.01. пише на Иларионови от София: „Аз пристигнах в София благополучно.“ Втори път посещава града през април. А през лятото Учителя е в Търново, както винаги няколко дена преди началото на годишната среща.

Съборът продължава от 10 до 17 август (23 — 31 н. ст.). Участват 81 членове на Веригата, отсъстват шестима, а са поканени и гости.

В първата беседа на срещата Учителя говори върху съвременната криза. Казва, че са свидетели на едно велико събитие — идването на Христа. Господ, за да ги събере, накарал е България да пази неутралитет.

На този събор Учителя говори много за духовния процес на познаване на Христос, за отваряне на духовните очи. Обяснява и вътрешния смисъл на лявата и дясната страна. Поръчва на присъстващите да правят опити, за да се научат да произнасят думата „любов“ правилно. А на празника св. Богородица Учителя казва на всички да отидат на църква, след което им говори върху вътрешния смисъл на църквата.

На тази среща се дава Лозинката, за да се оградят с нея, да я четат всеки ден през годината. А един ден седмично да изреждат по списък всички присъствали за благословение. Учителя изрично подчертава за какво да се молят през годината: първо, за прославяне името Божие на земята; второ, за идването на Царството Божие и трето, за изпълнение Волята Божия на земята.

СПОМЕНИ НА ЕЛЕНА ИЛАРИОНОВА

Когато отивахме да приготвим вилата на брат Ан. Бойнов за събора, Учителя ни каза: „Вижте колко е чисто небето. Астралният свят е вече очистен от лошите духове, те ще минат през земята, за да слязат долу и ще направят такива пакости, щото космите на децата ще побелеят. Ще преминете през големи страдания, но всякой ден ще ви дават по една торбичка да не ви е много тежко. Царството Божие насила се взема и който прави усилие, ще влезе вътре.“

Обърна се към мене и каза: „Елена, казвай на хората, че има един много по-красив живот от тоя, който сега живеят. Той ще дойде на земята по един естествен път. Ще се преродят 7000 напреднали духове и те ще оправят света.“

ПИСМА ДО СЕМЕЙСТВО ИЛАРИОНИ

София, 7.1.1914 г.

Люб. Е. К. Иларионову,

Аз пристигнах в София благополучно. Трима приятели ме посрещнаха. Вашата телеграма и тя пристигнала навреме. Вашата работа тук потръгва напред. И ще се уреди с помощта отгоре.

Сега, както ви казах, когато бях в Търново: вяра, воля, интелигентност, търпение и надежда. Това препоръчвам не само на вас, но и на всички приятели. Аз ще ви съдействувам. Великият и славният Баща на Небето не забравя нито едно от своите деца. Той ще изведе всичко в Победа и ще превърне противоположните неща в добро. Аз пак ще ви посетя. Животът във всичките свои прояви е едно благо от Бога. Временните неща са една подготовка за нещо по-добро в бъдещето.

Имелата*, която е изпратена оттук, ще я закачите. Може да вземете малко от нея за себе си, да си посварявате за освежаване ти и Еленка. Само да я не варите много на често. Пишете ми как е там времето.

Сега, на работа за Господа и Той ще благослови.

Ваш Верен: Подпис (П.К.Дънов)

* Имела (guai.) - бял имел - полупаразитно лечебно растение. (бел. ред.)

София, 3.III.1914 г.

Люб. Е. Иларионова,

От 9 Март напосле може да изберете която и да е дата. Имайте пълна вяра, желайте доброто и всичко се постига. Съмненията, колебанията всякога спъват човека. Бъдете едновременно и слушатели, и творители на Словото. Съвършената Божия и Господня Любов изпъжда навън всеки страх. Аз ще сторя всичко за Вас. Вървете по благословения път на Истината. Нейният Живот е благ. Да не Ви дотяга, когато Господ Ви изправя. Сърцето всякога трябва да бъде пълно с благодарности. Да бъде като добър извор, откъдето да можем всякога да черпим живата вода на живота. Да бъде място, гдето Господ да обитава. Използвайте всички блага. Гледайте на живота с окоето на вярата. Животът отсега иде. Истинският живот иска търпение, постоянство, прилежание, трудолюбие, благоразумие, смелост, решителност, самоотвержение, безкористие, съжаление, сннзхождение, радост. Умът, сърцето и волята трябва да съставляват едно неразривно съдружие за постигане светлите мисли на живота, реализирането на Божествената воля на земята. Все, що Господ е отредил, е добро. Това е опитността на всички добри хора в миналото и в настоящето, това ще бъде и опитността на всички ония в бъдещето.

Вървете по пътя, който съм ви посочил; следвайте великите Истини, които сте чули.

Ваш В. Подпис (П.К.Дънов)
Б.Г.Б.Н.С.И.В.

* * *

София, 4.III.1914 г.

(Върху плика е написано: „Да се отвори в събота вечер на 27, кога се съберете всички наедно. Отворете го към средата на събранието ви. Това е съобщението ви за тоя месец. След като го прочетете, коленичете и благодарете на Бога.“)

Приложете сол на вашия живот.

Съпротивете се на всички лоши желания.

Слушайте увещанието на Духа, който ви говори благо като на синове и гъщери и ви показва пътя на живота. Той се обръща към вас и ви казва: Чага мои, не презирайте наказанието от Господа и не се отегчавайте, когато ви обличава*. Защото Той наказва и поучава тия, които обича. Той ви прекарва през разните изпити на живота, за да ви очисти и обучи на търпение разумно и да ви приготви да участвувате в Неговата Слава. Вашите сърца трябва да станат огнища на Божията любов и умовете ви – носители на Божията Истина. Душите ви да се освежат и духовете ви да се ободрят. Нозете ви да тичат в пътя Господен и ръцете ви да се разпрострени за работа добра. Устата ви винаги да са подсладени с благото Слово на Живота. Ушите ви да са отворени за Знанието и Мъдростта и очите ви – за Истината. И така като очистите живота си,

* Обличавам (арх.) - разобличавам (бел. ред.)

Госпoг щe ви пoсeщaвa вcякoгa c Блaгия cи Дух. И щe имa в душaтa ви вcякoгa рaдocт и вecелиe. И cърцeтo ви щe cтaнe извoр бicтър нa живaтa вoдa, кoятo дa рaзхлaждa жaднaтa ви душa.

Жeлaя дa имa eдинcтвo и Любoв пoмeжду ви. Нacтoящиeтe ви мъчнoти и cтpaдaния зa бъдeщe щe дoнecят cвoитe дoбpи плoдoвe. Сeгa oтчacти знaeтe, oтчacти мърдyвaтe, нo кoгaтo гoйдe пълнoтaтa, тoгaвa щe рaзбeрeтe, чe y Бoгa вcичкo e дoбpo. Oпoлзoтвopявaйтe дoбpитe чacoвe нa живoтa cи.

Пoгнис (П.К.Дънoв)

* * *

София, 24.IV.1914 г.

Люб. К. Илaриoнoв,

Аз мисля cкopo дa пoсeтa Търнoвo. Кaквoтo имa, зaгържaйтe гo. Изпoлзвaйтe хубaвoтo вpeмe. Рaдвaйтe ce нa cлънчeвитe лъчи, кoитo нocят в ceбe cи Бoжecтвeнaтa мисъл cкpитa. Рaдвaйтe ce нa Прирoдaтa, кoятo рaзкpивa Гocпoднoтo дeлo, кoетo e cлaвнo и вeлиco. Рaдвaйтe ce нa живoтa, кoйтo изявлявa Любoвтa нa Гocпoдa нa Мирa. Хвaлeтe и cлaвeтe Гocпoдa нa Cпacениeтo пo вcякo вpeмe. Дa имa чoвeк пpизнaтeлнo cърцe, тoвa e вeлиco блaгo. Жeлaя нa вcички Гocпoг дa ви гaдe дoбpи cърцa, зa дa ce рaдвaтe и вecелитe в Нeгo и дa бъдeтe кpeпки и мъжecтвeни нa вcякo вpeмe. Гocпoг e вeрeн и блaг към вcички. Тoй e милocтив и блaгoутpoбeн. Вceки гeн нa живoтa рaзкpивa пo нeщo дoбpo. Блaжeн e oнзи, кoйтo рaзбupa.

Мoят душeвeн пoздpaв нa вcички.

Вaш Вeрeн: П.К.Дънoв

* * *

Кaзaнлък, 16.VI.1914 г.

Люб. Е. К. Илaриoнoви,

Зaвчepa вcички, cаmo мъжe oт Кaзaнлък, ce кaчихмe нa кoнe, кaтърци и мулeтa нa Бузлуджa. Нa eднa вicочинa oт 1500 м. нaд мoрcкoтo рaвнищe. Пpeкapaхмe мнoгo дoбpe, имaхмe гocтa пpиятни пpиклoчeния. Нa мнoзинa бeшe гocтa зop и възкaчвaнeтo, и cлизaнeтo. Нo тaкa тpябвa дa ce възпитaвaт вcички, дa бъдат рeшитeлни и смeли. Аз рaзглeждaх нaвcякъдe – и към Южнa, и към Сeвepнa Бългapия. Вaшeтo Търнoвo ce cвивaшe нa cвoeтo гнeздo кaтo oхлoв в чepупкaтa cи. Имaшe гъжд, гpaд, гpъмoтeвици и гъзи, нo вcички oстaнaхa нeнaквacени, нeoчyкaни. Днecкa cмe гoлу. Вcички cи пoчивaт oт умopaтa.

Тpябвaшe и вaс дa кaчa, щяхтe дa ce cъгpaдитe в мисли и жeлaния и щяхмe дa oстaвим вaшиeтe кpъвни cpoдници дa cи пoчивaт и рaбoтят тaм гoрe. Нo вce тaки щe тpябвa рaбoтa и пocтoянcтвo. Вpя нeпpeoдoлимa и твърдa. Ний щe уpeдим вcичкo c Гocпoднeтo Блaгocлoвeниe и Нeгoвaтa Cилa. Щe пpeoбърнeм вcичкo зa дoбpo. Тaкa ce учaт Бoжиитe пътищa и пoучeния.

Пoздpaв нa вcички пpиятeли нaрoчнo. В.В.

Пoздpaв и oт вcички пpиятeли тyк.

Пoгнис (П.К.Дънoв)

София, 17.VII.1914 г.

Люб. К. Иларионов,

Пътят Ви за Варна е отворен, ако желаете може да идете с Елена. Желая да зная Епитропов мина ли през Търново? Пишете ми. Ний може да слезем от София към 6-7 август.

Моят поздрав Вам и на Елена.

Ваш Верен: П.К.Дънов

* * *

Покана на специално картонче

Търново, VII.1914.

Срещата на Веригата Г*. ще стане на 10 Авг. 1914 Търново.

С Вяра се постига пътят на Истината.

Б.Г.н.А.О.Н.К.С. и Ж.**

Беинса Дуно

* * *

София, 18.X.1914 г.

Любез. К. Иларионов,

Бъдете добър да извадите 400 л. от спестовната книжка на пентограма и ми ги препратете в София. Аз получих колета и книгите. На Абдгжиева праща ли от „Науката и възпитанието“? Беседите вървят ли? Няма съмнение, ще вървят. Наскоро ще имате и четвъртата и петата беседа. Там, гдето ви укажат пътя, туряйте ги на работа. Този човек с житното зърно, с Духа, с талантите, с любовта ще работи. Светът се чисти. Хората се смушават. Те са като жена, която ѝ е дошло времето да ражда. Няма изходен път. През това място на Божественото чистене всички ще минат.

Вий сте бодър и весел юнак, готов пак за бой. Но сега ще воювате по-добре.

В.В. Поздрав на всички.

(подпис) П.К.Дънов

* * *

София, 18.X.1914 г.

Любез. Е. Иларионова,

Получих писмото Ви, а така също и колета и книгите. Надявам се да сте получили излезлите вече три беседи.

Бъдете смели и решителни. Вярата ви да бъде твърда и непоколебима в Господа. Истината от нищо не се бои. Тя озарява пътя на ония, които се подвизават към небето. Там, гдето влезе Тя, внася всичките блага. Ходете във виделината и бъдете виделина. Светът ще познае най-после на Кого да се служи.

Вие, ако усещате дълбоко побуждение, може да вземете детето. Стига това да го правите за Господа.

* Г. - Господня (бел. ред.)

** Б.Г.н.А.О.Н.К.С. и Ж. - Бог, Господ на Любовта, Обичта, Надеждата, които са сила и живот (бел. ред.)

Брат Ви Асен на заминаване от София идва да ме навесту. Той е добре засега. И него му трябва вътрешен дълбок мир. Обещах му, като ми се отвори пътят, да го посетя в Самоков.

Моят поздрав на всички. Ваш В.

Костагин сега е юнак.

П.К.Дънов

* * *

София, 25.XI.1914 г.

Люб. Е. Иларионова,

Получих Вашето писмо. Противоположностите трябва да се примиряват. Вярата да се усилва; несгодите да се приемат с радост. Въпросът с детето, то е ваша работа. Аз го оставих Вие да го решите, в един или друг смисъл. Всяка работа трябва да се извършва с вътрешно дълбоко побуждение и обмисляване. Всяко добро дело трябва да има в себе си три неща: да е за славата Божия, да е за доброто на душата и за доброто на нашето преуспяване. Работете в широк смисъл. Гледайте да бъдете в съприкосновение с всички души. Не се заблуждавайте от външния изглед на нещата. Еднообразието в живота действа вредно. Това, което става, е най-доброто. Изкуствените наредби са временни. Животът сега иде. Отсега нататък ще живеете. Миналото е подготовка на бъдещето.

Моят поздрав на всички.

На брат Ви Асен изпращали ли сте от беседите? Желая да зная.

Поздрав на Вас и на Костагина.

В.В. П.К.Дънов

ПРОТОКОЛИ ОТ ГОДИШНАТА СРЕЩА НА ВЕРИГАТА ТЪРНОВО, 1914 г.

Тази годишна среща на братята и сестрите от Веригата стана в Търново. Забелязваше се, че всички с нетърпение и възхищение са очаквали срещата, защото с горест преговаряха преминалото в 1913 год. — войни, неприятелски нашествия, земетръси и морове. То и стана причина лани да не се съберем, та при тази годишна обмяна на мисли в Школата за подвига всички очаквахме подновяване на изтощените сили и насърчение за по-интензивен поход в делото Господне.

Събранията станаха в миналогодишните места — колибите (вилите) на Ан. Бойнов и Бостанджиев. Вилата на първия служеше за преподаване, а оная на последния . за трапезария.

Присъствуват 81 души. Има надошли и 34 гости от Търново, Ст. Загора, Русе и от разни села: Кръвеник, Гачевци и пр. Освен тях имаше и 27 деца, доведени било от приятелите на Веригата, било от гостите, но те, децата, изключително се навъртаха около трапезарията и без да щат, служеха за охрана през деня на помещенията, докато възрастните слушаха беседите.

10 АВГУСТ, НЕДЕЛЯ

При откриването на срещата, 10 август, времето е ясно, тихо и с приятно поносима топлина. Само тук-там разни сигналаобразни облачета нарушават еднообразието в небосклона, който с тях пък придобива вълшебен изглед. Прекрасна утрин.

В 10 часа преди обед всички присъстващи членове с поименно повикване влязохме в заседателния салон, който имаше следната обстановка: дълга маса във формата на паралелограм, покрита с бял ленен плат, върху който е проточена виолетова лента, символизираща сила. На източната стена на салона, отдясно, личеше ликът на Спасителя, под който бе поставено знамето на Веригата, поясняващо духовната и вечна еволюция, а над двете тия картини бе проточена портокалена лента, означаваща живота. Зад самия 2-н Дънов, който заемаше първото място на масата, личаха розовата (любовта), портокалената (живота) и ясносинята (Духа) лента. Съвсем вляво, над самия вход, бе поставен българският трикоълор с една лента върху него, цветът на която не ни е познат. На западната стена, вляво, като гледаш към нея, бе поставен Пентаграмът, поясняващ петте велики добродетели, над който имаше жълта лента.

Първом влязоха жените, които насядаха пред масата, а след тях и мъжете, които заеха местата около нея. Повикването на едните и на другите стана по годината на повикването им във Веригата.

След като се наредихме, четохме „Добрата молитва“ и изпахме „Благословен Бог наш“. Учителя обяви:

— Аз ви приветствувам като добре дошли от името на всички наши приятели. Приветствувам ви от Името на Господа Нашего Исуса Христа. Това е първо събрание по рода си в Новата епоха. Вие сте в Новия Завет, в Новата епоха. Това събрание, което устройвам, е първо по рода си, защото е само в България. Христос иска от вас да имате една положителна вяра, вяра, която да внесе у вас всяка радост и веселие; вяра, която да ви въоръжи, за да понесете страданията, които настъпват за този свят. И понеже вие ще трябва да помагате, то, като пожарникарите, не може да се не изгорите и вие. Като помагаме на другите, ще пострадаме и ние заедно с тях. Но страданията, това са Божествените благословения, които Господ ни изпраща. И тия страдания, които Той ни изпраща, са както тези на Христос, Който страдаше в Себе Си. Защото не страдаше Той от камшиците, които Му удряха, а изпитваше вътрешни страдания. И ние по този начин ще

пострадаме вътрешно — ще имаме духовни вътрешни страдания, които като понесем, ще се и повдигнем.

Прочете страниците 5, 6 и 7 от книжката „Завета на цветните лъчи на светлината“, като разясни:

— Духът вечен подразбира безсмъртието, към което ние всички се стремим. Казва се: „Бъдете свършени и ви“, т.е. да бъдем свършени, както е Бог по отношение на нас свършен в милост, благодат, снисходителност. Първата дарба, с която трябва да започнете, то е милосърдието. Понеже Христос иде, то силата Му ще бъде седем пъти по-голяма, отколкото в миналите векове, а следователно и прогресът на човечеството ще бъде такъв. „Златният светилник“ означава Христовото учение, което сега се търси и което сега наставя. Повечето от хората спят. Сега Седемте Духове действуват, последната тръба е затръбила и вие всяко нещо бързо и неуморно ще гледате да го разберете, ако досега не сте сторили това.

Аз искам на първо място да имате вътрешно спокойствие, защото ние в сегашно време сме свидетели на велико събитие, което е настъпило на земята и което от хиляди години се е очаквало. В древността са говорили за него мъдри чловеци, пророците; за него говорят и днешните гадатели, очаквали сте го и вие. Всички са говорили за идването на Христа и аз няма да ви го описвам, защото вие сами ще го видите. И казвам ви, защото ме питате: обърнете се към хоризонта, отгдето изгрява Слънцето, обърнете се в себе си към източната посока. Страх не бива да имате. Страхът ще обърне вниманието ви в противоположно направление, а Христос, към Когото се обръщате, носи със Себе Си Божествената Правда, Божествената Любов, Мъдрост, Истина, с които ще озари света и ще тури ред и порядък. Едни ще помилва, а други ще накаже. Едни ще прекара през огън седем пъти, а други ще повдигне. И за всичко туй срокът е 24 часа. Това е ултиматум — последен срок, безразлично дали ще се подчинят или не. От всеки един, обаче, Христос иска отговор: да или не. Въпросът е твърде категоричен. Досега християнството е било неуспешно по единствената причина, че сме проповядвали на хора, които спят. А пък за да може да се разбере истината, човек трябва да е събуден и които се събудят, за тях е възкресението. В тия 24 часа във вас ще настане голяма промяна, щото понякога ще се чудите дали сте вие или не. Но на вас да не ви е странно. Това променение ще стане медлено, за да не се уплашите. В тази епоха, която наставя, Христос ще ви даде място, за да Му служите и вие ще бъдете доволни от тази работа, която ще ви даде. Но разбира се, това ще стане след като се минат тези 24 часа. А в 24-те часа вие ще слушате страданията и плача на света: ще видите на земята да мрат с хиляди хора от глад, болест, от вътрешни революции. След всичко туй Христос ще ви даде именно това служене, за което ви говорих. И понеже страданията на света са грехове, а греховете на света са наши грехове, то ние трябва да помогнем. Доколкото е възможно, ние трябва да облекчим техните страдания.

Най-първо, вие ще трябва да се запознаете с вашия ръководител, защото всички вие имате ръководители, които сега присъствуват. На тези ръководители

вие трябва да бъдете послушни, както ученикът е послушен на учителя. И ако отсега нататък някой не слуша своя ръководител, той не ще може да присъства на Господнето събрание, защото тия духове ще бъдат всякога с вас и през всичките страдания на света вие трябва да слушате техния глас, който е глас на любов. Нашата земя е 13-та сфера, а тя е равна на ада. Тази Европейска война сега става в ада и Христос е, Който участва в това сражение. Но като думам ад, то не е едно лошо място. То е място на исправление: след хиляди години, когато хората се очистят там, Господ наново ще ги изведе на лицето на земята. Ние всички сега сме в ада — ни повече, ни по-малко. Войната, която става сега, става между светлата и тъмната страна на астралния свят. В тъмната страна сега става това сражение. И когато вие пристъпите към границата, ще видите Христа.

Седалището на Духа във вас знаете ли къде е? То е в една празнина между двете вежди — то е мястото на Божествения Дух, то е мястото на безмълвието. Човек сам по себе си представлява един кръст: вежди, нос и чело. Затова у нас Господ живее в центъра на кръста и когато ние намерим този център, няма вече да биваме разпъвани.

Когато дойде Христос, някои от вас ще бъдат на 21, други на 14, а най-малките ще бъдат на 7 години. Но това разбирайте вътрешно. И според степента на това вътрешно развитие ще ви се даде и съответстващото знание (съответстващо, разбира се, на света), което ще разкрие Христос. И оная книга, за която е казано в Откровението — затворената книга, нея именно Христос ще отвори пред вас. На някои от вас Той ще прочете първите страници, на други — повече страници, но във всеки случай не повече от двадесет и една. Така, който е на 7 години, ще му прочете седем страници, а който е 21 годишен — двадесет и една страници. В тази книга ще намерите всички правила за Новия живот, а сега вие знаете само приготвителните правила.

Но вие не можете да познаете правилата Господни, Христови, докато не познаете какво нещо е Божествената Любов. Любовта — това е първият Божествен творчески принцип в света. Всички истини ни се откриват посредством Любовта. Тя е, която е създала нашия дух, тя е, която е сътворила света. Затова е то, гдето търсим Христос, защото само Той може да оплоди нашата душа, да оплоди и всичките зародиши, които от хиляди години чакат този благоприятен случай.

Това, което виждате на земята, съществува и вътре в душата: всички растения и животни съществуват и в душата. Следователно, когато вие правите пакост на някое растение, на някое животно във физическия свят, правите пакост на растението или животното във вашата душа. Тогава се поражда болест — ето как се пръкнут болестите. Защото външният свят е едно отражение на вътрешния, който съществува в нас. И тогава значи, че ние не можем да направим изменение вън, ако не направим изменение вътре в нас. Планетите, слънцата, що ги гледате на небето, това са живи същества, които са живели по-рано у вас и сега работят в небесните пространства. Искам да кажа, че и вие ще бъдете звезди, планети; и за вас ще пишат в бъдеще астрономите, както пишат за

днешните. Сeгa, кoлкoтo eднa плaнeтa e пo-дaлeч oт зeмятa, тoлкoвa нeйнoтo рaзвитиe e пo-дългo. Пo-дaлeчнaтa плaнeтa e пo-близo дo Бoгa и тя имa пo-гoлaмa слaвa.

Христoс сeгa слизa oт Бoжeствeния свят към нaс. Събитиятa, кoитo имa дa прeживeeм, сa мнoгo интeрeсни. Нe си прaвeтe илюзии oт сeгa нaтaтък дa бъдeтe щaстливи нa зeмятa, т.е. дa бъдeтe мaтeриaлнo щaстливи, зaщoтo всички щe бъдeтe гoрчивo излъгaни. Мaтeриaлнo щaстие нa зeмятa вие нe oчaквaйтe. Тeзи 24 чaсa нe сa зa тoвa и зaтoвa в тях пoдoбнo нeщo нe oчaквaйтe. Христoс, Кoйтo вeчe ликвидирa сeткитe, мoжe дa ви пoвикa и ви кaжe: „Тoвa нe e вaшe — дaйтe гo!“ И aслъ, виждaмe, нaли? Христoс кaтo дoйдe, кaзa дa сe дaдe нa бългaритe oтpeдeнoтo им oтпpeди тoлкoвa и тoлкoвa гoдини, нo свeтът нe им гo дaдe — Еврoпa oткaзa дa прилoжи тoзи зaкoн и пoискa дa дeйствувa пo стaрия зaкoн. Oбaчe, зaпoчвa сe oт държaвитe, тa щe сe стигнe дo oтдeлния чoвeк: кoй кaквoтo имa дa дaвa, щe гo дaдe. Щe сe рaзрушaт зaтвoритe, из кoитo всички трябвa дa излязaт. A всички, кoитo зaщищaвaт съврeмeния пoрядък, щe oтидaт зaeднo с нeгo, зaщoтo сeгa вeчe нe e „днeс с пaри, пa утрe вeрсия“, a пoрядъкът щe e „днeс с вярa, a утрe с пaри“. Aми чe кaк мoжeш дa имaш плoд, дoкaтo нe си съл? Нaй-първo трябвa дa пoсaдиш нeщo в зeмятa, зa дa имaш плoд. A пък вярaтa, тя e сeeнe. Aкo нe сeeш, щe си глaдeн. Всички вие думaтe „Гoспoди, блaгoслoви ни“. Е, хубaвo, пусни нeщo в зeмятa и аз щe блaгoслoвя, кaзвa Гoспoд.

Искaтe oщe дa видитe Христa, нo мнoзинa oт вaс сa Гo виждaли, и тo виждaли сa Гo мнoгo пъти, сaмo чe винaги пoчти сa кaзвaли: „Мoжe дa нe e Тoй, мoжe дa e друг.“ Имa пpимeри и измeждy вaс дaжe, кoгaтo стe срещaли Христa, нo нe стe Гo пoзнaвaли, зaщoтo стe сe съмнявaли.

Тa сeгa в свeтa сe изпълнявa стихът „Oтeц ви блaгoвoли дa ви дaдe Цaрствo.“ Хoрaтa нeкa си кaзвaт: „Вие ли щe oпpaвитe свeтa?“ Дa, ние щe гo oпpaвим и щe гo oпpaвим сeгa. Турили смe вeчe oгъня нa чeтиpитe стpaни нa свeтa и всичкo щe сe зaпaли и щe гoри: чумa, холeрa, зeмeтpeсeния и вceвъзмoжни стрaдaния. Свeти Илия всичкo щe рaзруши. И кoгaтo тoй нaпpaви всичкo нa кaшa, тoгaз Христoс щe прибeрe житoтo. Свeти Илия сeгa вършee и нeгoвaтa тoгя e чeтиpидeсeт oки и нe сe цeрeмoни. И слeд кaтo тoй сe рaзпpaви, щe сe пoяви и щe дoйдe Христoс, зa дa зaгoвoри Духът нa Лoвoвa.

В тeзи нaй-усилни врeмeнa Христoс ни e събрaл — eтo, тoвa e eднo чудo. И Гoспoд, зa дa ни събeрe, тaкa e нaрeдил рaбoтитe, чe Бългaрия дa кpoтувa. Зaтoвa тя държи нeутрaлитeт, кoгaтo нaвcякъдe другaдe сe бият. Зaтoвa и кpoтувaт зaeгa Гърция, Турция и Румъния. Тoвa e eднo oт нaй-гoлeмитe чудeсa, кoитo Христoс върши. В Бългaрия свeщeницитe щяхa дa имaт събpaниe нa 20 aвгуст, нo гo oтлoжили, зaщoтo врeмeнaтa сa лoши. Нo ние нaшeтo събpaниe нe гo oтлaгaмe, зaщoтo зa нaс лoшo врeмe нямa. И дeйствитeлнo, в пo-дoбpи врeмeнa, oткoлкoтo сeгaшнитe, пpaвo дa си кaжa, аз нe съм живял. Сeгaшнитe врeмeнa сa нaй-дoбpитe, глaвнo зaщoтo дoсeгa стe били рoби, a oтсeгa стe вeчe свoбoдни; и тaзи свoбoдa щe нoсим и рaзнoсим нa всички други. Ние щe oстaвим Свeти Илия дa свърши свoятa рaбoтa, a слeд нeгo, кaтo oвършee тoй, ние щe oтидeм дa сeeм.

Обаче, докато Св. Илия борави, ние ще чакаме известно време, през което други има да работят. Всякой един от вас е същество колективно: имате познати, приятели, роднини. Вие, които сте собственик на къщата, имате и други, които живеят около вас, и всичките трябва да оправят сметките си. Човек сам себе си като мрази, мрази и другите хора и всяко сражение е резултат от това смразяване. А пък ние трябва да повдигнем вибрациите на света, защото ако не сторим това, ние ще страдаме. Така е свързал Господ всинца ни с другите хора.

Христос е тук и аз бих желал да са отворени вашите очи. Постоянно се оплакват българите, че всичко им било вземано. То е въпрос. Това, което са им взели, е едно жабче, което ще прояде корема на тези, които са го глътнали, също както онези жабчета в реката Нил, които разяждат корубата* на крокодила, който ги е глътнал. Опасно е да се узурпира нещо, което Христос е дал. Цяла Европа глътна, каквото бе дадено на българите от Христа, но сега, ето, тази кражба излиза наяве, защото Христос ги хвана на мястото на престъплението. По този начин Христос иде да съди света и тази съдба е вече неотменима. След тая съдба чакаме възкресение — ново тяло, когато мъжете и жените ще бъдат свободни както в Райската градина. След смъртта си Христос се чисти 40 дена; а вие, за да се очистите, ще са нужни от 24 часа до 40 години и най-много след 40 години всички ще бъдете очистени. Та всички страдания могат да продължат от този период до 40 години. А 24 часа, това са две и половина години.

Това е то ултиматумът. Другото време ще е приравняване на сметките. В 24 часа ще почне войната и Св. Илия ще ходи с огън и меч. Тези 24 часа започват от тазгодишното равноденствие — 9 март** 1914 год., и всеки един час съответствува на един месец, а 24 месеца — това е един Божествен ден. По-малък ден от този не може за хората. За животните може, но за хората — не. Като се пресметне колко години ще струват една Божествена година, ще видите, че ще излезе, че българският народ е прекарал в робство само една нощ, т.е. малко повече от половин ден. Интересен е паралелът, който съществува между еврейския народ и нашия. Така след две и половина години ние, българите, ще минем Йордан, когато ще бъдем в Ханаанската земя. А в пустинята ще бъдете още две и половина години. Всички ще бъдете в астралния свят. След две и половина години разбирайте, че ще бъдем в телата си на границата. Отсега нататък всички трябва да очакват светли дни, като още веднъж ви казвам: вярa, вярa, вярa и вярa!

Много души от невидимия свят сега са желали да бъдат долу на земята, за да видят какво става, но не им се е отдало. Наблюдавайте зорко това, което става. Не се плашете. Каквата работа си имате, не я напушайте, работете си. Светът от нищо няма да ви лиши. А ако е въпросът за поминъка, ето, казвам ви: не бойте се, насъщния хляб ще го имате. Светът може да го няма, но вие ще го имате. Светът може и да гладува — нека най-сетне малко и да погладува, те не са постили, нека попостят малко. А ние тази година ще се срещнем с неприятеля лице в лице. Досега те са ни атакували, а сега ние ще ги атакуваме и то по пет

* Коруба (гуал.) - черупка, обвивка (бел. рег.)

** 9 март - датата в стар стил съответства на 22 март нов стил (бел. рег.)

на нож. Затова всякой един от вас трябва да си наточи ножа, а който няма нож, трябва да си набави такъв.

Нашите бдения тази година ще започнат, като влезете всички в горницата на молитва: първо по един, после по трима, а най-сетне на групи от по девет души — девятката тази година ще работи. И ще знаете, че молбите и моленията ваши ще са главно в три направления: 1. За прославянето Името Божие на земята; 2. За идването Царството Божие на земята и 3. За изпълнение Волята Божия на земята. И не само сега — и през цялата година ще се молите в тая посока, но и ще се стремите с дела, слово и мисъл в същата посока. Ще се молим за домашните си, за добрите земеделци, за добрите търговци, всички учители, свещеници, всички жени и майки, които искат да вършат Волята Божия; за България, Русия, Сърбия, цялото славянство, за всички лица и държави, които искат да вършат Волята Божия.

Ще ви съобща и едно желание на Христа от вас: никой от вас да не казва никому нищо от онуй, което види в салона и горницата, защото съчетанията, които ще видите, ще бъдат за вас една сила през годината и всякога, и всякъде.

11 АВГУСТ, ПОНЕДЕЛНИК

Сутринта времето бе студено и облачно. Черни облаци в дъното на небосклона след изгрева на слънцето стават бели и се пръскат по небето. Тихо, без никакъв вятър. Към 10 часа слънцето силно изгря.

В 10 часа, когато насядахме по местата си, имахме тайна молитва, изпяхме всички прави „Свят, свят, свят Господ Саваот“ и след това, като прочете 20-та глава на Евангелието от Марка, г-н Дънов каза:

Ще взема 21ия стих от прочетената глава като тема за размишление: „А Той ѝ рече: „Що искаш?“ Казва Му: „Речи да седнат тези двамата мои синове един отдясно, а един отляво...“

Често ние се запитваме от какво произтичат споровете в обществото. Между народите, в църквата, в училището, между философите и учените и между всички учени класи има все спорове. Тук виждаме една майка пристъпва и иска нещо, което счита, че може да иска от Христа. Тя си дава жалбата и проси, щото един от синовете ѝ да седне отдясно, а другият — отляво. Желанието ѝ беше добро, но просбата ѝ беше лоша. Ще кажете: „В какво се състои лошотата?“ Но, за да седнеш отляво и дясно знаете ли какво значи? Значи единият да бъде в Небето, а другият в ада. И затова Христос отговори: „Не знаете какво искате!“ Не било Негова работа кой да седне отляво и кой отдясно, защото ако единият е грешен, ще иде в ада, а който е праведен, ще бъде в Небето. Затова много често, понеже отиваме в лява страна, отиваме в ада, в 13-тата сфера. И всички вие сте искали да седнете от лява страна, затова са ви сполетели разните нещастия. Всичките духове, които ви карат да искате лявата страна, са искали да бъдете в 13-тата сфера, която е равна на кръста, който е една теглилка.

Затова ние най-напред трябва да се научим какво и как да искаме нещата. Аз зная, че щом разберете, че лявата страна е 13-та сфера, никой няма да иска

да седне вляво. Ако опре само на Господа, в Небето има само дясно, а няма ляво. А окото, всякога едното вижда правото, а другото е 13-та сфера. Чрез дясното око ние намираме пътя за Небето, а с лявото гледаме надолу за другия свят. Следователно, ние желаем неща, които са несъвместими с Божията воля, а желаем и неща, които са съвместими с Неговата воля. Затова ние трябва да гледаме от кое око произтичат нашите желания, дали от дясното или от лявото. Ако ви поставят от дясна страна един лош човек, той ще узнае всичките ваши тайни, но ако ви се постави от дясна страна един добър човек, ще познаете Божествените истини, които се крият в него. И когато ние казваме, че трябва да се затваряме, то е криворазбрано. Не може постоянно да си затворен — то е пък друга крайност. В това отношение служете си със следното правило: съберат ли ви с лош човек, не давайте му дясната си страна, защото ще ви узнае тайните; дайте му лявата си страна, защото тя е широкият път в живота, докато дясната страна е тесният път. Не давайте дясната страна на лошите хора, защото духовете ще направят пакост във вашите души и ще ви спънат за известно време. Дясната страна е с широко поле за действие, а лявата носи проклятие. Но Господ е с вас и Духът, който ви ръководи, ще ви яви и научи кой е човекът, който можеш да туриш от лявата страна и кой от дясната страна. И когато туриш от лявата страна един човек, то предвещава лошо. Когато пък лош човек седне отдясно, тогава пренесете го мислено в лявата страна. Обяснявам ви тия закони, за да ги знаете и се пазите; сега времената са много натегнати и винаги може да ви се напакости. Ние ще посрещнем тия утеснения най-смело, без да се свенуваме от тях. И така: злоба, завист, мъст и тем подобни дръжте вляво, а всички добродетели дръжте вдясно.

Сега, как можете да познаете един човек дали е за отляво или за отдясно? Ето как: щом се породи в ума ви съмнение, подозрение, някакво стеснение, да знаете, че лявата страна е там; но вие, схващайки ръководството на Духа във вас, можете да пренесете всичко на дясната страна. Например, народа ние трябва да го държим вдясно, защото мнозина пожелаха да го оставят пак от лява страна. Обаче той, па и вие заедно с него, достатъчно сте стояли отляво и вече няма нужда тепърва пак да ви оставям от лява страна. Имаше и даже още има опасност да ни наложат лявата страна, но ние ще настояваме мислено работата на тоя народ винаги отдясно. Когато кажете в себе си „Ще направя това и това“, запитайте се в лявата страна ли ще направите или в дясната. Защото понякога уж желаем добро, а пък искаме да ни турят вляво, докато ние трябва изрично и настойчиво да желаем да ни турят вдясно.

Един от приятелите ми внушаваше да говоря за спасението; и аз ето сега говоря ви, че за да се спасите, трябва да обръщате дясната страна към Христа, защото в дясната страна има всякога единство, а в лявата — всякога разногласие. Когато идете при Христа, казвайте: „Господи, имам едно желание; моля ти се, покажи ми какво желание имам, добра ли е мисълта или не.“ И ако ти покаже, че мисълта е добра, ще те тури в дясната страна, но ако ти каже, че мисълта не е добра, тогава нищо Му не казвай, защото вече и така си в лявата страна и не може да искаш нищо.

Виждате, че Христос отказа на искането на майката и не остави нейния син вляво, но ако беше я послушал, синът ѝ щеше да бъде нещастен. И вие, например, защо сте страдали? Защото сте били от лява страна на Христа. И затова сега трябва да се стараете да бъдете от дясната Му страна, като Му кажем: „Господи, помогни ни вече да искаме дясната страна, защото вече се наситихме да бъдем в 13-та сфера.“ Да, злото вече започва отляво и отдясно — правият път и кривият път.

Друга диагноза: разгледайте лявата си и дясната си ръка и ще видите, че лявата ръка е по-тъста и по-мазна; и ако правите даже измерване, ще видите, че лявата ръка се различава от дясната. И сега, защо работим повече с дясната ръка? Защото само като работим с дясната ръка, можем да се избавяме от лявата. От чисто мистическо гледище, като работим с дясната ръка, всякога работата, която върши тя, благославя се. И искаме от излишъка на дясната да се благослови лявата ръка.

Всичко това, което ви казвам сега, е един закон, който не бива да казвате никому, защото който го каже, ще изгуби всичките си благословения. Ние искаме действително да правим добро на хората, но не желаем, като им правим доброто, да правим пакост на себе си. Само на съпруга си — мъж на жена си или жена на съпруга си — можете да го съобщавате, но при условие, ако сте уверен, че тя или той вярват, както ти вярваш. Да.

За това тълкуване на този стих отнесете се до който щете сведущ църковник и богослов и го запитайте да ви каже нещо, но без да му съобщавате от онуй, което вие знаете; и направете сравнение между тълкуването, което той ще даде, и това, което тук слушате. Ако той ви запита нещо, ще кажете, че сега се учите. Бих ви говорил много откровенно, но сега има тук ненапреднали духове, та е възможно да изтече маслото, което ще се тури в кандилниците им.

За дясната и лява страна като учите и наблюдавате, ще се уверите, че едни животни вървят вляво, а други вдясно; едни пеперуди даже летят вляво, а други вдясно. Когато някой дойде при тебе и поиска да те мами, тури го в себе си от лява страна на Христа и по този начин ти тутакси се освобождаваш. Следният случай е характерен: ученици направили беля в училище, търсили пакостника, но не могли да го намерят. Събрали учениците в класната стая и като запитали кой е пакостникът, един ученик излязъл и казал, че е той. А той бил от лявата страна.

Да. Пазете тези истини. Не ги съобщавайте никому. Не хвърляйте бисерите на свинете. Не се поставяйте от лявата страна. Спасението на човечеството е да се постави от дясната страна на Христа. Отдясно на Христа човек върши всяка добродетел, защото Божествената деятелност е само от дясната страна. Ако турите лявата страна, ще действуват само законите на лявата страна. Ясно ли ви е всичко туй?

Някои в събранието се обадиха:

— Не, не ни е ясно.

Ако във вашия ум се крият малки някои препятствия и съмнения, заедно с

някакви нежелателни чувства, тогава аз не мога да хвърля светлина на ума ви.

На зададени въпроси се отговори:

— Има молитва, изказана с механическо изговаряне, а има и с дълбоки чувства и желания, гдето вземат участие душата, умът, силата и волята. При такава молитва Господ ни поставя от дясна страна. То е обширен въпрос, с обширни закони и правила, по които и нашето тяло е направено. Аз днес бях намислил и си бях наредил да ви говоря върху любовта, но Господ ми каза: „Ще им говориш върху 20-ий стих.“

— Желание и мисъл не са едно и също, но има желание без да го искаш, а има желание, което го искаш. Желание и искане тоже не е едно и също. Най-умният, Божествен човек беше Адам, който и даде име на всяко нещо и първоначално всяка дума си имаше своето определено значение. Във вас всинца ви аз виждам запалени свещи, от които някои светят повече, а някои по-малко. На някои пламъците се колебаят, а това показва, че вътре в тях има проветряване.

— Някои казват: „Дали, аджеба, ще мога да направя това и това, що ме учат?“ Но тия, които се питат така и отговарят, че не могат, те са за лявата страна, гдето ще изучат своите уроци.

— Стремеж и подвиг тълкувайте така: трябва да вървиш напред и нагоре, също както птицата, която постепенно-постепенно прави своя наклон нагоре.

На въпрос от Симеон Драганов Учителя отговори:

— Аз прекрасно бих отишъл в пустинята и си бих прекарал живота, но съм ви събрал тук, за да имам главоболие с вас, защото такава е Волята Божия.

— Господ когато каже, че ще дойде, Той ще дойде и ние можем да бъдем като овчаря или като Мойсей. Аз бих желал да бъда на мястото на овчаря.

— Вие можете да четете каквото искате; даже аз с готовност ще ви препоръчам четиво, книги, каквито искате, обаче не изпускайте предвид, че тук ви се дава от Духа нещо, което да ви ползува, за да можете да работите. И отсега нататък за мен ще е важно всинца да бъдете верни и истинни. Верни — да не лъжете, а истинни — да ви не лъжат.

— Досега Христос Го имахме за Спасител, а после ще стане Господ и ще настъпи въпросът дали да Го поставим от лявата страна или от дясната. Аз ви считам и гледам на вас като на мои по-малки братя, на които се радвам, когато успявате, но когато грешите, ще ви потегля за ушите. Защо? Защото искам да станете по-умни, та още повече да успявате.

Първото нещо, което ви е potrebno, когато искате нещо от Небето, е да знаете къде искате да бъдете: где именно иска вашата майка да ви тури. Искам да се освободите от всичките си лоши привычки и като узнаете отляво или отдясно, да напредвате в пътя си, защото времената са усилни и работата е спасителна.

Днес ще се започне бдение от 5 до 7 часа, а утре, 12-того, вторник, от 5 часа сутринта до 9, по трима.

Който иска да пита нещо, да си го напише и подаде; аз ще отговоря, ако въпросът е важен и ползува самия този, който го задава. Искам тази година да направя опит с вас, защото от това виждам необходимост.

Молихме се с „Добрата молитва“, на колене изпяхме „Тебе поем“ и в единадесет и половина часа събранието се преустанови за в три и половина часа подир обед.

В три и половина часа, насядали по местата си в салона, Учителя ни продиктува следната „Лозинка“:

Първо: За прославлението и осветяването Името на Господа Бога Нашего на земята между човеците и верующите, и избраните от Веригата на Господа на Словото — Спасител, Покровител, Който въздига и възкресява мъртвите и туря всичко в ред и порядък навсякъде; и да се благослови Името на Господа Исуса Христа, изявеното Слово Божие, и с Него всички, които Го любят.

Второ: За идването на Царството Божие на земята между човеците и в сърцата на верующите, и в душите на избраните; и да се тури в действие всяка правда, всяка доброта, всяка любов, всяка мъдрост и всяка истина; и да се възцари Господ Бог Наш и да се изпълнят думите на Господа: „Отец е благоволил да ви даде Царство“; и да се всели Духът на Господа Исуса Христа между нас и да се изпълни предвечното намерение на Отца Нашего на светлините и на светлите духове, Комуто да бъде слава и чест, и поклон сега и всякога, и през всичките векове.

Трето: За изпълнението на Волята на Господа Бога Нашего на земята, както е Горе на Небето между светлите ангелски ликове; и да се въдвори законът на Истината, Любовта и Правдата, за да бъдем всички в едно тяло и в един дух; и да се въдвори ред и съзвучие, и хваление, да ни се даде знание да Го славим и да се радваме всички на Господа и Неговите дела; и да се всели Той в нашия живот и в делото на ръцете ни. Да даде живот и здраве, и дългоденствие на всички, които Нему уповават, и да ги избави от всички напасти на злото и лукавия, да внесе мир в душите им, да им даде изобилие на Своите благодати; да спомни Господ Бог наш Своите обещания, да се смили над всички страдающа, да благослови всички верующи, да укрепи своите избрани, да им даде сила, знание, мъдрост и любов, да побеждават заради Него и Неговото Свято Име. Да ни даде победа над всичките ни врагове, да победим докрай и да послужим на Господа с радост и веселие през всичките дни на нашия живот. Да ни озари с виделината на Своео лице, да ни направи силни и крепки да творим добрата Му воля; умни и незлобливи да ходим пред Него с пълнота. Да изцели всичките наши страдающа братя и сестри, да благослови домовете им и децата им с тях наедно, да благослови всичките им добри начинания на душата и духа и така да се въздигне Господ Бог наш в нас, както е Горе в Небето. Амин.

— Тези са те, основните точки, върху които можем да градим. Всякой ден, в час, в който вие ще си изберете, по-предпочитателно сутрин, ще четете тази „Лозинка“ — било само първата част, било втората, било само третата, па било и трите заедно. Ако четете цялата „Лозинка“, то първата ѝ част ще четете сутрин, втората — на обед, а третата — вечер. А когато четете по една част на ден, първия ден ще вземете първата част, втория — втората, третия — третата и т.н.

Задължително е да се чете, обаче, „Лозинката“ всякой ден, а всякой може да усвои един от избраните начини.

Всякой ще се моли според диктовката на духа си и Господ ще ви покаже и упъти как да се молите. В духовния свят вие не се намирате на еднаква зона, нито всички — на едно и също място, така щото според изгрева на вашето слънце ще се молите. Повелението на Духа е чрез тази „Лозинка“ всякой ден да се ограждате и затова ежедневно трябва обезателно да я четете по един от казаните начини. Тогава само за вас е изключена опасността.

Друго, второ: в един от дните през седмицата — неделя, вторник и петък, след обикновената молитва ще правим поменик на всички членове от Веригата, включая и онези, отсъстващи от нея, за които се каже допълнително, за гостите на Събора, а така също и за други съмишленици, приятели и роднини, за които се позволи отпосле, като при споменаване имената им, си представяте лицата им и искате от Господа за тях изпълнение на „Лозинката“. Но може и в трите тия дни да се прави този поменик — има свобода, обаче поне в един от казаните дни е задължително да се прави под страх от страдание. Който избере един ден, този ден ще бъде неделята, и то задължително. Да, поменика непременно правете веднъж в седмицата, защото като споменавате тия имена, всяко име е сила. Молете се даже и за външни — вие ще бъдете, които ще се ползвате от това; благословенията чрез вас ще дойдат за тях.

Нам е необходимо да изговаряме Името на Исуса Христа за нас и за другите, защото това име предизвиква онези принципи във вселената, които творят, които принципи са Божествени и носят милост и благодат. „Йот Хей Вав Хей“, тъй се произнасят на еврейски тези велики принципи и природни сили, които в трите свои разклонения носят благословенията на света, ако правилно се зачитат и разбират.

Тук Учителя се впусна и обясни тези разклонения в подробности, но пишещият настоящето не можа да ги разбере и схване.

Затова вие трябва да произнасяте Името на Господа Исуса Христа, защото То е, което съдържа равновесие в природните закони; това — едно, и друго: с произнасянето му съзнателно и с благоговение повикваме деветте ангелски чина да работят всичките заедно.

Към църквите трябва да се отнасяме с уважение и почитание. Пред Бога не е право да осъждаме църквата — не сме ние, които ще осъдим църквата, а Христос е, Който ще я съди. И като живеем ние добре, това е, което ще я осъди. Към църквите ще имате всичките благородни желания, защото, ето, и ние ще работим и работим за нейното подигане. Православната, католическата и протестантската църкви ще обичаме заради Господа и Господ, като е с нас, ще ни научи как да постъпваме, защото ще ни даде мъдрост и знание.

След като се молихме с „Добрата молитва“, в 5 часа вечерта свършихме, за да се подкачи бдението, което трая до 7 часа и което се извърши с влизане в горницата един по един.

12 АВГУСТ, ВТОРНИК

Времето сутринта бе студено, но след изгрева на слънцето лека-полека се стопли и през целия ден имахме топло и тихо време. Слънцето идеше през редки, бели, красиви облаци. В 5 часа заранта хората в Търново усетили земетръс, което отсетне се оповести и в пресата. Приятелите — весели и спокойни.

От 5 до 9 часа преди обед има бдение по трима.

В 10 часа се събрахме в заседателния салон и след като изпяхме „Всякое дихание да хвали Господа“, Учителя каза:

Ще ви говоря върху думата „познание“. За да може човек да добие качеството да познава нещата, трябва да има ума на един мъдрец. Да вземем например един плод: ябълка, круша, слива или череша. На пръв поглед всякой мисли, че има познание за черешата или крушата или сливата, но ако ни запитат в що се състои нашето познание, едва ли можем да дадем точно съответстващ на истината отговор. Защото ако вземете сливата, да кажем, в нейния зародиш, вашето понятие ще е, че тя е със стипчив вкус; когато наедрее, ще ѝ се приложи известна киселина, а пък в края същата слива ще намерите, че е приложила сладчина. Значи, в тия три периода имате диаметрално противоположни неща и следователно вие ще турите една и съща слива в три категории и като че ли ще имате пред себе си три различни сливи. И ако тая слива един философ я видеше в нейния зародиш със стипчивия ѝ вкус, друг я видеше, когато е наедряла с киселичкия ѝ вкус, а трети философ — когато вече е узряла и има приятна сладчина, та питам аз нямаше ли тия трима философи да започнат да спорят? А между това, най-вярното в този спор ще е, че всякой един от тях има пред себе си по една трета от същата слива, т.е. те говорят за процеса на един и същ предмет, който минава своето развитие. Следователно, ние трябва да разбираме и знаем основния закон на познанието, т.е. когато искаме да изследваме един предмет, трябва да намерим двете му крайни точки: неговото начало, зародиша му, и неговото пълно развитие, както и да изследваме вътрешната му междина.

Във връзка с познанието аз ще ви говоря сега и върху първата глава на Битието, което е и битие на човешката душа. Казва се там (*Битие, гл.1, ст.1*), че „В началото създаде Бог Небето и земята“, т.е., Бог е определил двете крайни точки, в които е искал да работи, като е направил Небето и земята. И то подразбира не тази земя, която видите, защото тя, в сравнение със Земята, за която аз ще ви говоря, е един малък остров. В цялата вселена има само една Земя, едно Небе и едно Слънце. Има много слънца, но другите слънца по отношение Слънцето, за което ни е думата, са като нашите електрически лампи по отношение на естествената светлина. Тия светила, които виждаме, са само турени да осветяват, само за тия същества, които са около тях. Под думата „Небе“ са подразбират съществата, създадени преди човека, а те са: Ангелите, Архангелите, Херувимите, Серафимите и човешката душа. Да, „Земята“, то са човешките души. (*Чете стиховете от 2 до 5 включително.*)

Върху „Земята“, значи, нямало ред и порядък, „неустроена“, „пуста“, но „ре-

че Бог: Да бъде виделина и стана виделина“. Тъй. Виделината е една Божествена сила, която скрива вътрешните качества на нещата; т.е. Виделината трябвало да дойде, за да определи нещата, па и нещата да се самоопределят. Първата сила, която е дошла в света, то е Виделината, която е започнала своята работа. „Ден“ в стих 5 е символ на Виделината, която е една сила положителна, а „нощ“ е символ на тъмнината — сила, отрицателна на Виделината. И това е един период, за който можем да кажем, че е период на проява на най-висшите духове, които са взели участие в творческия принцип на вселената.

По-нататък се говори за твърдостта. (*Чете стихове 6 до 8.*) „Твърд“. Защо Господ направи тази „твърд“? Да не би тези напреднали същества, толкова красиви, да се увлекат от земните неща. Защото ако вие, които имате лаборатория, заграждате я, да не би някое дете да влезе и я угрози, то колко повече Господ трябваше да направи преграда между земното и небесното, като с това определи развитието на човешките души! Да, тази преграда показва мястото, отгдето са започнали хората да слизат надолу, също както пък екваторът е мястото, през което хората отиват на север и са започнали да се отдалечават. Образуват се два противоположни полюса. Така процесът на корените на едно дърво показва пътя на нашата еволюция, а процесът на клоните показва пътя, през който ангелите са минали. Но понеже има диаметрално различие, то ангелите идват, когато слизат надолу, а ние идваме, когато отиваме отдолу нагоре. Ние сме започнали да учим отгоре надолу и затова ангелите са, които имат правилно схващане на нещата, поради което са и поставени за учители на човечеството.

(*Чете стихове 9 до 13.*) „И стана вечер, и стана утро, ден третий“, а то значи: първият ден — за първото тяло, вторият — за второто, а третият — за третото тяло. (*Чете стихове 14 до 18.*) Чудят се някои хора и учени как е възможно да се направи това за толкова малко време. У човека са много работи невъзможни, а у Бога е всичко възможно. Божествената Земя, към която ние отиваме, далеч се различава от мястото, в което сега живеем и което в сравнение с онази земя, в която отивате, е пустота и един малък остров. И така, в четири дни Бог направи жизненото тяло, жизнената енергия, принципа на разплодяването и размножаването. А понеже човек в своето слизание е отишъл много далеч, слънцето е поставено, та един ден като се върне и дойде, да си припомни и знае мястото, отгдето е минал. И през тия четири години знаете ли през колко врати сте минали? В тия четири години вие сте се забъркали с четири планети, та този сега е четвъртият ви затвор, а след него ще влезете в бий, бий, 7ий, подир което ще се върнете назад и ще ви останат още три периода, за да се съедините с Бога.

(*Чете стиховете 19 до 25.*) Тук имаме вече обличането на човека в неговото пето тяло. Тия животни са петото тяло на живота, след което иде шестото поле, гдето „...рече Бог: Да направим човека по образу Нашему и по подобию Нашему...“ Да владее, но да владее над риби, птици, скотове и гадове, а не се казва, че ще владее и над растенията.

(*Чете стихове 25 до 31.*) В ума ми стои мисъл, че може да се срещнете

с мъчнотии и да се питате как може да стане всичко това по този начин. „Докажете“ — ще кажете вие. Добре, но за да ви докажа, трябва да се вземат всички фази — необходимо ще е да ви поставя в магнетически сън, чрез който да ви покажа пътя на вашето развитие, как сте се движили; и като направим една голяма разходка из пространството, ще видите, че два дни след това вие ще имате вече друго понятие. Да, за да имате съвършено вярно понятие за сливата, трябва да я проследите в нейния зародиш, в нейното наголемяване и когато узрее. Тогава ще знаете и вида ѝ, големината ѝ, вкуса ѝ. Така е и с живота. Магнетическият сън ще ви даде възможност да проследите хода, перипетиите, фазите на живота, създаването и чак тогава вашето понятие ще е понятие правилно, пълно, зряло, безпогрешно. И един ден ние все ще направим една такава разходка, за да опитате; но изискват се условия — тежки сте още да летите в пространството, трябва да полекнете...

Тодор Стоименов: Моля, изпратете мен в пространството за тая разходка, аз съм готов.

— Ти ли? И ти не си готов, защото тежиш десет хиляди килограма...

Да, трябва да се повдигнете, а за да се повдигнете, нужно е изменение движенията на вибрациите. А не че не мога да ви докажа всичко. Всичко мога да ви докажа, но сега именно не мога да го направя, главно защото нямате билет за път. Когато отиваме на разходката в пространството, аз искам всичко да ви дам за път, но за пътен билет само пари не давам. В това място, гдето ще отидем, разноските ни ще поемат, но за билет пари не давам. На всяка станция ще ни посрещат, защото този път е дълъг, има разни духове, царства, страни и държави. Така най-напред ще ви се изпречат четири велики царства: първото е Царството на гномите, духовете, които образуват твърдата материя и разполагат със снаряди и лаборатории. Златото и всички скъпоценности са тяхно изделие, те ги правят. Като преминем тяхното царство, ще дойдем до границите на Царството на ундините — духовете на водата, които са добре разположени към вас. После ще се срещнем с Царството на силфите — въздушното царство. Те са духове, които, може да се рече, са най-разположени към нас; затова ще ви приемат радушно...

Дядо Петър Тихчев: Ще ни почерпят ли?

Ами че те ви черпят всякой ден, защото праната, която гълтате ежесекундно и подкрепява и съживява вашата жизненост, се намира в тяхното царство.

След това царство ще преминем през Царството на саламандрите, духовете на огъня. Те са духове сериозни, положителни и твърде лаконични — те са като англичаните: само с пръст ще ви посочат пътя, без да говорят. От тях угощения няма да очаквате, но ако имаме лекета, те ги пречистват. И най-сетне ще стигнем до ангелите, отгдето ще ни се отдаде възможност да видим как човек е слязъл и възлязъл. Ето на, този е пътят за Небето. И във вашето слизване отгоре вие сте видели тия царства, но сте забравили и всичко из вас е изчезнало. Сега ви е ясно, че като премине човек от този свят, не отива направо в Небето, нали? Но пак ще повторя, че когато сте дошли, всичкия този път сте преминали, но сте забравили. Сега у вас е останало само едно смъртно понятие.

Геор. Давидов: Всичко туй не обяснява ли се с притчата за богатия и сиромаш Лазар?

— Ако ви прекарам през тия царства, вие няма да ме питате по този начин, а ще кажете като онзи човек, когото Христос изцелил: „Едно знам, че бях спял, а сега видя“ (Йоана: 9:25).

Сега, четирите царства, те са четирите елемента, от които човек е създаден и неговото грехопадение се състои именно там. Тия четири царства определят нашите отношения на земята, отношенията на нашето тяло. Например, ако преобладават у нас гномите, значи, че у нас има повече твърди неща, твърди вещества, от които се явяват и разни болести. А то пропорцията трябва да бъде една четвърт за всички — всички видове елементарни духове трябва да владеят по една четвърт от нашата физика. Иначе, преобладават ли гномите, например, то е анормално. Анормално е и, когато другите вземат връх и са в по-голяма пропорция. Значи, ние винаги трябва да държим равновесие между нещата у нас, разбира се, като се научим предварително кои от тия духове какъво именно култивират у човека. Както, например, знаем, че нашите желания спадат към категорията на ундините, духовете на водата. Там се култивират желанията.

И така, когато се казва, че сме сънаследници на Христа, показва, че ще завладеем тези четири царства, които сега ни се неподчиняват, тъй като виждаме, че саламандрите ни изгарят, ундините ни удавят. Следователно, тия елементи сега ни са господари — владеят те нас, вместо да владеем ние тях. С тях лошите духове, тъмните сили ни постоянно изкушават и за нас единственият околел път е да възпитаем нашето желание и да сме внимателни в нашите действия и стремежи. Тогава и само тогава тия духове не ще могат да ни завладеят.

Помогнете си тук и със следната важнейша истина: душата и духът — те са два полюса; по два полюса са сърцето и умът, силата и животът, мъжът и жената. Така мъжът и жената търсят силата и живота; силата и животът търсят сърцето и ума; сърцето и умът търсят душата и духа; а духът търси Бога. Това правило е най-порядъчният терк* и ако търсите терк, с който да си обясните тия неща, няма по-добър.

Христос иде и ако излезете да Го посрещнете, непременно ще преминете през тия четири царства. Най-напред ще Го посрещнете през царството на водните духове, защото те са, които ще Му дадат каляска. И всяко царство ще Му даде по нещо от своите елементи, докато каруцата стане огнена. И тъй, през първото царство, Царството на гномите, вие сами ще минете, а ще Го посрещнете в облаците, царствата на ундините и силфите.

Започнете, прочее, да размишлявате така: дали е устроено за вас Небето и Земята. И искайте щото Господ да направи твърд във вас; и всичкият този процес, описан в първата глава на Битието, искайте да стане във вас. Гледайте сега колкото можете да се освободите от вашия тежък багаж, щото като дойде Христос, да можете да си вземете необходимия багаж и веднага да бъдете готови. А

* Терк (тур.) - модел, образец (бел. рег.)

за времето сега не можете да знаете — като идем там, ще ви доизкажа това, което не съм ви казал. А сега гледайте да си досвършите работата на земята, та да ви каже Христос: „Добре, рабе добрий и верний; на малкото си бил верен, над много ще те поставя; влез в радостта на Господаря си.“ (Матей: 25; 21)

Изпяхме всички „Възкресение Твое, Христе Спасе“, подир което Учителя продължи:

Защо днес ви се даде истината за душата и духа, сърцето и ума, мъжа и жената? Чрез сърцето си ние научаваме чувствата и то трябва да влезе в съприкосновение със света. А пък умът ни е даден да изучаваме света и мислите. Значи, ума трябва да превеждаме в пространството, а сърцето да приведем до всичките хора. Защото, за да познаем силата на един човек, трябва да влезем в съприкосновение с други хора. Така и сърцето трябва да го изпратим в другите хора, та да дойде в съприкосновение със сърцата на другите, тъй като, ако искате да узнаете за сърцето на някого, вие трябва да влезете в сърцето си в съприкосновение с неговото. Вие често казвате, че познавате някой човек. Лъжете се. Може да познавате лицата на хората, но сърцето на човека, неговия ум и душа, за тях вие имате слабо понятие. Даже някои са с претенцията, че Христос познават, но Той далеч не е това, което си Го представят; защото колкото и да е вярно това, що казват, именно, че Христос ще дойде в сила, пак и тук Той ще бъде нещо повече. Излиза, следователно, че най-голямата глупост на хората е, че много знаят. Казва ни някой си: „Никой, никой не ме обича“. Е, добре, питам аз, как ще те обича, когато ти не влизаш в съприкосновение със сърцата на другите? А между това, Господ ни търпи и търпи, като постоянно ни казва: „Учете се, учете се и учете се, защото това време е кратко и няма да го повърна, и затова учете се; всякой ден и месец носят по едно благо, което трябва да запазите.“

Да, ние трябва да дойдем до положението да знаем, че знаем. Вие се страхувате, че имало военно положение или че някой свещеник казал това или онова. Но и ние казваме: нека дойдат да опитат нашата сила. Нека опитат дали ние сме горещо или студено желязо. Не бива да се страхуваме от тогоз или оногоз, че щял да ни направи това или онова. Такъв страх не подобава. Гдето е Господ, няма разединение, а гдето липсва Христос, има разни прения и несъгласия и всевъзможни вярвания и невярвания. Секта правят само ония хора, които са лишени от Божествения Дух, докато напротив, хората на Божествения Дух вдвояват прославянето Името на Бога на земята, идването на Царството Му на земята и изпълнението на Неговата Воля.

Често пъти ме питате какво да казвате на ония, които ви питат какви сте. Какви ли сте? Отговаряйте на този въпрос отсега нататък така: „Ние сме от онези, които нито лъжем, нито се лъжем.“ И ако мъжът и жената не се лъжат, би настъпило велико благоденствие, но сега светът страда и страда, защото се лъже. Ние ще се молим за всички, но всички пък, които противодействуват за идването на Царството Божие, те са наши неприятели. Два пътя има: или с Христа, или без Христа. Земята същата ли е днес? Не. Всичките неща се изменят. Но и сега трябва да има светии, както е имало едно време, и ние следва да

имаме положителна опитност. Как така, питат се някои, има ли духове? Духовете не се връщали — добавят други. Хубаво, за вас не се връщат, но за мен се връщат. Връщат се и присъствуват с нас. И сега има много наши приятели, които са ей сега тук. И много думи, които ви говоря сега, са думи Христови. Тази истина все ще я проверите един ден. Аз наистина не ходя в църква, но винаги съм в нея. В църква, направена от камък, дърва и кал, да, не ходя, но постоянно съм в Църквата, същинската Църква, в която аз стоя постоянно и в която искам всинца вие да пребъдете. Казвам ви: ходете си в църква, обичайте свещениците, но живеете с Христа. В този закон седи спасението на българския народ и на всички вас. Щом нашата вяра почне да се съкращава, Христос каза: „Малко дайте!“

Дядо Петър Тихчев: Слава на Господа, това е така, опитал съм го!

— Искам да имате правилно схващане за нещата и не бива да се вплитате в старите неща. И тогава ние ще бъдем далеч по-православни от другите.

В 12 часа събранието се прекъсна, а в 4 часа подир обед жените подкачиха своето бдение, което свършиха в 6 ч.

В шест и половина часа вечерта всички — мъже и жени, се събрахме в заседателния салон. Изпяхме песента на душата „Грешна душо“, молихме се с „Добрата молитва“ и четохме прави „Хвалата“ (Хваление). След това Учителя съобщи, че редът е утре от 4 часа заранта мъжете да подкачат бдението на групи от 9 души. Първата група се състои от лицата: Пеньо Киров, Тодор Стоименов, Илия Стойчев, Димитър Голов, Петко Гумнеров, Костадин Иларионов, Анастас Бойнов, Деньо Цанов и Петко Епитропов. Тази е първата група, която утре, 13-того, в 4 часа сутринта ще се яви за бдение.

Подир това съобщение Учителя поде:

Задайте два въпроса, които всинца мислите, че са най-важни и за които сте убедени, че ще ви интересуват.

Всички мълчат продължително, никой не задава въпрос. През време на това продължително мълчание г-жа Елена д-р Иванова с излъчване продума с висок глас: „Готови ли сте да умрете за Христа всички-те?“ На този именно въпрос Учителя отговори:

— Да умрем значи да ашладисаме себе си на присадката, която Христос установи. Как става присаждането? Онези, които я правят, вземат предпазни мерки, избират времето, когато калемът има мъзга, калемът или пъпката да са пресни и после, да не остава празно пространство между присадката и дървото. Същия закон трябва да спазим и при присаждането на новия Дух, когато ние се присаждаме в Христа и Христос в нас. Когато Христос се присажда в нас, известни закони трябва да се спазват, защото когато става присаждането, ако у нас има лоши мисли, присадката не може да хване. Затова именно виждаме, че някои хора тръгнат в пътя Господен и после пък започнат да отстъпват. Основата, дъното на нашата душа трябва да бъде тихо и спокойно. В дълбините на

душата трябва да царува мир и спокойствие. Докато присадката заякне, ние непременно трябва да бъдем спокойни. Така за един човек, след като е следвал Христа много години — за десетина години даже, може да бъде радостен и весел, но след това време дохождат бурите и мъчнотиите в живота, от които мъчноти, ако не се плашим, ще изтеглим за нас повече сокове. След като порастем добре, ще дойде и принципът на прераждането, ще настъпят и няколко степени.

И първото е обръщане към центъра, който е причинил нашето действане, да се обърнем към Бога. Когато една войска воюва, тя никога не дава на своя неприятел да дойде зад гърба ѝ. И следователно вие винаги трябва да държите вашия неприятел отпред — или отляво, или отдясно, а никога не бива да го държите отзад. Никога не бива да се молите на Бога с гърба си към Него. И когато се изправите да се молите, вие трябва да знаете дали сте с лицето си към Господа, защото ако вие сте с гърба, непременно ще бъдете изтикани: тия духове, които са пред Господа, ще ви изтласкат и ще ви дадат урок за няколко години.

И така, да сме готови да умрем за Господа значи да жертвуваме нашите сокове, за да бъдем присадени в Христа, да сме готови да се жертвуваме и да ни присаждат. Ако не сте готови да ви присаждат, тогава няма какво да очаквате. Дали сте пред лицето на Господа или не, вие ще познавате от туй, че ще усещате светлина и ще сте спокойни. Когато дойде лоша мисъл, да знаете, че е дошла една страдаща душа във вас и ако искате, можете да ѝ помогнете. Имате някоя лоша мисъл към някого; в такъв случай намерете добър човек и ще ви олекне. И ние всякога трябва да сме свързани с добрите хора и всякога трябва да имаме за своите приятели най-добрите понятия. Кои са, прочее, нашите приятели? Нашите приятели са светиите, те са и нашите учители и братя, а като така, Исус Христос е най-старият наш брат. Като приятел и брат, показва, че има нещо общо между Неговата душа и нашата. Той е както брат към брата. И така, Исус Христос е всякога близо и ако ние Го любим, то Той е всякога готов да се яви, защото, когато обичаме нещата, те са близо, а когато ги мразим, те са далеч. Трябва да сме благодарни за всичките дарби, които Господ ни дава.

В 7 часа събранието се свърши. Към 8 часа вечерта всинца се разотидохме при разяснено небе навсякъде. И беше тихо, без всякакъв вятър.

13 АВГУСТ, СРЯДА

Великолепна сутрин. В 4 часа — навсякъде ясно и тихо.

Изгревът на слънцето иде из ясно небе. В 7 часа — навсякъде ясно, без вятър и слънцето грее свободно. В 10 часа имаме прекрасен, напълно летен ден.

В 4 часа рано сутринта първата група подкачи бдението, което продължи до 9 часа. А в 10 часа се събрахме всички в преподавателния салон и Учителя прочете 133 Псалом като каза:

Забележете този псалом. На 13то число всякой месец четете си го, та да можете да смекчавате това число. Ще го четете сутрин след молитва. Обезател-

но четете този псалом и в онзи ден, чиято дата е равна на 13 минус числото на групата от девет души, към която спадаш при бдението на 13 август 1914 год. Винаги и где да е, посрещнеш ли числото 13 в живота, четете този псалом. Това число 13 е предизвикано от несъгласия на братя, а когато те са в единодушие, то няма никаква опасност.

По-нататък Учителя, като прочете в Евангелието от Лука гл.5, стих 12, каза следната реч:

Какво отношение има този стих към нашия живот? Какво отношение има един човек, който е страдал от проказа и иска от Исуса Христа да го излекува? По видимому в този стих няма никаква пряка връзка между събитията, за които е писан, и нас. Но в този стих е дадено едно правило като как се лекува човек. Защо този човек не стоеше прав, защо не коленичи, а падна на лицето си? И така, ние имаме едно правило: когато човек има неизлечима болест в сърцето си, то е проказа, заради която ни изпъдиха от Небето и сега сме тук, за да се излекуваме. Ако искаме да се излекуваме, трябва да паднем като този човек пред Христос. Но ще кажете, че не сте прокажени. Добре, но вижте своя живот и ще видите, че сърцето ви и умът ви са прокажени. Но в духовния живот никой не може да се излекува, докато не се смири. Там е силата. Както тук, на физическото поле, ръката на човека може да излекува друг, така и в духовния свят, като се допреш до Господните крака, веднага ще се излекуваш. Може да си до Господа, но ако не паднеш с лицето си пред Него и не поискаш да се излекуваш, няма да те изцели.

Играем си с куклички, пеперудки, бръмбарчета и т.н., но трябва да знаете, че даже една муха като кацне на носа, ухото или устата, говори ти: „Научи ли се да гледаш, да слушаш и прочее?“ Питат „Научили се?“ и всякой ден ви учат по един урок. Като не знаете езика на мухата, колко мухи са кацали по главата ви, по лицето ви, а не сте разбрали езика на мухите. Например, кацне някой комар върху теб, смучи кръвта ти и ти не можеш да разбереш. А пък с това Духът иска да ти каже, че и ти хапеш хората със своето жили. С това иска да ни се каже да не закачаме хорските ръце, за да се не сложат и хорските ръце върху нас.

Всякой един християнин трябва да падне върху Христовите ръце, защото само тогава може да бъде полезен за хората и да дава необходимите средства. Та примерът, който вадим от този човек, е този, за който сега приказваме. Този стих иска да ни каже: на тези, които се смиряват, Господ дава благодат, а горделивите ще унищожи. Прочее, начин за лекуване ви дадох: да паднете пред Исуса Христа, като имате предварително много голямо смирение, та да ви въздигне и помогне.

От света, в който сме поставени, на всяка една стъпка можем да черпим сила и поука и имаме правото да творим. Всякой, който е тръгнал из Пътя, трябва да има желание, а твърдението в източната философия, че ние трябва да убием всяко наше желание, е наполовина вярно. Защото с това едва ли ни се казва друго, освен това, че следва да се положи старание от наша страна да изкореняваме всичките наши лоши желания, всички бурени, които да заместим

с добри стремежи, с които да вървим из Пътя, из който ни е определено. Така пъргавият човек, например, не бива да иска да става флегматичен и да изменя корена на своето естество, защото всичката опасност е там. После, за учението: няма нужда и излишно е да бъдат всички учени, а порядъчното е да има известно съчетание в обществото в това отношение. Например, ако майката заработи върху себе си, ще предаде своя живот и на децата си. Както не е възможно един трън да го обърнем в лоза и прочее, така е невъзможно да обърнем едно наше лошо желание в добро. Ето защо далеч по-добре ще сторим, ако се обърнем да образуваме първоначалната чистота в нас. А това ще направим само при нозете Христови, гдето има жизнен елемент, в който има всичките качества, за да изхвърли вредните елементи на нашето естество и да ги замени с полезни. В новата химия всичките елементи имат двойки действия — има атоми положителни, има атоми отрицателни. С едно добро разположение можеш да привлечеш, а с лошо — да оттолеснеш.

Във връзка с този метод за лекуване на проказата аз ще туря и свържа и вчерашния предмет: да туряме ли едного човека отдясно или отляво, отпред или отзад. Казва се, че когато Господ иска да забрави греховете на човеците, туря ги зад гърба Си. Много често ние неволно се намираме в големи противоречия, които не могат да не смутят сърцето ни и ума ни, та затова и вие сега не сте всички еднакво спокойни. И вследствие на това вас ви сполитат неща, които не сте желали и то, защото не сте били в един Божествен път. А когато сте в Божествения път, вие чувствувате спокойствие на сърцето си и ума си, започвате да гледате към хората снизходително, нямате никаква мъст и нещо като че ли ви радва, защото сте в пътя на Виделината. Отклоните ли се, дохождат различни смущения, които са най-добрият признак, че не сте в Божествения път, защото настъпва атмосфера, която ви души и задушавя, също като че ли сте в една пещера с въглеродни вещества. Но щом усетите, че ви душат тия вещества, вие започвате да се връщате, също както когато сте в една къща, в която не можете да се молите. В този последния случай аз ви съветвам: продайте тази къща и бягайте. Още: например, лекар сте, но не можете да се молите; казвам ви: напуснете тази професия, защото тя е една душна пещера за вас, бягайте от нея, колкото и облаги да дава тя за вас. Може такава професия да дава приятни неща, обаче тия неща ние трябва да ги изменим и разбираме. Това е една малка диагноза, за да познавате в какъв път ходите.

Сега, питането е: ако Исус Христос ви е изцелил, трябва ли да паднете пред Него? Не, а умийте нозете Му и мийте другите с тая вода, та по този начин вие ще работите и за другите. Тази вода нека да бъде едно аязмо* за вас, та само по една капка като давате на хората, ще ги церите. Та когато дойде Христос, не отлагай, а тутакси умий нозете Му, защото хиляди души има, които искат да умият нозете, а не могат.

Симеон Драганов: Как можем да познаем дали Христос е дошъл?

Илия Стойчев: И друго, в какво се състои умиването на нозете?

* Аязмо (гр.) - извор с лековита вода (бел. реч.)

— Добре, забележете си тия въпроси. Те са много важни и аз ще ги имам предвид.

Тук Пеню Киров разказа:

— Случи ми се един ден, та видях един сиромаш човек, среден на ръст, окъсан, бос. Вниманието ми силно заседна в този бедняк и душата ми го привлече и обикна. Пожелаях да му купя цървулки, но докато се накая да се приближа до него, погледнах да го съзря пак, но ето той се изгуби пред очите ми в калабалъка*, из който се движеше в една много модна улица. Тъжно ми стана на сърцето, че го пропуснах. Няколко дни след това срещнах същия човек по Бургаския булевард, почти в същото положение, само с тая разлика, че не беше съвсем бос, а влачеше парцали на краката си. Сега вече аз го спрях и му казах: „Ела с мен“. Той тръгна подире ми. Дойде с мен чак до вкъщи, гдето като стигнахме, аз го спрях да не влиза вътре, понеже по онуй време баба ми беше още жива и тя хич не чинеше хас** от такива хора. При все това, аз сполучих да го поразпитам. Каза ми, че бил негде от Севлиево, че бил градинар и градината му градушка я убила. Гледах го и лицето му беше просто пленително по очи и по поглед. Обясни, че духът му го води да ходи така, че той ще живее вечно и сега ходи из България да гледа добрите и лошите, но постоянно го затваряли, а някъде даже го изтезавали. Ходил из всичките манастири, но никъде не намерил добро. Сега вече гонел злото, за което му било дадено „Ружо“ — така нарече той една иконка с две лица, за която каза, че му дошла от Горе. Току що се разговорихме дотук, домашните ми дойдоха и той си отиде. Аз, кой знае как, престоях малко за нещо у дома с мисъл пак да го настигна, но като излязох веднага подир него, тук човек — там човек, човекът липсва, изгубих го. И питах, и търсих, но го вече не видях. Той ми каза като го питах, че името му е Деню, но кой е тоз Деню — отиде; аз не можах да сторя за него онова, което бях турил в ума си.

Учителя продължи:

— Да, на Пеню баба му е била крива, за да не може да послужи на тоз човек.

Иван Русев: Не е ли хубаво в такъв случай да се изнасилва волята на такава баба?

Пеню Киров: Не може да се изнасилва, защото тя има право да изпъди и мен, защото съм отишъл на къщата ѝ, при все че като неин зет съм отишъл.

— Хич гювенден да ѝ — казват турците.***

Учителя след това продължи:

— Кой е бил този човек?

* Калабалък (тур.) - множество, навалица (бел. рег.)

** Чиня хас (тур.) - обръщам внимание, интересувам се (бел. рег.)

*** Хич гювенден (тур.) - нямам доверие (бел. рег.)

Иван Русев: Служител Господен.

— С този пример се пояснява стихът кои са малките и на кои именно трябва да се дава студена вода. Христос е казал: „Който направи това на едного от малките ми, Мене го прави.“ Нали?

Всички хора мислят, че Евангелието е книга, която не е приложима. Но от него ще намерим истинското знание, което ще даде плод, а Христос казва: „От плодовете им ще ги познаете.“ Всякой един наш опит ще ни покаже дали посоката, в която вървим, е права или не. Обясних ви какво искат да ви кажат една муха и един комар, когато ви лазят, а пък вие тълкувайте какво именно иска да ви каже облазването на една въшка и бълха. Казано е, че въшката като се наяде, излиза на челото; защо е така? Дали не е вярна поговорката: „Какъвто ти е умът, такъв ти е домът“? За въшката аз бих могъл да ви държа отлична беседа, при все че вие сте ги много кълцали. Кълцали сте ги, но не сте разглеждали нито кожата на въшката, нито крачката ѝ. Забележително е, че българите обичат между ноктите на двата палеца да ги убиват, докато турците я пускат. Това е психология, която не може току така да се отминава.

Илия Стойчев: Забележително е още, че прави удоволствие на българина да му пукне въшката!

— Интересно е, че ако бихме изучили кожата на въшката, бихме узнали защо е станала въшка. Характерно е още, че има въшки за главата — те са черни, а има въшки и за гърба — те са бели. Но дали бяла или черна, вие познавате само тази въшка, докато аз познавам въшката на ума, въшката на сърцето и въшката на душата.

Изпяхме песента „Напред, напред за слава“, след което събрание-то се преустанови за подиробед.

Подиробед всички наново се събрахме в преподавателския салон в 5 часа. Имахме тайна молитва, изпяхме „Свят, свят, свят Господ Саваот“, „Всяко дихание да хвали Господа“ и изчетохме „Добрата молитва“.

Учителя прочете 12 глава от Послание Римляном, след което изпяхме „Благословен Господ Бог Наш на всичките векове.“ Тогава Той каза:

Думата „какъ“ — как да направим това, как онова, как да се подвизаваме и прочее. Самата дума „какъ“ ви показва всичко, защото в първата буква на думата, в буквата „к“ имате един стълб, върху който имате две тежести, от които, понеже има опасност да се събори каквото и да е здание, затова трябва да се тури друго налягане чрез съпротивление. Първата буква в „какъ“ показва, че още в началото има неравновесие на сили. Показва, значи, че ние трябва да оправим нашия нос, а от туй следва, че трябва да наблюдаваме. Виждате как са построени растенията, животните, човешките ръце и прочее; значи, от всичко това черпим знания, които можем да придобиваме посредством наблюдения. „Ъ“-то е направено от три други букви, между които има една еврейска буква, подобна на българската гeгa, а над нея еврейският „йот“ и една запетая. Това показва, че творческите сили у вас трябва да ги турите в равновесие. И като питате как да

постигнем Христа, показва, че има нарушение във вашата душа. Следователно, ако вие сте в морето, този стълб трябва да го турите в хоризонтално положение и, въобще, изгубеното равновесие да го впрегнете в работа. Като обърнете вашия стълб в хоризонтално положение, турете едно платно; ще имате една лодка, която ще тръгне. А на вас не остава друго, освен да имате компас, та да отидете на благоприятно пристанище.

Сега, как да намерим Христа? Какво нещо е Христос? Христос в онзи обширен смисъл е онзи принцип в света, който отхранва нещата, който развива техния живот, развива тяхната интелигентност, пази равновесието. И когато ние направим престъпление, нарушаваме Божественото равновесие, защото се връщаме в обратната посока, от която идем. Как да намерим Христа? Ами че това тихо шепнене, което често пъти имате, какво е? Това е Христос. Той ви често шепне, но вие Го не слушате. Кога ви Христос говори, вие ще усещате това нещо къде лъжичката, близо до сърцето и дохожда из вътре на вашата душа. Но има и друга проява. Ако чувствувате, че налягането иде откъм слепоочията, това иде от ниска сфера, което иска да яде и пие — не е духовно. Божественият глас иде или от горната част на главата, или откъм центъра на носа. Значи, Божественият глас може да го приемете от три посоки: горната част на главата, центъра на носа и откъм лъжичката. Като влезете в духовния свят, ще видите, че когато се появят два гласа, ще забележите едно движение — светло и черно; и ако наддее светлият дух, веднага черното петно ще изчезне. Лошите мисли винаги идат от лява страна на човека, а добрите мисли идат от дясната страна, защото тя не е заинтересована. За да познаете Христа, трябва да се освободите от всичко, което хората са казали за Него. Виждате, че учениците Христови бяха докрай все с Него, но и те се усъмниха в Него. Значи, за да познаем Христа, то е един вътрешен, чисто духовен процес, който само ние можем да си го усещаме и познаваме.

Сега, думата „познаване“, и тя носи своето разяснение. Буквата „п“, е чашка, обърната надолу; тя е цвете, което иска да възприеме зародиш от слънцето. Прочее, за да можеш да познаеш Христа, трябва да се обърнеш надолу, за да се оплодотвориш, защото ако гледаш само нагоре, то ти само ще очакваш, без да приемаш. Буквата „о“, показва условията, при които може да се оплодотворява. Буквата „з“, показва надежда, показва и онова велико желание, което нам трябва да го използваме. Например, вие развъждате двадесет хиляди кокошки, но не сте направили сметка за храната, която ще им трябва. Важното е, значи, колко от нашите желания ние ще можем да използваме, а не само да ги имаме. Буквата „н“, показва двете противоположни сили, които са в борба, а пък тая борба показва, че от противоречията на света трябва да направим една стълба, по която да се изкачим, та да можем да гледаме един по-ясен хоризонт. Буквата „а“, показва какво именно можем да наблюдаваме. А буквата „и“, показва начина, по който ние ще можем да се движим и чрез това движение да можем да намерим Бога. И ако намерите, казвам, това колело, само тогава ще намерите Бога. Без него това е невъзможно. Ако ли разрежете това колело, ще се обърне на една змия за вас, защото знанието трябва да се огъне, за да можем да го оползотворим.

Сега пак ще ме попитате „Как?“ На първо място започнете да мислите, че имате известно, даже нека е, може би, смъртно понятие за Христа, защото в дългата ваша еволюция вие все ще сте срещнали някъде Христа; и затова разгънете вашата архива и Го потърсете. Но вие искате аз да вляза в архивата ваша. А знаете ли колко е голяма вашата архива? Осемдесет души сте тук и откъде да намеря аз толкова време да претършувам архивите на всекиго от вас? Не се обезсърчавайте, а здравата постоянствайте и за година-две бъдете уверени, вие ще намерите Христа. Ако ли искате да видите Христа в това положение, каквито сте сега, ще приличате на този момък, който, като се виждал в младини, искал да бъде същият и след деветдесет години. А Христос е всякога млад, Той всякога е на 33 години. Ние остаряваме само по причина, че не разбираме дълбоките причини, чрез които се гради материята. Следователно, когато първоначално се съгради нашата материя, тя дойде правилно, но ние поискахме да направим преобразуване и в това преобразуване я окарикатурваме.

И така, нашите мисли и желания са в състояние да изменят външната форма. Христос ви е свързал тук, учи ви, говори ви, и вие пак питате как да Го познаете. Но може някой да каже, че този, който казва, че е Христос, може да е антихрист. Обаче антихристът като дойде, ще ви нахрани и заколи, докато Христос ще ви нахрани, ще ви облекчи и ако ви липсва някоя добродетел, ще ви я даде. Вън от тия качества аз не виждам как можете да видите и познаете Христа.

Тази година бях в едно варненско село, беше един ден много ясен. Надвечер се заоблачи и вали усилен дъжд, след който се образуваха две дъги хоризонтално така, щото образуваха много ясно буквата „Х“. Повиках момченцето на този господин, у когото живеях, попитах го да каже какво е това, а то ме погледна и отговори, че вижда буквата „Х“. Току-що каза това момченцето, ето, дойде при мен и бащата, обърна се нагоре и каза: „Христос казва: Гледайте на Мен, иначе сте изгубени“ И си отиде. Да, Христос беше в този човек, в тези две дъги. И аз разбрах добре, че тогава искаше да каже, че ако този народ не гледа нагоре, той е изгубен. Този човек не беше нито учен, нито евангелист, нито даже в църква отиваше, а беше човек ловджия, отиваше, та биеше лисици и водеше често непорядъчен живот; но при всичко това той изказа една Христова мисъл.

Ще кажете, че не бива да вярвате на всеки медиум, защото може да се появи лош дух; обаче, дяволът може да дойде всякога и когато хич му се не надяваш. Например, един проповедник в Америка, като проповядвал много хубаво, един от неговите слушатели дошъл и му казал: „Ти днес проповядва много хубаво, много трогателно, отлично, аз съм просто възхитен!“ Проповедникът отвърнал на своя слушател така: „Да, да, това и Сатана ми каза по-рано, докато бях още на амвона.“ И действително, не бива всякога да се възхищаваме, а трябва да оставяме това, за когато видим плод. Може да виждате много цвят по едно дърво, но вижте по-напред какво ще завърже; недейте бърза, защото може да духне някой вятър и да разсее цвета. Всинца вие сте цъфнали, всинца цъфтите и казвате, че много плод ще имате, но като се върнете по домовете си и се срещнете с домашни и приятели, със света, и като видите въздействие, тогава

договедите се*, че завръзката — зародишът под цвета (а то сте вие), е малък. Обаче, във всички тези ваши домашни, приятели живее Христос и Той е, Който регулира всичко.

Да, да... Бих ви казал много по-ясно някои работи, но не искам да ги явявам много ясно, за да не ви туря в съблазън. Съблазънта винаги произтича от користолюбивата цел.

Сега, кой от вас иска да познае Христа? (*Всички отговарят: Всички, всички искаме да Го познаем.*) Да, но засега само един ще изберем да познае Христа. Ще изпратим един делегат да отиде, да познае и да ни каже той. Ако искате да отивате при Христа, трябва да отивате един по един. За тази цел вие можете да изберете някого: или чрез жребий, или аз ще избира едного (*Всички: Вие изберете едного да отиде.*) Добре, аз ще представя тази мисъл пред Христа; ако каже, аз ще избира човека — ще избира някого. Вярвам, че вие сега очаквате с голямо ожидание; и аслъ, през тази година най-малко с едного ще направим опит и тогава всинца ще се ползвате. Например, аз мога да ви посоча известен ден за известна мисъл, та чрез това да се постигне изменение на ума и сърцето ви, защото вие още сте с груби желання и мисли и това аз го чувствам като едно налягане върху гърдите ми. И много често пъти усещам мислите на свещениците, които те изпращат на мен. Този Христос, за Който ви казвам, обявява: „Отец пребъдва в Мен и ако не вярвате в Мен, вярвайте в Отца!“

И сега пак: как можете да познаете Христа? Когато Христос обсеби и се всели в него за ден, два, десет дни, месец и за редица години (а между това, помнете, че вселяването е един процес), казвам: чертите на Христа започват да се отразяват върху лицето на този човек, който същевременно става нежен към вас, обича ви и гледа да ви помогне. Той няма, може би, да говори с вас, но в душата си той се моли за вас и иска, желае всячески да ви се помогне.

И тъй, значи, че щом очистим нашите мисли и желання, Христос ще започне да се вселява в нас. А най-първо, на първо място, изхвърлете вашето съмнение — то е на първи план. Когато Христос се докосне до вас, вие вече ще започнете да имате друго понятие за света и ще ви се открият известни методи, по които да живеете в света. Например, всякой ден се съсредоточвайте по известен въпрос, четете Евангелието и мислите за Христа, Когато, уверявам ви, ще можете да си Го представяте, стига в това отношение да постоянствувате. После, гледайте Го на кръста и се възхищавайте от търпението, което е имал, за да изнесе света. Като се въодушевите от всичко това, Христос ще започне да се вселява във вас. Но вие си думате: „Леле, как е страдал и как е закован за нас!“, докато трябва да гледате и размишлявате за Неговото геройство в случая и само тогава е времето, когато ще сполучвате.

Дяволът е преобърнал любовта в удоволствие и чрез удоволствия изядохме и изпихме това, което ни е дадено, след което чак ние започваме да си внушаваме да се покаем. Да ви кажа ли? Аз много пъти съм казвал на дявола да ме глътне,

* Договеждам се (гуал.) — досещам се, разбирам (бел. ред.)

но той не иска. И при вас дохожда да ви глътне и вие, без да му мислите много, кажете му: „Хайде, глътни“; но като ви нагълта, почувствувате се на мястото на Йона и както него започвате да се молите и Господ ви избавя. Много хора са се оплаквали на мен, че дяволът иска да ги глътне, но те послушват съвета ми да се решат да проповядват и така се избавят.

Да, този е пътът за познаване на Христа. Христос е във вас, между вас и в много от вашите приятели живее и вие всякой ден можете да Го видите. Но вие искате да се яви Христос, да ви каже една беседа и да си отиде. Това не че не е възможно, възможно е, но знаете ли кога? Когато сте всички на един ум и в един дух, а този дух да бъде непременно Неговият Дух, да бъде Христовият Дух. Той ще се яви между нас, но ние следва да работим първо, та да образуваме такава среда, в която да може да дойде, та да Го видим всинца. Затова трябва да се стараем да добием единство, за която и цел тази година ви се дават три посоки за мисъл и действие: първо — прославяне Името Божие на земята; второ — за идването на Царството Христово на земята и трето — за изпълнение на Волята Му. В това направление като работите чрез молитва, Господ ще даде своето. Трябва да се молите и да се молите! Молете повече за Любовета Божия, не се страхувайте; внушавайте си, че можете да понесете всичко за Христа и Господ ще ви благослови.

Утре ще имаме тъй наречената Господня вечеря и затова ще направим едно малко подготвяне. Ще направим нашето бдение от 12 часа нощем, по девет минути всякой и ще свършим до 12 часа денем, утре, 14-тогo. Най-напред ще започне най-рано повиканият между вас — първата група. Направете часовниците си интифа*, защото ние правим едно сражение и трябва да сме точни. Дванадесетте души от най-старите по призоваване във Веригата се определят да наблюдават бдението.

Духът работи тази година много добре. Ние ще имаме търпение и в това дело, което е дело Господне, всички ще заквасим. Ще заквасим и учители, и ученици, и свещеници, защото, пак ще кажа, това е едно Божествено дело и от него всички ще се ползват. Българският народ никога не е имал такова благословение, както сега. Христос ще изведе този кораб на България. Христос е на този кораб и няма за какво да се плашите. Смело можем да очакваме да настане времето, когато ще бъде едно стадо и един пастир.

Събранието се свърши в 7 часа вечерта. Времето е тихо и ясно. Няма никакъв вятър.

14 АВГУСТ, ЧЕТВЪРТЪК

Времето е отлично. Сутринта слънцето се показва на ясно небе и продължава пътя си в ясно. Тихо. Никакъв облак, никакъв вятър, а инак — топло. Така продължава до вечерта, даже и след захода на слънцето. Всинца се радваме на хубавото време.

* Прява интифа (тур.) – съобразявам се, съветвам се, сверявам (бел. ред.)

Бдението се подкачи от 12 часа в полунощ и се свърши в 12 часа днес. Мъжете — до 8 часа заранта, а след 8 часа — жените, като всяка отиваше в горницата по 9 минути.

В седем и половина часа вечерта влязохме всинца в салона, гдето върху масата бяха сложени ястия с фрукти: грозде, ябълки, круши, дини, хляб, вино и прочее.

Пеньо Киров прочете „Хвалата“, Димитър Голов — една молитва, а след туй, по указание на Учителя, Пеньо Киров, Ил. Стойчев, Тод. Стоименов, Петко Гумнеров, Конст. Иларионов и Денъ Цанев прочетоха съответстващите места от Евангелията.

Най-подир Учителя, след като прочете 75 Псалом и от Евангелието на Йоана гл.3, каза:

Мнозина са се причестявали, но не всички разбират дълбокото значение на Господнята вечеря. А пък нещата имат смисъл само за тези, които имат вяра без съмнение, детинска вяра. И за да се разбере учението Христово, трябва сърце на едно дете в неговата чистота. И трябва ум, непоковарен от съвременната философия; да има ум, казвам, незасегнат от съвременните фарисеи и садукее. Значи, човек може да е покварен и като религиозен човек, па и като безбожник.

Всичките неща на земята ние можем да ги разбираме само символично, па и сам Христос никога не е говорил направо, а казва, например, че хлябът бил Неговото тяло, а виното — неговата кръв и прочее. И действително, хлябът, който имаме, това е емблемата на Словото Божие. То, както хлябът, дава на гладния сила, живот, избавя го от страданията. Чрез тези емблеми, които имаме във физическия свят, ние можем да си съставим понятие за нещата в духовния свят. Ние имаме много неща сложени на трапезата. Например, риба. Христос след своето възкресение хвана риба, опече я и нахрани с нея свои ученици. Рибата е емблема на Христа. На гръцки език буквите на думата „ихтис“ (риба) са първоначалните букви на израза „Исус Христос, син Божий, победител (спасител)“.

Водата — това е светът. В астралния свят, в духовния свят водата е емблема на живота. И понеже рибите живеят в тази вода, то за да си представим минаването от този живот в живота на ангелите, си служим със следния символ: изваждаме рибата от водата. По същия закон нашата душа трябва да излезе от водата на този свят и да се качи в един свят, приспособен за нейното развитие, т.е. трябва да се преобърнем от риби на птици.

Защо е сложено тук гроздето? От него се образува вино, а виното дава сила и в него има енергия грамадна. Но и виждаме сега, че човек като пие вино, опива се и пада в грях, докато ако беше чисто виното, то неговите сокове щяха да дадат човеку грамадна сила. В първоначалния език виното означава енергия, огън, както и думата „Серафим“ значи огън. И тъй, да пием вино значи да бъдем така огнени, както Серафимите; да, Любовта следва да бъде така огнена.

Това, което става тази вечер тук, не е пречистване, както може някои да мислят, а е възпоменание, защото ние трябва да си спомним това, което Христос

е казал, вършил, да си спомним онези възвишени мисли, за онази велика Любов, чрез която Той ни е избавил. Туй е то, което ни се казва чрез всичко туй, което имаме тук тази вечер. Та значи, ако искаме ние да бъдем ученици Христови, то е нещо вътрешно.

Хлябът означава учението Христово, а виното — Неговата Любов, чрез която ние се повдигаме и ставаме едно с Него. Житното зърно, това е именно Христос. И днес, когато това житно зърно е толкова в употребление, значи целият свят се храни от Христос. Житните зърна са Неговото тяло. Веществото на житното зърно, това са соковете — манната, с която ангелите са се хранили. Житното зърно е емблемата на Христа. И във всички плодове, които ние имаме, Христос се олицетворява в Своята чистота. Защото само растенията са единствените, които не са изгубили своята чистота. В техните облека има още тази райска хубост. И ако ние ядем от тях, то животът ни ще бъде по-чист, по-светъл.

На всичко, което вършим, трябва да разбираме дълбокия смисъл. Така Христос, в духовен смисъл на думата, е между нас. И когато си отидете по своите места, ще почувствувате, че е с вас. Той е, който ще ви упътва. Във време на затруднение ще ви помага. Само с тази детинска вяра трябва да живеем — вяра, върху която се гради всичко. Върху тази вяра се крепи целият свят. Когато един ден ние разберем вярата, то тя ще се превърне в Истина, а Истината ще се превърне в знание. Та затова трябва да се държим за вярата, както човекът в бурното море се държи за въжето. Вярата е едно въже, тя е една Божествена ръка. Сега особено, през тези времена, сред тези бурни вълни дръжте се за вярата. Ние трябва да бъдем избавени. С критическото си ножче ние често пъти човъркаме това въже, уж под предлог да изследваме, защото се смущаваме дали нашата вяра е права или не. Вярвайте, обаче, че Христос е, Който може да ни даде сила, вярвайте, че Той слуша нашия глас. Не искам да философствувам по въпроса доколко Той е далеч от нас. Но аз зная едно нещо: щом се помолим, Той слуша и е толкова близо, че чува изведнъж; а напротив, изгубим ли вярата, Той се много отдалечава. Това е една опитност, която всички светии са имали. Вие трябва да имате същата опитност, защото само тогава можете да бъдете ученици Христови. Само с такава вяра ще се спасите.

След тази беседа Учителя раздаде чашата всекиму, та вкусихме от виното; преломи, та раздаде всекиму и от хляба и възгласи:

Да ви благослови Господ Бог Мой. Да просвети ума ви, сърцето ви и душата ви. Заради вашето послушание да ви благослови Господ.

Подир всичко изложено излязохме един по един из салона, като взехме всякой по нещо от сложените на масата съестни продукти: хляб, вино, рибни ястия и разни овощия, които отнесохме и сложихме на трапезата в Бостанджиевата колиба. Вечеряхме весели и единопдушни, а към 10 часа през нощта се разотидохме по квартирите си при много хубаво време: свършено ясно, никъде нямаше облак и тихо, без вятър; но тъмно, без луна.

15 АВГУСТ, ПЕТЪК, СВЕТА БОГОРОДИЦА

Времето — отлично. Сутринта слънцето се появи из ясно и поетичен път. Целият ден грея добре, бе топло и тихо, без вятър. Към 4 часа подиробед започна да се заоблачава, но пак е тихо и топло.

По поръка снощи от Учителя днес всички от нас — мъже и жени — по случай празника Св.Богородица ходихме в Православната църква. В 11 часа се събрахме в салона, където като гости присъствуваха и неколцина търновски приятели. Но понеже бе станало недоразумение снощи за часа на днешното събрание, вследствие на което мнозина отсъствуваха, то се обяви, че събранието ще се състои от 3 часа подиробед.

В 4 часа и 25 минути подир пладне събранието наново се състоя. Всички се събрахме в салона. Четохме „Добрата молитва“ и изпахме „Благословен Господ Бог Наш на всичките векове“.

Учителя прочете 12 глава на Евангелието от Йоана и каза:

Ще ви говоря върху 20^а стих: „И между тези, които възлязваха да се поклонят в празника, имаше и някои Елини“. Може да се каже, че този е най-маловажният стих в тази глава, но думата „елини“ представлява известна идея, която ние можем да подобрим.

Преди да ви говоря върху стиха, ще направя едно малко въведение. За да можем да имаме правилно понятие за нещата, които ни заобикалят, или за света, в който живеем, или за хората, с които сме заобиколени, непременно трябва да имаме една опорна точка, защото всяко занаятчийско, ученическо, търсене опорна точка. И когато се заражда едно дете, то търси опорна точка. В човешкия живот ние казваме, че това е глава или център. Този център едновременно може да върши много работи. Така, ако употребите центъра на едно колело, можете да направите каруца, с която да си служите; но с този център може да проявите една змия или вълк. Следователно, проявлението на нещата зависи от местонахождението на центъра. Щом се измени този ред на нещата, наставя друг порядък.

Елинизмът представлява известно време на тогавашната култура, защото елините имаха известни познания за знанията на Египет, Вавилон, Ниневия, Сирия и прочее. Следователно, съвременната наша култура е израз на тогавашната култура и като се говори за елини сега, то показва, че Христос ще се прослави в съвременна Европа, от която са дошли при Христа всичките ѝ философи и учители, които със своя интелект господствуват навсякъде.

Христос, като говори в тази глава, дава дълбоки познания за начина, по който ще дойде. Тази война, която става сега, е причина, щото много житени зърна да се хвърлят в земята, за да се явят в нова форма, в която Син Человечески ще се прослави. Но за да започнат тия зърна да израстват, по-напред трябва да се посеят. И това, което сега виждате, че става в Европа, то е просто разрушение на старото, за да започне новото тяло. Защото, за да можем да функционираме с новото тяло, на нас надлежи да се освободим от утробата, та да можем да влезем в новия свят, също както детето поема път в новия свят, след като се

освободи от утробата. Сегашните тела са гробища и затова те трябва да се разрушат, за да изпъкнат новите тела.

Сега, на Христа се казваше, че дошли елини. Ето, казвам, и сега казват на Христа, че елини и учени хора от Европа са дошли, защото им трябвало Учител, който да разбира техния ум, с който те градят своя живот. Учениците мислеха тогава, че Христос ще стане цар на земята, но Той им обясни, че хората са неверници, садукеи; също както днешните свещеници с широките ръкави, които приличат на Халдейските маги, но не знаят защо носят разцепени ръкави, макар в това да има дълбок смисъл. Разцепването значи, че има растеж, защото пъпешът само като узрее, се пуква; но когато видя една краставица или зелена диня да се пукне, това е вече смешно. Та и в съвременното общество много хора са се пукнали преждевременно.

Казва ни се, че към Христа са се обърнали елини, които искат да изпълнят Волята Божия. Коя е Волята Божия? Тя е навсякъде в нас, в нашия ум, в нашите клетки и затова, ако изпълним тази Воля както трябва и както подобава, ще растем; ако ли не, то ще огрубеем, ще оглупеем. Постоянно слушам, че мнозина искат спасение. Но Христос иска да спаси само елини и хора, които търсят Господа. А пък за да можем да следваме Господа, трябва ни ум. Една жена, която иска да тъче, трябва да знае как да направи разбоя си, где да постави нищелките, кросното и прочее. Следователно, трябва да имаме ум схватлив и остър, та да можем да го употребим за въздигане на чувствата, както и да можем да приведем всичките елементи под един знаменател, за да ги подчиним. А за да можеш да правиш това, трябва да бъдеш елин.

Преди години като бях в град Варна, дойде при мен една 60 годишна жена, която искаше да ѝ изтълкувам един сън: била в онзи свят, гдето много хора, млади и стари, разгънали книги и чели. Казали ѝ: „Бабо, ти знаеш ли да четеш?“ „Не“, отговорила тя. „Е, тогава вода ще носиш и камъни ще чупиш!“ Питам тогава какъв ще бъде вашият рай, ако, като отидеш в онзи свят, ти дадат една кана или едно буре да носиш вода? Не можеш да дадеш тук друг отговор, освен че си носил вода, нищо друго. А това вече не е рай. Съвременните хора имат много смътни понятия за рая и за онзи свят. Защо? Защото са помрачили своя ум, отхвърлили са и не слушат Господа, Който ги води, и не са запалили своята свещ, за да осветят окръжаващите същества.

Това е, което подразбира Христос: Син Человечески, Който иска да се прослави, е и в нас и Той ще се прослави в нас чрез нашето знание, защото в минало време никога не е имало такава дълбока култура, както сега. Ето на, чрез съвременните параходи и железници с двадесет стотинки ти заповядваш на хиляди хора да предават и пренасят писмото ти от единия край на земята до другия. Туй е то, така става в света, когато елините започват да дохождат при Христа.

На мнозина говоря, а не могат да ме разберат. Защо? Защото нямат ум, а пък аз искам от всинца вас да бъдете умни. Отивайте при Мъдростта и си купете от нея ум безплатно. Тогава ще разберете вашето предназначение на земята и всичко това, което ви спира, ще го впрегнете в работа. Едно време, при

първоначалния човек, не беше така, както е сега в това отношение. Син Человечески, Който създаде Адама, ето, сега пак иде, за да тури ред и порядък в света. Той иде да спаси хората. А какво нещо е спасение? Спасение е да очистиш нечистото в себе си и просто да реагираш на отровата в теб; да поемеш въжето в морето, гдето плаваш, безнадеждно за живота си.

При все туй, главната задача на Христа не беше спасението. Неговата задача е много по-голяма, защото Той иска наново да ни въведе в райската градина, да ни научи като как, например, да се храним. Защото Адаму се преподадоха имената на всичките растения и животни, преподаде му се и как да се храни и прочее, но като съгреши, отдалечи се и вследствие греха, лека-полека създаде се сегашният съвременен строй и порядък. Син Человечески сега иде да чисти и щом започне да чисти, човешкият живот с неговите планове, сгоди и несгоди, ще пострада. Ето защо Христос сега именно, подир две хиляди години възкръсва наново и то възкръсва в много и много милиони. И когато Христос възкръсне заедно със светиите, които Го чакат, тогава ще дойдат и елините, между които Христос ще се прослави, защото те разбират Неговите пътища.

Сега, питам ви аз готови ли сте да слушате тези елини? Но где ще ги намерите? В църквата ли? Не. Те са във вашите сърца, във вашия ум и човек, който не се чисти и не въздига своя ум, не може да почита никаква църква. Тия църкви, които виждате, не са нищо друго, освен сянка на миналото. Тия свещеници, патриарси и владици трябва да се върнат на своето място — в сърцето и в ума на човека; тези кандилници и тамяни трябва да заседнат в човешкия ум и сърце. С тези именно тамян и кандилница в ума и сърцето вие трябва да кадите дявола и само тогава той ще може да излезе. Вашия ум, сърце и воля трябва да здържите за кандилницата, която е завързана за Божествената воля. Съединете вашата кандилница с Небето и я движете напред, за да гори успешно положеният в нея тамян.

Сега, ние казваме на Христа, че тия елини са дошли в Европа и някои хора се плашат от техните книги, но няма защо да се плашим от тях. Умът е един мъжки принцип, който макар и да коли, сече и бие, но като всякой мъж, момък, щом му се мерне една мома, той веднага започва да мисли другоаче. Така че, на тези елини, които мислим, че идат да разрушат света, само като им дадем нашите сърца и ум, и като видят Сина Человеческого в нас, веднага ще захвърлят техните копия и мечове и ще направят света такъв, какъвто аз искам да бъде. Ако ли сте вие тези елини, възлюбете този свят. Няма нужда да ви обяснявам как да го възлюбите, защото досега все това учите и ако досега не сте го узнали, няма и да го узнаете. Някои ме питат: „Как трябва да любим?“ На това не мога да ви науча. Ами че любов има във вас, стоплете я — тя е вътре във вас, а не е нито в църквата, нито някъде другаде.

Тия елини дойдоха при Христа, видяха Го и станаха едни от Неговите ученици. Аз бих желал всеки от вас да бъде елин, но жалното е, че мнозина от вас сте още евреи. Вие обаче сте избрани в този народ, Христос иде между него, обръща

се към вас и ви пита: „Вие какво ще правите с тия елини — ще ги изпъдите ли или ще ги приемете?“ (*Всички отговарят: Ще ги приемем!*) Но те гледат за вашите сърца и ум и ако ги дадете, те ще ви свържат с Христа, явяването на Който ще стане мигновено, в един момент, равен на момента, в който става запалването на бенгалския огън. И ако Христос още замедлява да дойде, то причината е, право да ви кажа, че вие още не се готови. С това далеч нямам намерение да ви правя упрек, но просто ви подсещам да се пригответе, та да можете да бъдете в центъра на вашето развитие; защото като дойде Христовото учение, много и много хора просто ще полудеят и също както стари мехове ще се изпопукат. Да, нашите тела при дохождането на Христа ще се трансформират също, както става с пеперудата. А това ще стане, когато настъпи времето на елините, когато вместо Христос да се разпъне на кръста, ще бъде въздигнат. Защото съвременната наука фалира и тези елини познаха и се убедиха, че само Христос е, Който може да тури в порядък енергията, която се иждивява* за пушки, ножове и копия. Това е прославлението, което иде от Христа.

Христос иска да имате умове досетливи, умове ловки, пластични, а от глупостта иска нито помен да не остане. Аз не искам да зная за догми и обреди, също както Христос не искаше да знае за онези обредни закони, за които често пъти книжниците се препираха с Него. Тези книжници са, които казваха, че Христос развращавал народа, затова пъдеха Го, преследваха Го, докато най-сетне Го и разпънаха. И днешните служители Христови са същите евреи, същите фарисеи, същите книжници — те са, които Го и разпъват. Мене ми е побеляла косата да ме питат: „Защо ни говориш така?“. А аз казвам и ще следвам да казвам, че говоря това, което ми диктува Този, Който ме е пратил, без да гледам кой какво щял да мисли или какво щял да каже. Ако ли и вие мене не искате, също както евреите Христа, можете да ме напъдите на онзи свят. (*Всички единогласно: Искаме те, искаме!*) Това е, което Христос иска. А вие, вие може да имате разбирания всевъзможни. Аз не се интересувам за вашите разбираня, защото какво мислят малките деца за своите кукли или какво нагажда търговецът по своята търговия, всичко това не искам да зная. И когато видя едно момиченце с кукла в ръце, просто ще го потупам по гърба, но когато видя същата кукла в ръцете на вече двайсетгодишната мома, ще ѝ кажа, че на нея ѝ трябва вече живите кукли. Вие всички сте преживели епохата на куклите и затова на жените от вас предстои да си намерят живи кукли, а мъжете ще трябва да си намерят конете.

Да се върна на своята мисъл: къде са започнали тия елини? Те са започнали навсякъде: и в Германия, и във Франция, Англия, Австрия, Русия, Турция, Сърбия. И казват хората: „Всеобща война!“ Хубаво, ще ги видим ние тия герои. За тази война бих казал, че отношението на войните е същото, както децата с куклите и мъртвите кончета. Тези елини, които идат, ще разрушат света и Син Человечески ще бъде разпнат. Седемстотин и шейсет милиона се бият и още ще почнат да се бият — Христос се разпъва; но после ще възкръсне и тия елини ще

* Иждивявам (арх.) — изразходвам (бел. ред.)

станат Негови ученици и чрез това ще изведат бялата раса, за да работи за доброто на света.

Сега, аз искам Христос да ви ръководи, за да Му бъдете искрени работници. Помнете, че сега вече не е 11-ият час, а е последната минута, която удря; и когато хич не се надеете, ще влезе Христос при вас. Тогава всякой еврейин трябва да има по един елин, за да може да участва във възкресението на света.

Изпяхме „Възкресение Твое“ и като четохме „Отче наш“, в седем и половина часа се разотидохме. Времето беше малко облачно, но тихо и топло.

16 АВГУСТ, СЪБОТА

В седем и половина часа времето — навсякъде хубаво. Слънцето грее през омарни облаци, но е тихо и топло.

В 9 часа сутринта се събрахме всички в преподавателския салон, заедно с неколцина от вчера поканените гости. Прочетохме „Отче наш“ и изпяхме „Свят, свят, свят Господ Саваот“.

Учителя прочете 20 глава на Евангелието от Матей и след като всички изпяхме „Благословен Господ Бог Наш на всичи векове“, прочете 30-ия стих от прочетената глава и каза:

Интересно е защо не беше един слепец, а двама. Не се казва, че са трима или четирима, а само двама. Такива съвпадения има много в Евангелията, каквато например е притчата за двата таланта. Забележете, че народът, който следваше Христа, виждаше, гледаше, всички бяха съсредоточени. Тия двама слепци се обърнаха с една просба; Исус Христос ги повика и ги попита какво искат. Те отговориха: „Искаме да ни се отворят очите!“ Знаете ли кои бяха тия слепци? Разбира се, вие сте чули нещо за сътворението на света, знаете за Адама и Ева, че са били в Рая, знаете още и за тяхното грехопадение и прочее, но Писанието мълчи и не знаете как завършиха те своя живот. Символично тия двама представляват Адама и Ева. Нашите прародители кой ги ослепи? Те, като съгрешиха в Рая, ослепяха. Слепотата, то е да бъдеш лишен от зрение, а зрението е символ на знанието, което значи да видиш обстановката около себе си, та да се ориентираш съобразно със своето зрение.

Да се роди човек сялп не е случайно; слепотата не е нещо случайно. В Писанието се говори за друг един сялп, за когото питаха Христа той ли е съгрешил или баща му, или майка му са съгрешили; но за да се яви Славата Божия, Той разреши много правилно въпроса, защото бащата и майката не раждат човека сялп, а сам. Неговото падение е падението на блудния син, който като се върна при баща си, баща му го прие, при все че за отиването му в странство и за яденето и пиенето не са виновни родителите.

Така и за тия двама слепци родителите им не бяха виновни. И те искаха да им повърне Христос вътрешното зрение, защото мнозина имат очи, гледат, но не виждат. Например, срещнете един човек, който, за да го разбирате, трябва да разберете неговата душа. Много хора, когато им разправяте известни неща, те не

могат да ги разберат. Задачата на Христа не беше да отвори физическите очи на хората, а имаше за цел да просвети цялото човечество и да му даде хляб.

Сега, днес Христос иска да излекува хората и да им даде зрение. Мене често пъти ме срещат хората и казват, че се съмняват. Но тоя, който се съмнява, е сляп. После, някои хора ме питат вярвам ли в Христа. Вярата, обаче, е за децата. Докато не са видели Бога, трябва да вярват хората; и този, който не си виждал, ти го вярваш. Аз ще ви отговоря прямо, че вярвам, но не така, както вие вярвате. Аз имам особена вяра в Христа. В моята душа досега не се е подигало съмнение за нещата. За мен не съществуват никакви противоречия в света. Например, да кажете някога, че вашите умове са изопачени и пр.; аз зная причината защо е това така. Аз не ви срещам за пръв път и сегашните мъчнотии, които ми създавате, те са цвете, защото в миналото са били по-големи. Да обичаш тези, които те обичат, всякой може да го направи — то е човешко; а да си благоразположен към онези, които не са разположени към теб — то е Божествено. Тези са принципите, които аз държа, и тези принципи са Христови. И когато тези принципи влязат в църквата и в нас, ще преобразят нашия живот. Във вас се поражда понякога съмнение и искате големи работи, но когато влизаш в някой кладенец, трябва да имаш въже здраво, защото може и ти да останеш вътре. Трябва кофата да ти е здрава и тези, които те спускат в кладенеца, трябва да са хора верни. Христовата църква се образува и тези, които са в нея, искат да Му служат, но да им плати; и Христос казва: „Добре, работете, аз ще ви платя“. И в този случай те ще вземат толкова, колкото са се пазарили и каквото са се пазарили. Например, има евангелски проповедници със заплата, да кажем, 200 лева месечно и Христос казва: „Добре, дайте му 200 лева на месец.“ Един владика иска 1000 лева на месец и Христос казва: „Добре, плащайте му.“ Друг свещеник иска 150 лева с трeбите*, курбана, кожата на курбана и Христос казва: „Добре, дайте ги и нему.“

И така, Христос сега плаща; плаща, защото всинца, много или малко, но трябва да живеем в този свят. Обаче, за да разберем вътрешната страна на християнството, трябва да дойдем при онези слепци, които стояха много по-високо от онази тъпла, която търсеше и следваше Христа не за друго, а за хляб, та Го предизвикаха да им каже: „Търсите Ме за хляба.“ Докато тези двама слепци викаха: „Господи, помилуй ни, Сине Давидов!“ Думата „помилуй“ съдържа в себе си дълбок смисъл. С тази дума тези слепци са изявявали, че всичките техни пътища са били пътища на страдания и падане и затова искат да им се отворят очите, за да бъдат въведени в Христовия път. Това говореше тяхната душа и Христос се прикосна и отвори очите им. Тези двама слепци отпосле станаха Негови ученици. А знаете ли кои бяха тези слепци? Само за единия ще ви кажа, но не и за другия. Един от тях беше Павел, когото Христос трябваше да научи на смирение. Може да се роди противоречие у вас, но аз както зная работата, така е. Този беше Павел, на когото Христос отвори ума.

* Треба – църковна служба за отделно лице; например панихуда, кръщение и др. (бел. рег.)

По същия закон ние искаме да бъдем полезни в този живот, но ако Христос не отвори нашите очи, никога не можем да работим. По закона на магнетизирането този човек, който ви магнетизира, вие приемате неговите сили и качества. Аз се чудя на хората защо постоянно споменават за дявола. Какво искат от него? Какво искат от един фалирал търговец да ви разправя за стари работи? Питам аз какво ще спечелим? (*Симеон Драганов: Ние говорим за него, защото искаме да го разберем, та да се предпазваме!*)

Когато аз говоря, вие трябва да изслушвате. Ти трябва да изпъдиш дявола от себе си, защото в теб се борят Христос и един лош дух. Аз не искам мене да почиташ. Аз, като дохождам тук в това събрание, от кого съм искал почит? А ако ми целувате ръка, целувате я за Господа — иначе, вие грешите. Ако се съмнява някой в мене, по-добре да стои настрана и моля всички такива, които се съмняват, да не обиждат Духа ми, защото ще пострадат. Аз ви питам какво сте научили от църквата? С този въпрос не искам да ви отстранявам от църквата, а искам да ви върна в нея, при вашата майка, при вашия народ, за да му помагате, та да се благослови. Какво могат да мислят българските свещеници за мен не искам да зная. Те искат да им целувам ръката, но нека напъдят из себе си лошия дух и ще ги целувам в устата.

Това е закон, което ви говоря, и тези думи не са мои, а са Христови и ако слушате Христа, вие ще имате бъдеще. Аз ви проповядвам един Христос, Който е между вас — слушате гласа Му, но Го не видите. И аз искам, както желязото, да се познаете, че сте били с Христа. Все таки, Божествената вода трябва да премине през една чешма и безразлично тя голяма ли е или малка. А вие гледайте водата, която ви се дава, а не се взирайте в чешмата. Нека излезе някой от вас и да каже, че съм покварил неговото сърце и неговия ум и аз съм готов десетократно да му заплатя разноските. Това е учението Христово. Времената са толкова наизрекли, щото Христос ще се яви, но как ще вас да намери? Между нас не може да има противоречия, каквото и да говорят свещениците и владиците, стига те да говорят истината. Една планина можеш да гледаш от разни страни и можеш да имаш разни възгледи за нея. Така и слънцето: можеш да го гледаш от каквато и обстановка да желаеш и можеш и за него да си съставиш разни понятия. Така е и с хората. Този лукав дух иска да ме предизвиква, за да го лъжа, но този занаят аз никога не съм учил — не мога да лъжа. За да лъжа, трябва да искам богатство, слава от хората и тогава разбирам; но аз такива работи не искам. Аз се радвам само от славата на Господа, Когото много добре познавам. Да, много добре познавам Господа. Дяволът сега казва: „То е въпрос дали Го познаваш.“ Но аз казвам, че Го познавам и самого тебе, дяволе, мога да те накарам да вървиш в пътя на истината. Дяволът е един голям слепец; вика и той както тия двама слепци, но неговите очи не могат да се отворят. И питам ви аз сега: ако отворям вашите очи, зло правя ли? А пък ако някой друг може да ви отвори очите, аз ще благодаря на такъв брат, стига да бъдат отворени очите на тези двама слепци. Вие мислите, че много знаете. Какво знаете? Къде бяхте преди 200 години ли? Казвате, че се готвите да

следват Господа, но как? Само чрез отваряне на очите ни ние можем лека-полека да се повърнем към Господа.

Преди години в Казанската академия Христос се явява в будно състояние на едного студента, академик, и му казва: „Не харесвам твоите очи.“ Тогава студентът изгорил своето око на горяща свещ, без да му е казвал Христос ни най-малко да си гори очите. Но не е било това същността, а същността е била да отвори своите очи. И аз сега ви казвам: не горете вашите очи, отворете ги. И още Христос ви казва, че не харесва вашите очи, а вашите очи трябва да бъдат като едно огледало, в което всякой един да се огледва и да пожелава всякога да се огледва във вашите очи, за да види своята душа. Аз ви казвам всичко, та да отидете и вие да говорите на другите за това нещо. Вие отивате в църква, целувате иконата, палите свещ, правите метани и пр. и всички тия неща са добри, но иконата и свещта — това сте вие, това са живите хора, които вие трябва да целувате. После, за свещта: запалете свещта на брат си, на всекиго едного; на всекиго едного Бог е дал особена форма, план, в който всякой един трябва да се включи и прояви. Аз не искам да ви дам нов калъп, а просто искам да ви запаля, да запаля вашата свещ, да ви я дам и да отивате в пътя си. Без свещ не мога да ви пусна, защото ако ви пусна без свещ, ще пострадате. Та като отворя ума ви и сърцето ви, вие удачно ще отидете в света.

Много и много ви бих казал, но умовете ви трябва да са готови. Аз мога на вас да говоря и като на такива, които са гощавани на царска трапеза с изрядни ястия и прочее, обаче това няма да ви ползува. Повече ще ви ползува, ако се нагостите с малко супица и хлебец, отколкото ако ви разправам за ястията на царската трапеза, която сме видели.

После, ако искат да разберат истината много от вас, обърнете се към Господа и Го попитайте. Когато се преподава едно учение, опитайте го — опитайте го също, както химикът анализира водата. Само внимавайте да бъдат на мястото си хората, които анализират моето учение. Виждате колко съм свободолюбив аз! Само знайте, че права и задължения отиват паралелно. Някои от вас искат да бъдат свободни. Но в какво се състои тази свобода? Някой си, който много претендира за свобода, гащите му треперят от жена му, страхува се от църквата и попа си, а пък казва, че бил свободен. Ама ще кажеш: „Попът е ръкоположен.“ Да, но ти видял ли си кога от Христа е ръкоположен? Не. Като е тъй, ти, приятелю, освободи се първом от терзанието на своите деца и жена и чак тогава казвай, че си свободен, а докато това не си сторил, знай, че не си свободен. Туй е то. Това, което ви казвам, аз съм го опитал и аз ви проповядвам само това, което съм опитал и направил; никога не проповядвам нещо, което не съм опитал.

Преди години минавам с един учител, свършил в странство, покрай една гостилница. Бяхме двамата на разходка. Учителят помириса дъха на пържолите, които се готвеха в гостилницата, покрай която ни бе пътят, въздъхна си и проду-ма: „Ето нà, това е животът.“ Възразах му, че аз пък благодаря на Бога, че не съм между тия, които ядат пържоли. Виждате, че ние имахме две различни понятия за живота. Но, ако пътуваме с вас заедно, как ще се разбираме? Вие

още си мислите за пържолите и вашите мазни ястия и тогава как ще се разберам? Може да мислите, че искам да ви извадя из църквата. Не, и това не искам. А пък ако гледате тук разни мистически съчетания, то всичкото си е със значение и сила. Например, разните цветни ленти са с известно значение дотолкова, доколкото можете да ги разберете.

Прочее, вие най-напред трябва да се научите как да се храните и не бързайте да учителствувате, защото по-добре е да има един талантлив ученик, отколкото един глупав учител. Когато, например, искате вие да ме учите, аз ще ви кажа: „Слушайте, хвърлете тия дрипи!“ Като наблюдавам вашия живот, аз се ползвам, ставам по-богат, но за вас не е добре; защото аз съм от тия хора, които от всичко се ползват — зло, дявол — всичко впрягам. Когато дойде един дявол да ме лъже и изкушава, казвам: „Благодаря Ти, Господи!“ И питам дявола какво ще спечели, като се занимава с мен да ме лъже и изкушава, като същевременно го пращам да отиде на друго място, а да си не губи времето с мен. Аз не хокам дявола, а се разговарям с него върху неговата деятелност, като как ходи между католици, православни, протестанти, после разправя ми как прави войните, как изкушава жените и мъжете и прочее и прочее. И тогава аз се обръщам към него, поздравявам го с едно „браво“ и му кажа: „Ти си един добър учител и ако изгубихме Небето, поне земята ще имаме.“ Но ако се повърне, та почне да иска да му се покланям, за да ми дава това или онова, аз му казвам: „Махни се от мен, защото ти си един бедняк!“ Тъй. Това е то, което аз мога да струвам, а вие... вие не можете да се разговаряте така с дявола. Затова аз съм турил една преграда между вас и него. *(Всички изговарят: Амин!)* Дяволът обещава и все обещава: обещава и на момчета и на момичета, дава им пръстени, прави им къщи, туря на чин хората и всичко им обещава, но нищо им не дава.

Сега, да се повърнем към ония двама слепи. Вашите очи, понеже са вече отворени, не злоупотребявайте с очите си. Обичайте жените си както първоначално сте ги обичали. Обичайте свещениците, църквите; обичайте и народа, както що първоначално сте го обичали. Във вашия ум аз не искам да остане нито спомен от съмнение да ви лъжа, защото който се съмнява в себе си, той е, който се съмнява в мен. Аз съм огледало и всякой от вас се оглежда в мен. Аз съм обърнал вашия ум към Христа и за Този Христос вие имате велики работи пред себе си. Знаете ли колко задължения имате към този народ, към свещениците, към църквата и към ближните си? Аз искам да отидете при тях, та чрез това да изправите вашето минало. *(Всички изговарят: Амин!)* А когато се занимават с мен, не е важно. Кой съм и какъв съм — по този въпрос ще се разговаряме, като се видим на Небето. Можеш ли да познаеш един водолаз? Не, защото когато водолазът действа, не се познава кой е, защото се преоблича в облекло, пригодено за неговата работа. Но вие сега не че ме не познавате, познавате ме, но сте забравили. Ще си припомните — бъдещето е напред.

Аз искам да отворя очите ви за съществена работа, та да ви не садят, гдето светът иска. Аз искам Христос да отвори вашите очи, също както ги отвори на тия двама слепи. Искам да се обърнете към Господа и му кажете: „Господи,

помилуй!“ Искам да си прощавате един други; всеки ден трябва да си прощавате. И тогава, питам, има ли и ще има ли дявол? Не. Дяволът не може да влезе в такова място, защото е така силен огънят и светлината, щото ще му изгорят и опашката, и копитата, и роговете и нищо няма да остане у него. Той постоянно казва: „Дайте, дайте нещо, да им изгася свещите“, а аз му отговарям: „Късно си се сетил“. И сега ще бъде разпнат. Този дявол сега се обръща към нас, за да го помилва Господ, но за да се помилва, трябва да се покае и смири.

Веднъж дяволът се престорил, дегизирал се и отишъл при едного светия да му каже да се помоли за него. Понеже светията не знаел, че това е дяволът, Господ изпратил Ангела Своего да каже на светията, че това е дяволът и че ако му иска да се моли за него, то светията да изиска от дявола първом да каже, че е мерзост на запусцението. Значи, да се покае и смири. Та виждате, че вие може да се обърнете към Господа, но дяволът не ще понесе последствията на онова, което е правил.

Желанието ни е да се отворят вашите очи, очите на народа, на свещениците, на земеделците, на търговците, на всички да дадем ново знание, за да съградим Църквата Божия, та като дойде Христос, сам да ръководи Своята работа. Ще настане времето за „едно стадо и един пастир“. Ние сме, които на всички църкви казваме: „Помирете се!“ Ама, йок*, имало различие; ние ще им кажем: „Оставете тия различия заради Господа!“ Ти може да имаш едно мнение, друг — друго; един — по-умен, а друг — по-глупав; всичките подобни работи не бива да бъдат спънка да следваме Христа. Но всички вие не сте глупави. И може да се питате: „Какви сме ние, та да оправим делото?“ Какви сте? Вие сте непослушни синове, които искам да въведа в Рая. А когато дойдат синовете на Обещанието, ние ще се освободим и ще бъдем с Господа едноносители на Великата истина. Това искам да го кажете и на църквата, и на свещениците и то най-смело и откровено; кажете им, че Христос иде.

Престанете да мислите какъв съм аз, дали съм самозван или изпратен? Какъв съм, добър или лош, то е друг въпрос; но ще ви кажа, че добър или лош, хвърлям ли ви аз въже в морето, гдето сте паднали? Ако отговорите утвърдително, тогава внимавайте и побързайте да поемете въжето. А пък от лошите мисли и съмнения, които ми изпращате, не мислете, че вие не патите: напротив, смъкват ли мен, смъкват и себе си; слиза, пада и този, който ми изпраща мисли на съмнение. И като сваля и мене, аз му възлагам половината от товара си и му казвам: „Приятелю, приеми своето възнаграждение!“

Идете, прочее, между своите приятели, между своите роднини и проповядвайте идването на Христа. Мъртвите кости да се облекат в плът и жили, а във вас да затупти сърцето Христово.

Господ нека ви благослови!

Всички казват: Амин.

След изчитането на „Отче наш“ и изпяването на една песен се разотидохме до 5 часа подир пладне.

* Йок (тур.) – не (бел. ред.)

В 5 часа подир пладне всички се събрахме наново в преподавателския салон. След като изпяхме „Великото славословие“ и изчетохме „Отче наш“, Учителя прочете 12-та глава от Първо послание към Коринтяни и каза:

— Ще ви говоря върху 28^а стих от прочетената глава. Когато човек вземе брашно да меси погача, е добре, ако развали една погача, за да направи друга. Но когато няма брашно, там е мъчнотията. По-добре е в живота да не се допуска да правим опит. Този пример можем да го приложим и в материалния, и в духовния живот, па и в семейния и в обществен живот. Преди всичко трябва да разчитаме онези дълбоки причини, които разяждат съвременното общество и причините, които разяждат нашия живот. Например, всички вярваме в Бога, ходим в църква, но все има в нас нещо, което ни терзае и това терзание не произтича от незнание и безверие. Така вие може да сте много учен човек, но ако влезе един трън в крака ви, колкото и учен да сте, не можете да ходите. Но може да кажете: „Нека седи трънът.“ Да, обаче ще гнояса и вие щете не щете — ще трябва да го извадите. Такива тръни може да имате и вие във вашия ум и те могат да ви спъват.

Има, казва се, дарби на пророци, учители, апостоли и прочее, но едновременно човек не може да притежава всичките дарби, а трябва да отпрати ума си към една посока и да проучава нещата. Казах ви днес, например, да се освободите от мислите на вашите попове, а с това исках да ви кажа да се освободите от вашия поп — попът вътре и около вас. Аз не подразбирам поповете, които са вътре и служат в църквите, а подразбирам вашия поп, който седи над гръбначния стълб, и който, когато кади, е толкова лош, щото може да запали и къщата около него. И когато ви казвам да се освободите от вашите жени, ни най-малко искам да разбирам да оставите съпругите ваши или да ги изполовите за гушите. Не, тази жена е отзад на черепа ви, тя е вратарка, всичките пари са в нейни ръце и затова е и поговорката: „Дом без жена и мъж без пари огън да ги гори!“ От чисто френологическо гледище ние трябва да въздействуваме на своето естество. Някои хора имат вяра, но нямат надежда и по този начин дяволът ги много измъчва. А пък човек, който има надежда, мяза на онзи бивол, върху който, като кацнала една муха, питали го усеща ли я, а той спокойно отговорил: „Не съм я усетил кога е дошла.“ Понякога се оплакваме от дявола, но той на нас не ни е крив. Половината от нашите нещастия си причиняваме ние; виновни сме ние, защото дяволът може да ти даде един проект, но ти си напълно свободен дали да го приемеш или не. Той е търговец и на едро, и на дребно и винаги предлага — иска да върши търговия и после, като те хване, взема ти всичките капитали, а ти започнеш да плачеш. Хубаво. Ами защо имаш вземане-даване с такова същество? (Чете главата.)

Значи, всичките тези хора Господ ги е преродил в света, ще изпъкнат и те са на мястото си. Вие сте в едно училище и аз искам да наблюдавам най-напред човешките глави, защото най-напред вие по главата можете да познаете човеците. Проучвайте и тяхното лице. Главата и лицето са писмо, което говори за

чoвeкa: oчитe, нoсът, устaтa, eзикът, ушитe — всичкo гoвoри — всeки уд нa чoвeкa гoвoри. Някoи хoрa сaмo кaтo пoглeднaт ухoтo или oкoтo ти, щe пoзнaят кaкъв си. Знaeтe ли кoлкo и кoлкo oбъявлeния Гoспoд e турил върху вaс?

Прeди гoдини в eдин oт aмeриканскитe щaти, a имeннo Бoстoн, в eдин гpaд сe paзигрaлa слeднaтa сцeнa: всрeд улицaтa нa гpaдa paзxoждaлo сe лицe с цaрски oдeжди — кoрoнa нa глaвaтa и мaнтия върху снaгaтa му. И oнeзи, кoитo oт пo-oтдaлeч гo видeли в гръб, вeчe си кaзaли: „Нa, eтo цaр и свършeнa рaбoтa!“ A тo кaквo сe oкaзa? Oкaзa сe прoстo чoвeк, нaкичeн цял с oбъявлeния oт eднa кoмпaния, кoятo тaкa изкуcнo съчeтaлa oбъявлeниятa, щoтo изглeждaлo същинcкa цaрcкa мaнтия. Тa в живoтa ние, кoгaтo нoсим eднa мaнтия, трябвa дa знaeм дaли дeйствитeлнo смe цaрe или прoстo нoсим oбъявлeниятa нa някoя кoмпaния; и тoгaвa всeки щe кaжe: „Eтo ти eдин чoвeк, прoст кaтo фaсул.“ Сeгa, всeки чoвeк мoжe дa бъдe eднo oбъявлeниe нa дявoлa, в кoетo сe рeклaмирa нeгoвaтa фaбрикa. Зaтoвa дрeхaтa, кoятo турятe върху вaс, oбърнeтe сe и я вижтe, и я прoучeтe. Тaкa вaс мoжe дa ви нaпpaвят свeщeник, oфицeр, чинoвник и пр. Дaвaт ви фoрмa, кoятo мoжe дa имa знaчeниe в смисъл дa бъдe и eднa сянкa, a и дa бъдe eднa дълбoкa нaукa. Прeди двe хиляди гoдини имaмe изкaзaни мнoгo прикрити рaбoти, кoгaтo oбщeствoтo нe e билo гoтoвo дa приeмe Христa. Дaжe и съврeмeннoтo oбщeствo нe e гoтoвo дa Гo възприeмe. Тoвa, кoетo ви гoвoря, нe всички eднaквo ви интeрeсувa, a всякoй гo интeрeсувa тoвa, кoетo зaсягa нeгoвия живoт. Тaкa aкo зaпoчнeм дa paзкaзвaмe рoмaни и истoрии paзни зa придoбивaнe нa пaри, вaм вeднaгa щe ви сe oкoкoрят oчитe. Зaтoвa, кoгaтo искaш дa бъдaт будни хoрaтa, гoвoри им зa пaри, a кoгaтo искaш дa ги приcпивaш, гoвoри им зa Нeбeтo.

И тaкa, рaждaт сe всeвъзмoжни прoтивoрeчия; нo зa дa мoжeм дa примирим сeгaшнитe рaбoти с бъдeщитe, сeгaшния живoт — с бъдeщия, нaстoящeтo пoлoжeниe нa зeмятa — с бъдeщoтo ѝ пoлoжeниe, трябвa дa paзбeрeм дълбoкия смисъл, кoйтo сe кpиe втрe в нaс; имeннo, чe видимият свят e мнoгo тяснo свързaн с нaс, с нaшия ум и с нaшeтo сърцe. Aкo вие бяхтe в пoлoжeниeтo нa eдин aпoстoл, вие щяхтe дa имaтe oригинaлa, нa кoйтo Христoс e гoвoрил и вeднaгa съврeмeннитe прoтивoрeчия щяхa дa стaнaт яcни. Пoслe, aкo бяхтe дaлeкoглeди, дa мoжeхтe дa виждaтe нa хилядa и нa дeсeт хиляди килoмeтpa, щяхтe дa видитe кaквa тяснa връзкa имa мeждy живитe и мъртвитe. Щяхтe дa видитe същинcкoтo пoлoжeниe нa нeщaтa. Нo, щe ни сe кaжe, чe мъртвитe нe сe виждaт и тoвa учeниe e oт лyкaвaгo. Дoбрe, нo и вaшeтo мнeниe нe e ли oт лyкaвaгo? Aкo рeчeм, чe мъртвитe спят, тo спитe и вие пo oтнoшeниe нa всeки пpeдмeт, oт кoйтo нe сe интeрeсувaтe, и cпpямo нeгo вие стe в бeзсъзнaниe. A пък oт филoсoфcкo глeдищe никoгa нe мoжe дa сe яви в чoвeкa eднa мисъл, aкo нямa някъдe фoрмa зa нeя. Мислитe сa тoлкoвa paзнooбpaзни в свoитe фoрми, щoтo e нeвъзмoжнo дa сe избрoявaт и пo oтнoшeниe нa тeхнитe фoрми щяхa дa състaвявaт другa oблaст нa изучaвaнe. Дoбритe ни жeлaния и мисли пpeдстaвявaт paстeния, oт кoитo aнгeлитe сe хpaнят, и aкo тeзи paстeния нe дaвaт плoдoвe, aнгeлитe ги oтсичaт. Aкo ли дaвaт плoд, тo тия aнгeли пристъпят дa ги култивирaт.

Тa пoд думaтa „дeлa“ сe paзбирa плoдoвeтe, зa кoитo ни сe пpeпoръчa дa ги

имаме. Ами че ако дойде Христос, с какво ще Го храните? Кокошки не яде, доматена чорба не яде, дървено масло — и него не яде, осветен хляб тоже не яде. А вие трябва да имате хляб заради Христа, защото Той казва: „Ще дойда и ще вечерям с вас.“ Ако ли пък сте много беден, Той ще донесе хляб със Себе Си, но щом вие Го викате, трябва да Му сложите хляб, защото учтивостта изисква да Го нагостим. Ето защо от единия до другия край се препоръчва доброто сърце и добрия ум, за да може да дойде Христос и да се всели в нас. Това се явява една необходимост за нас, защото виждаме, че Христос простря ръката Си към онова еврейско дърво, което като нямаше плод, прокле го, а всичко туй е емблема: еврейският народ близо за две хиляди години нищо не роди. Та Христос, за да остане между нас, трябва да работим заради Него. Като се ожени един момък за една мома, той се оженва, за да я храни и храни я на радо сърце, а тя пък го обича и му дава радост и подтик в живота. Ние следва да дадем на Христа стимул, щото чрез нашия живот Той да влезе в нас и да ни благослови. И тогава всичките ни работи ще се благословят, всичко ще върви с благословение.

Затова сега всеки от вас трябва да се старае да има поне една от тия дарби, които четем в днешната 12 глава от Iво Коринтяном, 28 стих. Там се говори за апостоли, учители и пророци. Но апостолството е високо, учители имаме много, пророци не можем да бъдем. Можем да правим чудеса, можем да имаме и дарбите за изцеление, помагания, управления, а и да притежаваме разни езици. Да. Ако, например, знаехте езика на вашия вол или петел, нямаше да имате спънка. Ако можехте да имате говора на растенията, насекомите и пр., ако, казвам, разбрахте езика на всички тия същества, щяхте да бъдете във връзка с тях. Такъв е законът. Бог влиза вътре във вас, гледа на работите. Така, докато ние бяхме ограничени от нещата, Той пак се интересува от нашите дребни работи и ни помага. Даже, например, пишем едно писмо; Той се интересува от него. Момата, която пише първото си любовно писмо, което като първо може би е и глупаво, но отпосле лека-полека се събуждат ония поетически чувства, от които се вижда, че те вече са притежание на бъдещата съпруга и майка.

Сега, вие пишете едно любовно писмо на Христа: „Господи, аз Те обичам!“ Добре, като Ме обичаш, та що от това? „Ама, Господи, не мога без Тебе!“ Защо не можеш? Трябва да предадете ясно вашата мисъл, защо именно не можеш без Христа. Вие виждате, например, Библията: ами че и тя е едно любовно писмо до нас. А вие, ако искахте да напишете едно любовно писмо на Христа, от колко страници щяхте да го направите? Да, важното е, че Христос написа това писмо със Своята кръв, като предаде всичкото Си имущество и остана бедняк. Христос напусна Небето и ангелите и дойде да учи хората да стават пророци, учители, апостоли. Всичко това показва дълбочината на Неговата Любов, защото иска да бъдем щастливи и блажени. Но, казвате, каква е тази любов, като не можете да ни освободите от страдание? Добре, но всяка една ваша скръб е една радост. Така бащата обича майката, а пък като се народят деца, той започне да казва: „Бе, джанъм*, що ми трябваше да се ожения?“ Но тия именно деца са причината

* Джанъм (тур.) – гуше моя (бел. рег.)

ти да се ожениш. И отпосле детето като започне да казва „татко“ и „мама“, това е най-високото положение, защото бащата е вече цар, а майката — царица. Но да знаете, че когато това дете казва „тате“, подир него всичките деца в невидимия свят казват: „Татко-о-о“, защото във всяко дете, което казва „татко“, живеят много деца. Затова благодарете на Бога, че имате вашите деца, познайте душите им, познайте връзката, която имате с тях. Изучете защо ви викат „татко“ и „мамо“. А като изучите всичко това и като придобиете дарбите от стих 28 на прочетената глава, ще познаете защо тия деца ви викат „татко“.

Павел, който е писал тия думи, беше запознат с еврейската Кабала и беше много сведуш, но човеку са нужни голямо въже и едра кофа, та да може да влезе в кладенеца на Павел. И за туй е то, че хората като се срещнат с тая мъчнотия, току ги видиш, че потърсили по-плитък кладенец. Значи, Христовото учение и Павел не са за деца. Па и аслъ не е за показ дълбок кладенец на всекиго, защото има някои, та се страхуват, щом им покажеш такъв. На страховия покажи плитък кладенец. Някои, като гледат, че този и онзи са поканени, искат и те да бъдат поканени и се сърдят, ако не ги поканят. Добре, но какво ще разберете вие от Павловия дълбок кладенец? Знаете ли законите и пророците, знаете ли онова, което разбираха дванадесетте рибари, които озадачиха тогавашната цивилизация? Те бяха наистина прости хора по видимо, но който се уловеше в тяхната мрежа, не можеше вече да се избави. Но ще кажете, че Духът е влязъл у тях, та затова били такива. Обаче, знаете ли какво нещо е Дух? Духът е Сила. Та искам да кажа, че върху много неща нашите понятия са смътни. Затуй е то, дето често пъти казваме, че това или онова „не е за мене“.

Павел иска да каже, че всеки трябва да намери своето място. И вие, за да усвоите тия дарби, които споменава, трябва да ги разбирате. Срещнете един човек и иска да говори с вас; вие погледнете към неговата коруба лагажичка* и ако е добър, в него ще видите един чучур с добра и кристално прясна течаща вода. Ако обича да прави благодеяния, ще го видите, че черпи вода и дава на хората. Освен това ще видите блясък в него. Ако ли е човек, който обича да се занимава, ще видите човека, който чете. Сега, някои искат да ме видят, но това, което виждате, е само черупката и в нея ще видите изменение само ако е възбудена. Защото когато у вас се запалят известни страсти, тогава е дошла буря, която даже може да изгаси пламъка на вашата свещ — пламъкът престава и Духът ви напуска. Та в големия наш гняв има опасност да се угаси нашата свещ. Тук има една сестра, която се оплаква, и аз зная защо тя страда: преди време тя се бе обикнала с един медиум, който е изгасил своята свещ и сега тя е, която страда. Ето защо, ние трябва да разбираме законите, да ги не престъпваме, та да избегнем страдания.

После, трябва да следим нашите предчувствия. Така, когато срещнете един човек и има известно стеснение между тебе и него, да знаете, че с това Господ прави известна преграда и ти непременно трябва да избегнеш да се съединяваш и сливаш с него. Когато напротив, като се срещнете с други, такава преграда

* Коруба лагажичка (гуал.) – буквално – лъжлива черупка (бел. рег.)

няма, тогава с такъв човек ще се благословиш. Второ правило ще държите: когато се срещнете с един християнин, вие трябва да намерите основната черта и по нея да се съобразите. Има две страни: омраза и любов. Ако преминеш омразата, трябва да приложиш Любова, за да може да се уравни. Ако вие употребите Христовия закон на Любова, то ще ви се помогне. Затова, ако осъждаш, ще те осъждат и с каквато мярка мериш, с такава ще ти се вземе. Когато от любов отидеш при някого, ще кажеш: „В Името на Бога ида да ви кажа...“ и ще му кажеш да се освободи; а пък те са свободни да изпълнят или не. Но ако ви не е изпратил Господ, не отивайте да лъжете; както някой си станал поп, а па то може да е годин и за обушар, и за земеделец, и за търговец, а никак не и за поп. Защото попът трябва да е умен, да може да съветва, да увещава, да пасе и да завежда стадото при „тихи води и при зелени пасища“. Сегашните попове в по-голямото си число са самозвани попове. Затова е, дето Господ едно време като дойде, осъди свещениците в еврейската църква, защото не живеяха свят живот, поради която причина извади ги и вместо тях тури други. Христос пак иде в света, ще събере поповете и ще им каже: „Вие може да бъдете служители, но не може да бъдете свещеници“. Аз съм срещал много хора свещеници без джубета* и калимавки — те са истинските свещеници. Вземете, например, врачките. При тях отиват много повече, отколкото при поповете. И за в бъдеще Господ на такива ще тури расо. Сегашните свещеници и попове носят черни джубета, но трябва да турят бели, което значи примирение с Бога, защото те още не са се помирили с Него.

И така, всички без изключение трябва да се стараете да развиете тези дарби. После, когато изучавате тия неща, не се препирайте. Прението избягвайте. Всякой един не е с еднаква светлина, а всякой да зачита светлината на другия. Като правите така, Христос ще бъде между нас. Всички тези бедни свободни хора, които са тръгнали да проповядват, те са с Неговия Дух, изпраща ги Той и те работят безплатно. Едно време дойдоха евангелистите, но казахме за тях, че са със заплата. Ето сега тези, които Господ е изпроводил, заплата не искат като евангелистките проповедници и поповете. И сега ние трябва да започнем да даваме за Господа и на Господа. С живота си ще покажем на свещениците как трябва да се живее, да им кажем как трябва да се приложи Христовото учение във всичките Негови подразделения; а за това се изисква дълго време, за да се преустрои и подобри съвременният строй. Затова трябва и трябва да имаме всичките тия дарби, за които четем в тая глава. Аз бих желал да има между вас поне десетина пророци, но боледувате и сте болни. Казвате „Изцели ни“. Ами че аз ви излекувам, а ето, вие пак грешите, грешите и тогава болестта дохожда наново в двоен размер. Трябва да се учреди истинското братство между вас, та от това да узнаят хората, че у нас има нещо повече. Всички трябва да имате смирение, за да приемете това, което Христос ви дава. Не грешете, не се обиждайте, не се лъжете. Не се лъжете помежду си, не се лъжете и от дявола. Като ти се каже от брата ти, че си съгрешил, няма за какво да се обиждаш, ако е вярно.

* Джубе (арх.) — гълага горна греха (бел. ред.)

Тази е мисията на Христа — да преобрази света, и Той вече е започнал. Ние трябва да се държим за Христа, Който със Своя скиптър ходи из целия свят, носи го из Германия, Франция, Австрия, Русия и всякъде. Той иска сметка. Искане от нас, та затова пострадахме. Достатъчно са тия страдания, които имахме. Затова аз искам и ви пожелавам, понеже има условия, през тази година да развиете някои от тия дарби, та идущата година като се съберем, аз пак ще ви говоря върху дарбите.

Изпяхме „Благословен Господ Бог наш“ и събранието се закри.

В осем и половина часа вечерта, като си отивахме по домовете, времето беше отлично: навсякъде ясно, лунна нощ, тихо, без вятър и топло. Каза ни се даже от Учителя, че барометърът се бил подигнал до най-високата точка.

17 АВГУСТ, НЕДЕЛЯ

Сутринта рано времето — тоже отлично: ясно, тихо, без никакъв вятър, топло. Никъде никакъв облак. Пълн летен ден.

В 10 часа се събрахме всинца в салона. Присъствуват и гости и то не само от Търновския кръжок, които участваха вчера и завчера, но още и 12 души нови гости от Стара Загора.

Учителя прочете Второзаконие 10-та глава, Откровение 10-та глава и от Евангелието от Йоана 10-та глава, след което каза:

Ще взема като текст 22 стих от 10-та глава от Евангелието от Йоана. Всички сте запознати със зимата, нейните свойства и качества. Имате опитност какво тя може да направи. Тя всякога взема от топлината: който е болен, очиства го, който има повече топлина, взема я и прочее. Когато зимата дойде, тя търси само богати хора, като едного лихваря, който дава пари само ако си богат.

Има едно съвпадение в този стих, а именно, че Христос отишъл в храма, когато между евреите е било зима. И ясно е защо евреите не са възприели Христовото учение, защо, следователно, и много не могат да възприемат Христовото учение. Защото е зима, стоят у дома си и отвън никаква работа не може да се върши: нито се оре, нито се жене, нито се сее. Ето защо Христос когато дойде в сърцата ни, трябва да бъде пролет, защото тогава е най-благоприятното време. Това благоприятно време е необходимо сега за нашия растеж.

Разбира се, като ви говоря за зима, това не подразбира, че има нещо лошо, защото това са периоди. Орбитата на човешкия живот има четири важни етапа: пролет, лято, есен и зима, които означават четирите стъпала на човешкия живот. Вие сами може да си направите сподоблението на какво съответствуват пролетта, лятото, есента и зимата. Така зимата съответствува на човешката старост, а пролетта — на човешката младост. Младостта е символ, че излизаме от Господа като онзи блуден син, който излиза от при баща си и отива да опита благата на света. Човек излиза от Небето и слиза към земята, а когато остарее, съдират му се гашите, няма и храна — започне да мисли за Небето. Казват хората: „Като остарее човек, започне да мисли за Небето“. Ами че какво ще

прави? Истер-истемес* ще мисли. Следователно, трябва да се върнете и кога да е, вие ще се върнете. Ще се върнете със съдрани гащи, гологлави, без калпаци, и тогава вашият Небесен Баща, като ви види, ще се зарадва и ще заколи телето, за да се подмладите. Непременно трябва да заколи това теле, защото, ако не заколеха Христа — телето, нямаше да ни приемат в Небето. Благодарение на тази жертва ние се подмладяваме, защото нали казва и Христос: „Ако не пиете кръвта ми и не ядете тялото ми, няма да влезете в небето?“ Няма да се спирам върху въпроса за двамата братя, гдето единият се разсърди на онзи, който дойде, че баща му закла теле и започна да се весели с него, а ще се повърна към предмета.

Онези от вас, които могат да разбират Божествените закони, могат много лесно да изменят своята обстановка чрез знанието, което те притежават. Преди хиляди години хората не са имали тия съобщения, които ние сега имаме, та може да предадете една телеграма оттук и за шест часа да отиде дори в Америка. Също и писмо ако предадете, за пет-седем дни е тоже в Америка. Значи, човек е намерил условия, по които да предаде мисълта си от едно място на друго, да я трансформира. Тази аналогия ви правя, за да ви обясня друг един закон. Има времена, които са най-благоприятни за развитието на човечеството, а пък има и време кармично, когато няма никакви условия — тогава е зима, когато искате, но не можете да работите.

Когато настане тази епоха, епохата на благоприятността, тези, които знаят законите, ще се подигнат по-горе, за да се ползват. Когато в духовния свят настане зима, ние дохождаме на земята. А светиите отиват през други три полета; и когато настане зима в астралния свят, подигат се по-горе в менталния свят, а които са напреднали, отиват още по-високо. Някои хора казват, че като влязат в Рая, не искат вече да излязат навънка. Това е едно криво схващане на въпроса. Ако вие влезете у одного богат земеделец, нима няма да ви прати в неговата нива да орете и да женете? Раят е дом, гдето Господ живее, но, след като му попродаждат мястото и след като малко поживеем, тогава Той ни каже: „Аз имам нива и всякой от вас ще отиде.“ А всякой от вас ще каже: „Господи, добре ни е тук.“ Но ние виждаме, че Сам Господ не е сега в Рая. Той е излязъл из Рая и ето, иде на земята. Може ли Господ да отиде на нивата, а слугата да стои у дома? Това е, именно, което се проповядва днес в църквата.

Има един пример от Североамериканската война. Главнокомандующият, всеки ден като правел ревизия, видял един капралин**, че забрал десет войници да носят една греда, без да им помага. Той приближил при войниците, помогнал им и си заминал, без да се яви кой е и какъв е, а при това бил е и простичко облечен. Отсетне станало известно на капрала, че този помагач бил главнокомандующият и останал изобличен.

Христос сега заварва мнозина, че дигат греди, и Той им помага, без да вика вас, защото си капрал, а отсетне ви каже: „Аз Съм главнокомандующият“. Днес

* Истер-истемес (тур.) – ще не ще (бел. ред.)

** Капрал (фр.) – ефрейтор (бел. ред.)

в църквата се казва и постъпва като при този капрал. Поповете учат по този начин. Но учението не е за глупавите, а е за мъдрите; силата не е за слабите, а е за силните; богатството не е за сиромасите, а е за богатите. Ако някой е оглупял, то е, защото той е употребил своето знание за развратяването на хората. Такъв човек в следующото прераждане ще бъде изпратен като един първокласен глупак, със свързан ум и ограничени, свързани дарби. Вижте един човек, който е сакат. Казвате „горкият човек“. Добре, но той в миналото е изпочупил много крака и ръце на другите и затова сега Господ го свързва в ръцете и краката.

По този начин можем да изясним много от нашите страдания. Може да се каже: „Да, ама това не е проверено, не е според еди-коя си църква“. Да, може да не е според някоя църква, но е в съгласие с Божия закон, защото не сме срещнали някой светия, който да е или сакат, или грозен, или черен, защото светиите са всякога бели или светли. И понеже ние се стремим към Бога, за да се върнем в Небето, то когато се върнем на Небето, трябва предварително да сме излекувани от всичките наши недъзи.

Преди години имаше в Америка един виден проповедник, именуващ се Муди. Той в една своя проповед е представил следния пример: „Едно време аз си представлявах в Небето само Господ и ангелите; умря баща ми, започнах да мисля, че там е Господ, ангелите и баща ми. После последователно измряха майка ми, брат ми, сестра ми и за всички почнах да мисля, че и те са там. След 20-30 години, като измряха и моите приятели, започнах да мисля и да приемам, че имаме повече празноти в знанията за Небето, отколкото за тук.“ Да, ние трябва да имаме приятели в Небето и те са, които ще ви посрещнат, защото земният живот е направен по прилика на небесния. Следователно, когато идете в Небето, няма да бъде зима за вас, а ще бъде пролет. Е добре, ако когато ни вика Господ при Себе си, е пролет, трябва ли да викаме, че е зима? Право ли е това? Когато прекараме всичкия ни живот в разблудничество, тогава се обръщаме към Господа и викаме: „Господи, спаси ме, аз ще работя за Тебе“. Че какво ще работиш, когато сте прахосали всичко? С това аз ви казвам как трябва да гледате на работата като работници. И аз говоря на вас, които знаете Волята Божия, защото които знаете повече, ще бъдете бити.

Сега запример, ние в този свят искаме да бъдем в Христовия Дух и да притежаваме Божествената Истина. В Галатяном, обаче, като четете, ще видите кои именно са плодовете на Духа; а те са: любов, радост, мир, дълготърпение, благодат, милосърдие, вяра, кротост, въздържание (*Галат. гл.5, ст.22*). Даже тия плодове на Духа, така, както са, трябва да ги посеее в себе си, за да можете да се ползвате. Така, ако вие можете да се научите само как да произнасяте думата „Любов“, как именно да спазите вибрациите ѝ, щом я произнесете, казвам ви, няма да има сила в света, която моментално да се не подчини. С тази дума вие ще можете да обърнете един вълк в овца — вълкът ще изгуби своя си нрав. Хубаво. Да кажем, че тук сме много далече да можем да обърнем един вълк в овца по нрав. Но ако това не можете, то не можете ли и следното: като се разгневи мъжът, жената щом знае как да произнесе тази дума „Любов“, мъжът

веднага ще се укроти, и обратното — ако жената се разгневи, мъжът трябва да знае това нещо.

Когато говорим за зимата, то е нещо относително, защото, ако вие сте на север, зимата ще бъде много по-груба, а ако сте на екватора, зимата ще бъде много по-малка; значи, вие може да измените положението на зимата — туй не е един абсолютен закон, щото непременно зимата да бъде лоша. На земята имаме тия четири причини — пролет, лято, есен, зима, чрез които се прави необходимият кръг, посредством който, чрез съприкосновение, можем да бъдем близо при Господа. И старостта е едно положение, когато ние сме най-близо при Господа. Самата бръчкавина на нашите лица при старостта показва, че вече сме близо при Господа. Казват, че старият човек оглупява. Защо? Защото Господ го стопява и от двеста стане на два килограма; и като сте по-леки, казват, че сте оглупели. Но за нас е празна работа този израз, защото именно в този случай ние притежаваме най-божествения нектар. Често пъти не бива да се гледа на лице, на красивото лице, защото това лице може да носи излишен багаж. А ти гледай душата на някого и като я сравняваш със себе си, гледай да подхождат неговите душевни качества с твоите.

Ако ние можем да разберем дълбокия смисъл на Христовото учение, чрез своя език да произнесем това Име, само тогава ще намерим откъде се е явило заклинанието, което се е въвело между съвременното духовенство. Виждаме, че Христос казва „да не кълнете“; значи всички тия, които кълнат, не са научили произношението на думата „Любов“. Такъв човек може да е кръстен и от свещеник, даже и от владика, но той пак не е християнин. Може да е кръстен с Йоановото кръщение, обаче не е кръстен с огън.

Та, когато Христос дойде при нас, ще ни научи как да произнасяме думата „Любов“, защото именно с тази дума започва Животът. И аз искам да правите известна опитност с тази дума, та особено сега. Вие у дома си, било търговци или свещеници, всичко може да имате, но не и Любов. Ако знаем тази дума как да я произнасяме, ще облекчим до максимум нашите страдания и ще направим нашия живот от сносен по-сносен. Ако дойде Христос зимно време, вие няма да го разберете: ще Му зададете редица въпроси, ще искате занимание и правда; но ако дойде при вас, когато е пролетта на вашия живот, то тия въпроси няма да Му ги задавате. Аз ви говоря това така, защото всички искате да бъдете умни, добри, здрави — качества, които вие можете да ги имате, ако знаехте да произнасяте думата „Любов“. Тази дума има сила и пред ангелите, които биха били готови да ви служат, ако знаехте как да я произнасяте. И на Христа помагаха ангелите, но Му помагаха само след като пости и след като можа да произнесе както се следва думата „Любов“ — дума, която засегна света. Но, ще кажете, защо се не обърнаха евреите? Но тия евреи, които не се обърнаха, това е съвременна Европа. А когато Христос дойде във вас, с вас става цял преврат. А пък когато Христос казва „Аз Съм вратата“, това е думата „Любов“. На тази благородна дума „Любов“ всичко във вселената прави отзив. Няма същество, което, след като разбере тази дума, да не изпълни това, което тази дума съдържа в себе си.

Онези, които чуят думата „Любов“, ще възкръснат и ще оживеят. Под звука на тази магическа дума като че ли се намираме в Третото небе. И първото нещо, което иска да ни научи Христос, то е как да произнасяме тази дума. Две хиляди години става, откак Христос все ни учи да произнасяме тази дума. Може да я произнасяме, но не е достатъчно простото нейно произношение, а трябва да се научим да произнасяме така думата „Любов“, както тя се произнася с небесния език, щото един ангел да може да те познае, че си човек — там е изкуството!

Другите думи, които ще бъдат подир думата „Любов“, после по-лесно ще ги научавате, а тези думи са, например: „Живот“, „свят“, „Мъдрост“, „Благодат“, „Христос“, „Дух“. Ако поне един от вас знаеше как да произнася тези думи, щеше да бъде най-силният, най-умният, най-мъдрият. Когато ви разказват приказки в роде* на ония от „1001 нощ“, те не са много далече от истината, защото четем, че Мойсей произнесе само една дума, дигна жезъла и морето се раздвои, дигна ръце към Небето и слезе манната, изкочи вода и т.н. Мойсей дигна дясната си ръка и правеше таквизи чудеса, а вие можете ли да дигнете дясната ръка както трябва? Но ние сме в дисхармония с невидимия свят по отношение дигането на ръцете и тази е причината, гдето не можем да се ползуваме от благата и благословението на Небето. Даже лошо правим често пъти с дигането на ръцете ни, когато хич не е трябвало да струваме това.

Преди 35 години един български младеж обичал една мома и през една дупка ходел да я гледа. Но момата искала да отучи момъка да туря окото си на дупката. Една вечер с един железен език**тя запушила дупката, на която момъкът нагаждал окото си, та гледал, и когато дошел пак да гледа, извадил окото си... Много пъти и ние искаме да правим и правим някои работи, когато не трябва да ги правим. Този момък трябвало да носи ръката си напред, преди окото си. Така е и за нас: имаме моменти, когато дяволът е турил шиш, за да ни извади окото, затова ние трябва да бъдем внимателни, за да не си извадим окото.

Христос иска да ни даде знание и да ни извади от всички ония примки, които дяволът ни устройва. Много често ме питат как връзваме дявола. Отговарям: научете се как да произнасяте думата „Любов“ и вие тогава, уверявам ви, ще връзвате дявола. Може да направите опит: например, срещнете един човек, който ви се сърди; кажете десет пъти думата „Любов“ и ако той ви се сърди още, тогава ще значи, че не сте се научили как да произнасяте думата „Любов“. И затова трябва да отидеш в тайната си стаичка, гдето да научиш изговарянето на тази дума. Аз искам да научите произношението на думата „Любов“, та като дойде Христос, да бъде тази първата дума, която ще произнесете пред Него.

Преди 40 години във Варна един българин се оженил за една гагаузка гъркиня, която не могла да се научи български език. Но понеже предстояло да им дойдат като на младоженци видни гости, младоженецът искал булката му, ако не може да научи на гостите си да говори български, поне да се научи да им каже: „Добре си дошел в нашия дом“. Учил я, учил, докато най-сетне се научила

* В роде (рус.) – от рога на, подобно (бел. рег.)

** Язык (арх.) – изострен метален гетайл от битови инструменти (бел. рег.)

да изговаря тия няколко думи. Но като дошли гостите, булката вместо да казва на гостите това, което я учили и което уж научила, казала: „Отгде си дошел, по-добре да не си дошел“.

Така и Христос ни учи. Научете се да произнасяте думата „Любов“ и Той ще бъде при вас. Ето за вас една дума, която ще струва милиони, ако я научите. Но като я научите, никога не казвайте това изкуство другиму. Нека се учат другите да бъдат сами трудолюбиви. Даже ето, и аз сега няма да ви кажа как да произнасяте думата „Любов“. Това ще ви покаже вашият дух и затова отсега вие започнете да правите вашите лични усамотени опити и веднага ще видите и познаете, че особена атмосфера ще се образува около вас и Небето ще се отвори за вас. Няма да говоря повече, а искам да научите думата „Любов“. И като се съберем втори път, бих желал да зная колко сполучливи опити сте имали, защото от тия ваши опити много и много ще зависи да се научите как да произнасяте думата „Любов“. А научите ли това, като влезете в една църква и произнесете тайно в себе си тази дума, всички хора в църквата ще се молят по-усърдно и поповете ще служат по-добре. Като отивате на място, гдето се карат, произнесете ли тая дума както трябва, ще престанат да се карат. Гдето крадат, кражбата ще преставя. А като отидете в един съд, гдето има неправда, съдията ще обърне внимание в своята работа. Да, тъй! Ето така трябва да проповядваме.

(Симеон Драганов: Дяволът не бива ли да кълнем?)

— Питайте Господа. Църквата казва, че трябва да се кълне, а Господ казва да не кълнем. Но ако слушаш Църквата, ще имаш един резултат, а ако слушаш Господа, ще имаш друг резултат. Понеже Господ е покорил дявола, то нямаме правото да го кълнем. Даже виждаме, че когато спореха за тялото на Мойсея, Михаил не смее да произнесе против него (дявола) хулително осъждане, но рече: „Господ да ти запрети“ (*Посл. Юд. 1:9*). Но свободен е всякой — който иска, може да кълне; но аз ви казвам: не бива да кълнете. Който не може да произнесе думата „Любов“, той ще кълне и затова той сам ще си отговаря, аз няма да отговарям. Аз ще ви приведа един пример: нося пушка, на полето мога да те убия, но с думата „Любов“ аз те вързвам. Питам те кое е по-хубаво?

(Симеон Драганов: По-хубаво е, като вържеш мене, да вържеш и дявола).

Е, значи виждаме с този пример кое е по-доброто. Ето на, това учение аз го изпълнявам. Свещениците говорят против мене, но като се явя пред тях, те веднага млъкват. Защото аз като отивам някъде, не отивам сам, а отивам заедно с Христа. Някои казват: „Ти познаваш ли Христа?“ Не само това, но се и уча от Него.

И така, при сегашните условия по-ефикасна и по-силна дума от думата „Любов“ няма. Само че този, който произнася тази дума, трябва да има вяра без никакво съмнение. Но при това състояние, както сега хората живеят, още две хиляди години да се минат, пак не могат да се научат да я произнасят. Следователно, аз ви давам една дума, едно оръжие силно, което може да го употребите срещу всякого, без да причини каквато и да е пакост на някого. Изучавай-

тe тaзи думa и прилaгaйтe я в живoтa си. Думaтa „Любoв“ знaйтe, чe e прeвoд, a нe oригинaл. С дoбрoтo ѝ и пpaвилнo прoизнacянe вие щe ce дoближитe дo oригинaлa, кoйтo e нa другo мястo. Нaпpимep, вaшитe oчи ca прeвoд нa Истинaтa, слeдoвaтeлнo, имa съoтнoшeниe мeждy oчитe и Истинaтa. Еднo пoяснeниe: зaбeлeжитe, чe думaтa „мaмo“ имa двa ъглa нaгoрe и двa нaдoлу. Знaчи, трябвa дa cлизaмe и дa ce кaчвaмe. „O“-тo пoкaзвa уcлoвиятa, при кoитo мoжe дa прoизнeceтe тaзи думa. Aкo ли кaжeтe „тaткo“, въпpocът e друг. Тaзи e aнaлoгиятa и нa думaтa „Любoв“.

Един мoй пpиятeл, кaтo oтишъл вeчeртa в cвoятa cтaя, кoятo ce oсвeтлaвaлa c eлeктpичecтвo, зa дa cи нaпpaви cмeшкa, пипнaл ключa нa лaмпaтa и кaтo изгoвopил „дa бъдe cвeтлинa“, зaвъртaл ключa, cвeтнaлa cтaятa и тoй кaзaл „и бидe cвeтлинa“. С тoвa мoят пpиятeл e иcкaл дa cи нaпpaви eднa cмeшкa, нo аз ви гo нaвeждaм зa пpимep, дa ce paзбeрe, чe и вие трябвa дa нaмeритe тoзи ключ зa удaчнoтo и пpaвилнo прoизнacянe нa думaтa „Любoв“.

(Ил. Cтoйчeв: Трябвa дa ни ce пoкaжe тoзи ключ).

— Aми тoзи мoй пpиятeл кaк нaмeри eлeктpичecкият ключ в cтaятa cи?

(Ил. Cтoйчeв: Дoшъл eлeктpотeхникът и му e пoкaзaл кaк дa въртe ключa, зa дa oсвeтли cтaятa).

— Дa, нo тoй му e плaтил зa тoвa.

(Ил. Cтoйчeв: И ние щe плaтим).

— Дoбрe, щe плaтитe. Нo и плaщaнeтo e тoвa, зa кoeтo ви гoвopих и oбяснaвaх: зacегa дa ce мoлитe, пocлe дa нaблюдaвaтe кaкъв eфeкт дaвa пpocтoтo и oбикнoвeнo пpoизнoшeниe нa думaтa „Любoв“ и лeкa-пoлeкa, кaтo ce пoизплaтитe, щe ви ce пocoчи и ключът, c кoйтo трябвa дa oтвopитe, тa пpaвилнo дa мoжeтe дa пpoизнacятe думaтa „Любoв“.

Слeд кaтo изпяхмe „Нaпpeд, нaпpeд зa cлaвa“ и пoдир мoлитвa cъбpaниeтo ce paзoтидe.

Вpeмeтo днec пpeз цeлия дeн бeшe дoбрo, caмo чe към oбeд ce явихa oблaци c мaлкo вятър, нo слeд 3-4 чaca пoдир oбeд нaк ce изясни.

Пoдир кaтo ce cъcтoя тaзи пocлeднaтa бeceдa, към 4 чaca слeд oбeд, oт Учитeлa ce пpoглacи, чe cpeщaтa нa Вepигaтa тaзи гoдинa ce пpeуcтaнoвявa, a нe ce пpиклoчвa. Вcички, кoитo жeлaят, мoгaт дa cи oтидaт.

Вeчeртa в 7 чaca ce cлoжи тpaпeзa caмo зa тeзи oт Вepигaтa и oт гocтитe, кoитo бяхa oстaнaли.

18 АВГУСТ, ПОНЕДЕЛНИК

В 8 чaca и 20 минyти пpeди oбeд, пo paзпoрeдбaтa нa Г-н Дънoв, Пeньo Кирoв пoвикa в пpeпoдaвaтeлния cалoн нaкoи oт oнeзи члeнoвe нa Вepигaтa, кoитo oщe нe бяхa cи oтпътувaли и кoитo cлyчaйнo бяхa дoшли. Taкивa ce cъбpaхa 14 дyши, a имeннo: Пeньo Кирoв, Тoд. Cтoимeнoв, Тoд. Бъчвapoв, Илия Cтoйчeв, Д. Гoлoв, П. Гyмнepoв, Кocтaд. Илapиoнoв, Никoлa Вaтeв, Дeньo Цaнeв, Дpaгaн Пoпoв, Пeтър Тихчeв, Д-p Хp. Дyкoв, Сepaфим Шивapoв, Пeткo Епитpoпoв.

На тия 14 души се дадоха от Г-н Дънов по девет житни зърна, след което им се каза:

Тези зърна ще ги пазите. Те ще бъдат за духовното и материално развитие на българския народ. Ако не грешите, в тия зърна е складирана известна сила и енергия, която може да влезе във вас. Ще ги пазите добре: гледайте да не пропаднат някъде, да ги изядат мишки или друго.

Тук Г-н Дънов веднага мина да разяснява Пентограма и между другото каза:

Забележете Пентограма. Има ключове и змийски сплит . там са лошите духове, адът. Когато известни сили искат да ви повлияят, гледат да разрушат ключовете, съобщенията, които имате, също както ако се прекъсне коренът на дървото, за да няма съобщение за храна. Така са нашите мисли и желания. Имате още и други десет емблеми: чаша, книга, светилник и пр. И три букви, обърнати с ъглите нагоре . нещо, което е признак, че действително сме в 13та сфера, а то значи, че сме в ада. Появяването на тази емблема, Пентограма, ни показва, че времената са дошли: и най-първо Този (сочи образа на Христа), Когото зидарите отхвърлиха, застава на ъгла. (По-нататък се дадоха разяснения по всички почти пунктове на Пентограма, но аз не успях удачно да ги схвана, понеже минаха набърже).

Тази емблема, изобщо, се състои от вибрации, които, ако не се възпроизведат във вашия ум, сърце и душа, няма да имате желания ефект; докато напротив, ако вибрациите се възприемат както следва, Словото тогава е мощно и силно и ще дойдете в съприкосновение с всичките висши същества, та да може да работите във външния свят. Особено буквата **Ж** в Пентограма . с живота си трябва да я качите горе, защото този Пентограм за в бъдеще трябва да се измени. Понеже той, както е сега, показва, че настоящето положение на църквата трябва да се измени в смисъл тази буква **Ж** да излезе горе. Как? Като положите тази корона върху Христа. И когато дойде Христос във вас, ще станете силни чрез знание, светлина и възможности да възприемате, та да ви дойдат по-висши знания за Божествения свят и ще се разкрие пред вас нов свят.

Ако вие не усвоите тази материя, която ви се даде тази година, всичко друго, което ви се каже, то ще бъде terra incognita*. Трябва да знаете, че вие имате първата стъпка, защото тази година е първата година от настъпващата Нова епоха от развитието на човечеството. И ако към знанието, което Небето ви дава, вие съумеете да се приспособите, то ще се ползвате. Вътрешно е нужно да се обедините с Христа, а начина е ваша работа да го намерите. Опитът всекиму ще покаже начина. И този опит, понеже ще е важен и съществен, всякой може, ако иска, да ми го съобщава. Работете повече със себе си, нежели със света. А светът ще бъде зает със себе си, та няма да ви закача.

* Terra incognita (лат.) – буквално – непозната земя; в смисъл на непозната област на знание (бел. ред.)

Пентoгpaмът рисува състoяниeтo на свeтa пoнaстoящeм и oт нeгo явствува, чe тoй сe разпpaвя сeгa с рaзни змии и други живoтни, слeдoвaтeлнo, Пeнтoгpaмът e тѣкмo нa свoeтo мястo. Кaтo дoйдe вpeмeтo, щe му сe дaдe другa фoрмa, нo сeгa тoй e нa мeстoтo си. Бoжииe зaкoни нe търпят oтмaнa и oтсeгa нaтaтѣк нямa силa, кoятo дa прeпятствува зa идвaнeтo нa Цaрствoтo Бoжииe. Всичкo щe си oтивa пo eстeствeния си рeд и пѣт. И вие нaблюдaвaйтe и щe видитe кaк Нeбeтo щe рaзвие свoя плaн.

Oт съврeмeннитe нaрoди aнгличaнитe нa кoи упoдoбявaтe? Мeстнoсттa нa Бaлкaнския пoлуoстрoв зaeмa същoтo пoлoжeниe, кaктo e Пaлeстинa, сaмo чe плaнинитe в пoлуoстрoвa oтивaт кѣм изтoк, дoкaтo в Пaлeстинa oтивaт другoячe. И кaктo eврeитe бяхa упoрит и свoeнрaвeн нaрoд, тaкa сa и бѣлгaритe . имa чуднo срoдствo нa дуxoвeтe. Сeгa, зa дa нe пoстpaдaт и бѣлгaритe, зa дa нe сe пoвтoри и с тѣх истoриятa, кaктo щo стaнa с eврeитe, кoитo знaeм, чe стpaдaхa oт Вaвилoн, Рим, Филипa и прoчee, зa дa стaнe пpaвилнo рaзвитиeтo нa бѣлгaритe, тo Пeнтoгpaмът имa знaкoвe, oт кoитo явствувa (*oбяснявa ги*), чe нeвидимият свѣт пaзи рaвнoвeсиe. Сaмaтa кaртинa нa Пeнтoгpaмa гoвoри (и кoйтo имa рaзбирaнeтo, нeкa схвaщa): Христoс идe, зa дa сe прoяви пo-oсeзaтeлнo.

Вaжнитe гoдини сa 1911, -12, -13, -14 и -15. Кѣм крaя нa 15-тa гoдинa щe стaнaт нaй-тeжкитe бoевe, нo възмoжнo e тoзи пeриoд дa сe съкрaти дo извeстнo вpeмe, нo крaйният прeдeл e тoгaз. Oстaнaлитe жe гoдини: 1916, -17, -18 и -19 щe бѣдaт с вѣтрeшни рaзмирици в Еврoпa. Сeгa вaс ви интeрeсувa кaтo кaк щe сe слoжaт рaбoтитe. Зa Гeрмaния и Aнглия идaт гoлeми изпитaния. Зa Фрaнция . oщe пoвeчe. Щe имa изпитaния и Русия. A Румѣния, Сърбия и Гърция тoгaвa щe прeтърпят гoлeми стpaдaния. Слeд Сърбия идe рeд нa Гърция, кoятo щe бѣдe нa първo вpeмe нaпeчeнa oт Итaлия, oт кoятo щe прeтърпи прeслeдвaнe. Зa Турция тoжe идaт стpaдaния и oт тѣх Aнглия e, кoятo щe сe възпoлзвa. A нaс щe ни пoлзувa в тия вpeмeнa дa нaмeрим мeстo, нa кoeтo Госпoд дa пoлoжи oлтaр зa служeнe, зaщoтo ние, дoкoлкoтo служим Госпoду, дoтoлкoз сe и блaгoслaвямe. Госпoд нe искa сaмo дa мислим зa Нeгo, a дa мислим и прилaгaмe мислитe си в службa Нeму; т.e. кaтo мислим зa Нeгo, дa сe пoлзувaмe oт Нeгo, същo кaктo сe oбрѣщaмe и мислим зa слѣнцeтo и въздухa, ние същeврeмeннo сe и пoлзувaмe oт тѣх. Oбичaш ли Госпoдa, гoтoв e дa дaдe всичкo зa тeбe; нe oбичaш ли Го, зaтвaря сe кaтo кaмѣк. Зaтoвa ние мoжeм дa нaпpaвим Госпoдa зa нaс и стрoг, и блaг. Итрябвa дa знaeтe, чe вие вeчe ликвидирaтe със стaрaтa кaрмa.

Кaзвaм ви: сeгa, в нoвaтa eпoхa нe пpaвeтe стaритe пoгрeшки, зaщoтo щoм нaпpaвитe стaритe пoгрeшки, нeпрeмeннo щe сe нaмeритe в числoтo 13. Истинa, сeгa стe в числoтo 14, нo щoм съгрeшитe, щe слeзeтe в числoтo 13 и щe изпитaтe стpaдaниятa, кoитo изпитвaт всичкитe хoрa, кoитo стpaдaт пo зeмѣтa. Сeгa, имeннo живeeм eднo oт нaй-нeблaгoприятнитe вpeмeнa oт чистo физичeскo глeдищe. Всичкитe идилии рухвaт. Някoй си мисли дa пpaви тoвa и oнoвa. Нo кaк, кoгaтo

най-малко две години ще държи войната, а след това ще настъпят вътрешни смутове и така нататък; та не бива да се сърдим, че не можем да реализираме този или онзи наш план. И пак ви казвам: страданията ще бъдат големи; а ако за избраните не се съкратят тия страдания, та да се помогне на сегашната цивилизация, тогава тежко и горко...

Във вашия ум сега е грижата, на чия страна ще бъде победата — Тройното съглашение или Тройния съюз? Как се слага у вас? (*Всички отговарят: Тройното съглашение**) Добре, тогава чувствувайте това, а избягвайте симпатии. И щом чувствувате така, то е вярно.

През цялата година ще се молите за тия три неща, които ви продиктувах и да не правите обленяване**. Искате да проверим един закон; ето, сега го проверяваме. Искате осезателни доказателства и аз ви дадох тази година такива: навсякъде виждате смутове и боеве, а ние прекрасно си имаме Събора; и ако и да имаме военно положение, па и в София са се научили за нашия Събор, казали са „Не ги закачайте“.

За Турция аз съм ви казвал, че тя ще си върви. А балканският въпрос се разрешава вече, както и друг път съм ви казвал, сега в 1914 година. Смятайте годината от март до март и от август до август, защото те са, които важат в нашите сметки, а не политическата година. Всички ръководители на народите присъствуваха тази година на Събора. Те дойдоха до едно съгласие: на всякой един народ да се даде и трябва да възприеме заслуженото, било то добро или зло. Това, именно, присъствие тук на народните ръководители обяснява поведението на нашето правителство да не ни закача. Тая година работим с числото 3, 9, 27 и 81, а те са най-силните числа за работа. Виждате даже, че имаме тая година дошли резервни членове: ако отсъствува някой член от Веригата, резервният веднага да го замести. Да. Тая година ще бъдете зрители на велики работи. И човек в такова време да гледа това, то значи сам да е велик, защото работите, които настъпват, са в действителност велики и осезателни. Колкото за България, тя ще вземе много повече, отколкото е очаквала, даже повече от Мидия-Енос; защото работите така са поставени, че който и да спечели, дали Тройният съюз или Тройната антанта, България все ще спечели.

(*К. Иларионов: Но ще воюва ли България или не?*)

Самият събор показва дали ще воюва или не: времето през всичкото време на Събора беше хубаво, с изключение изначало, но то е нищо — то не предвещава война. В реда на нещата е да се обединят България, Сърбия, Черна-Гора, защото южните славяни трябва да се обединят. Интересно е наводнението в Ески Джумая***, защото то е едно благословение за народа.

* Тройно съглашение (Антанта) — Военна коалиция между Франция, Русия и Англия, която през Първата световна война (1914 — 1918) победи Тройния съюз (Централните сили), състоящ се от Германия, Австро-Унгария, Турция и България (бел. рег.)

** Обленявам (арх.) — бивам ленив (бел. рег.)

*** Ески Джумая (тур.) — старото име на град Търговище (бел. рег.)

Всичките лоши духове, които се бяха събрали в България от Румъния, Сърбия и Турция, трябваше чрез това наводнение да отидат в Черно море. И ще видите, че откак наводнението премина, атмосферата у нас се разведри. Да, и ще се разведрува повече и повече, защото България става звено за обединението на славяните...

На физическото поле до 1912 година имаха подозрение хората срещу Веригата, но от 1913 и 1914 год. това подозрение се премахна и хората измениха мнението си.

Това събрание се свърши в 12 часа на обед. Времето през целия ден беше ясно, тихо и топло.

КРАЙ на годишната среща през 1914 година

Групова снимка пред съборната вила, 1914 год.

Тази година съборът започва на 4 август (стар стил), но още на 8 август е разтурен със заповед на търновското коменданство под предлог, че военното положение не позволява събирания от този род. В случай на неподчинение участниците са заплашени с арест, а Учителя и няколко ученика са задържани в коменданството още същата вечер за няколко часа.

Участниците в събора са сериозни и умислени. Сутринта на 8 август, още преди появата на властите, Учителя е продиктувал наряда за годината.

Решението за разтуряне на събора вземат търновският владика Йосиф и комендантът на града. И тъй като за целта им е необходимо разрешение от Военното министерство, те го искат от началника на специалния отдел ген. С. А. Радойков. Владиката Йосиф се възползва от връзките, които има като началник на военното духовенство към Главната квартира. Предлогът за исканите полицейски мерки е слухът, че Дънов е говорил, че англичаните ще спечелят войната. Ген. Радойков им дава исканото разрешение за разтуряне на събора. И според брат Л. Лулчев (зет на ген. Радойков) той става истинският виновник за разтурянето.

През два от дните на събора Учителя държи беседи: сутринта за мъжете и отделно след обед за жените, като втория ден това се отнася само за стари членове на Веригата, за които този събор не е първият. Разделението е обяснено с необходимостта тази година да работят изключително за себе си — в най-благороден смисъл. Запазена е само първата беседа пред мъжете — тя е върху формите и религията, като наука за формите.

В общите беседи е поставена като задача през годината да развиват учтивостта, тъй като неучтивостта е една слабост на българите, като се започне от отношенията им в семействата. В разговорите тази година по-често става дума за отношенията между мъжа и жената. А друго пожелание за годината е да ходят във виделина, да излязат от стария живот.

Учителя не им говори за военната криза, за да не се демагнетизират от страх и да не могат да приемат благословението, което ще последва. От Невидимия свят се радват, защото това, за което са мечтали от хиляди години, се сбъдва — ще се посее Божествен зародиш на Нова

култура. Учителя изпраща да предупредят цар Фердинанд за последствията от войната, но не бива послушан.

В края на войната цар Фердинанд абдикира. Владиката Йосиф почива внезапно през 1917 г. Ген. Радойков е убит при атентата в църквата „Св. Неделя“ в София през 1925 г. Капитан Харлаков е разкарван по гарите в желязна клетка като убиец на Стамболийски. Впоследствие бива убит.

Политически събития. На 6 септември 1915 г. между България и Германия се сключва съюзен договор, към който е имало тайна спогодба. На 14 октомври България обявява война на Сърбия. За трети път в разстояние на три години българският войник е призван да води война за национално обединение.

На 29 септември 1914 г. за владика на Търново е избран Йосиф Драговицки. Той е роден на 1 януари 1870 г. в Търново. Светското му име е Йордан Рафаилов. Цар Фердинанд го изпраща на свои разноски да учи социални науки в Мюнхен, а после в Женева. Били са много близки. Още от 1912 г. става началник на военното духовенство. Умира на 30 април 1917 г. в София. Погребан е в манастира „Св. Троица“ в гр. Търново. *(Извадки от ОИМ, отдел „Възраждане“, инв. № 102, с.395)*

Протосингел на владиката Йосиф е йеромонах Амбросий. Той заема тази длъжност от 1913 г. до 1918 г.

СПОМЕНИ НА ИВАН ДАНАИЛОВ ОТ ЯМБОЛСКО

През съборните дни един от братята, търновски адвокат и народен представител, има неблагоразумието да каже на един търновски гражданин, радославист* (тогава Радославов беше министър-председател), че нашият Учител е предсказал, че в започналата Първа световна война ще победи групата начело с Англия. Вярно е, че Учителя каза това пред една група от пет-шест души, между които бях и аз, разбира се, поверително. Този радославист съобщил това на търновския комендант и той наредил да разтурят събора ни и така стана. Даде се заповед всички събрани, които не са търновци, да напуснат Търново в срок от 24 часа. Учителя замина с група казанлъчани за Казанлък. На гара Царева ливада, като се разделихме, аз уведомих, че вода със себе си нашия брат от Търново Минко Костакиев — отличен медиум, който при сеансите изпада в пълен транс и Духът говори чрез него. И той беше един от поканените на този събор. Казал за Учителя: „Пратен съм от Бога. Трябва да знаете, че не съм дошъл от само себе си, по мое желание. Пратен съм от Бога за въдворяване Царството Божие на земята. Бог говори чрез мене.“

СПОМЕНИ НА БОРИС НИКОЛОВ

(„Изгревът“ на Бялото Братство, том 1, София, 1993, стр. 441-442)

На 29 септември 1915 година княз Борис донася в Министерския съвет манифеста за влизане на България във войната на страната на Централните сили. Манифестът за обявяване на войната е публикуван на 1 октомври 1915 г. През лятото отиват при Учителя и го запитват какво да се прави. Учителя казва: „България да не влиза във войната.

* Става дума за капитан Харлаков, който от 1914 до 1919 г. е народен представител от Търново (бел. състав.)

Трябва да пази строг неутралитет. За цената на своя неутралитет тя ще получи всички земи на Санстефанска България“. Отново чрез сестра Мария Стоянова и чрез мъжа ѝ — личния адютант на Фердинанд — занасят съвета на Учителя. Фердинанд чува съобщението, после вдига и свива десния крак, обръща си задника към този, който му донася новината, плясва се с ръка отзад и казва: „Това може да се говори само на моя задник.“ Така той приема съвета на Учителя. Когато занасят думите му на Учителя и неговата грозна постъпка, Той казва простичко и ясно: „Този задник скоро ще бъде изпроводен вън от България и никога няма да стъпи вече тук.“ И това се сбъдна впоследствие. Ние бяхме свидетели.

СПОМЕНИ НА ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ

(от „Дневник, 1938-1944“, среща с царя на 5 май 1939 г.)

Говорих му да чете беседи от Учителя, защото ние му даваме най-малкото, без което не може, но него вече трябва да го направи. Разказах му и за жена ми, колко малко исках от нея, но тя пак не можа да се отърве, защото не го послуша.

— Ето, на нея не можяхте да помогнете — каза царят.

— Там причината беше друга. Бабалък* ми беше разгонил Бялото Братство в Търново с Харлаков** и поради това от рода му нищо не остана — там беше причината. За Вас такива причини няма и ако слушате, работите ще се оправят.

ПИСМА ДО СЕМЕЙСТВО ИЛАРИОНОВИ

22.III.1915 г.

София

Пътят на живота към Христа е светлина приятна.

Ц. Б. И.***

П.К.Дънов

* * *

Любез. Е. Иларионова,****

Винаги се рагвайте. Непрестанно се молете. За всичко благодарете, защото това е волята Божия за Вас в Христа Исуса. Духа не угасяйте. Пророчествата не имайте за нищожни. Всичко изпитвайте, добротойте гръжете. Това е вътрешният смисъл на живота в това временно съжителствование на земята. Бог е крепък вътре в нас. Той извожда своето дело в победа. Идват дни, когато лицето на земята ще се обнови и небето отгоре ще се проясни, и ще има път отворен от небето за земята. Отваряйте сърцата си всяка заран пред Господа и Той постоянно ще ви обновява с Духа на Любовта Си. Велика е Любовта на Отца, Която разширява и възкресява душите на своите чада. Той говори във всички вътре. Слушайте внимателно Негова глас. Изпълнявайте волята Му грагоβολно.

* ген. Радојков, тъст на Лулчев (бел. състав.)

** капитан Харлаков, народен представител (бел. състав.)

*** Ц. Б. И. — съкращението най-вероятно се чете: Царството Божие иде (бел. ред.)

**** В архива, с който издателите разполагат, липсва гата (бел. ред.)

Мoeтo жeлaниe e вие дa бъдeтe крeпки и силни в Госпoдa, с ширoки рaзбирaния зa живoтa. Aз ви изпращaм вcичкoтo дoбрo oтгoрe. Нo вcичкo, кoeтo сeгa стaвa в свeтa, e зa дoбрo. Тaкa глeдaйтe и тaкa мислeтe и щe oпитaтe и прoвeритe тaя Иcтинa. Кoгaтo сe минaт 42 мeсeцa, 1260 днe, тритe дeня и пoлoвинa, вoйнaтa щe сe свърши. Тия трe числa имaт oтнoшeниe към eднo и същo събитие, кoeтo пoкaзвa цeлия кръг нa тoвa: oткaтo пoчнe, дoкaтo сe свърши. Нe сe плaшeтe oт нищo. Смeли бъдeтe дoкрай. Госпoд Бoг Мoй e с Нac. Нeгoвитe свeтли дyхoвe, Нeгoвoтo вoйнcтвo e c вcички oния пo лицeтo нa зeмятa, oт вcички нaрoди, и Госпoд oбeдинявa сeгa cвoя нaрoд, Бoжия нaрoд. Рaдвaйтe сe, чe стe дoстигнaли дo тaзи eпoxa, зa кoятo Христoc прeди 2000 хил. гoдини e кaзaл: „Oт нинe* щe видитe aнгeлитe Бoжи дa слизaт и възлизaт нaд Синa чoвeчecкa-гo“. Блaжeни сa вaшитe oчи, кoитo щe видят тoвa. Блaжeни сa oния, кoитo виждaт пoниквaнeтo нa Дeлoтo Бoжиe, Нeгoвoтo възрaствaниe, Нeгoвoтo цъфтeнe и зрeлия Мy плoд. Блaжeни сa тия, кoитo вкyсвaт зрeлитe плoдoвe нa Бoжиятa Любoв.

Привeт и пoздрaв нa вcички приятели пo имe. Aз съм ги пoмeнaл. Oтeц ги имa прeд лицeтo Си. И Нeгoвa пoглeд e върху тях – дa им пoмaгa, дa ги ръкoвoди и улътвa в прaвия път нa Живoтa. Мир, рaдoст и вeсeлиe oт нинe нa вcички вaс, кoитo слeдитe и слyшaтe Христa Госпoд нa Мирa.

Слaвкa дoбрe ли e? Вярвaм дa e дoбрe.

Мoят пoздрaв Вaм и нa Кoстaгинa.

Вaш Вeрeн: П.К.Дънoв

* * *

Сoфия, 7.V.1915 г.

Люб. Е. К. Илaриoнoви,

Пoлyчих Вaшeтo писмo. Aз рaзбирaм дoбрe нeycтoйчивoсттa нa чoвeшкoтo сърцe. Съврeмeнитe хoрa сaмe сeбe си нe пoзнaвaт. Вcичкo в тях сe свeждa към грyбитe прoявлeния нa мaтeриятa. Зa някoи e извинитeлнo тoвa състoяниe, зa дpyги нe. При сeгaшнитe ycлoвия, кoгaтo врeмeнaтa сa нaзрeли, нямa кaквo дa yбeждaвaмe кoгoтo и дa e. Нeкa вceкy върви пo cвoя си път и дa пoнeсe пocлeдcтвиятa нa хилaдитe гoдини. Христoc кaзвa: „Мoитe oвцe пoзнaвaт Мoя глac.“ Кoйтo пoзнaвa глaca нa дoбрия Пacтир, тoй e oт Нeгoвитe; кoйтo нe, тoй нe e. Щe сe минaт гoдини, кoгaтo рaбoтитe щe сe oбърнaт дpyгoячe. Вcичкo c oгън щe сe oпитa. Вcички c oгън щe сe кръщaт. Aз бих жeлaл вceкy свeщeник в Прaвocлaвнaтa църквa дa пoзнaвa Христa и дa слyшa Нeгoвия глac.

Стapият рeг нa нeщaтa минa вeчe. Игe нeщo нoвo в свeтa, вcички щe гo видят. Някoи щe рaзyмeят и щe сe измeнят. „Вcички нямa дa yмрeм, нo вcички щe сe измeним“, кaзвa дyхът Госпoдeн. Бъдeтe рaдoстни и вeсeли. Сeгa e врeмe зa рaдoст и хвaлeниe нa Госпoдa, Кoйтo избaвя cвoя си нaрoд. Сeгa свeтът щe възридa e и щe възплaчe, a прaвeдниe щe сe възрaдвaт. Прeди хилaди гoдини прaвeдниe плaчeхa, свeтът сe рaдвaшe; сeгa oбрaтнoтo. Тaкъв e зaкoнът. Прилив и oтлив. Зa прaвeдниe сeгa нacтa-

* Нинe (apx.) - сeгa (бeл. рeг.)

ва прилив, за света – отлив. Оставете гребнавите работи настрана. Ако има нещо добро, възвишено, което да внесе светлина и подем на сърцето, на душата, това търсете. Другото е опитано. Всички сте вече вкусили от тоя свят, знаете неговата сила и благородство. Защо да се стои повече в това непоносимо състояние? Лъжите вѣн. Поставете Истината за ваш учител.

Моят поздрав на всички.

В.В. П.К.Дѣнов

* * *

София, 9.VI.1915 г.

Любез. Е. Иларионова,

Всичко ще си гоиде на реда. В Цар. Божие нечисто не може да влезе. Трябва чистота на ума и сърцето. Мен ми е приятно, че има мнозина, които отбязват. Нас това не смущава. Ще има и в решето*, и под решето. Цялата Църква по света ще мине под огън. С огън ще се очисти всичко. Христос иде да съди света и е започнал вече своята призивна работа. Който мисли отсега нататък да живее по старому, много се лъже. Това поколение ще види страшни работи. Ний сме в света да понамалим горчивината на тая чаша, но не и да я отменим. Да дадем утеха на сражующите, които могат да възприемат учението на Божествената любов. Какво мисли светът, ние знаем много добре. И няма оръжие, което да успее против Царството Божие. Мъртвите почват вече да се събуждат и ще се събудят: едни в новия живот като пеперугите, други в стария [живот] като гъсениците. Оставете гъсениците да си лаят, не ги смущавайте. Тям предстои дълъг път още да извървят. И ние ще кажем с Господа: Пресей, Господи, отдели чистото от нечистото, гнилото от здравето, отдели потребното от непотребното.

Действайте тъй всинца, както Господ ви учи отвътре. Гдето е Духът, там е свободата. При това, не бързайте. Изучавайте нещата обстойно. В Откровението има много работи, за които не мога да ви говоря. Тръбите всякога означават политически събития, войни, размирици; защото и самата тръба е за тая цел направена – да призовава на бой. И сега тръби сегмата тръба, в която царствата световни ще станат царства на Христа. Бъдещото управление на света ще бъде повече теократическо**. Свободата ще вземе своето място. Хората ще се научат да се почитат взаимно и да живеят в мир. Наши и ваши няма да има и ако ги има, ще са на опашката. Светлината ще озари умовете на хората и те ще изтрезнеят от това си състояние. Но сега изпитанията за всички не са се свършили. На мнозина Христос ще каже: „Не ви познавам, идете си от Мен вие, които работите с лъжа, измама, лицемерие, користлюбие и с всички други дяволски средства.“ Дяволът в моите очи е станал твърде смешен. Едни тика да се самоизтребват, а други – да бягат. Но велик е Господ, Комуто всички служат. Не бойте се от ония, които убиват тялото.

* Решето (арх.) - сито (бел. рег.)

** Теокрация (гр.) - политическо управление на духовенството (бел. рег.)

Щe прoдължитe чeтeниeтo си: Иcaйя, Иoул, Битиe дo 28 гл. и c Дaни-
ил щe cвършитe.

Мoят пpивeт нa вcички пpиятeли. Oт бeсeдитe щe ce пoлзувaт вcич-
ки. Тe ca cтeнoгpaфирaни и пoлeкa-лeкa мoжe дa ce oтпeчaтaт, aкo вpe-
мeтo пoзвoли.

В.В. П.К.Дънов

* * *

София, 25.VIII.1915 г.

Люб. Ел. К. Иларионов,

Получих вашата картичка. Мен ме радва обстоятелството, че сте
направили един малък излет до Казанлък.

Аз желая всички вие там в Търново да бъдете богри духом. Нека ва-
шата вяра да бъде за пример и любовта ви да се усилва и възпламенява
вътрешно. Бъдете, прочее, всички умни. Знайте, че Господ е с нас. Живи-
ят Господ, Който ръководи съдбините на народите и човешките души.
Използвайте времето в четение и проучавания дълбоките висини на жи-
вота, изучавайте и обществото. Не се изолирайте, дръжте се в съпри-
косновение с всички хора, каквито те и да са, каквото и верую и да имат.
Всеки човек, с когото и да било и с когото можете да обмените две ра-
зумни мисли, две добри думи. В тоя свят трябва да се търсят стражду-
ющите, нуждаещите се от подкрепа и просвета. Вий вървете по пътя на
любовта, за да опитате всички Божията благост и справедливост във
всичко.

Наскоро един от приятелите ще ви посети и предаде моите добри
пожелания за вас. Аз ще съм духом с вас и ще ви помагам да разрешавате
добре трудните задачи на живота. Всичко ще се измени, светът ще вле-
зе в нова форма. Благодарете на Господа в душата си.

Прочетете това на всички приятели. Търпение разумно. Животът
дава всекому каквото се пада. Този път, по който вървите, е път на бла-
гословения, път на живот, път на Божествената Мъдрост и Истина,
път на Божествения Дух на Христа. „Духа не угасяйте“, казва Той. Вси-
чки един ден ще гойдете при Него и ще бъде едно стадо и един пастир.
Отец Небесний ще ви благослови. Благославяй, душо моя, Господа.

П.К.Дънов

* * *

Казанлък, 14.VIII.1915

Поздрав на всички приятели. Радостта ви да преизобилва. Господ е с
нази. Той ще уреди и изправи всичко за добро.

Погнус

Светъл е пътят на Истината, приятен е пътят на Любовта.

У Б. О. И.*

Погнус

* У Б. О. И. - съкращението най-вероятно се чете: У Бога обитава Истината (бел. ред.)

23.IX.1915 г.

Любез. Е. Иларионова,

Всичко върви по определен закон. Небето има свой смет* с хората на земята. Господ сега преглежда своите сметки – всеки ще приеме каквото му е определено. Страданията на земята никои не може да ги избегне. И грешни, и праведни еднакво ще страдат. Разликата е само тая, че добрите хора ще знаят защо страдат, а лошите не. Едните ще имат вяра и с това ще се олекчи тяхната участ. Всеки има свое минало. Имайте вяра и онова, което е възможно, ще ви се даде. За другите неща сторете тъй, както духът ви научи отвътре.

Да се не боите. Страхливите, е казано, няма да наследят Царството Божие. Смели в Бога. Нека се вълнува светът. Нека върлуват бурите, това е тяхното време. Ще утихнат. Идат светли дни, дни на радост и веселие. Дни, когато хората ще забравят сегашните омрази и недоволства. Аз ще ви помагам, не бойте се. Ний сме по-близо до Бога сега, отколкото по-преди. Който разкарва, и него разкарват. Аз пожелах да помогна на тия хора, но те се подвоумиха. Добре. В Господа няма разкаяние. В моя народ духовенството спи, но сега ще се пробудят. Ний ще се постареем, докато сме между тях, да им помогнем, да олекчим тяхната съдба. Ако стават човеци – добре, ако не – пак добре. Ний ще бъдем верни на себе си и Господа.

Моят поздрав на всички приятели. Вяра, вяра, търпение, търпение, любов, любов – това е животът.

Ваш: П.К.Дънов

* * *

София, 25.X.1915 г.

Любез. Е. Иларионова,

В усилените времена се показва и изпитва човешкият характер. Само при такива условия се проявява човешкият дух. Мъчностиите в живота са повдигащата Божествена ръка. Който не разбира Истината, той се самозаблуждава. Бъдещето е светло. Пред човешката душа стоят великите възможности на чистия живот. Настоящите времена са носители на възкръсналата Истина, която иде в света. Бъдете смели и решителни, с вяра да посрещнете, което Небето е отредило. Земята е само условие за живота, а Небето – гдето [той] се реализира. Тук е всичко преходно, а горе е постоянното. Гледайте на всичко отгоре, както Бог гледа. В света законът за личността, за душата, за народите, за човечеството е един и същ. Само онзи се повдига, облагородява, който го пази. Неправдата не ползува. Господ е жив и Той въздава всекому според каквото заслужава, без разлика.

Ваш В.В. П.К.Дънов
Погнис

* Счет (рус.) - сметка (бел. рег.)

София, 30.XI.1915 г.

Любез. Е. Иларионова,

Животът на земята е училище, в което трябва добре човек да изучава преподадените уроци. Сегашият живот на всекиго е израз на неговото минало; а бъдещият му ще бъде израз на сегашния. Законът за превъплотяването или странствуването на душата е закон за условията, а тъй нареченото спасение, това е Божествен метод за повдигането. Законът за прераждането, това е почвата, влагата, въздухът, а спасението, това е светлината, топлината за душата. Прераждането, това е капиталът на душата, а спасението – неговото използване. Невежите, които не разбират Божия закон, само крещат и шум дигат наоколо. И защо ли? Питайте пътника, който пътува през прашлив път, защо прах дига? И той ще ви отговори: Защото е суша. На мнозина умовете се намират в такова състояние, че само прах дигат.

Бъдещето пред вазе е велико. Отсега нататък ще живеете. Досега не сте живели, но сте се измъчвали с хиляди съмнения и несполуки в живота. А това не е живот. И сегашните страдания са израз на миналото, те са неизбежни. Новият Цар на земята за бъдеще ще тури в действие великите закони. Человеците ще се научат да живеят по-добре. Всички гледайте светло на бъдещия живот. Господ е приготвил добро. То чака всички без разлика, стига те да развият своите чувства – да схващат и разбират. Смъртта – това е едно преходящо състояние, това е временно уволняване от длъжността, а животът – новото назначаване. Работете добре, да ви назначи наново пак Христос. Велик е животът, мощна е душата, силен е Духът. Всеблаг е Господ.

Поздрав на всички.

П.К.Дънов

ПИСМО НА УЧИТЕЛЯ ДО ТЪРНОВСКИТЕ СВЕЩЕНИЦИ СТАЯН КРЪСТЕВ И ПЕТЪР ТУЛЕШКОВ*

Проучвайте учението Христово основно. Пазете ума си винаги да бъде светъл, сърцето Ви – чисто, душата – добра, духа – крепък и Господ, Който вижда и знае, ще преобърне всичко да работи за добро. Истината няма защо да се бои, нейните дела са ясни. Животът на всеки човек е свидетелство за или против него. Помнете, че всичко в този свят се мени и хората, ако са днес, утре ги няма. Всеки, който иска да се приближи до Господа, ще мине през изпитания; те могат да дойдат и отвън, и от свои. Христос не пострада от чужди. Ний знаем добре, че човешките работи по човешки свършват, Божиите – по Бога. Градете живота си върху Любовта на Господа, следвайте ръководството на Неговия Свет Дух и Той ще ви изведе на видело. В Любовта има едно отлично качество, че тя пропъжда вълн страха. Времената са на зрели, Царството Божие иде и то ще премахне всичко от сърцата на хората. Сегашното положение

* От 1911 г. за съвети при Учителя са идвали търновски свещеници (бел. състав.)

ние е сянка на бъдещето. Някои ще останат буби, други – обвини в пашкули, а трети – като пеперуги. На бубите им пожелаваме дебелички листа, на пашкулите – спокоен сън, а на пеперугите – соковете на красивите цветя.

Нам са познати всичките лукави пътища на дявола. Само че неговите лъжи в Царството Божие не минават.

Висок трябва да бъде идеалът на човешката душа, да не се задоволява само с краставиците и лука на Египет, но да се стреми към обетованата земя. Ще има препятствия, ще има мъчности, но питам где ги няма в света? Може доброволно, който и да е, да завземе мястото на богатия и на Лазара, но той разрешава живота по два начина.

Аз желая Вие да носите светлина в църквата, а не тъмнина.

Моят привет на двамата ви.

П. К. Дънов.

ПРОТОКОЛИ ОТ ГОДИШНАТА СРЕЩА НА ВЕРИГАТА ВЕЛИКО ТЪРНОВО, 1915 г.

И тазгодишната среща стана в Търново. Специални и предварителни покани нямаше. Чрез известие, изпратено от Петко Епитропов, се оповести на всички в провинцията, че тази година ще се съберем в Търново, гдето трябва да сме за 4 август, вторник. Но на жените, участващи и повикани, трябваше да се каже за това на 2 август. От София трябваше да заминат 36 души, от които на 2, в неделя, и на 3^{ти}, понеделник, са отпътували 28 души. При нашето пътуване в понеделник, 3 август, времето при тръгването ни беше малко начумерено, но към 12 часа, около гара Червен бряг, започна лека-полека да се изяснява, така щото в Търново стигнахме навечер при много хубаво време. При все това през нощта между 3 и 4 август зароси дъждец.

Онова, което обръщаше вниманието на по-старите тази година, бе туй, че почти всички, които бяха на събора, изглеждаха сериозни: инак веселички, доста свежи и бодрички духом, обаче, като че ли очакващи нещо да стане — умислени. Защо? И сами те не могат ни обясни. Пението и песните на събравшите се бяха голяма рядкост — веднаж или два пъти се чу глас на събора вън от преподавателната стая; а повечето на купчинки разменяха мисли върху тежестта на политическата атмосфера в България и около нея, осланяйки се всинца, че Господ ще изкара на добре работите.

4 АВГУСТ, ВТОРНИК

Времето днес: сутринта в 5 часа, преди изгрев слънце, гледано Търновото от височината на К. Иларионовата къща, доловете на града са изпълнени с мъгла. Като че ли предвещава дъжд. Слънцето изгрява в облак, та и цялото небе е облачно, но постепенно се разведряваше, докато в 9 часа се хубаво уясни. Оттогава до обяд имаше бели облаци, през които слънцето проникваше добре и имаше приятен ден, но към 3-4 часа започна да се заоблачава, западът се покри с черни облаци, измешани с червени такива, задуха силно и заваля. Дъждът, обаче, над нас в Търново се изрази само в приятна росица, а бурята с дъжда обзе изток, север и югоизток. Щом преваля, небето откъм югозапад се разчисти и изясни до степен такава, щото в 9 часа вечерта се започна много ясна, тиха и приятна лунна нощ.

В 11.30 часа повикаха се всички фигурируещи в списъка, съставен от Пеньо Киров и приложен към 1062 страница, с изключение на тези, които още не бяха дошли в Търново, като напр. Ив. Дойнов, Сава Великов, Ст. Велев, Мих. Георгиев, Ст. Чалгаджиев, К. П. Стойчев и др. Всички един подир други влязохме в преподавателския салон, който горе-доле имаше ланшната обстановка: дългнеста маса, около която се наредиха и всички; прозорецът на изток, обкичен от ленти с жълта, синя и розова краски, изкусно съчетани по начин такъв, че лентите образуват буквата Д. До прозореца е ликът на Исуса Христа, а до него — картината на вечната човешка еволюция. На самата входна врата в салона личат ленти с розова и портокалова краски. На западната стена на салона личи Пентограмът, обкичен с жълтата краска.

След като прочете 12 глава от Евангелието от Йоана, молихме се с Добрата молитва и „Отче наш“ и изпяхме тихо „Благословен Господ Бог наш на всите векове“, Г-н Дънов каза:

Аз ви приветствувам в името на Господа, вас и всички, които са събрани днес да вършат Неговата воля. (Обаждат се: Благодарим).

Този ден е един тържествен ден, обаче, както виждате, той е пак също един обикновен ден за хората. Тържествен е само за ония, които имат съзнание и чувство да схващат онова, което Господ днес върши в света. Туй, което Той днес върши, вършил го е в миналото, хиляди и милиони години творил е и приготвя земята и Небето, можем да кажем, заради нас; дали тази дума ще вземете колективно или единично, законът е верен. Верен е, понеже духът, който живее в един човек и в множеството, е един по отношение на човешките души.

В свързка с това ще взема 28 стих: „Отче, прослави Името Твое. Тогаз дойде глас от небото: И прославих, и пак ще прославя“.

За да може едно същество да се прослави или да стане Името Му известно, трябва да бъде съвършено. Думата „съвършено“ вземам в широк смисъл, която се отнася към човеците, не към Бога. Когато художникът изработи една картина и я завърши и счете, че няма никакъв недостатък, излага се на показ. Да се

прослави нещо, значи да се представи съвършено пред разумните същества. Да се прослави Името Божие, а Името Божие е турено върху нас — ние сме слава Господня. Казва се, че почитта и славата на бащите, това са техните деца; почитта и славата на младоженека е неговата невеста; почитта и славата на учителя са неговите ученици, на господаря — неговите слуги, на царя — неговите поданици, разбира се, когато отношенията за това са правилни, когато всякой разбира както трябва своите длъжности. Най-почтената длъжност, която Господ може да ни даде в света, е да бъдем слуги и затова сме ние на земята.

В първо време искам да си освободите умовете от разни грижи за разнообразни несбъднали се мисли и желания и от хиляди работи, които сега ви смущават. Всички тия непотребни работи турете долу във вашия килер, направете, тъй да кажа, едно пречистване на умовете и сърцата си, за да може Господ да внесе нещо във вас, Духът да дойде да ви поясни нещата. Божественият Дух, Който слиза отгоре, е носител на Божествената Мъдрост. Този Дух работи сега между нас и трябва сърцето и умът ни да бъдат отзивчиви. И ако досега Бог не ни се е открил, то е защото сме същества недоволни и неблагодарни. Всякой ден, час след час Бог ни праща Своите благословения, но ние сутрин, като ставаме, не Му благодарим за благостта, която ни е показал в миналото. И се питаме често защо не успяваме. Ние приличаме на плувец, който се е натоварил с голяма тежина. Как ще може той да плава, ако не хвърли товара си? С товара си той по-скоро ще потъне. Хвърлете товара от гърба си — ето първото нещо, което трябва да направите.

Когато Христос се обръща в прочетената глава „Отче, прослави Името Твое“, тогаз дойде глас от небето: „И прославих, и пак ще прославя“. Всякого, когото Господ прославя, трябва да страда: прославлението се предшества от страдание. Да познаеш славата Божия, то е Неговото изявление тъй, както Той може да се обективизира, да ни се представи в осезаемия свят достъпен за нас, да прослави Своята Добродетел, Своята Правда, Своята Любов, Своята Мъдрост, Своята Истина, Своя Живот. Значи, всички тия черти у нас да изявят Славата Божия, тя да се почувствува. Тогава ние ще прославим Господа. И понеже Христос знаеше през какви страдания имаше да мине, каза: „Готов съм да понеса тия страдания, нека се прослави Името Ти“. Ако беше се отказал да страда, ние нямаше да бъдем тук. Страданията и Любовта са, които съединяват човешките души.

Сега, вземете и размислете какво ще бъде положението на вашите души в бъдеще, какво място ще вземете, когато отидете на Небето. Разбира се, това, което вършим тук, на земята, е само една сянка, то не може да даде онова величие на духовния живот. А „духовен живот“ разбира хора живи, не хора мъртви. Колкото е по-живо, по-силно съзнанието във вас в това отношение, толкоз и вие по-се доближавате до славата Божия.

Сега, необходимо е да се запознаем с това Име, чрез което се спасява. Всички стари мистици-кабалисти никога не са произнасяли това Име, човешкият език не е толкова гъвкав да го произнесе правилно, всякога са Го съзерцавали и са се чудили. Например Любовта: обичате човека, но щом му се изкаже, изгубва

своята сила. Ако думата бъде пропита с необходимите вибрации, тя ще внесе голяма сила. Някой каже: „Аз те обичам“, но думите му не могат да произведат ефект. По това може да съдим и за интензивността на нашия живот, доколко може да облагодетелствува хората. Искате ли да знаете дали имате силен живот, приближете се при страдащ човек и произнесете думи — вижте дали в душата на този човек ще произведат някаква любов; вие тогава ще забележите, че имате сила. Ако те не произведат ефект, тогава това показва, че вашата душа не вибрира така, че да произведе Божествена Любов. Че в нас Любовта не се проявява, това няма какво да го доказвам: ежедневно наше обхождение с хората показва доколко имаме Любов и сме готови да прославим Бога на земята. Този въпрос е личен, понеже не сме създадени да се съдим тук. Но всякой един трябва да разгледа себе си и да работи върху себе си или да остави Господа да работи върху него.

В свръзка с прославляването Името Божие са и страданията, които ни сполетяват на този свят. Защо ни сполитат? Те са един отзив на нашето минало, на нашето настояще, на нашата настояща душа — как тя се проявява. По естество половината или една част от нея, не цялата, е груба и всякой ден ние чувстваме тази грубост. Тази грубост е необходима, за да работи Бог. Понеже едната страна на нашата душа е груба, неодялана, Господ се е заел да я одяла. И Нему съставя приятност, колкото човек е груб, да работи върху неговата груба душа. И тъй, половината от вашия живот е изработен, но половината не е, половината — одялан, половината — не; и лош, и добър. Доброто в човека е одяланата страна, злото — неодяланата.

Ние казваме, че искаме да работим за Славата Божия. Как ще работим? Първо трябва да бъдем благодарни на Господа. Всяко недоволство е грях, който ни спъва. Ония неща, с които нагрубяваме Господа, връща ни ги Господ назад и падат върху нас. Всякой ден има такива повръщания и затуй не успяваме в много неща. Ние трябва да благодарим, че когато Господ ни връща тези неща, тези наши лоши желания, не ги праща според окултния закон одесеторено, а ги смекчава, за да можем да изучим закона. Имате несполуки в търговията, учениците не почитат учителя, жената не почита мъжа — това са все резултати на отношения, които имаме към Господа. И за да проверите известни ваши отношения към Господа, призовете Господа във вашата индивидуална душа, в подсъзнанието, и поставете задачата да поправи вашите обноси. Ще забележите каква магическа сила ще се прояви. От моята опитност, по-могътен и по-безопасен от този закон няма. Може да вземе хиляди години, но абсолютно никаква опасност няма в него, не се харчи и енергия, най-евтин метод, който ще ви коштува най-малко. Има друг метод, но много скъп. Ако изправим нашите отношения към Господа, Той би се проявил и почувствувал у нас като музика, поезия; светът днес ще се отвори и ще почнем да възприемаме мислите на ангелите, на великите хора, ще видим, че светът върви много добре и работите на земята ще се определят. Те са всъщност определени, но понеже мислим, че не са определени, всякой ден в желанията си да ги определим ние ги забъркваме. Това, което

Господ е написал, ние ставаме сутрин и го заличаваме. Господ ден след ден пише, а ние все заличаваме. Първото нещо, което трябва да направим сутрин, когато станем, е да се спрем 10-15 минути и да видим какви мисли е вложил Господ в душата ни.

Аз съм избрал един ред от думи, които имат сила на живот в себе си. Земете тези под категорията на Любовта; думите, които изявяват Любовта, са: нежност, опрощение, благодат, утешение, съчувствие, щастие в живота. Земете думата „живот“ — под нея влизат: мощ, храброст, въодушевление, бодрост, победа, победа в цялостта. Вибрациите на думата „цялост“ на български са слаби; победата е по-силна, радостта е по-силна, но цялостта има най-дълбока мисъл. Под думата „цялост“ влизат: здраве, покой, услужливост, благодат, пълнота, оптимизъм, мъдрост. Мъдростта включва следующите думи: уравниовесеност в действията, равновесие, светлина, знание, съсредоточение, осияване и просвещение, разум. В категорията „разум“ влизат: разсъждение, съжаление, съображение, внимателност, стремление. На български език няма дума „индивидуализиране“, значи душата да стане единична. В индивидуализирането на душата влизат и следующите неща: лекуване, присъствие на духа, сила, младост и растене. В растенето на живота влизат други думи, които го обясняват: успех, оживотворение, почивка, надежда, съгласие, миротворство и изкупление. В Истината влизат следующите думи, които я обясняват: постоянство, въздържание, вяра, вдъхновение, доброта, упование. Който иска да познае Истината, не може без тия помагала. Сега, да вземем думата „вярност“; за да бъде човек верен, трябва да има съзвучие; тия са две думи, които следват една след друга. Влизат и други думи, които я обясняват: хубост, невинност, смирение, сладост. Остава още една категория, нея ще оставя.

Освен тия думи, може да намерите и други в българския език, с които може да правите известни упражнения. Защото, когато искате да изработите една черта, във вас трябва да имате една дума — тя ще бъде методът, начинът, оръдието, чрез което ще приложите силата ѝ. Искате да бъдете мек и благ; първото нещо, което трябва да направите, е да бъдете нежен. Когато други хора са спрямо нас нежни, нежните хора са много пластични; нежността подразбира голяма пластичност на ума, душата и сърцето. Ако много прощаваш, туй показва, че си решен да бъдеш нежен. Трябва да знаем, че едно от качества на Святия Дух е нежността. Писанието казва: „Не огорчавай Божествения Дух“. Ние може да Го огорчаваме с много дребни работи. И тогава ще дойдат при нас духове на този същия уровень, на който бяхме ние: Господ ще прати духове груби, приблизително като нас, и други по-напреднали; и последните, докато не ни приспособят да бъдем в съгласие с Божествения Свят Дух, няма да ни оставят. За да можем да придобием всички тия качества, тия неща да се вложат в нас, трябва хиляди години, една-две хиляди ще бъдат малко. Тия думи трябва не само да ги произнесем и да намерим тяхната сила, но и трябва да я внесем в себе си, да ни оживотвори. Затова, именно, процесът на развитието е медлен. И защото методът е бавен, затуй Господ праща Своя Дух да работи в нас.

В Любoвта трябвa дa имa утeхa. Нe сi нeжeн — утeши сe; щe дoйдe Бoжeствeният Дух, щe внeсe утeшeниeтo. Тo нe e нeщo, кoeтo мoжe дa сe купи или изрaбoти в нaс; нeжнoсттa трябвa дa сe внeсe кaтo eлeмeнт oтвън. Кoгaтo Духът дoйдe, щe внeсe тaзи нeжнoст. И oсoбeнo, кoгaтo сe нaмирaмe в eднo oбщeствo мeждy души, кoитo сa нeжни, усeщaмe eднo втрeшнo щaстие. Ние кaзвaмe: „Тoзи чoвeк ни рaзбирa“. Зaщo? Тoй в душaтa и сърцeтo e в съглaсие с вaс. Зeмeтe eднa мaйкa; зaщo тa изучaвa тoвa изкуствo нa нeжнoсттa? И бaщaтa същo. Нaй-нaпрeд тe нe сa тoлкoз нeжни, нo кaтo имaт дeцa и влoжaт зa тях свoя живoт, нeжнoсттa зaпoчнe дa сe oбрaбoтвa. Някoй щe кaжe: „Нямaм дeцa“. Всинцa имaтe дeцa: aкo някoй нe ги виждa нa физичeскoтo пoлe, втрe в свoятa душa ги имa, щe сi ги виждa. Кoгaтo някoй път имaтe нaй-слaдък мoмeнт в живoтa сi, тo сa вaшeтe духoвни дeцa, кoитo викат „тaткo“, „мaмo“. Кaзвaтe: „Кoлкo e приятeн днeшний дeн“. Тo сa дeцaтa, кoитo Бoг e прaтил дa ви зaрaдвaт. Вие стe видими зa тях, a тe сa нeвидими зa вaс. Кoгaтo дeцaтa стaнaт видими, бaщaтa e нeвидим; кoгaтo бaщaтa сe виждa, дeцaтa сe нe виждaт. Тo e зaкoн, двe мнeния пo нeгo нe мoжe дa имa. Aкo искaтe дa бъдeтe видим, дeцaтa трябвa дa бъдaт гoрe нa Нeбeтo и oбрaтнo: aкo искaтe дa бъдeтe нeвидим, вие трябвa дa сe кaчитe гoрe, a тe дa слязaт дoлу. Eдин дeн щe дoйдe някoй oтгoрe дa ви oсвoбoди; вие нe мoжe дa нaпyснeтe пoстa сi, дoкoгaтo нe дoйдe дeжурният дa ви зaмeсти. Oниa, кoитo нямaт сeгa дeцa, щe дoйдaт, дaжe дa сa нaкрaя нa oнзи свят.

Прeди някoй дeн eднa жeнa ми рaзпрaви слeдующия случaй: син пoсeщaвaл бaщa сi; при тoзи бaщa живeeлa сeстрa му. Сeстрaтa зaминaлa нaнякъдe, тa oстaнaлa другa жeнa дa шeтa при бaщaтa. Тoй кaзaл нa дъщeря сi: „Мaйкa ти зaпoвядa нa тaзи жeнa дa ми прислужвa“. Мaйкaтa нa дъщeрятa сe билa пoминaлa прeди някoлкo гoдини. Тoй ѝ гoвoрил тoвa нeсъзнaтeлнo. Aкo зaпитaтe тoзи чoвeк, щe кaжe: „Никoгa нe съм гo кaзвaл тoвa“. Имa и други случaи нa идвaнe нa души дa oбсeбят нaши близки. Някoй път eзикът, кaтo сe пoдхлъзнe, кaзвa истинaтa.

Друг eдин случaй прeди пeтнaдeсeт гoдини: eдин бългaрин, кoйтo вoдeл мнoгo, мнoгo нeпoрядъчeн живoт, зa кoгoтo хoрaтa имaхa нe oсoбeнo дoбрo мнeниe, лoвджия, кoмaрджия, гуляйджия, eдин дeн oкoлo 4 чaсa слeд oбeд вaлялo дъжд и сe oбрaзувaли двe дъги oт сeвeр към юг. Викат мoмичeтaтa:

— Я глeдaйтe!

Тoзи чoвeк кaквo виждa? Пoпитaли гo кaквo виждa, тoй oтгoвoрил:

— Буквaтa X.

— Кaквo кaзвa тoзи знaк? — пoпитaли гo.

— Христoс кaзвa: „Или нa Мeнe глeдaйтe, или стe изгубeни“.

И знaкът слeд тoвa сe изгубил. Дa пoпитaтe тoзи чoвeк зa тoвa сeгa, щe ви кaжe: „Нe пoмня“. Всякoй имa тaкивa пoсeщeния нa Бoжeствeния Дух, сaмo чe някoй ги чувствувa пo-oсeзaтeлнo, a други нe сa тoлкoз чувствитeлни. Кoлкoтo пoвeчe нaшeтo пoдсъзнaниe e бyднo и ние придoбивaмe eдин пoдeм нa дyхa, Госпoд сe приближaвa и ни дaвa знaк зa Свoeтo пoслaвлeниe. И кaквo кaзвa Госпoд? „Гoтoв ли сi днeс дa нaпрaвиш нeщo? Имa тaм мнoгo хoрa, кoитo стрa-

дат; готов ли си да отидеш да им помогнеш?" Някой отговаря: „Сега имам работа, извинявай, нямам време“. Господ ще наобиколи всички един по един, докато намери онзи, който е готов да бъде носител на Неговите мисли, готов да изпълнява Неговата Воля.

И сега Христос, като казва в прочетения стих: „Прослави Името Си“, на друго място казва: „Не дойдох да изпълня Своята воля, но волята на Отца Ми; каквото ми е казал, това и върша“. Сега ние всинца можем ли да изпълним тази Негова Воля? Някои от нас за петдесет, за хиляда години? Всяко желание, което се ражда във вас, не мислете, че ще остане безполезно; мисълта, която е дошла чрез Духа, ще принесе своята полза. Исая има един стих: „Словото Ми не ще се върне празно“. (Ис.55:11). И бъдете уверени, че Славата Божия няма да се върне без плод. Той е днес между нас да насади най-добрите работи за Живота. Не само у нас, но и в други, които не съзнават това. И във всички, които са готови, Той ще посее тези семена.

Сега, може да мислите, че понеже вие сте събрани на това място, във вас има повечко съзнание; но има хора, които и безсъзнателни еднакво се ползват от Божествената Благодат. И сега моето желание е, щото за работата, която има да вършим, за подвига, който ни предстои в този свят, да имаме някои елементарни качества, от които ние се нуждаем. Когато говоря за думата „нежност“, не подразбирам да я придобием изкуствено, а да дойде по естествен, Божествен път. Много пъти, ако не сме готови, когато се молим, влизаме в съприкосновение с по-низши и огрубели хора; понеже, като почнем да се молим на Господа и като разтворим всички врати, влизат лоши влияния. Най-първо, когато започнем да се молим, трябва да влезем в своя чертог, в своя кръг, да се индивидуализираме пред Бога. Оттам може да се молим и да действваме безопасно. Вън ли сте от този кръг, вие вече не работите за себе си. И всякой един, който иска да прослави Името Божие, трябва да влезе в своя кръг; а то значи да не бъдем хора да служим на човеците, а на Бога.

Някой от нас казва: „Аз не искам да слугувам на еди-кого“; но и при това ние слугуваме. Тъй че слугуването не е за наш ущърб, но не трябва да учим другите хора на паразитство. В духовния свят, в който живеем, има опасност от паразитство. Има много духовни хора, които са паразити; те все очакват. Едно дете може да чака в майка си 3-9 месеца, но не 24 години. Малкото, то е паразит; първата или втора година трябва да започне самостоятелно да работи. И в духовния живот е същото. Трудолюбие се изисква от нас. И когато работим по този път, трябва да се приближаваме към Бога и да чакаме, докато Той ни отговори, да не бързаме. Във всяко бързане напакостяваме на своето развитие, смущаваме ума и сърцето си. И в тия войни, в които сега живеете, вие всички, които присъствувате тук, сте изложени на много опасности. Често гледаме религиозни хора, изложени на големи опасности и призовават Божието Име. Успокойте най-първо себе си, докато Духът заработи и обърнете ума си нагоре. Аз съм виждал хора при големи опасности да си кършат ръцете и да си скубят космите; това няма да им помогне да ги послуша Господ. Но ако рекат „Господи,

Ти Си всякога благ, никога не си ме оставил и сега ще ме избавиш, аз вярвам и на Тебе оставям съдбата си“, Господ ще послуша и ще помогне.

Ще направя още някои бележки и ще склуча тази обща беседа. Най-елементарното, което е потребно за всички приятели от Веригата, е учтивост на мъжете и жените. През тази година трябва да започнете с учтивостта в духа, душата и сърцето. Може да съзнаете, че някой има недостатъци — не го съдете, понеже като съдите него, съдите Господа. Господ казва: „Аз зная, че е груб, но Аз работя върху него“. Стойте малко далече, ако някой е много груб. Не сте длъжен да отивате да го облагородявате. Турете между него и себе си едно, двама, трима, десет, два-сет души, не се приближавайте. И тогава нека търсим тия учтивости в хората, макар от света. Аз съм срещал светски жени, много учтиви в своите обноски. Прекрасно качество! А у нас, като влезем в християнството, мислим, че трябва да бъдем прямолинейни, откровени. Господ всякой ден е определил колко думи трябва да кажем и затуй казва Христос, че за всяка реч, която не е турена в твоите уста от Бога, Господ ще те държи отговорен. А колко думи трябва да казваме? Да намерим това — тия думи, които Господ е казал. Нищо повече. И ако държим този начин, досега стяхме да сме много високо. Ние някой път говорим много малко, но някой път говорим повече, отколкото Господ е казал. През тази година да говорим толкоз, колкото Господ иска. Десет или петнайсет хиляди думи — кажи ги и не бой се. Някой иска да държи проповед; то значи Господ ти е турил много думи. Турил ти е, да кажем, десет думи, но ако ги кажеш, както Господ ги е турил, животът ти ще разбере много повече.

И тъй, да почнем от учтивостта един към други. Ще ви кажа: нашите приятели в невидимия свят ни считат, че няма учтивост между нашите приятели. Аз не ви считам за неучтиви, но приятелите, които присъствуват сега, считат ви „малко неучтиви“. Така минаваме ние, българите, на Небето — за неучтив народ. И всякой българин носи тази неучтивост. Ще я намерите в ежедневния живот на българина, между мъж и жена, между дъщерята и майката, между сина и бащата. Тя е недъг народен, върху който Господ трябва да работи.

Но да се повърнем към туй, което е сега потребно за нас. Ние минаваме една много голяма криза в живота и в света. Не искам да говоря за кризата, не искам да говоря за лошите работи, какви неща ще станат, защото страхът ще ви демагнитизира. По-добре да не знае човек. В света идват много благословения, такова плодородие, такова изобилие, щото чувалите ви ще се скъсат, та всякой от вас трябва да е готов. И ако дойде туй време и чувалите ви са скъсани, благословието ще мине и заминее без да получите това благословение. Затуй ви моля като приятели да закърпите скъсаните си чували, изорете нивите си, посадете градините си, изчистете къщите си, изперете дрехите си, нови дрехи вземете, измийте се и се окъпете. Аз ви говоря в превод, а вие намерете оригинала. Туй е превод от четвърта степен. То е най-прост превод — в обикновения живот; ще го преведете в трета степен, във втора степен и до оригинала. Какво значи човек да изкърпи, какво значи оригиналът на кърпеното, какво значи скъсване на чувалите, изораване нивите, посаждане градините, почистване къщите, промене-

ние на дрехите, които имате сега? Туй е, което Христос ви казва. Той носи благословение; да не би това благословение да отиде напразно, да не отиде, вместо във вашите чували, в други, защото други чакат.

Понеже това благословение ни трябва, нека го задържим за себе си. Тази година ще работим индивидуално за своята душа. Методът, който ще ви дам, е метод индивидуален за вас, за развитието, за усилването, уякчаването, укрепяването на ума, сърцето и душата. Ще работите изключително за себе си, в най-благородния смисъл. И затуй събратята ще се разделят на две категории: жените ще се събират отделно, мъжете също отделно. Сега е общо събрание, после може да ви разделя на още две; ще наредим така, че мъжете да се събират сутрин, а жените — вечер.

И ще пристъпим към известно практическо приложение на Христовото учение. Доста философия! Някои от вас знаят повече, отколкото аз във философията. И ви сърадвам. Но в едно куцате всички — практически не знаете колкото мене. По философията може да ме оборвате, но в практиката не можете. Ще ми бъде приятно да ме оборите и на практика. Тогава ще се сбъднат думите на Христа: „След Мене който дойде, ще прави по-големи чудеса.“ Като казвам „повече от мене“, то е превод в четвърта степен. Намерете оригинала. Христос казва: „Ученикът да бъде както Учителя си“. Често ние мислим, че светът не е направен добре, че знаем повече от Господа, критикуваме и казваме „Моят живот не е живот“; за такъв като нас се казва, че е по-горен от Учителя си, има по-голяма философия; в този смисъл ви казвам. Ние казваме „това не е така“, „онова не е така“, а как трябва да бъде не знаем. Тази година трябва да научим как трябва да бъдат нещата, защото тази година носи много страдания за лошите хора и голямо благословение за добрите. И чрез страдание ще се оправи светът. Трябва да се увеличат страданията на лошите хора; тогава ще се спаси светът. Досега все по-добрите хора са страдали, нека отсега пострадат и лошите. Ще ги турим да бъдат дежурни. Виждали ли сте някой луд кон? За него трябва хомот и здрав кол и ще видите как ще земе ешкина си*. То е превод, вие ще намерите оригинала. Всякой от вас ще търси оригинала. Искам през тази година да се занимавате и разсъждавате и Господ ще навее много мисли в ума ви, не се съмнявам. Които присъствуват сега между нас, ще внесат много мисли.

Сега всички наши приятели по целия свят, и видими, и невидими, ви поздравяват. (*Обаждат се: Благодарим!*) Всички те са много радостни, понеже техните мечти и идеали се осъществяват; туй, което са желали от хиляди години, се осъществява. Искам и вие да бъдете радостни, доколкото може човек, който воюва на земята. Те могат да бъдат по-радостни, отколкото ние, но и ние може да се радваме в човешки смисъл. Бъдете уверени, че мнозина от тия приятели, които присъствуват (имената на някои от тях не мога да кажа, но виждам много ваши приятели от миналото тук, ваши приятели отпреди три-четири хиляди години запознати) искат да се запознаят с вас. Забравили сте ги, та искат ново запознаване с вас. Няма защо да ви кажа имената им, те сами ще ви ги кажат

*Ешкин (тур.) – вървеж, ход на кон (бел. рег.)

— тайната е там. Всинца имате приятели, нито един от вас не може да се оплаче, че няма; всинца имате и то много добри приятели от миналото. И тия ваши приятели са работници с Христа и имат всички добри желания за вас. Сега те ви поздравляват пак. (*Обаждат се: Благодарим!*) Някои от тях са били наскоро на земята, но някои от тях от хиляди години не са се прераждали в България. Някои от тях са живели в този народ, българския, но по-голямата част от тях не са идвали. И понеже настава ден, зърнали са ви и са ви намерили. В астралния свят сега има ден, слънцето е изгряло, вследствие на това те са ви намерили, а известни приятели, които са ви преследвали, те ще ви загубят. (*Обаждат се: Амин.*) Тяхната сила ще започне малко да се намалява. (*Обаждат се: Амин.*) И туй ще бъде прославение Името Божие тия години. (*Обаждат се: Амин.*) И чрез тях Господ ще се прослави. През цялата година ще ви говори Господ.

Да не мислите, че всичко ви казах; казах само началото на първата буква. Ако през цялата година ви разкрия три-четири букви, то ще бъде много казано върху този въпрос. Аз пък лично ви поздравлявам и желая да бъдете всички радостни! (*Обаждат се: Амин.*) И весели да можем да прекараме този събор!

Сега ще отидем на ядене долу, ще сложим голямата трапеза да угостим нашите приятели; приготвено е угощение за тях. Да имате благословението на Господа! (*Обаждат се всички: Амин.*)

В часа 1.30 се свърши събранието. А и подиробед, от 5 часа насетне, ходихме по 9 души в група на съзерцание в преподавателния салон.

5 АВГУСТ, СРЯДА

Времето днес: сутринта при разсъмване — облачно навсякъде, но тихо. Така беше на обяд. От обяд слънцето започна да грее през бели облаци и излезе малко прохладен вятрец. До към 5 часа времето беше облачно, но слънцето грееше през облаци добре, а от 5 часа започна да се изяснява, така че при захождането на слънцето се тъй изясни, щото настъпи след това лунна тиха нощ.

От 5 часа сутринта продължи снощното съзерцание в групите по 9 души. А в 9.30 часа се събрахме само мъжете в преподавателния салон, гдето Г-н Дънов пред всички каза:

Ще ви говоря върху вътрешния смисъл на религията. Религия, това е наука за формите; като говорим за физическото поле, това е наука за формите на това поле. Всякой човешки прогрес в цялата Природа е прогрес наполовина, едно видоизменение на тия форми. Следователно, когато Истината се проявява на физическото поле, тя се проявява, именно, в изменение на формите. И колкото една форма е по-близо до изразяване външната страна на Истината, да я въплъти, толкози тя е по-силна.

Доброто и злото или развратът, на който сме изложени, се дължат на формите. Каква да е мисъл, какво да е желание се проявява в една или друга форма. Вие сте мъж, някои даже възрастни; ще говоря по-прямо как влияят формите.

Земете най-целомъдрения мъж, покажете му хубава жена, той ще се съблазни. Представете на един човек формата на злато, той ще се съблазни. Представете на едно дете формата на една круша или какъв да е плод, ще се съблазни. Тия форми съществуват и в астралния свят. Не може да се борим със злото, докато не измените формата, докато не измените течението на нещата. Съвременната архитектура или инженерството дава идеята как може да се отбие известно течение — правят стени и тунели. Всяка сила трябва да мине през известни форми. Вземете безжичния телеграф: отначало енергията трябва да върви през известни форми в пространството. Затуй първото възпитание на децата изисква да се създадат в техните умове и сърца прекрасни форми, за да извършат след време добри работи. Вземете творението на един ваятел: хиляди години минават, неговата статуя предава все така изразително неговата идея. Следователно, когато създадем една форма във видимия свят, ние искаме да предадем във видима форма една наша мисъл или едно наше желание.

Сега, вие ще се занимавате с изменението на тия форми. Всяка форма може да се унищожи по двояк начин: механически чрез силна воля и съзнателно чрез силна Любов. Имате на физическото поле един неприятел; среща ви на път, премахвате го. На физическото поле вие се освободите от него, но на астралното поле не сте, той ви преследва там. Престъпниците, като влязат в астралния свят, създават нещастия за другите — съвременните войски са, именно, такива нещастия, създадени, именно, в хиляди форми. То е един закон, който действа едновременно механически и съзнателно. Но дадени форми вие може да измените чрез силна Любов, може да я стопите както метал, поставен на огън. Понеже формата е съчетание на известна материя в известно сцепление, за да може тази форма да се стопи, вие трябва да проявите силни вибрации. Безпокои ви известна мисъл; колкото и да е отвлечена, тя има някъде своята форма; намерете тази форма в себе си, видоизменете я или на нейно място създайте най-хубава форма. Методът, който трябва да се употреби, е че при създаването на формите да се спазват известни закони в ума. Щом се изгуби формата, предметът ще се обезцени деветдесет и девет процента от своята стойност, ще остане само едно на сто от вътрешното влияние на вибрациите. И понеже хората не са издигнати високо, необходимо е да спазват тия форми. И всички религии, като ги изучавате, може да съдите по техния култ, по формите, които имат, какво съчетание има между тия форми. Опасната страна на религията е, че понеже е наука на формите, човек може да се хипнотизира от известни форми. Не можете да се избавите от туй тяхно влияние сега, то е най-благодарното, което може да ви подеждва. С тази форма искам да изчезнат вашите рабски мисли. Като земете да мислите постоянно за тази валчеста топка (*посочва една стъклена топка в ръцете си*), течението върви постоянно в тази страна (*посочва*). Кубът е четвърто измерение. Тук пък имате един конус, перспектива, турена на физическото поле. Разбира се, върху човешкия ум влияят едновременно и цветовете, и външните форми.

И тъй, когато се казва, че „Главата на Твоето Слово е Истината“, под думата „глава“ разбираме известни форми и човека ценим за неговата глава, за неговото

лице. Колкото по-правилни черти можем да турим на лицето, ще влияе. Тази Истина, като я турим в работа, ще създаде прогрес и издигане на света, тя влияе върху него; разбирам думата „влияние“ малко едностранчиво. Който разбира Духа така: другите да му се подчиняват, а той да бъде господар, той не разбира закона. Когато едно дете проектира, желае една круша, чрез тази форма то заставя Господа да му я достави. От нашите мисли, доколкото тяхната форма е възвишена правилно, толкова Бог се влияе от тях; следователно, за да бъдем чути, трябва формата на нашите мисли да бъдат правилни. Понеже двете Братства, Черното и Бялото, разбират този вътрешен закон, създават форми, чрез които развъртават умовете и сърцата ни. В Черното братство те най-първо си служат, като ви представят нещо красиво, и постепенно от ден на ден изменяват формите и един ден, например, една красива мома я преобръщат на едно куче или котка. Това е лоша форма, в която е скрит един лош дух. И когато ви потрива Истината, която е глава на Славата Божия, тази форма ще се разкрие и ще видите, че вътрешната страна на формата не е добър източник. И Бялото Братство си служи с примамка на човека, но туря добри форми, защото лошите форми отгласват хората. В Африка жената, която е по-черна, толкоз е по-красива, а у нас е обратното — колкото е по-бяла, толкоз е по-красива. Следователно, мерки за формите едното и другото Братства имат много.

И тъй, религията е една от най-старите науки, която облагородява човечеството. Ние не можем да повлияем на съвременното общество, ако не знаем как да изменяме формите. Социалистите без да знаят са дошли до някои важни форми: най-първо, да се даде еднакъв хляб. И беднякът работи за тази форма, той поддържа социализма под формата на евтин хляб. После, обещава му, че няма да работи дванадесет часа, а само осем, а тия форми са приемливи. Светските хора по се приближават към изучаването на формите, отколкото ние, които философствуваме.

За да научим този вътрешен мир, трябва да се избавим от много предубеждения. Не трябва да си служим с формите на автори. Четете един автор; доколкото неговата форма благоприятствува за вас, възприемете я. Но ще каже някой: „Господ ще ме избави“. Това, от което вие може да се избавите, не чакайте Той да ви избави. Не чакайте да влезете в кладенеца и Той да ви избави.

Сега, за създаването на формите: те съществуват в Природата, само че трябва да ги търсим. Да допуснем следующето изяснение: вие сте сърдечно неразположен, а законът на религията обяснява, че във вашия свят има безформени форми, които ви причиняват неприятности. Понеже душата по естеството си обича хубавото и красивото, то когато в света има нещо непорядъчно, красивото причинява известно болезнено състояние и става в човека едно неразположение. Намират се хора, в които чувствата и любовта на физическото поле са развити и обилни. Този човек е откровен, но философствува. Може духовно да не е развит, може да не разбира нищо от четвъртото измерение и астралния свят, но в своето подсъзнание има красиви форми и ги използва. Нито е богат, нито е учен, zaloben е от някоя мома за тия форми, които са в него. И съвре-

менните хора се оженват за вътрешните форми. Но има хора, които може да ви оберат тия форми, тъй както някой може да ви задигне кесията от джоба. По същия начин може да се открадне вашата форма на желание. Разположени сте; дошъл ви някой на гости и си отишъл, подир малко вие си казвате „Обра ме“.

Има хора, които за богатствата си имат железни каси със скрити ключове. Направете си и вие един скрит джоб, да не бъркат хората да ви вземат богатството. То е богатство за вас, тия форми не се създават така лесно, не мислете, че е лесна работа да създадете една форма. Аз съм работил само за една форма двадесет години и още не съм я създал. Вие може да мислите, че е лесно изкуство и както един художник може да работите най-бързо. Не че не е лесно да се прави, но не всякога има благоприятни условия. За да можем да изработим една форма, трябва да ни съдействува духовният свят, трябва да има откъде да вземем тази форма, т.е. да я видим, или модерно казано, трябва да има някакъв субект да ни позира. Тъй както художниците използват плодовете от природата, така трябва да възприемаме и ние от невидимия свят.

И сега, започнете с Добродетелта. Бих желал да ми определите каква е формата на Добродетелта. Кой не може да знае, какво нещо е Добродетел? Апостол Павел казва: „Първо видимо и после невидимо“; а ако не разберете първо видимото, как ще разберете невидимото? Видите едно нещо и не можете да го разберете. Онуй ли, което не сте видели, ще разберете?

Някога, когато искаме да си дадем отчет какво знаем, виждаме, че нищо не е останало в нашия ум. Всяка истина трябва да има известна форма, която, като хванете, да съдържа тази истина в своята видима черупка. Запример, ние дигаме ръцете си нагоре, според някои, механически. За много хора е механически, но то показва процеса на растенето — казваме на Господа, че искаме да растем, да се стремим нагоре. Турим ли си ръцете тъй (*изправени над главата с длани обърнати нагоре*), това показва цъфтене; след туй съединим ли ги тъй (*допрени пръсти над главата*), показва завръзване. Някой казва: „Това е глупава работа“; щом казвате, че е глупаво, вие създавате лоша форма, която ще ви опропасти. Кажете тогава кое е умно? Да клекнем — глупаво, да си вдигнем ръцете — глупаво, кое е умното? Коя форма тогава изразява истината? Тези неща са много умни. Вие трябва да развиете тази форма (*събира си ръцете*), вие трябва да я развиете и да разбирате вътрешния ѝ смисъл. Има и други форми. Зададат на човека една задача и той не може да я разреши и почне да се чеше с показалеца си отзад; а с това той казва: „Аз съм още млад, трябва да се уча, и понеже тук е енергията, ако я прекарам в челото си, ще намеря отговора на този въпрос, тази сила трябва да излезе напред“. После полага пръста си на челото и казва: „Дойде ми на ума“. Най-първо се чеше отвън и прекарва енергията напред в мозъка. На ден се чешем по стотина пъти, без да знаем защо. Не е глупаво да се чешем, то има смисъл. Ние сме изгубили законите на тази велика наука и у нас сега работи подсъзнанието. Хората в подсъзнанието по-добре ще напредват, отколкото с нашето съзнание.

Да се молим Богу било глупаво. Кое е умно тогава? Всяка форма, която се

изгуби в нашия ум, то вече е глупаво. Човек, който е станал безверник към тази наука за формите, за Бога, трябва някой писател да създаде подтик в неговите ум и сърце и тогава ще каже „разбирам“. Ако ви зададох този въпрос: „Какъв е Бог във“, какво ще ми отговорите? Как се Той проявява, каква форма има? Търсили ли сте Неговата форма? И когато я намерите, тя е скрита в главата потайно, вие веднага ще се подигнете. И религията е, именно, наука да разклати тия гънки на мозъка. Това, което тя прави, е разкопки. Божествените форми са във вас. От тези форми ще почнете да работите. Всякой един от вас може да влияе по този закон.

Сега, да дойдем до думата „Добродетел“ — каква форма има, какъв цвят има? Доброто е бял цвят. И затуй всичко тук на тази маса е бяло. Добродетелта при това е не само бяла, но и чиста. Тя е чиста, доколкото можем да си я представим на физическото поле с този кристален куб (*показва го*). Но формата на Добродетелта е още и обла (*показва една стъклена обла топка — сфера*). Че е обла, показват и всичките плодове: те също представляват Добродетелта. Нашата глава, и тя е валчеста. То е външното изявление на Добродетелта. Сферата показва пластичност на елементите. Където се появява счупена линия, тя преплита енергията, когато има хармония във физическия свят. Ако гледате себе си, правите една счупена линия. И хората познават, че сте изменили своята форма, казват: „Едно време беше по-набожен, сега се изменил“. И вашето лице в известно време изменява своята форма.

Някои искат да видят хората на оня свят какви са. Всякой час проявяването на вашата душа показва какво е религиозното ви настроение. Тази сутрин дойде един господин, толкоз развълнуван, че лицето му имаше черен цвят, беше почти обезформено, съвършено изменено и почна да мени цвета и мускулите на лицето, които почнаха да взимат друга форма. Всяка мисъл, която влезе в човека, е като чук, който работи. Не трябва да оставяте форми лоши, а добрите. Даже и дяволът, ако ви даде добра форма, вземете я; но той е скъперник антикаджия*, та никога няма да ви даде добра форма. Например, земете куба или такава топка от книжарницата; много обикновено нещо, с него си играят децата, но трябва да почнем и ние да се занимаваме с тях. От дълго време и аз се занимавам с тях. Някои казват: „Наивно е да се занимава с такива работи“. Кои са добрите форми, набръчканите ни лица ли, развалените ни стомаси и дробове, разнебитените ни мисли ли? Долу такива старости! Нам трябва старци, които са обработили хубави форми, за да кажат хората „Както го искаме, да бъде“, а не „Какъв е този калпазанец старец?“. На младини той не е работил и не е забогатял. Ние не обичаме сиромаси хора. Някои казват „Помагайте на бедните!“. Но хора, които отиват да крадат из джобовете, аз не ги ща. Да крадеш, то е изкуство, само че то не е наука. Джебчията, то е сръчност. Може и да дадеш на човека едно опивателно питие или някой газ под носа и да го обереш. Но да създадеш форма, това е, което наричат образ и подобие. Знаете ли колко хиляди години е работил Господ над тия форми, преди да каже „Да направим

* Антикаджия (гуал.) — Вехтошар, антуквар (бел. рег.)

човека по наш образ и подобие“? Като ги даде на Адама, тоя последният ги предаде само за един плод. И ангелът ги изпъди навън от Рая да отидат да ги търсят. И ние търсим изгубения този безпаричник, който ни е ограбил. „Намерете го, казва Господ, и тогава ще ви прибера“. И затуй казва Христос: „Онази жена изгуби една драхма*, остави 99-те и отиде да търси едната“. Ние сме изгубили образа и подобие то Божие, най-хубавото нещо в тоя живот. Причината, че не може да ги създадем, е, че нямаме първоначалните образи, двата модела, които Господ ни беше дал и не можахме да задържим. Даже не остана и копие от този образ и подобие.

Когато дойдем до Истината, какво трябва да разбираме като едно външно изявление? Външното изявление на Истината е красотата. Но ако тя влезе в ръцете на някой лош дух, може да направи човека на слуга. Знаете ли мъжете защо засукват мустаците? Защото искат жени — със засуканите си мустаци мъжът пуска котва и иска да развъжда. И не е смешно това. Човекът си казва истината. Някои религиозни хора си пускат мустаците надолу и искат да кажат „Аз за жена не мисля“. Не лъжете, обърнете мустаците си нагоре. Не трябва да лъжем, а трябва да говорим истината. На главата на твоята слава е Истината. Формите трябва да съответствуват на онази реалност, която е вътре в нас. Пуснал мустаци, проточил лице; това е фарисейство, това не е наука, това е изкуство за дегизиране. Ние, които пристъпваме към научно изследване, трябва да снемем тия дегизирания. Казвам: долу дегизирането, нагоре дигнете мустаците! Искаш да родиш деца като се ожениш; Господ ще те благослови. Но когато не искаш жена, пак не лъжи, долу мустаците! Едното е лъжа и другото е лъжа. Искаш жена, тури мустаците си нагоре, да съответствува всякога на реалността. На запад сега си бръснат мустаците, с това искат да кажат „Ние не искаме да живеем за други, ще работим, ще живеем за себе си“. Камшик за ония, които си бръснат мустаците! Някой пусне дълга коса; дългата коса показва подчинение, като жената. Пуснете дълги коси да знаят хората, че си страхлив. И косата трябва да бъде израз на реалността. Който стриже косата си, иска да господарува; който не я стриже, иска да бъде подчинен. Повечето от вас искате да бъдете господари, но не сте такива, а сте роби на жените. Едни от вас сте баби, да ме извините; не ви осъждам, но ви казвам, че по външна форма сте страхливи, а се показвате решителни. Ако бих ви подложил на изпит, колцина бихте издържали вашия курс, вашите убеждения? „Всинца, казвате, добри сме“. Тук всичко решавате, но в реалност, когато дойде работата, не сте умни.

За да бъдем смели, решителни, трябва Истината непременно да изработи форми, които сме изгубили в миналото. Някой чете много автори, търси красиви жени и мъже, преравя дън земя и не може да се качи горе на Небето, а не може да слезе и долу. И Господ иска да влезе в земята, там, където са заровени тия богатства; там са скритите красиви форми на развитието, на прогреса. Господ е скрил в дъното на пещерите, в пластовете на земята най-хубавите форми, най-скъпоценните камъни. Наистина, горе ги дава на хората, но ги изработва долу в

* Драхма (гр.) — гръцка монета (бел. ред.)

земята. Имате един ръководител, приятел, който иска да ви помага, да слиза във вашия мозък, да ви покаже как трябва да се пробие земята или водата и да се намери бисерът; на спиритически език казано, един дух, или на теософски — учител, все едно и също, да влезе в съзнанието, дето сте набрали енергия. Тя ще се излее като извор и ще прояви известна форма. Желанието е растителност на астралния свят. Когато кажете „не мога да мисля“, подразбираме, че във вашия умствен свят вие се намирате в есен или зима, всички ваши форми са скрити или са им окапали листата. Когато вашите желания изчезнат и кажете „аз изгубих любовта“, показва, че вие сте в онова поле, където формите са или ограбени, или разрушени, или наново ще започнат да се съграждат.

Сега ще ви задам един въпрос: в тази стая кое ви прави най-голямо впечатление, коя от видимите форми на вас най-вече апелира? Искам да кажете истината.

(П. Ковачев: Розовата линия на прозореца — формата ѝ, както е направена).

И тази форма има своя смисъл. Прави ви впечатление, без да знаете защо, а апелира към вас.

И тъй, за да можем да променим своите религиозни възгледи, трябва да изменим старите мехове. Христос е разбирал именно тия вътрешни форми, че не може да се внася нова истина, ново учение в стари форми. Подразбира се новата Божествена форма, която може да носи това учение. Старите мехове е Черното Братство, новите мехове е Бялото Братство. Христос казва, че не може да се налива виното на Бялото Братство в меховете на старото Братство. Вие можете да си послужите, но всякога, когато си послужите, ще платите. Ако налейте ново вино в старите мехове, тия форми ще се разрушат и виното ще изчезне. Тъй щото, и вие ще платите, и онзи, който ви е дал тази форма. Следователно, когато ви дойде една Божествена мисъл в ума, вие не може да я задържите във вашите стари форми, Господ ще ги разруши във вас. Когато един човек е лек и води порочен живот, и е забогатял неправилно, ако възприеме Христовото учение, ще почне да губи. То е факт. Някой казва: „Откак съм станал добър човек, не ми върви; ще се върна към стария живот“. Ама ще бъдеш жаба, която вечно ще кряка. Когато дойде някоя Божествена мисъл, трябва да я възприемете в нова форма и да заживеете по нов начин. Например, някой станал набожен, казва „Ще се моля три пъти на ден“, но в какво седи формата? Обърнете внимание дали това не е едно външно изявление, дали сте станали по-снизходителни, по-учтиви. То е формата, в която трябва да проявите тази истина. Ако не я проявите, хората ще кажат, че това е лицемерие. И ако ни го кажат, когато го заслужаваме, аз казвам: „Браво, благодаря, че ми казваш истината в очи“. Всякога трябва да обичаме хората, които ни казват истината.

Някой път някои лъжат. Черното Братство употребява магията по два начина, то се разделя на две категории: един играе роля на истината, дигизира се, облича се в светли дрехи, в хубава премяна и казва, че е служител на Господа и иска да те тури в известен път; други дойде да ви плаши и в края на краищата

ще ви изиграе. Те ще ви похвалят, че напредвате, но един ден, като се вдигнат, вас ще ви пуснат. Трябва да разбирате, когато дойде Духът или някой Учител-ръководител, да не е от Черното Братство и да ви изиграе. Когато се молите, и те се молят, но насред пътя ще ви оберат. Туй, което е вярно по отношение на физическия свят, вярно е и вътре във вас. Имаме известен проект и мислим, като го приложим, че ще се обогатим. Но освен че не успяваме, но и парите изгубваме. Приличаме на онзи турчин, който се молил на пътя.

Виждам, че мисълта, която искам да прокарам, е смътна, че не казвам това, което трябва да кажа. Аз съм давал пример с онзи грънчарин за „Ху“-то, гдето трябвало в опечените гърнета да се духа, за да не се пукнат. Има го в друга една беседа, четете го. „Ху“-то показва усилията на човешката воля, участието, което зима тази последната в нашите идеи. Не може да оцелее вашата форма, докато не вложите диханието на вашата душа. И във всяка мисъл и всяко желание трябва да се вложи тази форма. В духовния свят то е един закон. Най-простият начин, за да създадете една добра форма, е, когато ви дойде една мисъл, спрете се за 1-2-3 деня, не бързайте, не мислете, че някой ви гони в света, че ще остареете; имайте предвид само едно нещо — да намерите красива форма, без да мислите колко време ще ви вземе, 10-20-100 години, може би. Имате известно смущение; може би, вкъщи — от жена, деца. Знайте, всички тия черни братя, които искат да ви спънат него ден, са подбудили жена ви и децата ви да ви нервират. Влезте в своя чертог и направете един кръг, кажете, че днес ще работите в Името Божие и влезте умствено в този кръг. Ама никога не влизайте в такъв кръг, ако не сте чист. В магията има два процеса; ако един маг направи кръг и излезе половина сантиметър, той ще бъде поразен от тъмните сили, които предизвиква, защото той сам нарушава правилото, като опетни кръга със своето преминаване и направи от кръга една нечиста форма.

Формата трябва да съответствува на Реалността. Трябва да се научите да не лъжете. Истината трябва да бъде най-главна и за всяко нещо да се допитвате до нея. Питаме мозъка какво да правим със своите ръце, къде да ги поставим. Когато се спрем и проектираме своя разум към Истината и чакаме за действията ѝ, тя ще каже как да настроим ума си. Каквото отношение има тялото към нашата глава, такова отношение имат нашите мисли и чувства спрямо Истината, която е глава в нашия живот. Спри се за час, ден, месец и възприеми тия форми, с които можеш да работиш.

Когато вие искате искрено да изпълните вашата задача както трябва, непременно след ден-два ще ви се даде формата, начинът, по който трябва да действувате. Когато кажем „без смущение“, казваме вътре, в дълбочината на вашата душа, дълбочината на вашия дух да бъде тих, а не вън, където може да има бури.

Може би в следующата беседа ще ви говоря за великия закон за формите, за великия закон, който твори тези форми. Всичко, което сме припечелили, не може да се разруши. Първата мисъл е да измените вашите форми и след туй да създадете в себе си добри желания, да имате лица по-красиви, да проектирате

тези мисли върху вас. „Ама, ще кажете, това тяло е изгнило“. То ще трябва за в бъдеще. Вие сега създайте това тяло и следователно, всички тия добри мисли и желания трябва да ги прашате във форми.

Ако се събираме веднъж в годината, то е просто да ни се даде известен подтик. Да не мислите, че тази сила произтича от мене, тя произтича от Бога, от невидимия свят. Искам да нахвърля тия мисли върху вас, аз съм длъжен да сторя това по една необходимост, по един дълг за мене. И ако не дам изпит за тия форми, ще се деградирам. Това не е похвално за мене, а един дълг: трябва да бъда верен на този Божествен закон. Ако хората не се ползват, поне да се ползва Бог и аз. И то е една печалба. Трябва да работим за Славата Божия, за добрите наши близни и за нашата душа. Ако нашите близни не желаят да възприемат, то ще бъде полезно за мене.

Значи, законът е, че когато се хвърли една добра мисъл, една добра форма в света, тя непременно след ден, година, две, след век ще произведе своя ефект. То е дело на Бога. И ние от невидимия свят ще гледаме резултатите на тези форми, ще гледаме плодовете на нашите дела. Нещата няма да бъдат минали, настоящи и бъдещи, всичко ще се вижда едновременно в духовния свят. Тогава ще направим отчет как трябва да работим за в бъдеще.

И тъй, новата религия или Учение на Христа на физическото поле е религия на красивите форми, на музиката, на съзвучието, на поезията. В поезията това е ритъм, в музиката това е съзвучие, а в чисто физическия свят това е външна красота. Това е външната страна на религията, на която всички хора сега са подчинени. И ако някои са отпаднали в религиозно отношение, това не се дължи на религията, а е станало в тях обезформяване на красивите форми, изваждане на религиозни идеи. Трябва да се повърнем към чистото Христово Учение.

Ако бих имал време, бих ви изтъквал защо Христос е говорил с притчи. С тях Той подразбира известен начин, метод, който дава на света. Понеже хората на Неговото време не бяха готови, даде на света тоя образ, за да се запази за нашето време. Ако Христос дойде сега, няма да се занимава с тях и с това, Той ще говори по други работи. Ония, които преди две хиляди години не са Го разбърали — ние, трябва да Го разберем. Тогавашното Учение на Христа е основа на сегашното, което се говори на света. И затуй, именно, тези форми, които са на работа в нашия мозък, ще претърпят известни промени: кръвоносните съдове, дихателната система, стомахът, всички клетки ще претърпят изменение; енергията от физическото поле трябва да се трансформира в духовния свят. Ние черпим енергия, за да работим горе. Това тяло е вътре в нас. Като казвам „в нас“, то е тук (*показва гърдите*). Главата е Небето. Бог живее в главата, но ангелите живеят в дробовите. Нашата глава е свързана с Божествения свят и ако не можем една енергия да прокараме от дробовите в главата, не можем да намерим Небето. Някои хора се молят жумешката. Трябва да търсим Господа нагоре, в главата, и пътят, по който трябва да минем, не е прав, той е така замотан, щото трябва много вещина. Пътят не е спирален по подобие слизането на орел. Пър-

воту нещо за човека е да влезе вътре в главата, да разбере своя смисъл, т.е. мисълта, която има да му стане ясна и отчетлива.

Аз ви говоря на един език обезформен и вие почвате, гледам, да задрямвате; ако взема да ви нахвърлям живи форми, веднага ще се свестите. Затворете човека в тъмна стая, ще заспи; турете ярка светлина, красиви форми, красиви работи, ще си отвори очите. Вижте как се смеете сега, като ви представих това. Като ви преведох една Божествена форма, всинца казват „Разбираме на какъв език говорите“. Пиленце опечено, чашка винце, има и потропване — Божествени неща. „Онзи свят без пиленце, без чашка е пустота“ — ще кажете. Знаете ли на какво мязате? Учениците от една колегия искали да се пошегуват с професора си и взели от много бубулечки крилца и крака, съчленили ги и го попитали: „Молим, кажете ни към кой вид спада?“ Той им отговорил: „Това е *hump bug* (хъмбъг), ваше изобретение.“ И ние сглобяваме нещо оттук-оттам и мислим, че това е религия. Господ казва: „Това е бубулечица“. И учители, и проповедници, и книжници си носят този *hump bug* и с него нищо не могат да направят. Намерете не крилца, а живи, живи бръмбари и пеперуди. Тази е мисълта, която трябва да ни накара да мислим за формите.

Красивите форми са сила, с която може да се действа. Противодествувайте на лошите форми с красивите, изместете лошите форми с красиви или ги турете под заслон, да се не виждат. Всякога красивата форма има по-голяма сила да привлича. Например, прелъстява ви една жена (някои имат такава слабост); представете си още по-красива от нея жена, добродетелна и устойчива по характер, и ще се уверите, че няма да се изкушавате от другата. Ако не можете да си съставите такава форма, другата ще ви привлече и ще извършите престъпление и нищо, дори бягането не може да ви спаси. Законът за формите е закон херметически. Както една птица — върти се, върти, влезе в устата на змията. И вие обикаляте пътя и казвате: „През него ще мина, туй трябва да е пътят“, и хоп — в ръцете на дявола. Йона влезе тъй в устата на кита. Само че дяволът най-сетне пак през устата го изблъква, защото можеше да го изкара китът и през задницата си. Ако бягате в морето, ще влезете в кита и ще минете през задницата му, ако не се молите. Никога не гледайте в тия дяволски очи. Когато погледът ви е по-силен, тогава гледайте на дявола.

Имаше един старец, който влизаше в Сливен вечерно време. Като го питах „Защо влизаш вечерно време?“, отговаряше: „За да не ме види змеят“. А пък аз тълкувах, за да не види той змея. Следователно, когато ще влезете някъде, влезте вечерно време, за да не видите формата на дявола. Вечерно време влезте в Божествения град. Някои казват „Денем ще влезна“. Ама ще платиш. Денем малцина влизат — само героите, великите духове, а такива като вас вечерно време ще трябва да влизат. И когато дойде страданието, благодарете, че минавате вечерно време и си кажете „Няма да видя лоши форми, които може да ме свалят на пътя“.

Мислете върху стиха „Главата на Твоята Слава е Истината“. Истината за в бъдеще да стане глава на всичко. Обичта е насъщен закон. Искате да обичате

някого; това ще рече, че искате да го облечете. Бащата има дете, ще гледа да го облече. Мъжът обича жена си, ще я облече в коприна и венец ще ѝ купи, обувца ще ѝ купи, всичко ще направи за красивата форма. Трябва ѝ красива къща; ще ѝ направи. Това е закон. Аз ви проповядвам истинска наука. А скъсаните дрехи — долу тия стари мехове, всичко трябва да бъде ново! Дрехите трябва да имат красива форма, да прилягат, да ви правят ефект, да ги обичате. И къща красива ще направите, т.е. да не бъде много претрупана, а да има известна красота, да подига ума и душата. И тази стая е много семпло мебелирана, но като влезете вътре, чувствувате известно разположение, прави известен ефект, който действувa на ума. Запример, този портрет там горе има красива форма; долната картина — също. То е закон за симетрия, за хармония. Не искам да станете роби на формата, не, но на закона — трябва да имате малко, но красиви форми, които да ви въздействуват. Само тогава ще имаме религия, която може да ни заведе при красиви хора.

Бих желал да ми зададете някои въпроси.

(Т. Бъчваров): Накитът на жените?

(Учителя): То е завист. Високо духовните хора, като срещнат такава жена, няма да я осъдят; може да е много по-добра от религиозните.

(В. Граблашев): Вие казвате да си направи човек един магически кръг около известна цел и че не може да излезе вън от него, без да пострада. Също и добрият човек да бъде пълен с добри мисли. Въпросът е може ли да се допусне, че човек може да бъде свършен, да направи този кръг, когато Господ го е свързал? В какъв смисъл разбирате да е добър?

(Учителя): Разбирам в относителен смисъл.

(В. Граблашев): Умствено ли трябва да направи кръга?

(Учителя): Най-напред трябва да направи около себе си кръг с тебешир, да започне от видимото и след туй да прекара умствено. Да каже: „Днес ще работя в Името Божие.“ И духовете, които знаят това Име, ще му помогнат. Ако не сте искрени, то е друго. Когато Господ ще ни помогне, щом призовем Неговото Име, ще го направи. Той е готов да съдействува на всяко наше желание, на всяка добра мисъл, която се заражда у нас; готов е да се притече да ни помогне. Няма същество толкова внимателно към нас, както е Господ. Няма никакво изключение, То е абсолютна Истина. Затуй не трябва да се тревожим. Външно може да се тревожим, но вътрешно не трябва да се тревожим, не трябва да се съмняваме в Господа. „Дали Господ ме послуша?“ Не се съмнявайте. Такава мисъл е дяволска мисъл. Да питате „Как мога да бъда спасен?“ е друго, но да питате „Дали ще бъда спасен?“ — то вече не е Божествена мисъл.

(Граблашев): Какво трябва да направим, за да достигнем скоро практическия резултат, да избегнем лошата мисъл?

(Учителя): Съобщете я на някой добър ваш приятел — изповядайте се. Затуй е установено изповядването. Ако не ви помогне, съобщете я на двама, трима, ще се освободите. Обсебила ви е лоша мисъл; непременно трябва да намерите

човек, който стои високо, ще изповядате тази мисъл и ще ви помогне. Не на някой лош човек, но винаги на добър.

(Дядо Тихчев): Ама някой не усети, че е лоша и след като яде от плода, казва: „Какво направих?“

(П. Киров): Ами формата на дрехите?

(Учителя): Дрехите красиви трябва да бъдат.

(Н. Янев): Ами оголването на жените?

(Учителя): Тази форма съществува. Тялото как е направено? Туй тяло не е направено от Бога, но от друго същество, малко обезформено. Говоря за вътрешната форма на дрехата.

(П. Киров): С дреха, с която иска да изпъкват нейни членове?

(Учителя): Господ праща тези учени, да изпитват учениците му. (Смях)

(П. Киров): Един баща има син и гледа как го измамва друг; как ще му бъде положението?

(Учителя): Не може да избави син си, ако се е заловил за някоя мома.

(П. Киров): Учиш го.

(Учителя): Ще млъкнеш и се мъчиш да се скарат.

(П. Киров): С кого?

(Учителя): С развратницата.

(П. Киров): Ще падне, доде се скарат.

(Учителя): Да не падне още по-надолу. Може да падне повече стъпала. Жените са обявление на Черното Братство, те носят написано обявление.

(П. Киров): Има жени, които гледат на обличането като израз на душевна красота, но има други, които в разкоша гледат противното. Искам да кажа, че в едни облеклото е израз на душевна чистота, а в други — като примамка.

(Учителя): Една жена, която е добра, тялото ѝ е пластично. Жени, които примамват мъжете, имат начин на извиване, на гърчене, имат известни ритмически движения, фиксират, духът ѝ те хипнотизирва, ти вървиш след нея.

(П. Киров): Някому пък е болезнено като гледа това.

(Учителя): За които е болезнено, за тях казвам вечерно време да отиват на разходка. (Смях)

(П. Киров): Това неестествено носене предизвиква просто отвращение.

(Учителя): Не можем да изменим света, светът върви по своето, няма да го подчиним на себе си, ще излезем вечерно време.

(Зах. Желев): Аз съм баща, имам син, когото примамва такава жена; може ли да си служим с магически формули да ги скараме?

(Учителя): Ами че туй изкуство знаят всички българи.

(Зах. Желев): Не е ли грешно?

(Учителя): По-малкият грях се предпочита пред по-големия. Не можем да приложим Христовото учение максимално.

(З. Желев): Като направим такова нещо, няма ли да побъркаме на

неговата карма? По-добре е да го оставим, да прави каквото ще.

(Учителя): Ако вашата душа има голямо желание и той иска вашата помощ, помогнете му. Ако сам не иска, остави го. Вашата мисъл попада към първата категория, когато лошата мисъл е облечена в красива форма. Трябва първо да разчепкаме, да видим дали е тъй или не. За формата трябва да бъдем много критични. Трябва да опитаме плода дали е хубав. Ако не е, ще го хвърлим. Светските хора много добре постъпват.

(Т. Бъчваров): *Грапавините, кривините не можем да видим и идеализираме формата. Като се гледа жената с крадлив поглед, ще бъде идеализирана с всички недостатъци. Там е казано: „Който гледа една жена“.*

(Учителя): Има хора религиозни, благочестиви, много скромни, все към земята гледат; такива хора са опасни. А който гледа прямо, казват „безочлив“! Аз предпочитам безочливия. Който гледа към земята и под око, ще ти открадне жената. Но не трябва да бъдем и нахални в погледа си.

(Г. Давидов): *За греха...*

(Учителя): Който измита къщата по-напред, той е направил кръга, а който я измита после, той ще измете човек. После, поливането вода някога, то е пак кръг. Да не мислите, че тези неща са прости — колко учени са те! Мене са учудили със своята философия.

(П. Ковачев): *За кръга, който дадохте, най-напред ще се направи ли кръгът и после ще се влезе в него, или ще се застане на центъра и ще се направи кръг?*

(Учителя): Като се прави във физическото поле, едновременно се прави и в ума.

(П. Ковачев): *Но най-напред ще се направи ли кръгът и после ще се влезе?*

(Учителя): Когато се бориш с лоши хора, ще направиш кръга и ще влезеш в него.

(Ил. Стойчев): *Ще опишем ли кръга и после ще влезем?*

(Учителя): Законът за кръга не е толкова важен, аз сега говоря за формата. Сега, същата форма, създадена в кръговете, това са възя, с които трябва да се опакова вашето богатство. Красивите форми са силата, затуй трябва да съставяме добри мисли, добри желания. Това можем. Две форми като имаме в себе си, те са велика сила.

(Някой): *Формите, които има църквата, четенето на разни молитви, ако се преведат на български, ще имат ли сила?*

(Учителя): Ритмувани са на славянски. Добрата наша молитва е ритмувана по същия закон. Ако я преведем на славянски, ще изгуби смисъла.

(Същият): *Значи, по-хубаво е да научим славянски.*

(Учителя): Ново трябва да създадем. Истината никога не може да бъде стара. Тя не е нито стара, нито млада, тя е във от този процес. Тя създава форми с всички изменения, но сама не се изменява. Казва се „стара истина“; ако се разбира едната форма, под която се появява, разбираме.

(Някой): Иска да каже „вечна“.

(Учителя): „Вечна“ е по-силна дума. Но като кажеш думата Истина, ако можеш да я разбереш сама по себе си, без тия прибавки, тя е по-силна, отколкото с тях. При думата Истина като се тури друга дума, обезсилва се. Тя сама съдържа всичко. Всякога едното е най-силно. Бог е Един. Някой път правите проверка на известен закон: туряте една дума, туряте друга и я произнасяте; веднага се добива една реакция, отзад ли да я турите или отпред. Когато разберете вътрешно закона, ще видите, че не са допълнителните думи, които ще дадат сила. Другите форми ще се наберат. От какво произлиза думата Истина?

(Някой): Значи същина.

(Учителя): Ако промените ударението — истина? „Из“ значи квас, нещо, което заквасва. Значи, истината е сила, която прави формите на тесто. Туй, което прави същината на нещата, то е формата.

Изстудяване. Всяко нещо, когато го правиш, трябва да изстине. Не можеш да го правиш, докато е горещо. Можеш да го ковеш, но трябва да изстине, за да го полироваш. Тъй е и във физическия свят. Истината в най-простото разбиране е тази сила, която произвежда същината на нещата и техните форми, или можем да кажем, че Истината е същината, вътрешната страна на нещата. Истината, когато прави формата, влиза във времето и пространството; тя не се ограничава от времето и пространството.

(П. Чорбаджиев): И времето е форма.

(Учителя): И времето, и пространството е форма.

Беседата се завърши в 11.30 часа преди обед.

В 5.30 часа след пладне се събраха в преподавателния салон само жените, та и на тях Г-н Дънов говори отделно от мъжете.

6 АВГУСТ, ЧЕТВЪРТЪК

Времето днес: сутринта — облачно, а към 11 часа — дъжд и студено. След обед времето се оправя, стоя оправено до вечерта, откогато започна тиха, ясна и лунна нощ.

Сутринта се повикаха мъжете в салона, но само тези мъже, които са викани до тази година. Тазгодишните мъже, членове на Веригата, и гостите не се допуснаха. На събраните Г-н Дънов говори, но не позволи да се бележи нещо от онуй, което говори, а ни каза, че говореното трябва да се стараем да запазим в сърцата си. Нито една жена не присъства в това събрание.

Подиробед към 4-5 часа се повикаха в преподавателния салон пък жените, които са викани до тази година. Тазгодишните жени, членове на Веригата, както и гостите, не се допуснаха. Нито един мъж не се допусна в туй женско събрание.

Вечерта към 9 часа всички мъже и жени, повикани тази година, заедно с гостите, отиваха под ред в салона за десетминутно съзерцание. А през това време старите членове — мъже и жени — стояха

околовърст на зданието, гдето първите съзерцаваха. Това се свърши в 10 часа вечерта, след което се всинца разотидохме.

7 АВГУСТ, ПЕТЪК

Времето: сутринта, при изгрев на слънцето — мъгла. Като се покажа слънцето, вижда се цялото му кълбо, първом оранжево, после се измени в багрено, а след туй семенява ту в светлооранжево, ту лимонено, докато към 9 часа изгрея много добре и грея чак до вечерта, но само че е ветровито, омарливо, нещо като нито облачно, нито ясно. Но слънцето грея все добре.

В 5 часа заранта — съзерцание; сега пък старите мъже и жени влязоха за по 10 минути в салона, а тазгодишните членове и гостите стояха вън, заобиколили зданието. Като излязоха старите, заместиха ги новите.

В 10 часа Г-н Дънов държи на отворено беседа пред всички в двора на Бостанджиевата колиба, гдето присъствуваха и стари, и нови членове на Веригата, всички мъже и жени, и деца. Тази беседа се държи на мястото на трапезарията, под дърветата и на покривки. Така, на открито, Г-н Дънов каза:

Ще прочета 3-та глава от Йоана (прочита я). Ще взема най-маловажните стихове от прочетената глава — 20^{-та} и 21^{-ва}: „Понеже всякой, който прави зло, мрази виделината и не иде към виделината, да не би да се докажат неговите дела, че са зли. Но който прави истината, иде към виделината, за да се явят делата му, че са по Бога направени“.

Злото, казват, е принцип, начало и прочее. То, разбира се, не е мъртво, то е нещо живо, което живее в някои хора; то се развива, както се развиват хората, и в него има растеж. Злото и доброто в света са еднакви по своя растеж, различават се само по това, че злото е безплодно, а доброто е плодовито. Злото се развива, но е безплодно, няма плод в себе си. А защо злото е зло? Ще ви кажа. Понеже по своето естество то няма възможност да ражда; за да расте, то трябва да краде от друго място. Мързеливият човек, който не работи, ще краде готови пари. Не можете да научите крадеца да не краде, докато не го научите да работи.

Защо, именно, злите хора не обичат виделината? Злото действа върху тях по един умъртвителен начин. Има известни микроби, които се движат в мрачните и влажни места. Когато такава микроба влезе в тебе, грехът ще те държи и ще каже: „Аз тук мога да съществувам и ти няма да излезеш във виделина, защото ще умреш“. Тогава казваме: „Нека седи в тази тъмна изба, защото там е спасението“. Има хора, затворени в своята черупка; ако излязат от старите мехове навън, мислят, че смърт има. Лъжат. В който ден излязат навън, старите мехове ще се пукнат. Следователно, искам вие да излезете из вашите изби и старите мехове да се пукнат. (Обаждат се: „Амин“.) Ако старите мехове искат да останат в избите, нека останат, но нас да оставят свободни. Ако не искат, ще ги износим. Осем хиляди години сме живели в тия стари мехове и все чорлави

излизаме из тях. Какво можете да намерите в един стар от осем хиляди години, вмирисан мех? Микроби, извержения от бубулечки, паяци и глисти. Кой от вас би замазал къщата си с човешки лайна? Изваждаме стари камъни и ги турваме в пеща и огънят ги превръща на бяла вар; и като замажем къщата, дава приятен ефект, здравословен, лековит. Старите мехове Господ е рекъл да ги тури в пещта да изгорят, защото докато не изгорят, вар не стават. Като стане вар, в нея ще се налее вода и ще се образува нова реакция и старите мехове ще се подновят. Ние препоръчваме подновяването на старите мехове чрез процеса на печенето и тогава да замажете къщите, да станат чисти и бели.

Често се заражда въпрос какъв трябва да бъде нашият обход към хората. Ние сме турили известни правила — толкоз, колкото са космите на моята глава — за отношенията към бащата и майката, учителите и проповедниците. Дъщерята е развита, майката и бащата ѝ турят правила за кого ще се омъжи, тъй го разбират; омъжват момата за някой стар мех, тя става нещастна. Оставете момата да си намери и избере нов мех, защото старите хора избират стар мех. Схващайте това в преносен смисъл. Не можете да живеете в стари нехигиенични къщи и да искате да бъдете здрави. Мрачно ви е. Я съборете тази къща, направете нова, турете добри прозорци и ще влезе светлината. Всичките си пари похарчете, но направете нова къща с големи прозорци и живеете не в избата, а в горния етаж. Светлината е необходима, защото тя оплодотворява, прави плодът да расте, да се развива. Искате да бъдете добри; не можете да бъдете такива, докато не падне върху вас Божествената светлина. Вие може да седите в един стар мех хиляди години и никога да не израстете. Може би ще бъдете една тифозна микроба, микроба на треска, на чума, но никога една клетка, която може да стои в един човешки мозък или в човешко сърце, човешки дроб, човешки нерв. Следователно, Светлината е за нас необходима.

Често, когато се проповядва ново учение, в хората се заражда страх да не би да се излъжат. Но кален човек, който седи в блато, бои ли се да не би да го турят в кално място? Ами че ти си окалян. Ами че ти си починал, като седиш в това блато. „Да не ме доведе в пъкьла“. Ами че ти, като стар мех, си вече в пъкьла. Никога не допускай в ума си отрицателни мисли, накарайте ума си да излезе към Виделина, към Бога и не се бойте за плътта. А че щял да се пукне вашият мех, нека се пукне; и колкото по-скоро се пукне, толкоз по-добре ще бъде за вас. И трябва да благодарите Богу, че са се пукнали. И колкото повече пукнатини има, толкоз за вас е добре. Ами ако не бяха се пукнали вашите очи, уши, уста, нос, какво щеше да бъде с вас? Това са стари мехове, които не са се пукнали и трябва да се радваме, че са се пукнали. Виждате глистите — нямат очи, уши, уста като нас. Едно време и хората са били така слепи и сме почнали да се пукаме. С нашите очи ние виждаме къде е тази нова къща, в която трябва да влезем; нашият мозък ни дава указание как практически да намерим път.

Някои хора са опечени, но някои още трябва да се пекат в огъня. Някои казват: „Не бутай огъня, да не пострадаш.“ Ако не пострадаш, ще бъдеш винаги в пъкьла долу. Те мразят Виделината, ще бъдат слуги. В деня, когато отидете

към Виделината, всичко ще се обърне към добро и ще земете да растете във вашите души, ще разберете смисъла на Живота, Божествената Любов. Да бъдем религиозни, значи да знаем да любим. Да любим, в това се състои всичката наука, всичкото изкуство.

Трябва да знаем как да любим. Някой казва: „Не ме люби“. Ами как ще те люби, когато не знае да люби. Да любим, то значи нашите ръце да бъдат толкова деликатни, да имаме толкова знания и мъдрост, че като пипаме човешката душа, да не развалим едните благородни израстящи, едните удове, членове, с които си служи. Ако някой иска да ви помилува леко, вие ще ли да дадете? Какво бихме казали, ако човек поиска да бръкне със своите ръце във вашето сърце? Това Любов ли е? Така бръкват котките, тигрите, мечките и изваждат мозъка, дробовете и сърцето навън. Оженили се и след една-две години един на друг си свалят маските и останат празни мехове. Оставете този стар дяволски мех, турете го на огъня, пукнете го и като се обърне на вар, замажете къщата си. Една жена уморила един мъж, уморила втори, трети и пак все мъже търсила. Тя търсила да яде сърцата, дробовете, мустаците на мъжете. Тя е слугиня на дявола, който я е натоварил с разрушаване на човечеството. За Любов говори, но няма Любов. Любовта подразбира всякога да се стремим да излезем към Виделината и да дадем плод. Онзи, който люби, съдействува на растенето. Уважавам тия майки и бащи, които работят за възрастването.

Ние много се грижим за физическото тяло. Съвременните бащи и майки в едно отношение аз ги уважавам, защото искат да издигнат телата на синовете и дъщерите си, правят им добри къщи и дрехи, все тялото възпитават, но най-малко от тях се грижат за душите на своите деца. Христос изисква да намерим душите на своите синове и дъщери, а те — на своя баща и майка, и да постъпим както трябва. Как ще стане това? Трябва всички да излязат из старите мехове, из своите изби.

Сега, като ме слушате, зная, казвате си „Тежко учение, как ще се излезе, няма стълба, удове са деликатни, ще има болки“. Мързеливите нека седят. Но трудолюбивите трябва вече да излязат навън. И когато Христос казва да се отречеш от себе си, подразбира да излезеш из избата на своето Аз, да умориш този микроб и като го умориш и оставиш да излезе из избата нагоре, ще се освободиш от неговото влияние. И тогава ще дойде един добър микроб да се засели в тебе, и понеже обича Виделината, той ще те изведе към нея и ще родиш добър плод. Не си туряй илюзията, че някой може да те научи на това. Христос спасява. Но за да те спаси, трябва първо да пукнеш своя стар мех. Христос, когато хване, все стари мехове хваща. Някой казва „Аз станал християнин и всички бели ми се струпали на главата“. Но ти си в процес. И като се пукне старият мех, ти ще излезеш из него, ще бъркаш вода във варта, ще се разложиш и когато Христос замаже с тебе, за тая къща хората ще кажат „Много хубава вар“. Да, трябва да се обърнем на вар, т.е. да вземем плоско състояние в света. Под думите „бяла вар“ подразбираме да дадем отражение на Божественото — бялата краска дава най-силното отражение.

Сега, за приложението му в живота: вие страдате в живота как можете да приложите закона? Два метода са, които действуват. Имате известни спънки, недоразумения; кажете си най-първо: „Аз съм долу, в избата“ и да се роди във вас желание да излезете на Виделина. И когато излезете на Виделина, не се плашете за плътта, защото Господ ще ви намери и ще ви приеме в Себе Си. Искам да бъдете спокойни, вашият дух да се не плаши вече. Казвате често: „Нашата работа е сигурна, надушиха ни вече“. И се чудите каква хитрост да употребите. Не хитростта, а Виделината е необходима за вас, не злото, а доброто. Кое е добро? Което дава плод. Кое е зло? Което не дава плод. Това е дефиницията. Всяко нещо, което расте, е добро, а което разрушава, е зло. Всяко нещо, което дава подем на мисълта, е добро, а това, което стеснява мисълта, е зло. Всяко нещо, което разширява нашите чувства към добро, е добро и обратното. Усещате стеснение, във вас има зло; извадете микроба и го опечете, той не служи на плода. Осем хиляди години ние плакахме за този живот-кърлеж, нека сега той плаче. Ще го турим да се пече и ще кажем: „Ти, като се опечеш, ще станеш добър и ще се радваме“. Това е, което иска да каже Христос, а това е то дълбокото учение — да дадем простор на нашата мисъл. Стиска те мозъкът, зло има в него; излез към Виделината, нека се пукне злото. Глава те притиска; излез към Виделината, нека се пукне старият мех, ново вино ще протече. Като се пукне старият мех, нов веднага ще се образува. Когато варта се опече, образуват се новите форми, клетките, атомите вземат вече друго подреждане.

И сега, главната мисъл, която искам да остане във вас в практическо отношение, е да имате стремеж да излезете към Виделината. Не обръщайте внимание, че вашият мъж или вашата жена са лоши. Те са съсредоточили ума си надолу, а не към Бога, а трябва да го съсредоточат към Него, към Виделината; Той е, Който ще ви изведе към Виделината. Някой казва: „Аз не искам да правя добро“. Ако не искаш да правиш добро, винаги ще бъдеш долу в избата, в стария мех. В който ден влезеш в него, ще се зароди борба. Онзи, който иска да се отърве, ще трябва да каже: „Мене ми трябва вар; понеже строя голяма къща, трябват и такива камъни за печене“. Кажете си, че вашият мъж е благороден, пълен с Любов, с Мъдрост, Истина, нежен, великодушен, герой, винаги готов да се жертвува за вас, но че тоя, който ви бие два-три пъти на ден, той е привиден мъж, той не е истински ваш мъж. Някой казва „Аман от моята жена“. Тя не ти е жена, тя ти е слугиня; твоята жена е благородна, от царско произхождение; нейната душа е пълна с Любов, готова да се жертвува за тебе; тази, която те изнудва, тя не ти е жена, тя те лъже. Долу тия маски на слугини! Нека мъжете и жените раждат деца; сега все слуги и слугини раждат, децата на тях мязат. Когато дойде онзи царски син и царска дъщеря, тогава децата им ще бъдат благородни. Това е Христовото учение.

Сега ние сме пуснали тия дяволски микроби у нас, които всякой ден внасят нещо лошо в нашите изби и без да се сещаме, казваме, че мъжът бил лош, жената била лоша. В Индия има известна секта, последователите на която не се женят и за да продължат своята секта, крадат чуждите деца и вербуват по този

начин свои адепти. Злото осем хиляди години е вербувало своите адепти от нас. Хората са роби, крадени деца, те имат майки и бащи, които осем хиляди години ги търсят от Небето. Защо е тази война? Да се освободят заробените деца. Изби-те на досегашния международен порядък се събарят. Долу тия изби, в които обществото седи осем хиляди години! Нов ред и порядък, нови международни права ще еманципират мъжа и жената. Слугинята е хванала мъжа и казва: „Ти нямаш право с други жени да се съобщаваш; как можеш да любиш друга“. Той никога не е любил, неговото сърце копнее, търси. Щом го жената зърне като дойде вечер, взема камшика: „Ти ще любиш ли?“ Не е любил той, осем хиляди години е бил слуга на тази слугиня. Да любиш, това е Живот, въздигане, разширение на човешката душа, на човешкия ум, на човешкия дух. Това е Любов, това е да бъде Христос в нас. Тогава ще бъдем силни. Сега всички се плашат: „Чакай мъж ми да не залюби друга“. Микроб лош е влязъл в нея. Това не е Любов. Долу тия изтезания! Това е лъжливо схващане на живота. Само в истинската Любов, във Виделината ще има разбиране между мъжа и жената. Жените трябва да знаят да казват: „Като моят мъж няма друг мъж“; и мъжът да казва същото за жената си. То е правилното схващане.

Когато излезем към Виделината и говорим Истината, то е нашата невеста, която ни чака, която осем хиляди години проповядва: „Излезте из избите и ме възлюбете“. И не само проповядва, но и разчепква тия вѝжа досегашни, които са вече на скѝване. Всички питат: „Какво ще стане?“ Ще събори старата къща и ще съгради нова. „А, ама това е трудна работа, иска много жертви“. Ще ги дадем. Досега има шест милиона убити; за какво? За тия стари идеи. И докато се свърши войната, може да отидат още шест милиона, та и дванадесет милиона. Историята не помни толкова жертви във война. Колко души ще останат сакати!

Сега, идва Господ да преобрази тия страдания в добро за човечеството. Аз гледам на добрата страна, че Той пече вече хората във варницата, после ще тури вода отгоре на варта и ще замаже къщата си. Като се разрушат всички изби на земята, няма да има място за злото и тогава ще се изпълнят думите: „Ще бъде едно стадо и един пастир“. Зло няма да има, защото няма да има изби; тъмнотата живее само в избите — четири стени и покрив без прозорци. Ние сме майстори да съграждаме такива изби. Има писатели, напишат една книга така, че не можеш да видиш на нея прозорец — така пишат материалистите. Обаче, дойде новото спиритическо учение и казва, че има и друг свят. Пробий прозорците! Какво ще направят старите мехове? Разбира се, ще се пукнат. Тия, които са тук, ще видят, че има и друг свят. „Има духове, ама лоши са, пазете се“. Лошите духове са долу, където живеем; вѝн, във Виделината, са добри. „Ама вярвате ли в духове, вие сте лош“. А вие не вярвате, които живеете между тия микроби. Вярваме в духовете на Виделината, които работят, които изработват нашата свобода, които просвещават нашите умове, които облагородяват нашите сърца — в тях ние вярваме. Долу ония духове, които ни мислят злото! Ние сме били досега техни роби. Старото учение ще го турим в пещта, ще го опечем и ще си намажем къщата с него — и практично, и целесъобразно. Така цялата земя ще се

преобрази в плодна градина и ще станем хора плодоядни, а не месоядни. Тия, именно, лоши духове ни научиха да ядем месо, понеже сме имали кучешки зъби. Когато направи Господ човек, последният нямаше кучешки зъби. Това мога да го докажа. Кучешките зъби човек си ги създаде. Турил си изкуствените си зъби; тях Господ ли ти ги създаде? Като влезе човек в избата, нарушава закона и почне да яде месо. Разбирам месоядене не само във физическото поле, а и в широк смисъл, защото има такива и в умствения, и в духовния свят. Долу всички тия месоядци! Казвате: „Ама как ще живеем без месо?“ Ще се научите; в ума си няма да ядете месо, в сърцето си — също. Поне от тия два порока трябва да се откажете. На физическото поле най-сетне може да ядете, но горе, на духовното, не трябва да ядете. Месото е синоним на греха. То значи да унищожиш един живот, който е Божествен. Затова Бог ни държи отговорни.

Затова излезте към Виделината. Онези вече от вас, които са намерили своя идеал, хванете се и потърсете да извадите и други долуг от избата. За Христос казват, че отишъл в ада да проповядва на духовете; знаете ли защо слезе долуг? Пукна старите мехове и извади всички нагоре. Казват, че само Христос може да направи това. Знаете ли каква е тази лъжа? Знаете ли колко има затворени у вас? Как се казват тия, които вардят затворените? Ключари. Той плаща на ключарите, за да вардят мнозина дяволи, които е затворил. И вие държите ключове, ама не на Рая. Знаете ли какъв дълбок смисъл има в това? И защо Христос заключи дявола? Да го не лъже. Христос държи ключовете на Рая и сега идва да ви ги даде. Казва: „Пазете ги, да не ви оберат“. Не вас, а Него — ще задигнат от Него всички богатства. И Писанието казва: „Ще извадя скрити съкровища“; то подрабзира тези богатства.

В днешната беседа искам от вас стремеж към Виделината. Имате желание, направете го. Някой ще каже: „Направи го лицемерно“. От сърце или не от сърце, направете добро, то ще ви спаси. Днес едно, утре друго, други ден трето, като направите сто, старите мехове ще се пукнат и ще ви измъкнат навън. И вие ще бъдете свободни. В съвременната наука, религия и разбиране има голяма игра на думи. Лъжи, лъжи, лъжи, с които искат да ни вържат. Навън вече тия лъжи! Религията е наука на Любoвта, наука на доброто. Да бъдем религиозни, това значи да правим добро във всякой момент, колкото ще и да е малко това добро, и да не мислим за плътта. Туй добро ще ни изведе към Виделина, то ще бъде като котва, която ще се вгълби в нас, чрез нея ние ще бъдем изтеглени навън.

Това проповядва Христос на Своите слушатели. Тогавашните ключари казваха: „Турете го в затвора“; обаче сегашните условия са такива, че затворите ще бъдат пукнати; сега Христос не може да бъде разпнат. Знаете ли защо? В 24 часа два отлива не може да станат. Може да стане един отлив и след туй ще настъпи прилив. Ние си имаме вече един отлив и сега по необходимостта на закона имаме прилив. Няма някоя сила, която да може да реагира против света. Това, което идва, е прилив, който ще завлече всичко и ще тури нов ред и порядък в нещата и в умовете, и сърцата; и сърцата на всички хора ще преобрази. Идва

такава топлина, която ще опече хората във варницата и ще образува вар, в която, като тури малко вода, ще замаже къщата. Сега-засега се образува тази каша от вар, сега растат плодовете на дърветата. Този чернозем и тази борба в духовния свят, която е почната от хиляди години, сега ще се слегне и ще се посее Божествен зародиш за нова култура. Резултатите от сегашното положение ще бъдат велики; не може да си въобразите какъв ред и порядък може да настане в света. Ще бъдете живи да видите туй (*Обаждат се всички: „Амин“*); ще го видите, дали в този свят или в онзи. (*Смях*) Светът е един. Не се лъжете, вълн ще излезете. Но не в тия условия, в които сега живеете; те трябва да паднат, да се разрушат и когато се премахнат от вашите умове, веднага ще се появят вашите нови чувства и ще видите новата Светлина. Сегашният свят ще се чуди, че действително е имало такива чудни работи и ум. Ще приличате на онези, на които са разрушени затворите и са пуснати да се движат свободно. Тези окови вече падат по този необходим закон, че два пъти не може да се разпъва Христос. Веднаж е разпънат и сега идва в Своята Слава и Победа. Аз виждам, че всички тъмни сили и лоши духове вече събират багажа и чуковете си и дирят по кой лесен път да се изкопчат. Но всички ще бъдат вързани. Ще им турим по един юлар да ни слугуват — но око за око, зъб за зъб. За тях е туй, за нас е друг закон — любов за любов. Кармата, техните действия ще се върнат върху тях и те трябва да си научат урока. Някои ще попитат: „Като умра дали ще ме турят в пъкъл?“ Кажете: „Ще те турят, а мене — на друго място“. Кажете му истината. „Ама ние ще живеем в избата“. То е цяла измама: в тази изба няма живот.

Това са двата принципа: всякой, който прави зло, значи, който обича злото, мрази Виделината и ще стои вързан, а онзи, който прави добро, отива към Виделината. Плодовете изискват светлина, за да узреят. То е закон много добре обоснован. Това е Учението, което ви праща днес Христос, да излезете към Него. Той вика пред вашите изби. Направил е стълба, отворил е вратата и вика: „Излезте навън“. (*Обаждат се: „Амин“*.) Някои казват: „Дълги години сме живели в този затвор, като излезем, ще ни се повредят очите“. Няма да им се повредят очите. „Да ни турят превръзки“. Никакви превръзки не ви трябва. Ще излезете всинца пред Христовата Виделина и ще разберете дълбокия смисъл на Любовта.

Сега, научете закона на Божествената Любов, научете се как да любите. Трябва да станете много деликатни, ръцете ви и езикът ви трябва да се облагородят, защото сърцата ви са огрубели. И като излезете на дневната Виделина, колко хубави работи има да видите. И там ще учите закона как да се обичате. Като излезете извън своя затвор, ще научите закона за Любовта и в новата епоха ще говоря пак за Любовта. Сега ви оставям, докато се разпукнат вашите стари мехове.

След беседата Учителя покани, който има да зададе някои въпроси.

Г.: На какво се дължи тази дисхармония между много семейства: мъж и жена не могат да се търпят; и какво би трябвало да се направи, за да може да се въдвори любов и щастие?

Уч.: Бих желал да кажат някои мнението си, какви факти имат.

Г.: Аз да кажа. На първо място, редки са случаите да се женят благодарение на искрена любов между двете страни, понеже се женят от съображения: или че момата е богата, или че момъкът е влюбен, или че той е с обществено положение, или че има туй-онуй. Благодарение на тия неща двамата се хипнотизирват, съединят се и виждат, като поживеят малко, грешката, която са направили, и не могат да се търпят. Цярът е: както тя, тъй и той би трябвало да помнят, че на този свят няма човек съвършен, че всякой има недостатъци. И като гледат философски на нещата, да могат да бъдат снизходителни и да гледат само добрите страни, като съзнаят, че във всякого едного има добродетели, които трябва да се ценят. И по такъв начин може да се балансират отношенията и да има хармония между две същества.

Уч.: Ще отговоря с един въпрос. Когато дойде някой гостенин във вашата къща и поиска гостоприемство, какво трябва да правите? Най-напред ще му пригответе баня да се измие и вчеше, че тогава го турвате в къщи. Така и един мъж: когато иска да се ожени, трябва първо да направи баня, да се измие и вчеше и като купи рокля на момата, ще го приемат вкъщи. Някоя жена мисли, че ще изправи мъжа, мисли се за много умна да направи това. Никога.

Н.: „Нацапана кукла отгоре, панукла* отдолу“, дето се казва, по какво може да е позната?

Уч.: По миризмата.

Н.: Често пъти грубиян — да ме извинят мъжете...

Уч.: Но той ли е маскиран или нейните очи?

Б.: Върху тази поетическа фигура на царската дъщеря и царския син, който като дойде, ще нареди света по другояче; хвърлете повече светлина върху този царски син и тази царска дъщеря.

Уч.: То е много важен въпрос, който изисква цяла беседа. Мъжете не въздишат ли за тази царска дъщеря?

Гр.: И жените.

Н.: Явява се един момък и иска да се ожени за едно момиче; кой е модусът**, по който може да се разберат. Мисля, че е полезно да направят това предварително, отколкото сетне, когато се съберат и се видят добре един друг.

Уч.: Вие имате известно схващане за този царски син и за тази царска дъщеря, бих желал да зная вашето мнение.

В.: Види се, дълго време са царували слуги и на царските тронове са седели слугини; и така ще върви доста дълго време, докато видим истински наследник. Както в притчата за лозарите: когато дойде Господарят, ще върже слугините и ще вземе лозето.

Уч.: Ако вземете втората част от притчата, Христос дава разгадката какво ще направи. Щом е разпнат царският син, Господ идва и ще даде лозето на

* Панукла (гр.) — чума (бел. рег.)

** Модус (лат.) — начин, метод, способ (бел. рег.)

други. То значи ще ви даде друго тяло, а това ще изхвърли навън и ще се свърши работата. Като дойде царският син, ще го посрещнете.

И.: Г-н Г. направи бележка, че най-напред между младите последва хипнотизацията. Какво да се направи да се разгледа въпросът по-напред философски?

Уч.: Практически ще кажа: с жена, която има сплескан нос, не трябва да се жени, защото непременно ще има бой и плач. (Смях) Ако носът на вашия мъж е сплескан, стойте настрана. Знаете ли защо? Понеже дихателната система съответствува на сърцето, на чувствата, на любовта; колкото повече тя е развита и възприема повече въздух, има повече чувства. Ако дихателната система не е развита, носът показва, че той е сиромаш в това отношение. После, ако момата има много тънки вежди като ибришим*, не се женете за нея.

Н.: Защо?

Уч.: Защото ще ви изостави наред път.

Н.: Няма ли модус за познаване?

Уч.: Трябва да снемете старите мехове. Ние носим маски, трябва да снемем тях маски.

П.: Ама кой тогаз гледа веждите, Г-н С-ов гледа парата! (Смях)

Н.: Пак не можах да разбера, Г-н Д-ов. От десет кандидата, мъже или жени, кого трябва да избира? Модус за това.

Уч.: Най-напред, дали вашата дъщеря или вашият син са ангели. Тогава въпросът лесно ще бъде разрешен. Защото ако двамата са ангели, те ще се слушат, ако не са, няма да се слушат.

Н.: Дъщеря си горе-долу разбирам, но десет души кандидати как да ги разбера? Трябва да бъда физиономист.

Уч.: Лафатер** е дал такъв закон, който можете да употребите. Ще ви кажа какъв е законът и правилата, с които можете да си служите и които можете да проверите. Той казва така: когато искаш да имаш приятел и срещнеш някого и забележиш, че между неговия ум и твоя има хармония, вие сте един за друг; също и когато в сърцата има хармония. И колкото по-дълго време живеете, ще имате убеждение един за друг.

Н.: Това е хубав модус.

Уч.: Да няма нещо да ви стиска. Щом сърцето и умът ви са свободни, вие сте свободни.

В.: Това е отлично.

Пр.: Дали няма някакво предопределение в женитбата? Даже някои казват, че преди да стане тук женитбата, става горе в астрала.

Уч.: То е вярно, но знаете ли как дяволът лъже? Определено е кой за кого ще се ожени, но дойде лош дух във формата на някого, излъгва я и казва: „Аз съм твоят възлюблен.“

* Ибришим (тур.) – тънък конец за шиене (бел. рег.)

** Лафатер (Йохан-Гаспар) – швейцарски протестантски богослов, философ и поет, създател на физиогномията (1741 – 1801) (бел. рег.)

Пр.: Някои казват, че контрастите се дължат на това, че стават горе...

Уч.: Едната душа може да бъде в невидимия свят, а другата — в материалния и не могат да се срещнат. Тази господарка има слугиня на земята и както Сара позволи на Агар, тя ще ожени мъжа си и когато тя дойде на материалния свят, ще изпъди слугинята.

Гр.: В Русия има предание между простолюдиецо, както и из средата на аристократите: в Бъдни вечер мома влиза в стаята и се оглежда, и на огледалото ѝ се показва образът на лицето, за което ще се омъжи. Една българка от Варна ми разправяше, че е имала подобен опит в Одеса, където е учила: видяла един образ и след шест месеца я срещнали в България с момъка и се омъжила. Има ли нещо вярно в това?

Н.: Беше една моя другарка и прави същия опит, когато е била в Русия. Тя е била ученичка и ѝ се явява в огледалото образът на един приличен човек, свършено непознат ней. Човекът я изгледал много внимателно. И като се върнала в България, минава през Русе. Там, казва тя, един човек ме гледа и аз го гледам. И подир два месеца се сгодяват. Но през всичкия живот е била нещастна и прекарала много лош живот.

Уч.: Това е кармично свързване, то не е женитба. Под думата „женитба“ трябва да се разбира среща на две еднакви души.

В 5 часа подиробед 27 души от старите членове на Веригата съзерцаваха в салона десет минути. Излязохме след туй с поръка за един цял час да съзерцаваме, кой дете и както може, върху следната мисъл: „Така да се възпламени Божията Любов в нашите души и в душите на всички верующи, които Му служат, както слънчевите лъчи.“

8 АВГУСТ, СЪБОТА

Времето през този ден беше ясно, тихо и топло.

Сутринта, преди обяд към 10 часа всички бяхме събрани в салона, гдето Учителя продиктува дадения от Духа наряд за подвиг през тази година. Току-що нарядът бе продиктуван, повикаха отвън Учителя, а след Него излязоха и трима от братята — Д-р Хр. Дуков, Д. Голов и В. Грабляшев. Подир тяхното излизане г-н Пеньо Киров по поръка от Учителя обяви, че всички вече можем да излезем. Какво, обаче, узнахме? Местното комендантско управление, предвид на това, че страната е обявена във военно положение, през което събрания в роде нашето не се позволяват, искало да разтури нашия събор, та горните три лица, заедно с Драган Попов, били изпратени в Комендантството да изучат работата и решението на последното и да се върнат и ни съобщят. Те се върнаха, съобщиха, че са ходили в канцеларията на търновското комендантско управление, но им казали да оповестят на всинца ни да

се разотидем, защото иначе ще ни арестуват всички. И подиробед приятелите започнаха да напушат Търново.

Вечерта, колкото бяха останали, вечеряха заедно на общата трапеза, като у всички се бе сложила мисълта, че не е по волята на Комендантството даже и за ядене да се събираме повече от 5-6 души. Към 9 часа вечерта Учителя, заедно с други от приятелите, си тръгнал към града. Посред пътя Учителя се връща назад, без да каже някому нещо. Той отива на мястото на събранията и там заварва патрули военни с един офицер. След като прегледал офицерът навсякъде, повел Учителя и го отвел в Комендантството, отдето го освободили към 12.30 часа през нощта.

На другия ден, 9 август, било съобщено Учителя непременно да напусне Търново. Така и стана: в неделя, 9 август 1915 г. подиробяд Учителя напусна Търново, като отпътува за Казанлък.

В същия ден, набързо и разтревожени, напуснаха Търново и всички почти лица, участващи на тазгодишната среща на Веригата.

Край на годишната среща през 1915 година

През 1916 е поискано разрешение за събор, но такова е отказано. България е влязла в Първата световна война.

През годината Учителя посещава Търново. Запазени са и пет писма до семейство Иларионови.

СПОМЕНИ НА НАДЕЖДА ИЛАРИОНОВА

През тази година майка ми основа в дома си частно училище, събираше децата от махалата, обучаваше ги по методите на Учителя, изучаваше с тях неговите песни. Учителя я пращаше по селата да изнася сказки. Тя беше много интелигентна, имаше дар-слово и затова навсякъде беше добре приета.

По мое лично мнение Учителя ценеше майка ми по няколко причини: първо затова, че произлиза от стар възрожденски род, а баща ѝ е давал всичките си средства за освобождението на България. Второ, мама беше много интелигентна, силно духовна, имаше дарба да говори, освен това притежаваше непоколебима вяра. Казваше ми: „И на парченца да ме режат, аз от Учителя не-се отказвам!“ През 1915 г. отишла на гости в Габрово и там проповядвала идеите си в присъствието на министър Рязков, неин роднина. Говорила много компетентно по духовните въпроси и всички я слушали с голямо внимание.

ПИСМА ДО СЕМЕЙСТВО ИЛАРИОНОВИ

София, 20.05.1916 г.

Любезни Елена и Костагин Иларионови,

Мисля да сте добре по възможност. Може да имате някои неприятности, но те са в реда на нещата. Земята е училище за търпение, вяра и надежда. Не тѣй, както ние искаме нещата да се слагат, но тѣй, както те се случават, това е благо. Блажен е онзи, който на всяко време може да черпи сила и мощ от Бога и при големите изпитания и скърби да е вътрешно радостен и пълен с упование. Господ няма да забрави своите си. Той ще им даде сила и мощ да побеждават. Имайте обич един към друг. Господ знае нуждите на всички.

Изпращам Ви една моя беседа. Тя ще Ви каже онова, което бих Ви писал. Препишете я и я прочетете на всички. Това е моят поздрав на всички приятели.

Моят душевен привет.

Ваш верен: Подпис (П.К.Дънов)

20.06.1916 г.

Любезни К. Иларионов,

Получих Вашето писмо. Петко сега преписва материала и е към края. Относително до хляба, изпратете ми го чрез пощата. Аз ще уредя всичко. За другото няма какво да се безпокоите. Гледайте другият хляб да не мухляса. Кърпите раздайте и не ги дръжте*. Вървете напред с вяра и упование в Господа и Той ще оправя всичко.

Моят поздрав Вам и на всички.

Ваш верен: Подпис (П.К.Дънов)

* * *

София, 22.08.1916 г.

Любезна Е. Иларионова,

Надявам се да сте добре. Сега е потребна вяра и сила човек да издържа. Бъдещето само пред Господа е ясно. Само правите по сърце ще намерят мир. Мирът се е дигнал от земята и човеците трябва дълго време да се молят да им го изпрати Бог. Сега Господ съди света и всекому ще се даде, каквото му се пада. А съдбата Господня е права. Стойте будни и внимателни. Да бъдат сърцата ви силни, умовете ви – крепки, да устоите докрай, да видите славните Божи дела. Редът ще се продължи и за напред, докато се даде новият, който може да гоиде с Мира.

Моят привет на всички приятели. Работите постепенно ще се уяснят. Дайте свобода на Вашия дух или, с други думи, ходете в Свободата на Духа.

Моят поздрав Вам и на Костагина.

Ваш верен: Подпис (П.К.Дънов)

* * *

София, 3.09.1916 г.

Любезна Е. Иларионова,

В тия времена, които сега преживявате, се иска твърда вяра и упование в Господа, който е неизменяем. Само Той, Единият, остава винаги неизменяем. Не се смущавайте от временните бури на живота. Всичко върви по един строг и неумолим Божествен закон. Хората изпълняват, а Бог диктува. Всичко става тъй, както е отредено от съвкупната карма на човечеството. Испитания идват, но те са за добро. Сега е мрачно, но после ще стане ясно. Господ се възцарява сега в света. Народите се пробуждат. Общото съзнание заговорва. Най-после ще гоиде Мирът. Духовният свят ще го наложи. Бъдете тихи, мир имайте.

Аз след време ще ви посетя. Тази година, както виждате, не искаме да смущаваме спокойствието на търновци. Поздрав на всички.

Ваш верен: Подпис (П.К.Дънов)

* "Кърпите раздайте ..." – вероятно става въпрос за копирените правоъгълни кърпи, с които са се забраздали сестрите, когато са заставали пред олтара за молитва (бел. ред.)

София, 3.10.1916 г.

Любезна Е. К. Иларионова,

Пиша и на двамата Ви. Сега е време за живата вяра и любовта в Господа. Всичко, каквото става сега в света, е от Господа Бога. Той прочистя света и съди човеците, и ги наказва, а когото Господ наказва, него и обича. Тази буря ще престане. Тя носи своите благословения за Божия народ. Ще дойде времето – хората ще се опомнят, народите ще се побратимят. Сегашното скарване ще изчезне. Това са братя, които се карат за наследство.

Да бъде Божият Мир в сърцата на всинца ви. Молете се да ви пази Господ и крепи в пътя. Това като струвате, Аз ще бъда с вас и ще ви подкрепям в пътя на живота. Гледайте да бъдете полезни. Привет на всички.

Ваш верен: Подпис (П.К.Дънов)

През тази година събор не се провежда. България е във война, а месец юни Учителя е интерниран във Варна. Преди това Той отново успява да посети Търново.

Разучаването на беседите продължава, както се вижда от писмата. А нарядът за следващата година, който обикновено се дава на съборите, тази година Учителя изпраща в писмо от Варна. Поръчението е да се даде на членовете на Веригата, които са имали писмени покани за последния събор.

Запазени са четири писма до Иларионов и едно писмо с обръщение до всички. От послеписа към едно от писмата се вижда, че Учителя се грижи за всяка душа, която го потърси — Той моли да се изтеглят 400 лева от братската каса за С. Симеонова, защото в момента е интерниран и не е в София, а при първа възможност Той ще ги възстанови със свои лични средства.

СПОМЕНИ НА ЕЛЕНА ИЛАРИОНОВА

В началото на 1917 г. от Габрово дойдоха г-жа Калпазанова с мъжа си — известен фабрикант. Тя се запозна с Учителя и искаше Той да ѝ каже нещо. Той ѝ каза: „Ти имаш две свекърви. И с двете живееш добре.“ Разказа ѝ доста неща. Учителя не беше я виждал никога...

При една екскурзия се приближават към Учителя група войници и офицери. Те пожелават да им изнесе беседа. Учителя им казва между другото: „Казвам ви, че скоро ще се върнете от фронта!“ В това време се приготвяваха за най-големи сражения и това им се видя невероятно. След една седмица, обаче, войниците напуснаха фронта и военните действия се преустановиха. Всички си отидоха по домовете.

СПОМЕНИ НА ИВАН РАДОСЛАВОВ

(от книгата „Где е истината“ стр. 5 и 47)

През 1917 г. Светия Синод решава да вземе особени мерки спрямо П. Дънов и чрез задкулисни внушения и инсинуации подтикна и изиска от тогавашното правителство да интернира П. Дънов във Варна под благовидния предлог, че неговото зловредно учение разколебавало и внасяло смут в духа на войниците, намиращи се на фронта. Тази акция бе предшествана от статии, писани в „Църковен вестник“ (под редакцията на Д. Ласков), в които, като се представяше учението на П. Дънов за антиправославно и се подлагаше на осмиване, се преследваше главно целта да се изобрази самата негова личност по такъв начин, щото да се вътълпи у читателя понятие за него като за психически анормален и нравствено крайно покварен човек. Защото само по тоя начин би могло да се въздейства върху просветената публика, за съчувствието на която във вземането на принудителни мерки се домогваха тия, които се криеха зад гърба на градоначалници, военни комендан-ти, министри и продажни писатели от типа на покойния Д. Т. Ласков. Независимо от това, което се пишеше, в обществото устно се пръскаха с упорита настойчивост от устата на

църковни служители най-нелепи и отвратителни измислици за частния живот на нарочения от висшите църковни началници и неугодния тям П. Дънов.

Градоначалникът Свиначков пише рапорт до министъра на вътрешните работи, като привежда някои циркулиращи из града слухове и като прави от себе си бележка, че наистина външността на Дънов, „облечен в дълга черна дреха, коса дълга, подстригана близо до раменете му, и не много дългата му брада, наподобява фигурата на Христа, изобразена на иконите“. Изказва опасение, че учението на Дънов било една „опасна религиозна секта, която се стремела да подбие християнството и да върне обществото към езическото суеверие“. С това учение, казва той, се напомня едновременно богумилската ерес, която стана причина за падането на Второто българско царство; ето защо, той бил на мнение да се разучи всестранно цялото учение и ако действително се установи, че то е пакостна религиозна секта, да се вземат мерки навреме и да се парализира по-нататъшното му разпространение. На мнение е, докато стане това, Дънов да бъде интерниран в родния си град Варна.

На това искане на градоначалника се противопоставя началникът на вероизповедното отделение при Министерството на външните работи и изповеданията — Семенов, който в особена „поверителна“ бележка до министъра казва: „...В цялата работа не виждам нищо, което да е противно на добрите нрави и на действащите в страната закони. Тя, обаче, е един велеречив блам* на народната ни църква... Нуждата от религиозни беседи, особено през време на войната, силно се чувства. Ближните на ония, що сложиха кости по полето на честта, и на ония, що останаха немощни инвалиди, имат нужда — нужда вопиюща за утеха; ближните на ония, които, макар живи и здрави да са в окопите, над които витае образът на смъртта, имат нужда от обнадеждаване. Кой трябва да произнесе тая дума за утеха и да подхрани тая свята надежда? Не е ли това в тревожните дни, които преживяваме, една от първите длъжности на църквата — респективно на църковнослужителите? А разбира се, щом тия нямат съзнание за тая своя длъжност, нуждаещите се ще се притекат в полза на ония, които, макар и не посочени официално като призвани за тая работа, залавят се да я вършат с голямо усърдие. Дънов живее в София и проповядва публично повече от десет години. Него слуша една доволно пъстра аудитория: покрай мъже с високо обществено положение и жени на висши военни и граждански служители на държавата там се събират и хора от средната класа, па и такива из работничеството. Как е могло през течение на тоя дълъг период да не се обърне внимание на неговите проповеди, ако действително те са съдържали нещо престъпно, нещо противно на законите и на благонравие. Но има и нещо повече. Дънов говори беседи и тия последните после се издават в брошури. Аз четох повечето от тези брошури и намерих, че те заслужават да бъдат четени не само от нашите свещеници и владици, но и от новия идеолог на църковнославянския език Г. Ст. Михайловски.“

Тая записка не се харесва на Ласкова и той казва, че тя щяла да остане „паметна“ в архива на Външното министерство. Тя била неочаквана апология на Дъновизма от един висш чиновник. Защо това? — Едно, защото Ласков не може да понесе много уместните изобличения, които се правят на забравилите дълга си негови патрони, и защото по тоя начин се осуетява хитро скроеният план да се използва военното положение, с един замах да се тури край на дейността на един човек, срещу когото в мирно време не могат да се вземат такива крупни мерки, както във военно, особено щом се намеси „състоянието на духовете на фронта“.

Към края на юни Учителя е интерниран от правителството в хотел „Лондон“, Варна, където остава цяла година, живее в една таванска стая и се отоплява с мангал. Завръща се в София през лятото на 1918 г.

* Велеречив блам (арх.) — от велеречив — многословен и от блам — лишаване от доверие: силен израз на недоверие (бел.рег.)

ПИСМА ДО СЕМЕЙСТВО ИЛАРИОНОВИ

София, 21.01.1917 г.

Любезна Е. Иларионова,

Вашата вяра да бъде всякога жива. Временните промени, които стават в душата Ви, да Ви не смущават. В Господа няма промяна. Той всякога е един и същ. Ако слънцето се затуля или потъмнява, то причината е във Него. Нашият живот често хвърля сянка на Божието Лице.

Аз мисля наскоро да Ви пратя една беседа да си я препишете, под заглавие „Братът на най-малките“. Сега г-р Попов ще ви донесе две книжки, които ще ви бъдат полезни. От моята беседа ще научите нещо ново и полезно. Когато я получите, тя ще бъде моето обширно писмо, което гържах на Новата Година.

Поздрав и привет на всички приятели и особено на Костагина.

Ваш верен: Подпис (П.К.Дънов)

София, 14.03.1917 г.

Любезна Е. Иларионова,

Вашето писмо е на ръка. Сърцето на всякого трябва да се пречисти и умът да се просвети с вечната Вигелина. Съмнението да отстъпи място на вярата и душата да се облече в дрехата на Истината и да се обнови със силата на всестранната Божия Обич и Благост. Да се въоръжи с думата МОГА, да спряга тоя глагол всякога за всичко добро. Каква велика дума е тази в българския език. В Писанието, в посланията на Павла, Господ е турил на едно място следната мисъл: Всичко МОГА чрез Христа. Аз ще ви говоря и друг път върху тая дума. Колко е велик този, който може да прави добро, който може да люби безкористно, самоотвержено, да учи без възмездие, да просвещава безплатно, да служи от обич. Колко славна дума е – МОГА да ви спася, Мога да ви избавя, Мога да ви приведа при Отца на светлините, Мога да ви очистя, Мога да внесе радост и веселие в душите ви, Мога да ви озаря с Божията Милост, Мога, Мога, Мога, Мога, Мога, Мога и Мога. Благословен Господ Бог, Който МОЖЕ. Слушайте тоя глас, тоя Дух, това вечно Слово, което МОЖЕ.

Моят привет на всички приятели. Ваш Верен.

Поздрав на Костагина. Когато пишете на брата си, да го поздравите от мен нарочно.

Подпис (П.К.Дънов)

София, 24.04.1917 г.

Любезна Е. Иларионова,

Изпращам Ви наряда за жените. Свърете го и ако има погрешки, поправете ги. Ако има някои от мъжете, които доброволно желаят да го взимат, могат и те. Изпращаме ви и 30 яйца за приятелите. Разпределете ги съобразно, според както ще ви съобщи Драган Попов. Вършете всичко според свободата на Господния Дух. Ходете с вяра и Благостта на Господа ще ви подкрепя.

Моят привет на всички, Вам и на Костагина.

Ваш верен: Подпис (П.К.Дънов)

Варна, 26.08.1917 г.

До всички приятели.

Изворите трябва да извират, реките да текат, а човекът да мисли, разсъждава и върши Волята на своя Небесен Баща, Неговата Воля да му бъде закон. Волята Божия, Словото Божие – цел в него самия. Много листа ще окапят, много черупки ще се смъкнат, докато душата достигне своето съвършенство.

Господ да ви упътва и води със Своя Дух, да ви показва вътре във вас що е доброто и правото пред Него самия. Аз ви предадох едно учение на Христа, учение на живота, не на буквата, учение не на сектанство, а учение на мъдрост, любов, което може да обнови целокупния живот.

Господ, за когото ви говоря, е жив в цялата природа, действащ във всички същества. Той говори вътре във всяка душа, във всяко сърце. Аз ви говоря за Него, с когото всякога съм в общение. Познавам гласа Му, държа Учението Му, върша Волята Му, слушам Духа Му и радостта ми е в Неговото Живо Слово.

Какво благо би било за хората, ако разбираха Божия език и се мислеха, че са братя, а не врагове! Да споделях своите скърби и своите радости! Близо е часът, ще прозвучи Небесният глас.

Имайте мир и търпение. Всичко Той ще уреди добре. Ще възкреси, ще оживи и ще бъде едно стадо и един Пастир на живота.

Благословението на Христовия Баща отгоре да почине върху всички, които призовават Неговото име на всяко място и време.

П. К. Дънов

* * *

Варна, 14.09.1917 г.

Любезна Еленке Иларионова,
До всички приятели.

Аз опитах българския народ и духовенството му имат ли Любов към Бога. За мен Истината сега е ясна. Господ е с мен. Аз ходя в пътищата Му, върша волята Му, слушам гласа Му, Духът Му пребъдва в Моята Душа и Аз пребъдвам в Него. Велико е и славно е да служи човек на Бога и да пребъдва в Любовта Му. „Аз Го познавам“, казва Христос. „А Надеждата не посрамя, защото Любовта Божия е изляна в сърцата ни чрез дадената нам Духа Святаго.“ Имайте вяра, имайте любов помежду си. Аз ви запознах с живия Господ, Когото можете всякога да опитате и познаете, че е благ и Многомилостив, и благоутробен. „Опитайте и вижте, че Аз съм благ, казва Господ. Потърсете ме в ден скръбен и ще ви помогна, и ще ме прославите.“ Дерзайте, Аз съм с вас. Христовият Баща отгоре ще ви благослови всички, които с чисто сърце търсят Господа. Мир ви давам Аз, мир и радост нося Аз на всички, които приемат живото учение на Христа. Нека изтече всичката мътна вода, събрана от вековете. Нека паднат Павловите люспи от очите на хората и те ще познаят Бога, и Той ще се засели между тях, те ще Му бъдат народ и Той ще им бъде Господ и Бог. Мир, казва Христос, на моите ученици по целия свят; Мир на всички, които прилагат моето учение.

Мир на верните, Мир на търпеливите, Мир на кротките, на смирените духом. Мир на всички, които търсят Правдата и Царството Божие. Мир на нажалените, наскърбените; Мир, казва Господ, на моите чада, тяхно е Царството отсега. Мир, Мир иде – Мирът Божий за праведните по сърце и утеха за всички.

Така говори Моят Небесен Отец, Мой и Ваш Баща на всички страждущи. И Аз, Вашият брат, Ви казвам: пазете закона Му, гържете Словото Му, ходете в Любовта Му и ще чуете гласа Му. И всички, от голям до малък, ще Го познаете, че е Той, Единият и неизменният във всичко на живота, и всичко произтича от Него Самия, от Неговата добра воля.

Ваш верен: Подпис

На Славка Симеонова услужете заради мен. Нека остане при вас и аз ще се погрижа за нея. Моят Баща е Баща на сирачетата. Да ви не плаши нейното здравословно състояние. Ти ще я учиш на всичко добро. Нека тя да бъде трудолюбива, послушна, да помага през празното си време, да ходи на училище, да се учи добре, да гиша дълбоко, да изкачва баира нагоре, да се ползва от светлината. Варете ѝ копривени корени и ѝ давайте да пие от водата за пречистване на кръвта. Извадете 400 лв. от спестовната книжка и ги употребете през годината за Славка. Аз имам тази сума за нея в София и ще уредя, кога се върна.

Бъдете всички весели и радостни. Господ е, Който работи. Поздрав на всички приятели и привет. Прочети им написаното, нека си го имат и да го пазят за себе си. Моят поздрав и на вас.

Ваш верен: Подпис: (П.К.Дънов)

* * *

Варна, 2.09.1917 г.

До всички приятели.

Ваш Господ Исус Христос Син Божий.

Господ Бог наш да благослови всички, които с вяра и чисто сърце Го търсят.

Да им даде от Христовия Дух да Го познават и да изпълни сърцата и душите им със своята обилна любов.

Дръжте истината, изложена в Неговото живо слово, което е Христос, и както знаете, че скръбта произвежда търпение, а търпението – опитност, а опитността – надежда. А надеждата не посрамява, защото Любовта Божия е изляна в сърцата чрез даденото нам Духа Святаго.

Това е моят поздрав на всички, които вървят в правия път Христов – пътя на Божествената любов, пътя на вътрешната душевна свобода, пътя на новия живот и възкресението. Във всяка вътрешна доброта Божия, във всяка радост и веселие.

Придобивайте Божественото знание и го съхранявайте в сърцата си чрез любовта Христова. Желая всички да станете умни и съвършени в

Господа и да бъдете всички с един ум и едно сърце. Целомъдрени във всичката пълнота.

Мир на всички ви от Господа.

Ваш Верен: Подпис

* * *

НАРЯД ЗА 1917-1918 Г.

(изпратен в писмо до Иларионови на 27.09.1917 г.)

I. От първата Света неделя, след влизането месеца в новолуние (23 септември н.ст. или 10 септември ст.ст.) до пролетното равноденствие (14 март 1918 г. ст.ст.) всякой ден сутрин да се става 1/2 час преди изгрева на слънцето; изключение от това правило ще се прави само в неделята, когато по наряда за великите добродетели ще си ставаме пак в 4 часа сутрин.

II. В ежедневната си молитва всякой е свободен да се моли за каквото го ръководи духа, само че при започване на своята молитва трябва първом да се изговори спрежението, както е дадено („будя“, „будиш“ – за мъжете, а „мога“, „можеш“ – за жените), след което да се помоли „за въдворяване царството Божие на земята, за изпълнение волята Божия на земята и да се прослави името Му, да обедини Бог всички свои чада по земята и да им даде обещаното царство“, и тогава да продължи молитвата си.

Това е за понеделник до събота включително. А за в неделята молитвата си пак ще подкачаме със спрежението, към което веднага ще добавиме: а) „Благославяй, душе моя, Господа“ и пр. целия текст, който иде подир тия думи и се впада по наряда за великите добродетели, и б) думите: „Търсете първом царството Божие и правдата Негова и всичко това ще ви се приложи“ (Мат. 6:33). След това, ако има още да се молим, ще продължим молитвата си.

III. Лично за себе си всеки трябва да се моли да го благослови Бог, да разбере Божествения план и да бъде един скромнен съработник във великото Божие дело на земята.

IV. Всякой ден ще се прочита по една глава от Книгата Господня, начинаей от първата глава на Битието.

V. Сутринните разходки ще можем да правим само до 22 септември н.ст. или 9 септември ст. стил.

VI. Всички други разпоредби в наряда за великите добродетели си остават в сила.

VII. Настоящото нареждане може да се даде за изпълнявания само на членовете от Веригата и то, които са имали писмена покана за последния събор. И всички, които ще го изпълняват, трябва непременно да започнат от влизането на месеца в новолуние до пълнолуние, а който пропусне тоя срок, ще чака следующето новолуние и т.н.

Събор поради войната и интернирането на Учителя не се състоява.

От тази година са запазени четири писма до сем. Иларионови, а също и един наряд, който Учителя изпраща от Варна за изпълнение на празника на пролетното равноденствие. За първи път обръщението в писмо до Иларионова е „обична ми Еленке“ – Константин е болен и Учителя иска да я подкрепи и насърчи.

Политически събития. Положението в тила и на фронта става неудържимо. Избухват войнишки бунтове. Тяхна кулминация е Владейското въстание. На 15 септември при Добро поле силите на Антантата правят пробив на отбранителните ни линии. Втората национална катастрофа надвисва над България. На 3 октомври цар Фердинанд абдикира в полза на сина си Борис. Министър-председателят Радославов избягва от страната. Съдбините на България се поемат от победителите. Страната е в разруха, стопанството е замряло, царят глад и спекула. Такава е картината след продължилите шест години войни.

От 1 януари 1918 г. протосингел на Търновската митрополия става Тодор Хлебаров. Той остава такъв до 31 март 1928 г.

Учителя се връща от Варна в София.

СПОМЕНИ НА БОРИС НИКОЛОВ

(„Изгревът“ на Бялото Братство“, том 1, София, 1993, с.442)

При Учителя е изпратено официално лице да питат за съвет. Учителя казва: „България трябва да излезе шест месеца преди да свърши войната. Ако Фердинанд стори това, ще може да се измъкне. Но ако не го стори, ще провери колко струва неговото непослушание.“ Думите на Учителя са занесени отново на Фердинанд, но неговото вироглавство е толкова голямо, колкото е голяма и силата на злия гений в него.

Идва 15 септември 1918 г. и последва пробивът на Добро поле на силите на Антантата. Фронтът е пробит и България капитулира. Отново идват и питат Учителя какво да се прави. Той отговаря с едно изречение: „Фердинанд да абдикира в полза на сина си Борис.“ Занасят новината на царя. Казва му я същият, който навремето бе видял как Фердинанд си бе плеснал задника с дясната си ръка по повод съвета на Учителя.

ПИСМА ДО СЕМЕЙСТВО ИЛАРИОНОВИ

Варна, 17.01.1918 г.

Любезна Е. Иларионова,

Получих писмото ви. За Славка няма какво да се безпокоите. Вуй сте постъпили добре. Послушанието в живота е добродетел. Човек по естество е упорит и госта своенравен. Само след гълзи изпитания и стра-

дания той се научава да разпознава Божиите Пътища. Вий ъ изпращайте добри мисли. Тя все таки един ден ще се пробуди според Великия Закон на Бога. Всяко нещо си има своето време. Аз имам доброто желание да ъ помогна. И това ще го сторя съобразно с волята на Бога, която е Моят Закон на земята.

Аз гледам на бъдещето, то е важно. Сегашното е отражение на миналото. Човешкият живот е интересен. В началото той е чист, после постепенно почва да се мари* като някоя голяма река, която изтича от извора си и се отдалечава от него и прииждащите потоци я размътват, докато се влее нанаво в голямото море. Желанията, тия малки поточета, размътват душата и покваряват сърцето, но няма що, трябва да се мине дългия път на живота по един или друг начин. Гледайте широко, прощавайте слабостите на другите, без вие да се увеличате от тях. Велика наука е тая за въздигането на душата. Трябва знание, и то Божествено, правдиво, чисто и свято, пълно с вяра, надежда и любов. Бог е скрит във всяка душа. Докато Той спи, душата греша, лута се, своенравничи, безобразства, дири своето си. Но когато този Господ се пробуди и хвърли вътре светлина и топлина, всичко се изменя, душата се спира и почва да люби, вярва и се надява. Велик е този Господ вътре в нас. Той ще изведе всичко на добър край.

Гледайте на Славка и на всички други тъй, както Аз гледам към вас и храня всичките добри чувства и мисли. Има по-големи сестри и по-малки. По-големи братя и по-малки. Велик е този Баща, който носи всичко в себе си. Аз Славка в тоя случай я вземам като стих, да ви напиша нещо действително. Аз нарочно ви я пратих, за да научите нещо от нея и тя да научи нещо от вас. Ако не иска да стои повече, то е нейна воля, вие сте свободни. Не носите отговорност. Аз исках да услужа на баща ъ и майка ъ. Всичко е добре. Господ да я благослови и да ъ даде добро сърце да върви в правия път, за да не страда повече.

Бъдете смели и решителни духом. Любовта в изпълнението свята-та воля Божия да бъде закон. Служение на Бога съзнателно; а то [го] можете.

Моят привет и поздрав на всички добри приятели и братя. Господ ще преобърне всичко за добро. Така ми е казал. Той ще обедини всичко в едно велико цяло. Иде бъдещето, в което всички ще бъдат радостни и весели. Вашето положение е добро. Костагин да бъде юнак и герой. Ще се оправи всичко.

Така говори Господ. Бъдете добри в Божията доброта, правдиви в Божията правда. Любящи в Божията Любов, умни в Божията Мъдрост, истинолюбиви в Божията Истина. Божият Дух всичко ново сега твори. Ново Небе, нова земя, нов живот, нов ред на нещата. Чакайте Господа тъй, както малките деца чакат баща си. Господ е с нас. Той ще се изяви във великата си Милост и Мъдрост.

Поздрав сега Вам и на Костагина.

Ваш Верен. Жив е Тоя, Който ви обича.
Погпис (П.К.Дънов)

* Марен (рус.) – мътен (бел. рег.)

Варна, 9.05.1918 г.

Любезна Е. Иларионова,

Пращам Ви 20 червени яйца и малко хляб с Младен Попов. Раздайте ги на приятелите. Всеки, който получи яйца, да си отвори три пъти Библията и това, което му се падне, е писано на яйцето за него. След това да си го посоли и изяде.

Милостта Господня пребъдва винаги с ония, които служат драговолно на Господа. Идат дни светли, величествени за чадата Божи. Новите клончета носят нови цветове и плодове. Вярa силна, крепка, постоянна, която влива новия живот.

Благословенията на Господа на всичката пълнота да пребъдат с всички. Поздрав на всички по име.

Когато пишете на брата си, поздравете го нарочно от мене.

Ваш Верен. Жив е Тоя, Който ви обича.
Погпис (П.К.Дънов)

* * *

Варна, 31.05.1918 г.

Обична Еленке,

Вашите неща изпратени ги получих. Въоръжете се с вярата на спасението, вложете великата Любов в душата си, укрепете сърцето си с търпението и умът си – с живата Истина. Сега е ден благоприятен за избраните да се опитат. Господ подготвя своя път и премахва всичките препятствия в пътя на своето дело. Не се смущавайте от временните противоречия. Велик е Господ в Своите пътища. Той ще благослови всички ви. Идат благословените дни от Господа да се възраждат и зараждат всички, които Го очакват. Господ да ви пази с Милостта си.

Моят поздрав на всички приятели. Аз ще ви посетя при първия удобен случай.

Ваш Верен. Жив е Тоя, Който ви обича.
Погпис (П.К.Дънов)

* * *

София, 27.09.1918 г.

Обична Еленке,

Във всичко това, което сега става, гледайте пръста на Господа. То е за добро. Божиите пътища не приличат на човешките. Мирът е вече близо. Бъдещето е велико. Чистота и святост е потребна. Дръжте високо Господнята Истина, хранете се с Божията благодат и доброта. Укрепвайте се с Неговата Любов, ходете под ръководството на Неговата Мъдрост и във Виделината на Неговото лице.

Аз ще ви посетя, щом се отвори пътят. Поздрав на всички приятели. Сегашните събития вървят добре. Поздрав на Костагина.

Ваш Верен: Погпис
Жив е Тоя, Който ви обича.

**Наряд, изпратен от Учителя
за празника на пролетното равноденствие:**

РЕДЪТ 9.(22) П.Р.Ж.

1918, Март.

Ставане в четири, приготвяне.

Почване.

1. С Добрата молитва, с размишление върху 12-те точки, съдържащи се в нея.

2. Прочитане на „Истината“ и размишление върху основните мисли на беседата.

3. Споменаване на всички братя, сестри, приятели. Пожелание Божието благословение да почине на тях. Да изпълни Господ мой и Господ Ваш техните души, умове и сърца с всяко утешение, радост и веселие на благия Си Дух. Да разберат смисъла на Любовта, Която е Бог, изявен в живота. Да разберат и проумеят съдържанието на вярата, която е чисти-ят Дух на живота. Да схванат образа на надеждата, която е живата Божествена Душа, облечена в своята Божествена греха, Служителка на Бога живаго в Негова Храм.

4. Прочитане на Лозинката и „Отче наш“.

Моето благословение и благословението на Господа Бога на всичката пълнота да пребъде с вас и с всички по лицето на земята сега и през всичките времена на Неговото Царуване.

Амин, тъй да бъде.

(Подпис) Ж.К.В.О.
(Жив е Тоя, който Ви обича.)

След войната броят на членовете на Бялото Братство бързо се увеличава. След тригодишно прекъсване комитетът по организирането на съборите подготвя провеждането на поредния събор. Учителя, както винаги, е непосредственият ръководител на този комитет. Съборът започва на 19 август — Преображение и продължава до 26 август.

Тази година Учителя държи две публични беседи за търновското гражданство, за първи път в Търново. Първата е „Мировата любов“ в читалище „Надежда“, през първия ден на събора, а втората е „Космичната обич“, на 24 август, в Модерния театър. Според документите, наемът за салона в читалище Надежда е бил платен от търговеца Иван Дивитаков — 20 лева, а наемът за Модерния театър — 50 лева — от А. Бойнов, от името на спиритическия клуб в града.

По спомени на Е. Иларионова, Н. Куртева и др., за да отидат на първата публична беседа, участниците в събора са се наредили в редици, по азбучен ред на градовете и така са тръгнали от братската вила, минавайки през целия град. Жените са били облечени в бели рокли, с бели кърпи на главата, а мъжете били с бели ризи. Пеели са маршови братски песни: „Братство, единство“, „Време е да вървим“ и др.

Учителя приканва учениците да задават въпросите, които най-много ги вълнуват: тази година те спират вниманието си и на политическия живот, вероятно под влияние на събитията в света. На въпроса как да се наричат Учителя отговаря: „Ученици на Бялото Братство“. Дава и различни методи за лекуване, а също и метод за себеконтрол, който е определен за задача през годината. На събора пред учениците Учителя дава практически методи за развитие на Добродетелта, Справедливостта, Мъдростта, Истината.

От септември тази година Учителя ги приканва да започнат да плащат десятък. Всъщност, тъй като те не са си купували публикуваните беседи (всяка беседа излизала отделно), то с тези пари тогава Учителя им купува и изпраща беседи. А в по-големия от дадените през тази година два наряда по избор, в дните за пост за първи път, наред с Библията, са дадени да се четат беседи от „Сила и живот“.

Това е първата година, в която беседите от събора се оформят в отделна книга и се издават под заглавие: „Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло Братство при срещата им в гр. Търново през лятото на 1919 г.“ Двете беседи пред търновското гражданство са публикувани отделно в брошурата „Мировата

любов. Козмичната обич“, вероятно за да могат да се предлагат и на външни хора.

От тази година има запазени четири писма до Иларионов и един наряд, който Учителя им изпраща за празника на пролетното равноденствие.

На 1 ноември 1919 г. Братството във В. Търново закупува следните имоти в с. Арбанаси, записани на името на Константин Иларионов – запасен майор:

Нотариален акт №357 за продажба на недвижим имот, дело №338, регистър №440; къща в Арбанаси, махала „Св. Архангел“ с дворно място 600 кв.м., при съседи Драган Попов, Добри Стоянов, баба Маруца и улица.

Нотариален акт №358 за продажба на недвижим имот, дело №336, регистър №441 от 01.11.1919 г.; нива, състояща се от 2 декара, нахождаща се в Арбанашкото землище, местността „Шамана“, при съседи Таско Вълчев, Иван Рибулов, Марина Футкова и Димитър Василев.

Тези имоти са продадени на 08.11.1931 г. от пряката наследница на Константин Иларионов – Елена Иларионова и сумата от 101 000 лева е предадена в касата на Бялото Братство. Как Драган Попов е процедирал с другата братска къща нямаме сведения.

Политически събития. На 27 ноември 1919 г. в Ньой министър-председателят Александър Стамболийски подписва унизителния мирен договор, според който се определят новите граници на страната. Южна Добруджа отново се предава на Румъния; Струмишко, Цариградско и Босилеградско се предават към Югославия; Смолянско преминава към Гърция; Беломорска Тракия – към Обединените сили. Общо от страната се откъсват 11 хиляди кв.км. територия, населена изключително с българи. Освен това се налагат репарации на стойност два милиарда и двеста и петдесет милиона златни франка с 50% лихва. Установява се практически чужд финансов контрол. Паричните репарации се допълват с определени количества въглища и добитък, които България трябва да предаде на съседните държави. Българската армия се ограничава до 20 000 души. Репарационните задължения надхвърлят 1/4 от цялото национално богатство, което обрича България на икономическа стагнация.

Трите либерални партии се отъждествяват с катастрофата след Първата световна война, поради което на преден план излизат партиите, които не са обвързани с националните катастрофи – БЗНС и БКП. Благодарение на своята антивоенна политика те рязко повишават политическия си кредит. Александър Стамболийски съставя коалиционно правителство. След войната се засилват всички леви движения в България – комунисти, анархисти, земеделци. В част от селата около окръжния град Търново (Русаля, Килифарево, Стражица и др.) властта вземат комунистите.

След войната в България, както и по света, се засилват окултните движения: теософи, толстоисти, розенкройцери и др.

БИОГРАФИЧНИ СПРАВКИ

КОНСТАНТИН ПЕТРОВ БОРИСОВ

Константин Петров Борисов е роден в гр. Велико Търново на 2 октомври 1894 г. Семейната им къща била на ул. „Стефан Стамболов“ (сега там е празна площадка, от която се вижда река Янтра). Баща му Петър бил българин от Болград, дошъл с руските войници по време на Освободителната руско-турска война. Коренът му е от Стара Загора. Майка му Райна Николова Железарова е от стария търновски род Хаджи Николй. Баща ѝ Никола Железаров имал леярна, правел кепенци.

Синът на К. Борисов, Тодор Борисов, си спомня:

„Баща ми беше среден на ръст, широкоплещест, рус, със сини очи. Завършил е военно училище в София. Бил е най-добрият стрелец и е служил в пионерни части. Рано се уволнява и завършва Горското училище. Бил е учител в Белоградчик. Премества се в Севлиево и става счетоводител в горското стопанство. Оженва се за Дарина Поптодорова. За военни заслуги е награден като о.з. подпоручик с „Военен орден за храброст“ през 1946 г.

По характер беше енергичен, праволинеен и смел. Беше свободолюбив и обичаше много правдата. Имаше силна мисъл и с нея можеше да накара хората да правят това, което той пожелае, но никога не злоупотребяваше с тези си способности. Беше добър математик и кабалист, владееше френски. Беше избухлив, много силен физически и никой не смееше да го закача. Сънищата му се сбъдваха, имаше ясновидски медитативни способности.

Той ми е разказвал за първата си среща с Учителя в Търново през 1919 г. След Първата световна война като офицер бил спечелил пари и искал да купи на майка си лозе. Излязъл рано сутрин из лозята да избира място. Изведнъж почувствал в гърба си силен удар — нещо като футболна топка го ударило в гърба. Обърнал се и на стотина метра зад баира видял само главата на Учителя*. Познал го, защото преди това му го показали в Търново. Веднага отишъл при него, казал му, че иска да му стане ученик, че ще се отдаде на християнството и няма да се жени. Учителя се засмял и му показал на небето три облачета: „Това са три души, с които си свързан и те чакат“. Мама, сестра ми и аз.

Тук искам да разкажа един интересен случай из живота на баща ми във връзка с неговите способности.

В края на Първата световна война баща ми бил в София. Изпратили го да се бие срещу въстаналите български войници при Владая, но той дезертирал и се качил на влака за Търново. Търсили го по телефона, арестували го на една гара, опънали палатка и сложили войник да го пази. Баща ми бил много гладен и внушил мислено на войника да остави пушката си и да отиде да му купи хляб. А войникът много добре знаел, че пази офицер.

Друг случай: с баща ми бяхме в София на Изгрева. Отидохме да пренощуваме в братските стаи. Там беше и брат Пампоров. Той беше обещал да се ожени за едно момиче в Севлиево, а после го zostави. Баща ми каза: „Гледай сега какво ще стане с Пампоров“. Концентрира си мисълта и след няколко минути Пампоров избяга през прозореца с багажа си и не се върна повече.

* Учителя бил на вилата (бел. състав.)

Баща ми е споделял с Учителя много неща из Кабалата и живота. Брат Георги Радев е искал баща ми да напише книга за тайните на Кабалата, но после разбират, че хората не са дорасли за това, че тези тайни са страшно оръжие за „деца“.

Сестрата на баща ми, Тодорка, беше жена на Обов — министър на земеделието в кабинета на Стамболийски.“

Брат Константин Борисов до края на живота си остава ученик на Учителя.

РАЙНА КАЛПАКЧИЕВА

Родена съм в гр. В. Търново на 13.06.1907 г. Баща ми — Райко Калпакчиев — е от стар търновски род. Оженва се по любов за Тодорка Хаджиниколова.

Ние бяхме три момичета и едно момче: Райна, Петър, Недялка и Мария. Баща ми имаше плетачна фабрика за трикотажа в Бургас. Там се запознал с Кръстников (спиритист) и станал негов последовател. По-късно, обаче, се запозна с идеите на Петър Дънов.

След раждането на четвъртото дете (брат ми) родителите ми започнаха да не се разбират, ала Учителя посъветвал баща ми да не се развежда. Мама не споделяше идеите на татко. Спомням си, че Елена Иларионова, Венета Дивитакова и Стефанка Симеонова идваха да ѝ говорят, но тя не отстъпваше. По време на войната се разболя от холера. Две години беше тежко болна и ни казваше: „Аз сама съм си виновна.“ Почина през 1916 г., на 28 години. Нас ни отгледа баба Райда, тъй като баща ни няколко години беше на фронта.

СПОМЕНИ НА ЖЕЛЪО ТОНЕВ НИКОЛОВ ОТ БУРГАС

Братовчед ми, Рашо Ленев, от с. Кирилово (Старозагорско) беше много беден селянин. Запознава се със Словото на Учителя още когато Той обикаля България и изнася сказки. И въпреки че е бил необразован човек, с четвърто отделение, четял беседите, имал силна вяра и воля и всецяло бил отдаден да проучи и да знае всичко за делото на Новото Учение.

През 1919 г. имал силно желание да отиде на събора в Търново. Но брат Ковачев, ръководител в Стара Загора, не му дал покана. Братовчед ми знаел, че съборът се охранява и не може да влезе. Освен това, нямал и пари за влака. Той си казал: „Аз трябва да преодолеем всичко, но да присъствам на събора.“ Взел в дисагите си един самун хляб и както си ходел на село с дебелите селски дрехи, пешком и бос минава Балкана и след няколко дни се озовава пред вратите на вилата. Гледа, че има поставени постове, които не го пускат без покана. Той ги разпитва и разбира, че Учителя спи в Иларионов и сутрин рано идва по горния път над вилата с братята и сестрите от града. Тогава постила сетрето си под едно дърво срещу входа и там преспива. Сутринта рано е на крак и като вижда, че пристига голяма група от града, бързо ги посреща. Отдалеч разпознава Учителя и Му казва: „Учителю, много искам да присъствам на събора, но брат Ковачев не ми даде пропуск. Учителя му отговаря: „Като си дошъл на събора, имаш покана, върви с нас.“

На вратата началникът на охраната, капитан Петко Христов от Шумен, посреща Учителя и казва: „Учителю, тази нощ в лагера нямаше произшествия.“ Като влизат и се отдалечават от вратата, Учителя се обръща към брат Рашо и му казва: „Ето, че влязохме

и без покана. Който има силна вяра и воля, и без покана може да влезе на събора, те са му гарантите.“ Брат Рашо изкарал до края събора и си отишъл възроден.

Когато на една екскурзия го ухапва пепелянка по босия крак и съобщават на Учителя за това, Той се усмихнал и казал: „Брат Рашо има силна вяра, нищо няма да му стане.“

И трети случай за силната му вяра: брат Рашо, още като ерген, свирил на хорото с гайда. И като виждал, че в Братството има много цигулари, започнал да учи цигулка. Ръцете му, обаче, били груби, пръстите дебели. Но долу-горе научил мелодията и все си носел цигулката. Веднъж Учителя поканил някои от видните цигулари да изсвирят нещо, но всички се спотаявали. Тогава брат Рашо излязъл с цигулката си и изсвирил, което могъл. След него един след друг излезли добрите цигулари. Като свършил концерта, Учителя ги поздравил и казал: „Всички хубаво свирехте, но благословението взе брат Рашо, понеже пръв излезе. Има смелост и силна вяра.“ Братовчед ми живееше естествен живот, без надценяване и подценяване. Имаше съпруга и трима сина, които също бяха в Братството.

СПОМЕНИ НА БРАТ ГАЛИЛЕЙ ВЕЛИЧКОВ

(от „Изгревът“ на Бялото Братство“, том 1, София, 1993, стр. 81, 82)

Този случай е някъде от 1919 година и се развива в Търново. Учителя е на гости на приятелите в града. Там всички бяха начетени, просветени и ученолюбиви хора. Там нямаше прости и невежи. По онова време те бяха цветът на интелигенцията в Търново. Всички бяха чели много окултни книги от чужди автори, преведени на български. Така един ден преди сбирката, на която трябва да присъства и Учителя, те се събират и говорят кой може да бъде господин Дънов. Говорят и изнасят различни мнения — че Петър Дънов е един учен човек, който е чел малко повече книги от тях, защото е учил в чужбина и е чел тези книги в оригинал, а пък те ги четат сега на български. Накрая един заключава така: „Той е един от нас, само че повече е чел и е по-образован от нас.“

След малко Учителя влиза, усмива се и казва: „Какво говорихте за Мене? Говорихте, че съм един от вас и като вас, и малко по-учен от вас. А сега внимавайте, ще ви покажа нещо — че не съм като вас и не съм от вас.“ Учителя отива до вратата, взема ключа, заключва я и го поднася на домакина на къщата, казвайки: „Дръж здраво ключа в ръцете си. А сега оставете отворени очите си и наблюдавайте какво ще стане.“ Всички втренчено гледат Учителя. Изведнъж Той изчезва пред очите им, изчезва и Го няма пред тях в стаята, където са седнали и наблюдават втренчено. След малко се чува гласът Му отвъд заключената врата: „Този, който държи ключа в ръцете си, да дойде и да отключи вратата.“ Братът отключва и Учителя влиза спокойно през вратата. После дава ключа на стопанката на къщата и нарежда тя да заключи и да държи ключа в ръцете си. Само след секунди Учителя изчезва от погледа им и отново се чува Неговият глас зад заключената врата — поисква отново, за втори път да се отключи вратата. За втори път Учителя преминава през отключената вече врата. За трети път подава ключа на онзи, който е смятал, че Петър Дънов е малко по-учен от него, и му нарежда да заключи вратата. Той я заключва и отново, за трети път се чува гласът Му отвъд заключената врата и отново нарежда да се отключи вратата, за трети път. За трети път Учителя влиза през отворената врата, застава пред тях и строго им казва: „Ето, видяхте ли, че Аз приличам на вас, но не съм като вас и не съм от вас. Аз съм приел днес образа на Бога, защото Бог лично съизволи да слезе между човеците и да вземе образ като человеческо подобие на Себе Си. Днес Бог съизволи да слезе между човеците, Бог е пред вас и единственото, което иска от вас, е да не огорчавате Духа с вашите съмнения и с вашите изкушения. Справите ли се с тях, вие ще имате благословението на Бога Живаго, Който е в Мене, Който е над Мене и Който е Все и Вся.“ След това Учителя отваря Библията на една произволна страница и стопанинът на къщата започва да чете онзи стих, в който се казва, че Духът на Господа е връз Него и че това Писание се е изпълнило пред техните очи и уши.

Този случай го разказваха присъстващите в онзи паметен ден, които бяха вече възрастни и побелели братя и сестри. Аз слушах, вярвах в това, но реших да отида и да питам лично Учителя за тази история.

СПОМЕНИ НА ЕЛЕНА ИЛАРИОНОВА

На събора донесоха от Русе много голям шаран. Половината занесоха на колибата да се сготви, а другата половина остана у нас. Пригответи се хубав обяд. Един от братята се разсърди нещо по време на обяда и развали разположението на всичките. Тогава Учителя каза: „Никой да не яде от рибата! Раздайте я на руските емигранти.“ Втората половина аз опекох в къщи и дадох обяд на братята, които работеха у дома. Учителя не яде от нея. Като я разпределиха, казаха, че за мен не е останала, а Той рече: „На нея не ѝ трябва риба. Другата, колкото е останала, раздайте на бедните, но не на братя и сестри.“ Досвидя ми за хубавата риба и един от братята ми каза: „Остави ми едно парченце.“ Аз отделих и го скрих в долапа.

Дойдоха от Русе братя Маркови. Учителя разговаряше с тях, а другите братя пишеха беседи в кухнята. Като мислеха, че Учителя е зает, те поискаха да ядат риба. В тоя момент Учителя влезе да им иска нещо и те скриха рибата. Като си излезе, пак почнаха да ядат, а котката се изправи на един стол и ги гледаше. Учителя пак дойде и им каза: „И котката иска малко риба!“ И си излезе. Засраших се, че не го послушах да раздам всичката риба.*

СПОМЕНИ НА РАЙНА КАЛПАКЧИЕВА ОТ ТЪРНОВО

Като се върна от фронта, тате ни заведе у първите си братовчеди, братя Малиеви. Там ни изкъпаха и ни облякоха с нови дрехи. Тате ни прибра при себе си. Учителя му даде 98 лв., за да започне търговия с плодове.

През 1919 г. за първи път видях Учителя и попитах баща си:

- Какво иска г-н Дънов от учениците си?
- Той нищо не иска, но е вегетарианец — не яде месо и риба.
- Тогава и аз няма да ям месо и риба — казах аз.

Брат ми, като ме чу, и той каза:

- Како, и аз няма да ям!

След две години Недялка и Мариола също решиха да станат вегетарианки. Роднините на татко много ни се караха и казваха, че той ще ни умори, но ние не ги слушахме.

Учителя често идваше в Търново и мене ме пращаха да го вода по къщите. Всеки ден аз ходех у Елена Иларионова да го посрещам. Той ми даваше бастуна си, който ми се виждаше много тежък. Веднъж ме помилва по главата, а аз подскочих от радост, че ме е помилвал, и му целунах ръката.

По време на съборите Учителя държеше беседите си под едно дърво в източната страна на двора. Винаги вземахме под наем и съседните две вили — на Бостанджиеви, където беше кухнята и столовата, и на старческия дом, където се помещаваше складът. Пред вилата на Бостанджиеви имаше наредени големи стомни с вода, които се пълнеха от свободните братя.

Живеехме под наем у Тиреви, на Марино поле. През 1919 г. заедно с баба Мариола отидохме да живеем на колибата, на долния етаж. Баща ми ходеше на работа в магазина, а баба ходеше за вода, переше, готвеше, изобщо — гледаше ни. Магазинът на баща ни беше между Пелтекови и хотел „Янтра“. Там се продаваха не само плодове, но и грънци, та даже и семки.

СПОМЕНИ НА НАДЕЖДА ИЛАРИОНОВА

Семейство Дивитакови живееха на главната улица бул. „Стефан Стамболов“ под старата поща. Бяха едни от най-богатите търновци, имаха големи дюкяни. Къщата им

* След тази случка в Бялото Братство риба не се яде (бел. състав.)

беше „близнак“ — направена за двамата братя. Венета и Иван Дивитакови живееха на втория етаж. Венета беше една от най-представителните жени в града. Тъй като нямала деца, тя решила да вземе едно от децата на малкия си брат.

Един ден слугинята приготвила вряла вода за пране в една харания и я сложила долу до стълбището. В това време детето се търкулнало по стълбите от втория етаж и паднало в харанията, вследствие на което умряло. Венета получила психично разстройство. Мъжът ѝ я завел на бани в Бавария (Германия), но не почувствала никакъв ефект. Върнали се тук и по препоръка на А. Бойнов я завели при Учителя. Той я излекувал.

Венета беше сестра на ген. Константин Соларов. Неговите дъщери, живеещи в София на ул. „Шипка“ 6, прибраха на стари години Дивитакови през 1931 г., след което продадоха къщата в Търново и подариха лозето си, граничещо с братската вила, на Братството.

СПОМЕНИ НА ИЛИЯ УЗУНОВ

Роден съм на 5.11.1905 г. в Беляковец на 3 километра от Търново.

Бях ученик в последния клас на прогимназията. Минавах край читалище „Надежда“. Видях, че влизат много хора и разбрах, че нещо вътре ще се говори. Влязох и слушах човек, за който не знаех кой е, но когато беседата свърши, си помислих, че той не е от обикновените хора. Лицето му беше необикновено озарено. Имаше права и красива стойка. Като го погледнеш, чувстваш необикновено обаяние. Като гледах хората в залата — ентусиазирани, радостни — и като ги видях как напускат салона, разбрах, че тези хора не са търновци.

За човека научих по следния начин: попадна ми една брошурка, която започнах да чета. Като четях си спомних, че съм чувал някъде тези неща. В края на брошурата прочетох, че това е беседа, държана от Учителя Петър Дънов в читалище „Надежда“ на 19 юли 1919 год.

Когато завърших машинния техникум във Варна през 1925 год., през септември един брат ме заведе в Търново при Учителя. Там намерих стотина души около него.

ПИСМА ДО СЕМЕЙСТВО ИЛАРИОНОВИ

София, 23.03.1919 г.

Любезна Е. Иларионова,

Получих Вашето писмо. Добре сте сторили с Вашето излизане. Смелост, ще бъде Волята Божия на земята. Мисленето на хората ще остане за тяхна сметка. Няма по-възвишено и благородно на земята от Добрия Живот, живот изживян и употребен за Господа на Любовта.

Стихът, върху който говорих на 9 (22) бе: „Царството Божие с Любов се взема, с обич се гържи и с Дух се крепи.“ Така се пояснява неразбратият смисъл: „Царството Божие на Сила се взема.“ И непросветените от Духа се стараят да го завладеят със сила като някоя вещ и да му станат господари. Размишлявайте върху думите. Когато излезе тази беседа, тогава ще се осведомите на по-обширно.

Работете по начина, с който Духът ви подбужда. Нека всичко да става с Любов, с обич и с Дух; само там е Бог. Бъдещето е на тия, които така се подвизават и работят. До сега верующите са вървели по пътя на мъченията, по пътя на труда. Остава още пътят на работата. Аз ги турям така: има, които вярват в Бога и не живеят по Бога; други, които

не вярват в Бога и не живеят по Бога; трети, които вярват в Бога и живеят по Бога; четвърти, които не вярват в Бога и живеят по Бога. Бъдещето е на тия последните – от три и четири.

Господ наш ще [ви] благослови. Може да идете навсякъде, дето ви се угаде случай.

Ваш Верен: Подпис

* * *

София, 11.10.1919 г.

Любезни Костагин Иларионов,

Получих твоята карта, а така също и писмо от Еленка. Тя пише от Казанлък. Всичко ще върви по определения път.

Писа ми тъй също Р. Калпакчиев, а така също и Райна – за температурата на баща си. Те са подложени на един временен изпит. Кажу им – ще мине всичко. Да имат жива вяра, да пазят гуета. Да пият на глътки вряла вода. За ядене може житен сок, супа от целина, моркови, картофи, зеле, магданоз, домати, сварени наедно и прецедени, с малко препечен хляб. Печени или варени картофи. По малко мед сутрин на гладно сърце. Дълбоко дишане. Молитва усърдна, вяра крепка, надежда постоянна, мир и спокойствие. Добър е Господ. Аз ще се постарая да им помогна, само да пазят връзката. Може да вземат и други храни, стига само да им са приятни на стомаха.

Върху тяхното състояние пишете ми. Надявам се да сте добре. Ний готвим беседите.

Моят поздрав на всички.

Ваш: Подпис (Дънов)

* * *

София, 23.10.1919 г.

Любезни К. Иларионов,

Получих писмото ви. Анастас да почака. Ний ще уредим моя въпрос по най-добрия начин. Има други въпроси, които първо трябва да се разрешат и после ще дойде моя. Вий пригответе мястото тъй, както бяхме говорили. Другото място може и под наем да го вземем с някои условия, без да се обвързваме. Наемът не е твърде висок. Може ли сега да се пристъпи към работа?

Еленка на pewno се е вече завърнала. Тя добре стори. Аз получих нейното писмо от Казанлък. Скоро ще излезе „Мировата любов“ и „Козмическата обич“. Колко екземпляра да ви изпратим?

Поздрав на всички приятели и на Еленка.

Ваш Верен: Подпис (Дънов)

* * *

София, 27.10.1919 г.

Любезна Еленке,

Получих вашето писмо. Вий добре сторихте. Сега от Словото – към делото. Прилагане на всички Слова Божии в моя земен живот. Пъла

връзка с Небето. Съвършено прилагане на Закона на Любовта. Бог да благослови Своего дело. И Той е започнал отгору нагоре. Ще приравни и верующи, и неверующи. Понеже и едните, и другите еднакво постъпват в живота. В теория – много различия, но всъщност – малко.

Наскоро ще излязат и двете беседи. Поздрав на всички.

Ваш Верен: Погнус (П.К.Дънов)

* * *

София, 7.03.1919 г.

Любезна Е. Иларионова,

Редът за 9 и 10 март (22 и 23 март) 1919 г. е следният:

Ставане в 5 ч. Започване в 5 и 40 минути.

1. Добрата молитва. Малка пауза.
2. Четене от Лука, 2.гл., от 8 ст. до 14 ст.; размишление върху думите ангелски.
3. Четене от Матей, 4.гл., от 11 ст. до 12 ст.; размишление, след изпит ангелите помагат.
4. Четене от Деяния, 4.гл., от 24 ст. до 31 ст.; размишление, призоваване Господа на помощ.
5. Четене от Деяния, 8.гл., от 26 ст. до 40 ст.; размишление, да слушаме кога ангелът говори.
6. Четене от Деяния, 9.гл., от 3 ст. до 7 ст.; размишление, да спираме лошите си намерения.
7. Четене от Деяния, 10.гл., от 3 ст. до 6 ст.; размишление, да изпълняваме като горните.
8. Четене от Деяния, 10.гл., от 34 ст. до 43 ст.; размишление, да говорим, кога Господ ни учи.
9. Свободна молитва за гушата.
10. „Отче наш“. Заключение.

Да се изпълнява от по двама мъжа и по две жени отделно и гдето остане някой – и по трима.

Съберете се вечерта на 9-тият на братска вечеря.

Редът гайте на всички, които могат да го изпълнят доброволно и с вяра, не по буква, но по Дух. Бог е Бог на Любов вечна и постоянна. Господ на всичката пълнота ще издигне всичко в живот и истина. Светла вяра да пълни сърцата ни. Верни всякога, защото Господ се нарича Верен и истинен.

Погнус

СЪБОРНО СЛОВО 1919 г.

Актуални проблеми и задачи за работа от книгата „Беседи, обяснения и упътвания от Учителя“. (Беседите в читалище „Надежда“ са публикувани в брошурата „Мировата Любов. Козмичната обич“, 1919 г.)

За събитията и общественият живот

Най-голямото зло в света е голямата алчност на хората. Всички държави днес искат колонии, колонии, всеки народ иска да зароби другите и да живее на техен гръб. Алчността на човечеството доведе днешната война, от нея произлязоха всичките други лоши икономически условия за нещастieto на хората. (28 стр.)

Важно е сега моралното падане и повдигане на човека. Онези, които паднат морално, ще останат за хиляди години назад. Всичко, което става сега, става по Божията воля. Болшевиците вършат онова, което е предсказано — ни повече, ни по-малко. (112 стр.)

Онези велики народи, които сега разрешават важни въпроси, ако не се подчинят на Божията воля, ще станат по-малки от българския народ — ще бъдат наказани. (111 стр.)

Законите на Бялото Братство са безпощадни. Престъпиш ли един, последствията са много жестоки. В света тези закони действуват и отнемат всичко спечелено незаконно. Когато хората се решат да изпълняват тези закони, техните работи веднага се изменят към добро. Когато българите напуснаха Солунския фронт и казаха: „Не искаме да се бием“, Господ веднага изля благословението си — настана голямо плодородие; когато пък, докато се биеха още, нямаше такова. Във Франция, в Англия сега има голяма суша; понеже законите, за които ви говорих, не одобряват техните действия. Щом воювате, плодородие няма да имате. Сила ще имате, контрибуции ще налагате, но хляб няма да имате. (60 стр.)

В света съществува само едно право — Божественото, а не човешкото. Само с това право ще обърнем света, ще го тикнем в посоката, в която трябва да върви. Няма никаква сила в света, която може да се противопостави на този Божествен път, на тази Божествена правда. Цялото пространство, цялото небе и всичката земя са заобиколени с хиляди и милиарди същества, които идат със своите оръжия, да направят всичко на пух и прах. Това е предвидено. От това, което виждате сега в света, няма да остане нито помен, даже и архивите ще изчезнат. В бъдеще ще останат само картини от сегашното. От стария свят няма да остане нищо в новия, сиреч, нищо старо няма да влезе в новия свят. Като слушате това, вие ще се изплашите. (115 стр.)

Ако българският народ ви приеме като добре дошли у него, всичко ще му върви на добре, но, ако не ви приеме, на зле ще му върви; ако той приеме Учението, което му носите, Господ ще го благослови; ако не го приеме, ще бъде наказан. Ако ви приеме, няма да плаща контрибуция, но, ако не ви приеме, контрибуция ще плаща. (112 стр.)

Много политикани сега забавляват българския народ с това, което не му трябва в дадения момент. Разберете, че всеки народ има предопределена мисия, която, ако не извърши както трябва, той е загубен — нищо не може да го спаси. Всеки индивид също има своя определена мисия. Ще ми възразите: „Ние да си вземем Македония, Тракия, Добруджа, нищо не ни трябва друго.“ Не, хора, хора са необходими, за да управляват както трябва тази страна! Като ви говоря това, не казвам, че всички трябва да се втурнете към дадена партия. (36 стр., „Козмичната обич“)

Велик закон се налага сега на цялото човечество — велико съзнание се пробужда в света, нещо, което никога не е ставало. То е кипещът на всички човешки души, които искат свобода. И тази свобода се търси не от единици, а от цялото човечество — от всеки дом, от всеки индивид, от всяка култура и религия. Туй е Божествен кипещ, който повдига цялото човечество. И религиозните хора не само не трябва да спъват неговото течение, но ще трябва да му дадат път, защото иначе ще ги прегазят. Туй течение носи такива блага, каквито светът досега не е виждал, но и такива страдания за ония, които ще му се противопоставят, каквито те не са виждали. Земята ще се разтърси така, щото хората ще познаят, че в света има нещо друго, което те досега не са усещали. И Природата има край на търпение. (24 стр., „Мировата Любов“)

Бих желал всички да ви поздравя с тази Нова култура като нейни членове, да ѝ служите с радост — да бъдете носители и работници на Космичната обич. Само така един народ ще може добре да завърши своята мисия; само така България ще може да се повдигне като народ и държава. Бъдете уверени, че ако възприемете Космичната обич, всичко ще се разреши във ваша полза. С България няма да стане нищо лошо, промените ще станат без катастрофи и катаклизми. Новото ще дойде, ще има преливане на енергия от нечистото гърне в друго, чисто, и ние като хора на Новата култура ще заживеем без омраза, без злоба. Обичта и Любовта нека бъдат двете пътеводни звезди, които да направляват нашия живот на земята. (47 стр., „Козмичната обич“)

Вие трябва да се научите да сменяте енергиите във вас. Изучаването на тези два метода е необходимо за всички, които искат да правят опити. Например, вие искате да превърнете лошите течения, които идат сега в България, в добри, сиреч да измените направлението на енергията, да ѝ дадете нова насока, да я отклоните от ляво към дясно; никога не можете да измените тази енергия от ляво към дясно, ако сами не вървите от ляво към дясно. Това е един алхимически закон, който трябва да проучите. Като онзи ученик вие ще кажете: „Велика тайна, да може да превръщаме енергиите“; но, като дойде една енергия в един народ, вие ще трябва да знаете и как да я отклонявате, защото на енергия, която служи за добро, като извърши тя своята служба, трябва да ѝ се даде нова насока — правия път; не направите ли това, тя ще влезе в услуга на злото. (44-45 стр.)

Някои мислят, че всички са религиозни; не са всички между вас еднакво религиозни; ако всички бяхте такива, щяхте в един момент, само като духнете, да оправите България. (73 стр.)

Говоря ви за индивидуалния, обществен и духовния живот на човека, не и за политическия, защото той е външна дреха и защото, като разберете трите първи вида живот, вие ще разберете и политическия. (112 стр.)

Отговори на въпроси

— *Какви трябва да бъдат нашите отношения към сега съществуващите политически течения и трябва ли да ги поддържаме?*

— Всяко политическо течение, което дава в резултат 75% повдигане на обществото и народа, трябва да се поддържа, защото е Божествено. Тъй че, всичките леви течения и в обществен, и в политическия, и в културния, и в духовния живот работят в съгласие с Божествения план. Всички сегашни леви течения работят в съгласие с този план, а десните — против него. Ако един социалист проповядва ляво течение с цел да забогатее, той е десен; той има само надписа на лявото течение, а прилага методите на дясното. Преди всичко, всеки човек, от каквото и да е течение, който схваща идеално живота, работи винаги в съгласие с Божествения план. Сегашните леви течения трябва да се стремят да подобрят положението на страдащото човечество, сиреч неговото морално състояние. Не да подобрят жилищата, защото, щом се подобри моралното състояние на хората, въпросът за жилищата ще се разреши сам по себе си. Всички проповедници и свещеници казват: „Като отидете на онзи свят, тогава ще ви бъде добре“. Кой е онзи свят? Той е левият свят; сега е в ума ни, а един ден ще се проектира, реализира на физическото поле в друга форма.

— *Какви отношения трябва да имаме към политическите партии — трябва ли да взимаме участие в тях, да бъдем техни членове или не трябва?*

— Не може да бъдете членове на никакви партии. Мъжът, който е свързан с една възвишена жена, няма право да се свързва с друга жена. Той може да има общение с тази жена, колкото да се разговаря с нея, да ѝ услужва, да ѝ помага, да ѝ прави добрини, но да има връзки с нея няма право.

— *Без да имаме връзки с някоя партия, може ли да гласуваме?*

— Това е услуга, може да гласувате.

— *Нали трябва да имаме гледище, кои партии съдействуват на Божествения план за въдворяване по-скоро на Божествен ред на нещата?*

— Засега и двете течения, и лявото, и дясното, действуват в съгласие с Божествения план, но те не могат да съградят света — ние ще го съградим: десните държат главата, левите — краката, а ние ще извършим операцията...

— *Може ли човек, духовно развит, да се нагърби да управлява един народ?*

— Човек духовно развит, у когото има Любов, може да управлява един народ.

— *С какви закони ще си служи? Трябва ли да премахне сегашните?*

— Разбира се, той ще премахне сегашните и, ако е умен, ще може да управлява. Но този човек всякога ще бъде един колективен човек, сиреч ще

представлява не единица, а цяло общество от хора, високо просветени. Един от тях ще изпъкне като водител, а останалите ще му бъдат помощници.

— *Това управление монархическо ли ще бъде? Теократическо ли?*

— Да не ви спъва тази мисъл. Пак ще си послужи с пример. Представете си голямо колело, което има, да кажем, 5000 зъбци, скачено с друго зъбчесто колело така, че зъбците на едното влизат в междините на другото колело и се докарват взаимно в движение; единият зъбец е достатъчен, за да подкара цялото колело; всички останали зъбци му помагат, но и всеки зъбец отделно управлява. Такъв е законът и при хората. Един цар управлява, например, 20 години, умира, после вместо него дохожда син му, който е един от зъбците на колелото. А онзи, който ще оправи света, е внук от колелетата и трябва да бъде внук от света. Вие не можете да извадите един човек, който е потънал в тинята, ако не сте извън тинята. Ако отидете при него, и той, и вие ще потънете. Каква е тогава ползата за него, че сте влезли да го спасявате? Нямате опорна точка. Вие трябва да сте извън условията, при които той живее.

— *В една беседа бяхте казали: „Ако ми дадете едно село, ще сложа такива образцови закони, които ще оправят хората“; как може да се приложи това?*

— Намерете село.

— *Ние го намерихме — България.*

— *Мъчно го дават (обаждат се друг).*

— Когато го дадат.

— *Да го вземем насила!*

— Законите, по които се ръководим, не позволяват насилие. Може да учите хората, но никога не бива да си позволявате насилие над тях. (88-93 стр.)

За учениците

Сега искам от вас да си установите един вътрешен, духовен ред на нещата. И да няма бързане — стремеж за надпреварване. Спрете се и всеки да си намери мястото. Не мислете, че, като изпъкнете на първо място, когато правите молитвените си събрания, вие сте действително пръв; не мислете, че и ако сте на опашката, сте последен: някой път може да бъдете на главата, а някой път на опашката — безразлично е. То е само на земята — временно отношение. Човек, който не може да бъде на главата и на опашката, не е разбрал живота, защото и главата, и опашката са ваши. Да бъдете най-напред, значи да разбирате главата си, да бъдете най-назад значи да разбирате опашката си. Но, като съедините опашката с главата си, образувате кръг, който няма нито опашка, нито глава — образува се една слънчева система. Забелязвам, че като отивате горе в зданието на молитва, някои мислят, че като са първи по ред, са първи и пред Бога. Не е така: все трябва да има първи, последни и по средата. Всички не могат да бъдат първи, не могат да бъдат последни, не могат да бъдат и в центъра. Ще бъде пръв всеки, който изпълнява волята Божия. (29-30 стр.)

Всеки от нас си е съсредоточил мисълта в това как да се осигури, а с другите да става каквото ще. И вие проявявате такъв интерес: едни от вас тичат, гледат да бъдат тук първи и някой път затова помежду ви има ританица. То е все същото положение, каквото е в света. Някой може да бъде при мене първи, а последен по схващане на идеите, а друг да бъде последен, на опашката, а по схващане на идеите пръв. Аз бих предпочел да имам наоколо си повече опашки, отколкото глави. (64 стр.)

Друга опасност, която се среща в окултните школи е следната: между учениците се заражда състезание. Хубаво нещо е състезанието — човек се учи да расте. Всяка школа има желание да даде свобода на ученика. Но в това стремление да освободим себе си ние ограничаваме другите. Да допуснем, че съм попаднал в един кладенец между десет души, успея да се кача на главите им и да изляза от кладенеца. Ако, след като изляза, не им помогна от своя страна, къде е тук моята култура, къде е моето развитие? (50 стр.)

Следя как някои от вас, когато постъпят в това Братство, идват много жарки, бързо заучават някои неща и казват: „Е, разбрахме вече всичко.“ Не, вие едва сте научили да сричате. А други казват: „Толкова години следваме, цели десет години учим тази наука“. Отговарям: Хиляди години сте разрушавали. Имали сте търпение да вървите в една посока, а сега в десет години искате много бърже да измените всичко, като с магически замах. Не зависи от мен да ускоря работата: аз мога да ви посоча методи за по-бързото ви еволюиране, но има други сили, които контролират действията ви без лицеприятие. Следователно, трябва да влезете в тази права посока за развитие. (50 стр.)

Искам да имате помежду си взаимно уважение, обич, и то не само между вас, но и когато сте между другите хора. В тази Школа дойде един господин, който беше много набожен, смирен, готов на всички жертви; първата година той носеше вода и всичко вършеше, и другите си казаха: „Какъв добър пример дава!“ Останалите ученици, които бяха постъпили по-отдавна в училището, се държаха като аристократи. Не се мина година, този новодошъл господин започна да се налага на другите, започна да заповядва. Изглежда, че всеки, който влезе в тази Школа, счита, че първата година може да работи, да се подчинява, а втората трябва да заповядва. Не, трябва да работим не само първата, но и втората, третата, през всичките години; отношенията ни винаги трябва да са едни и същи. Искам всичко, което вършите, да изтича от вашата добра воля. Не искам да се чува: „Направих това, онова“. Болно става, когато се чува такова нещо. Ако това, което вършите, служи за вашето развитие, вие трябва да го приемете на драго сърце. Следователно, вие всички сте абсолютно свободни в доброто и през първата, и през втората, и през останалите години. (52 стр.)

Някой от вас, като влязат в Школата, мислят, че всички тук са много добри хора, и си казват: „Ние имаме много добро мнение за този и този човек“. Както много други, тъй и той не е разбрал тази Школа. Ако ние приложим Питагоровата метода, първата година ще трябва да ви освиркаме, да ви подиграем, да ви изкажем всички недостатъци, та като минете през този изпит, втората година да

сте добри. Когато дойде някой нов, всички казват: „Да се пазим, да не го съблазним“. Добре, но, ако не първата, втората година може да го съблазним. Ако го съблазним, по-добре да го съблазним отначало, защото по-късно е вече опасно. Не искам да си служите с примки и да примамвате хората. Искам отношенията ви да са чисто Божествени, да възстановите между вас онези връзки, които са били още отначало, за да дадете ход на Божественото, което е във вас, да се развива; тъй че, ако се даде свобода на този дух, ще станете отлични ученици. Тогава ще ви олекне на душата, всички ще бъдете здрави, бодри, няма да има между вас неизлечими болести. Не казвам, че ще бъдете винаги здрави, винаги разположени, но всичко неприятно лесно ще минава. (52-53 стр.)

В групите, които ще образувате от по 10 или 12 души, трябва да вложите познаване и разбиране. Ще ви обясня защо ви казвам това и какъв е законът. Първото число означава онзи велик принцип на Бога, който създава, твори нещата. Когато запишат за пръв на групата, той стои като емблема на принципа, който създава. Второто число представя онзи принцип, който отдолу възраства, организира нещата. Третото число е закон на равновесие. Четвъртото — закон на справедливост. Ще разчитате на четвъртия, защото той е честен, не краде. Ако бях образувал организация по този Божествен закон, четвъртия бих направил касиер. Ако измените мястото на този, който има числото три, ще измените реда на нещата. Казах, три е число на равновесие; то е детето, смисълът на родителите, защото, щом се роди детето, то осмисля живота на родителите си — то е смисълът на живота. В такъв случай числото едно е бащата, две — майката, три — детето. Като разбирате числата 1, 2, 3 и 4, имате основните закони за разбиране на другите числа. Числото пет означава човек, който е вече индивидуализиран — неговите пет пръста. Числото шест означава човек в своето развитие; земята сега минава през числото шест; зелената красна е числото шест; също — размножаване, развитие. Числото седем е закон на почивка. Към това число спадат всички богати хора, защото те са завършили работата си и се задълбочават в себе си, за да се развият, култивират и да станат духовни. Числото осем е на Духа; то означава ония безконечни числа, които съществуват вътре във вселената. То е едно от най-строгите числа. Числото девет е човекът, който ще обобщи всички неща, и затова него ще направите докладчик: той ще опише целия процес на числата от 1 до 8 и ще даде резюме как е вървяла цялата работа. Така вървят всички неща в своя ред. Вие се сърдите кой кое място да заеме, а трябва да знаете, че всеки ще заеме онова място, което му е определено. Не може двама в една група да бъдат числото едно или две, защото ще се яви борба. А в групировките не трябва да има дуализъм.

— *Ами значението на числото 10?*

— Числото 10 е връзката между първата и втората група. То показва, че тези десет души ще почнат пак по десет да се групират в друга група. Последният, десетият, от една група е връзка между нея и следващата група. Това число показва и връзка между човека и ангелите. (33-35 стр.)

— *Как да се наричаме?*

— Ученици на Бялото Братство: Всички религии са методи на Всемирното Бяло Братство. С тях то иска да сближи народите. Пратениците негови създават и ръководят религиите.

— *А философите и проповедниците на безбожието?*

— Те са членове на Черното братство. Две братства се борят кое от тях да завладее света — човечеството. Спиритизмът и теософията са методи на Бялото Братство; те подготвят пътя му.

— *А онези религиозни учения, които не са успели?*

— Те са опити — въведение. (104 стр.)

Това, което ви говоря не е нещо ново, вие го имате в себе си от векове. Някои казват: „Г-н Дънов проповядва ново учение.“ То е ново само за времето, през което се проповядва. Пътувам, например, с трен от София до Търново и предметите летят бързо пред моите очи. Едни от тях стават минали, други — настоящи, а трети — бъдещи. Нима тези предмети не съществуват едновременно? Ето защо миналото, бъдещето и настоящето съществуват едновременно и представят една реалност в света. (38 стр., „Козмичната обич“)

С други думи казано, хората трябва да се научат да обичат. Това учение носи Новата култура, която ще създаде и Новата раса, за която съвременното човечество даже няма представа. Хората, които ще дойдат, ще бъдат велики във всяко отношение: по Добродетели, по Справедливост, по Любов, по Мъдрост, по Истина. (35 стр., „Козмичната обич“)

За работата през годината

Годишите 1919 — 1920 са особени години. Всяка година, която прекарвате, е равна на сто други години; тъй че, ако прекарате тази година както трябва, ще отидете напред със сто години, а ако я изгубите, губите сто години и нещо повече, защото после няма да намерите тези условия, които намирате сега. Като се върнете дома, необходимо е да проявите любов и мъдрост във всяко отношение — ще работите чрез Мировата любов и Космичната обич. Като ги разберете и приложите, ще имате два ключа, с които ще може да отключвате всичко. (150 стр.)

От 9 (22) септември да се прилага законът за десетъка. В прилагането на този закон вие ще калите вашето сърце, ум, воля. Какви ще бъдат резултатите от прилагането на този закон, това ще видите след хиляди години. (111 стр.)

Вашата задача през годината ще бъде: да схващате Бога като Любов и Мъдрост и чрез тях да всаждаме във вашата душа всички други добродетели. (4 стр.)

Сега ще ви дам мотото: В изпълнение волята на Бога чрез Любовта е силата на човешката душа, защото Бог е Любов. (4 стр.)

— Ще ви дам като лозинка „Добрата молитва“ — да размишлявате върху дълбокия смисъл, който тя съдържа. Четете през деня по едно изречение от нея и принципите, които са легнали там, да се одухотворят във вас чрез закона на Любовта. (5 стр.)

Вие ще трябва да изучавате Писанието — Библията през цялата година и да се спирате най-много върху онези стихове, които говорят за висшата обич. (4 стр.)

— Ученици на Бялото Братство: Всички религии са методи на Всемирното Бяло Братство. С тях то иска да сближи народите. Пратениците негови създават и ръководят религиите.

— *А философите и проповедниците на безбожието?*

— Те са членове на Черното братство. Две братства се борят кое от тях да завладее света — човечеството. Спиритизмът и теософията са методи на Бялото Братство; те подготвят пътя му.

— *А онези религиозни учения, които не са успели?*

— Те са опити — въведение. (104 стр.)

Това, което ви говоря не е нещо ново, вие го имате в себе си от векове. Някои казват: „Г-н Дънов проповядва ново учение.“ То е ново само за времето, през което се проповядва. Пътувам, например, с трен от София до Търново и предметите летят бързо пред моите очи. Едни от тях стават минали, други — настоящи, а трети — бъдещи. Нима тези предмети не съществуват едновременно? Ето защо миналото, бъдещето и настоящето съществуват едновременно и представят една реалност в света. (38 стр., „Козмичната обич“)

С други думи казано, хората трябва да се научат да обичат. Това учение носи Новата култура, която ще създаде и Новата раса, за която съвременното човечество даже няма представа. Хората, които ще дойдат, ще бъдат велики във всяко отношение: по Добродетели, по Справедливост, по Любов, по Мъдрост, по Истина. (35 стр., „Козмичната обич“)

За работата през годината

Годините 1919 — 1920 са особени години. Всяка година, която прекарвате, е равна на сто други години; тъй че, ако прекарате тази година както трябва, ще отидете напред със сто години, а ако я изгубите, губите сто години и нещо повече, защото после няма да намерите тези условия, които намирате сега. Като се върнете дома, необходимо е да проявите любов и мъдрост във всяко отношение — ще работите чрез Мировата любов и Космичната обич. Като ги разберете и приложите, ще имате два ключа, с които ще може да отключвате всичко. (150 стр.)

От 9 (22) септември да се прилага законът за десетъка. В прилагането на този закон вие ще калите вашето сърце, ум, воля. Какви ще бъдат резултатите от прилагането на този закон, това ще видите след хиляди години. (111 стр.)

Вашата задача през годината ще бъде: да схващате Бога като Любов и Мъдрост и чрез тях да всаждате във вашата душа всички други добродетели. (4 стр.)

Сега ще ви дам мотото: В изпълнение волята на Бога чрез Любовта е силата на човешката душа, защото Бог е Любов. (4 стр.)

— Ще ви дам като лозинка „Добрата молитва“ — да размишлявате върху дълбокия смисъл, който тя съдържа. Четете през деня по едно изречение от нея и принципите, които са легнали там, да се одухотворят във вас чрез закона на Любовта. (5 стр.)

Вие ще трябва да изучавате Писанието — Библията през цялата година и да се спирате най-много върху онези стихове, които говорят за висшата обич. (4 стр.)

Метoгу зa прилoжeниe

I)...Ако у вас се роди някакво противоречие, то е спор, който става между интелигентните духове вътре във вас; свийте юмрука си и кажете: „Аз искам да бъда добродетелен“. (119 стр.)

...Стекат се условията в живота ви така, че като започнете някаква работа, не ви върви; започвате друга; ...стиснете юмрука си и кажете: „Аз искам да бъда справедлив“... Когато свиете юмрука си всички мъчнотии се побеждават и то много лесно. (120 стр.)

...Смущава ви някакъв въпрос, не можете да го разрешите; кажете в себе си: „Аз искам да бъда мъдър“. Мислете върху тази дума, свивайте юмрука си и повтаряйте я често. (121-122 стр.)

...Свийте юмрука си и кажете: „Господи, аз искам да любя“. (122 стр.)

...Направете тези опити, та идната година, като се срещнем, ще видя какъв е резултатът от това свиване на юмрука, дали сте го свивали по всички правила. Отварянето на ръката показва, че сме свършили работата, която ни е предстояла, а свиването, че вършим работа. (121 стр.)

...През тази година аз ще ви свържа с всички магнетични сили. Ако през годината изговаряте всички думи, които ви казвам, вие ще имате отлични резултати. Свържете ли се през другата година, вие и да искате да направите нещо, няма да успеете. (122 стр.)

II) Ще ви дам някои методи, които да прилагате, когато нямате успех в работата си или, по-право, за уякчаване на всичко казано досега. (122 стр.)

...За уякчаване на Добродетелта всеки от вас през тази година ще посади по 10 семки от сливи, 10 семки от ябълки, 10 семки от череши и 10 семки от круши; ще ги наторите добре и ще ги наглеждате. (122-123 стр.)

...За уякчаване на Справедливостта ще прилагате следния метод: през годината ще полеете вода на 40 плодни дървета... При поливане на дърветата ще свивате юмрука си и ще казвате: „Аз искам да бъда справедлив“. То значи: както аз поливам дръвчетата, така и Господ ще полива след мене. С това вие поставяте една солидна основа на вашия живот и искам да ви науча да служите първо на растенията, а после на хората, защото растенията ще ви оценят. Човек, който е готов да полива вода на няколко дръвчета, който е готов да изминава за тях по няколко километра път, той ще е готов и на много хора вода да поднесе. (123 стр.)

...Метод за уякчаване на Истината: през цялата година да намерите най-малко 40 същества, онеправдани в нещо или намиращи се в някое нещастие, и да ги успокоите в името на Истината. (124 стр.)

III) Метод на себеконтрол

...Ще си начертаете равностраничен триъгълник, голям най-много до 50 см., но не по-малък от 10 см. Вътре в него ще начертаете още два по-малки равностранични триъгълника. (126 стр.)

...На страните им ще напишете както е тук показано. (бел. ред. на страните на най-големия — чувства, мисли, действие; на средния — сърце, ум, воля; на малкия — душа, дух, тяло). (127 стр.)

...Триъгълника ще поставите нейде в стаята или ще го имате в бележник у себе си и всяка вечер преди лягане ще отбелязвате по страните му точици със съответни краски, като наблюдавате върху мислите, желанията и постъпките си, доколко сте запазили равновесие, къде сте се отклонили през деня, къде куцате, изобщо дали вървите в пътя на правилното развитие. (бел. ред. следва описание — кой цвят на точка на кое състояние отговаря и къде точно да се постави в триъгълниците). (128 стр.)

...През цялата година ще шарите триъгълниците и ще си давате отчет за всичко помислено, почувствано и сторено. (133 стр.)

IV) Наряди

...Наряди дадох на избраните два — един голям и друг малък: голяма воденица иска много вода, малка — малко. (148 стр.)

(бел. състав. Първият наряд включва четене от всички книги на Библията и записване на 10 стих от главите. Постните дни са по разположение с дадени теми за размисъл и определени беседи от „Сила и живот“, които да се четат тогава. Вторият наряд включва прочитане на Новия завет — четири пъти за една година; пости се четвъртият петък от месеца.)

Село Арбанаси — братска къща купена 1919 год. на името на К. Иларионов, продадена през 1931 год.

Тази година съборът в Търново започва на 19 август, Преображение, и продължава до 24 август. До 1920 г. на съборите присъствали само лично поканени от Учителя и от ръководителите на братствата в страната участници.

Както предната година, така и сега на първия ден на събора учениците организирано отиват в града за публичната беседа на Учителя. Тази година тя е само една: „Новото човечество“. Наемът на салона в читалище „Надежда“ отново е платен от А. Бойнов, от името на спиритическия клуб в града.

Пак на 19 август публична беседа изнася и един руски мисионер (вероятно М. Калнев, специално извикан от Русия от църковните власти; по това време в Търново няма владика), в която той напада новото учение. На беседата присъстват и някои ученици. Вероятно възникват проблеми и по места във взаимоотношенията им с поповете, защото на събора учениците задават въпроси и Учителя се спира на този проблем.

Мнозина от участниците в събора вече се считат за ученици на окултна Школа. Учителя им говори върху изискванията към окултния ученик и особено набляга на първото условие — абсолютна чистота и себеконтрол — тази беседа Той изнася първо пред група от 72 жени, а после и пред останалите. Във втора беседа на тази тема Той им представя седем картини — цветни чертежи (и една жива картина). Следващите години картините ще красят Горницата. Още през 1919 г. Учителя им обръща внимание, че в Горницата ще видят известни форми, но да не си правят кумир от тях.

Тази година се образува един нов клас, „Класът на добродетелите“, от 10 сестри, с които Учителя ще работи индивидуално, след като те дадат известни обети. Три от картините Той им обяснява подробно по смисъл и една от тях те после ще избродират със цветовете на спектъра с копринени конци на бял копринен плат и ще я нарекат знамето на Веригата. От този момент знамето на Веригата е поставено в рамка. Материал за знамето е публикуван в първи том на книгата, стр. 114, 115.

На събора Учителя обръща особено внимание на възпитанието на децата — дава практически методи и указания. Дава и седем нови гимнастически окултни упражнения. А в един от дните за групово разискване на въпроси, които ги вълнуват, Учителя им казва да се разделят на групи от по 72 човека.

След събора Учителя изнася 21 беседи, все още непубликувани. Той и 50-60 ученика са все още в Търново до 8 ноември. Това е била своеобразна практика и през другите години, за да могат учениците от провинцията да бъдат по-дълго време с Учителя. Изнесени са беседите „Голям е само Бог“ (23.08.), „Първоначален език“ (30.08.), „Добрата молитва“ (12.09.) и т.н.

Сборните беседи отново се събират и публикуват в отделен том: „Беседи и напътвания, държани от Учителя за учениците и слушателите на Бялото Братство на събора през лятото на 1920 г. в гр. В.Търново“. Публичната беседа пред гражданството отново се публикува отделно.

В първите години събраните сборни беседи представляват единствените сборници с беседи. Беседите от серията „Сила и живот“ се печатат всяка отделно в брошурка, за да достигне по-бързо до провинцията и да бъде проучвана.

През 1920 г. Учителя поръчва на брат Петър Камбуров (от Стара Загора, студент в София) да отиде в Търново на братската колиба и да обработва братските имоти. Това е подготовка за опита да се направи братска комуна в Арбанаси през следващата година. Той идва през септември месец.

При поредния ремонт на вилата преди събора по проект на брат Каишев, инженер, започва да се строи една голяма щерна за вода, тъй като град Търново е имал проблем с водата.

Политически събития. От 1920 г. започва самостоятелно управление на БЗНС. Александър Стамболийски става председател на Министерския съвет, министър на външните работи и изповеданията (т. е. вероизповеданията). Като такъв, той е имал благосклонно отношение към Учителя и не създава проблеми за провеждане на съборите. Даже през 1922 г., след проведен разговор с Учителя, Стамболийски разрешава провеждането на събора, въпреки противодействието на някои среди.

БИОГРАФИЧНИ СПРАВКИ

НАДЕЖДА ИЛАРИОНОВА

През август 1920 година сем. Иларионови си осиновяват момиченце – Надежда от с. Стрелец, Горнооряховско, на 10 години. Майката била починала и бащата, Иван Маринов, останал с шест деца. Брат Герджиков познавал бащата и го помолил да даде едно от децата си. Надежда сама пожелала да иде, без да знае къде я дават и на кого. „Семейство Иларионови ме приеха тъй сърдечно и мило, че не почувствах голяма мъка“ — спомня си Надежда Иларионова.

ПЕТЪР КАМБУРОВ

Оттук натакък често ще привеждаме спомени на брат Петър Камбуров, затова накратко ще запознаем читателя с неговата автобиография:

Роден съм на 1 декември 1899 г. стар стил в гр. Стара Загора в семейството на Стефан и Екатерина Камбурови. Аз съм първият им син, а след мене имах още двама братя — Марин и Костадин — и една сестра — Таня. Грижите и възпитанието на децата почти изцяло бяха предоставени на нашата майка, която можа да ни даде едно сравнително добро възпитание. Баща ми беше печатар, имаше собствена печатница, която отчасти играеше роля на клуб. Беше добър цигулар, чудесно свиреше народна музика. Не помня някога тате да ми е правил строги забележки или да ме е наказвал за някои провинения. Винаги гледаше да ни оправдае пред мама, която лесно не прощаваше.

В 1909 г. чрез Панайот Ковачев нашето семейство се запозна с идеите на Учителя. Баща ми престана да пие, което за мама беше истинско щастие. Същата година Учителя (който по това време правеше своите обиколки по цялата страна) пристигна и в Стара Загора, като отседна в Ковачеви. Ковачев и Учителя направиха посещение на всички братски домове, посетиха и нашия дом. Спомням си само това, което Ковачев след заминаването на Учителя казал от негово име на баща ми за нас децата: „Да се радва и благодари брат Стефан, че са му изпратени добри духове“.

ХРИСТИНА АЛЕКСАНДРОВА АНТОНОВА

От 1920 г. Христина Антонова, родом от Търново, става вярна последователка на Учителя. Живее на ул. „Светогорска“ №20. Тя е една от първите, които биват отлъчени от църквата. Всяка сутрин рано излизала на Света гора да посреща слънцето и да играе гимнастика. Правела дихателни упражнения, четяла Библията и беседите. Сама се е научила да чете и пише. За нея сестра Павлина Даскалова си

спомня: „По характер сестра Христина беше смела, решителна, волева, изключително трудолюбива, всичко вършеше с любов. Тя бе и природно интелигентна, с бистър ум. Бе истински революционер (по наследство и дух), но същевременно — добра и милостива. Душите ни бяха в хармония — обичахме се.“

СПОМЕНИ НА БРАТ БОРИС НИКОЛОВ

(„Изгревът“ на Бялото Братство“ том II, София, 1995, стр. 111-115)

Като завърших гимназия, по настояване на майка ми трябваше да отида на Запад и да завърша университет. Родителите ми настояваха да запиша или архитектура, или минно инженерство. Но ми допадаше повече минно инженерство, понеже аз обичах природата и се занимавах като ученик със скали, вкаменелости и интересни камъни, които намирах по Балкана. Тогава родителите ми бяха богати и можеха да ме издържат. Беше непосредствено след Първата световна война. Народите не бяха се отърсили още от войната, а войниците, които се уволняваха и бяха пропуснали обучението си, то едни завършиха гимназия, а пък други търсеха да завършат някаква наука и да заемат някакво място в обществото. Това беше стремеж на всички млади хора. И аз подадох документи в Габрово и след това трябваше да замина за град Търново, за да заверя документите си в окръжния град.

Качих се на влака и гледам във влака много хора. Препълнен влак. Във влака между множеството виждам един познат. Той беше пътен книжар, продаваше книги, посещаваше град след град и от него съм купувал много книги и то все философски и исторически. Той се казваше Илия Ставрев. Като ме видя, седна веднага до мене. Разказах му къде отивам и за какво отивам в Търново. Като наближихме Търново, той ми каза: „Сега в Търново има събор на вегетарианците. Хотелите сега са пълни, защото са ангажирани за съборяните и няма да намериш място за пренощуване. Но ела с мен, аз ще те заведа при едно познато семейство, където ще намерим да пренощуваме.“ Съгласих се.

И тогава той ме заведе в старата турска махала, най-старата част на града край река Янтра долу, край самата река. Заведе ме в една много стара къща. Стара къща, направена с яки основи и дебели греди, опушена от времето, където нито молец, нито червей може да ги разяде. Те на времето са обработвани по специален начин, за да издържат на пек, дъжд и мраз. Влезнахме в един двор, обграден с един дувар висок два метра. Една чудна градина и къща с голям чардак. Отпред — лехи с цветя. Беше месец август. Отидохме там, а в къщата няма никой. Почука той, развика се и след малко оттам излезе една жена, възрастна, цялата побеляла. Но като приближи към нас, видях едно такова аристократично и фино лице, каквото никога не бях виждал, пък и досега не съм срещал. Като някоя болярка от древните болярски времена. Хубава на вид, благородна осанка и сериозна. И се държи хубаво. Кина Маркова. Тя ни прие много любезно и внимателно. „Братя, заповядайте!“ Свари чай, поднесе ни каквото имаше за ядене и се разположихме. Останахме в нейната къща.

След малко идва жената и казва: „Братко, ние ще излезем, имаме малко работа, а ти си остани тук вкъщи.“ За пръв път чувах името братко, и някой да се обръща така към мен. „Ако дойде някой, приеми го!“ И си отидоха. И аз останах самичък на чардака, седнах и спомени нахлуха у мен от отдавна минал живот, но със такава сила, че аз от тези спомени не мога да се отърва. Седя и преживявам един минал живот, от времето на богомилите. А аз се бях запознал с богомилското учение още в гимназията и всичко, което беше писано за тяхното учение, аз съм го чел на български и руски. Във габровската гимназия беше библиотеката на Априлов и там имаше много историческа литература. И съм чел историци, които не сте чували. Например Матвей Соколов не сте чували. Имаше

* Брат Стефан Куртев, учител по музика, живеел до Сечената скала. (бел. състав.)

голяма история на българите от него. Той е първият историк, който говори положително за богомилите. Другите наши историци не разглеждат богомилското учение положително, но го разглеждат от попско гледище. Та аз съм седнал на чардака и преживявам времето на богомилите много дълбоко. Обстановката предразполага. Богомилска обстановка.

И докато се оправя със спомените, скръцна вратичката на градинката и влезе един стар човек, нисичък с дълга коса до раменете си, с дълга брада и в ръката си държи една чантичка. Този стар човек влиза като у дома си. Затвори вратичката, направо по пътечката и дойде при мене горе на чардака. Посрещнах го с особено почитание. Седнахме на чардака и разговаряхме. Той се казваше дядо Стефан*. Той е проповедник и туй му е задачата. Човек, който се е посветил на делото. Ходи и проповядва на хората. Туй още повече ми напомни богомилите, защото те са имали проповедници, които са ходели между народа. Дядо Стефан имаше дарбата да гледа на ръка. И друга дарба имаше, да вижда във всеки човек живи числа. Написва ги на лист и по тези числа гадаеше бъдещето на онзи човек, който търсеше от него да му гадаят. Особен човек беше. Имаше странно загадъчно знание със старинни понятия, но като говореше някои работи познаваше и се сбъдваха.

След малко се връща хазайката с още няколко души. Започна да си приказва нещо с дядо Стефан и си шушукат, та аз да не чуя. След малко при мен идва хазайката: „Братко, ние се събираме тук на молитва. Не знай дали ти вярваш или не вярваш, но ако обичаш ела на нашата молитва.“ Нашият род е религиозен. И у нас всички ходят на черква. Аз съм с по-нови разбирания, но уважавам хората на вярата. В туй време пристигат и други хора — мъже и жени — и се събраха около 20 човека. Влезнахме в една голяма стая, като че ли е само за молитва. На стената сложени икони. И всички се изправиха на молитва. Чух молитви, който не бях чувал. Освен молитви изпяха и песни, религиозни песни, които много ми харесаха. Всички бяха наредени в редица, а отпред пред всички стои дядо Стефан. По едно време той вдигна ръцете си и започна да говори. А той се оказа, че бил медиум. Аз за първи път попадах в среда на спиритисти. Дядо Стефан говори и чрез него говореха все велики хора. И най-различни хора — пророци, царе, видни исторически личности. Всеки дойде, каже си името и каже едно кратко слово, но всеки с различен глас, и си отиде. И това всичко става и се говори чрез устата на дядо Стефан. За пръв път присъствах на спиритически сеанс. Мен не ми направи толкова особено впечатление, че да ме учуди. Аз тези явления ги очаквах и бях вътрешно приготвен за тях. Накрая дядо Стефан се освободи, сеансът завърши и всички споделяха с дядо Стефан за съобщенията, които ни дадоха духовете. А те бяха от най-различен характер: политически, обществен и личен, изобщо — сведения от Невидимия свят, а дядо Стефан с особено внимание слушаше какво му разказваха другите за онова, което той е произнесъл и казал чрез устата си. Значи той не присъстваше в тялото си по време на сеанса. А това нещо беше ново за мен.

Вечерта беше сложена обща трапеза и след това — разговори, а след малко се смрачи съвсем и стана тъмно. Домакинята дойде при мен: „Братко, ние излизаме навън. Имаме работа. Ето ти стаята, където ще спиш!“ А в къщата — стай колкото искаш. Влезнахме в една стая с малко легло. „Ние ще излезем. Имаме среща и едно събрание. А ти остани тук да спиш. Ако чуеш да се чука по стените или по тавана, да не се плашиш. То това го правят духовете. А пък лампа нямам, понеже преди няколко деня един от духовете се разсърди и смачка газената лампа. Така че лампа нямам.“

Останах сам в старата къща. Аз не се уплаших, макар че всички стай — тъмни, чардакът тъмен и градината — тъмна. А нощта беше безоблачна, но тъмна нощ. Аз се бях упражнявал в безстрашие. Ние, няколко младежи в Габрово, бяхме решили да не се страхуваме от нищо и нощем ходехме на гробищата между паметниците, за да се каляваме срещу видения и духове. Хазайката ми остави само една малка свещичка за всеки случай. Накрая си легнах. Но поред нощ започна да се чука по тавана, започнаха да се

мърдат прозорците, че и някои предмети в стаята. По едно време чувам, че нещо влиза в стаята ми. Седнах в леглото и в тъмнината оглеждам, че котката се провира през прозореца, а аз бях оставил отворен прозореца, за да влиза пресен въздух. Изгоних котката, затворих прозореца, но този път чуването по прозорците се усили и духовете ми показаха, че котката е едно, а те са нещо друго. Накрая съм заспал и на другия ден се събудих рано, както ми е обичай. Хазайката се беше разшетала и заедно с други туриха в ред къщата. Аз стоях на чардака и оглеждах старата богомилска къща, която ми даде толкова преживявания.

След като подредиха къщата, хазайката идва при мен. „Братко, днес има една интересна сказка в читалище „Надежда“ в града. Желаш ли да я чуеш? Ние ще отидем там. Ако искаш, ела с нас.“ Рекох: „Ще дойда.“ А беше неделен ден; към девет часа тръгнахме към салона. Той не е много далеч от турската махала. Пристигнахме там и гледаме след малко, от горния път, по главната улица от запад се задава едно множество от хора, мъже и жени, облечени повечето в бели дрехи. Вървяха в редици и наброяваха към 300 души. А пред всички върви един човек, с хубава брада, дълга коса и няколко възрастни хора с голямо почитание и уважение вървят около Него. Като го видях, потръпнах. С този човек съм бил и други път. Веднага в мен преминаха, раздвижиха се и спомени се явиха от далечно минало. Някога съм живял с този човек. И ме завладя веднага тази картина.

Влезнахме в салона. Разположихме се. След малко в салона дойдоха и търновски граждани. Салонът се изпълни от край до край. А ние седнахме в единия край. След малко на сцената излезе същият човек, който никога не бях виждал досега и който според моите спомени ми е познат от миналото. Красив, спретнат, с дълга коса и брада. Попитах хазайката до мен: „Кой е този човек?“ „Това е Учителя Дънов“. Той държи първата сказка, която съм чул тук на 19 август 1920 г., неделя, Преображение. Тя се казва „Новото човечество“. Тя е записана и отпечатана още същата година. Тази сказка ме завладя напълно. Така бях замаян от беседата, бях отишъл в един друг свят и думите, които слушах, отговаряха и разкриваха моите най-дълбоки мисли и копнежи, с които бях живял дотогава. Така аз намерих моята родна среда. Самият вид на г-н Дънов извикваше в мене толкова живи спомени, че аз виждах картините от един отдавна отминал живот, в който аз съм участвал и съм бил близко до Него. Тези картини бяха конкретни и ясни като действителност. Докато се опомня от тази вихрушка от спомени и като дойдох на себе си, видях сред салона, че съм сам. А множеството се беше разпръснало и си бе отишло. Къде отиде това голямо множество? Останах самичък в салона „Надежда“ и дълго време останах сам, размишлявайки върху това, което ми се случи.

По моя странен обичай аз тръгнах да се скитам. Беше неделен ден, учрежденията не работят, друга работа не мога да свърша, за която съм дошъл в Търново, и аз реших да се скитам из природата сам, без другар. Взех една посока на запад и тръгнах. Излезнах от града и навлезнах в лозята. Ходя насам, ходя натам, обикалях по пътечки, влизах и излизах, докато една хубава алея ме изведе на шосето, което води за Севлиево. А на мен ми е така приятно, че ходя сред природата. Така съм скитал няколко часа. Ето сега излизам на шосето и виждам оттатък шосето лозя, градини, пълни с хора, и то с белите дрехи, които видях сутринта в салона на читалище „Надежда“. Аз останах учуден. Не очаквах такова явление. Оживление голямо и много палатки опънати. Аз останах като втрещен. Отново белите хора.

Таман стоя на шосето като вцепенен и се чудя какво да правя, и при мен се доближава един момък слабичък като тревичка, но строен и с много приятен вид. Съвсем тихичък, но хилав и много красив. Запитвам го: „Какво е тука и какви са тези хора?“ „Ами това е Бялото Братство“. Тъй се заговорихме с него. Навлязохме в света на идеите. Оказа се, че ние заедно, ако и непознати, сме имали едни и същи мисли и схващания. Някакво далечно родство трябваше да е имало между нас. Младежът се казваше Куз-

ман Кузманов от Казанлък, студент по философия. С него съм живял няколко години в една стая, но впоследствие. А сега той ме въведе в лозето при белите хора, запозна ме с други младежи, все приятни, весели и хубави хора. Така че той ме въведе в лозето, а на вратата имаше охрана и стояха, и пазеха да не влизат външни хора. Трябваше един от присъстващите да те въведе в лозето. Кузман ме вреди и ме пуснаха. Като влезнахме вътре, дойдоха още младежи — около 15 човека. Започнаха разговори и размяна на мисли и така аз се запознах с живота на Братството реално.

След малко цялата група от младежи отидохме при Учителя Дънов. Поканиха и мен. „Ела да се запознаеш с Учителя!“ Заведоха ме до един хубав бряст, където имаше пейки и маси и ме представиха на Учителя. За първи път имах възможност да Му хвана ръката и да я целуна. Учителят ни прие, беше много разположен, като видя толкова много млади хора. Туй беше първата ми среща с Учителя. Учителят не говори много. Той беше твърде зает.

Скоро стана време за обяд и аз останах да обядвам с Белите братя. А след това по покана на младежите останах да живея при тях на лозето до края на събора. Имаше палатки и завивки за гости и там прекарах няколко дни до края на събора. Много приятни запознанства направих тогава, с много хубави млади хора се срещнах, с които ние имахме родство по мисли, разбирания и по живот.

По същото време си уреждах книгата за пътуване в чужбина, за да следвам там. Гледай ти какво необикновено съвпадение! Аз отивам да си заверя книгата, за да отивам на запад да следвам, а срещам Учителя. Но бях тъй възхитен от живота на Братството в лозето и на отношенията помежду им! И най-вече от Учителя, който държеше сказки и се провеждаха разговори с Него. Това беше един съдбоносен миг. Тази среща предопредели моя път. И аз останах неизменно при Него през целия си живот чак до днес.

Съборът завърши и аз, след като си заверих документите, кажих се на влака и се връщам в Габрово. Върнах се с голямо вдъхновение. С необикновено възприятие, че не мога да го изразя. Не мога да намеря думи да го изкажа на родителите си. Непрекъснато съм под влиянието на спомените от прекараните дни на събора в лозето. Спомням си, бяхме седнали на обед, казахме обща молитва и ме поканиха да си взема от туй и онуй, което беше на трапезата. Престраших се и посягам с лявата си ръка, понеже съм левак и с нея си служа повече, така както останалите хора си служат с дясната ръка. А аз съм седнал между стари, възрастни братя. И като посегнах към хляба, един се пресегна с една голяма лъжица и ме удари през пръстите. „Шът, шът, туй повече да не го правиш!“ И ме изгониха от масата. Станах и напуснах масата. Не знаех за какво ме изгониха. След малко идва моят приятел Кузман, който ме въведе в лозето и който гарантира за мен, и ми каза: „Братко, не трябваше да посягаш с лявата ръка към хляба, защото това е символ на другата, на Черната ложа. И затова те изгониха старите братя. Защото си седнал на трапезата на Бялото Братство, а посягаш с ръка на Черната ложа.“ Аз се усмихвам и му отговарям: „Та аз съм левичар и работя само с лявата ръка.“ Той ме гледа и не вярва. После погледна към едно далечно дърво и каза: „Вземи един камък и го запрати към онова далечно дърво. Ако си левак, ще стигне камъкът до него.“ Аз се наведох, взех камъка и с дългата си шепа едвам го обхванах. А аз имах дълги ръце, широка длан и дълги пръсти и съм висок на ръст и бях изключително як. Без да се засилвам, замахнах с лявата ръка; с такава сила изпратих камъка, че той прехвърча на два метра над високото дърво и излетя още 30 метра далеч от дървото. Поглеждам Кузман, а той ме зяпа и не вярва. А той бе слабичък като вейка и ако го духнеш ще падне. Помоли ме: „Я повтори още веднъж.“ Той вече ме гледа изпитателно и по същия начин изпратих още един такъв камък на по-далечно разстояние. Тогава Кузман отиде да обясни на онзи стар брат с бялата брада, че аз съм левичар. А онзи му отговаря: „Няма значение — левичар или левак, друг път да не посяга с лявата ръка към хляба.“ Това нещо го запомних. По-късно в беседите си Учителя бе казал, че онези, които са

десничари, трябва да се хранят с лявата си ръка, за да могат да обработват дясното полушарие на мозъка си. А онези, които са левичари, да се хранят с дясната си ръка. Оттогава аз започнах да пиша с дясната ръка и моят почерк е малко по-особен от тоя на останалите хора. Дайте на един човек, който е десничар, да ви напише нещо с лявата ръка. Едва ли ще напише буква. А аз всичко пиша на български с дясната си ръка. Този урок го научих на лозето.

И понеже бях сконфузен, за да си намеря работа, започнах да нося вода с големи тумбести стомни, от 15 кг едната, от доста далеч. Така че аз ги зареждах с вода. След това насякох дърва. По едно време идва онзи, който ме удари с лъжицата през ръцете. „Наблюдавам те и се убедих, че ти си левичар. Но не ти се извинявам, за да научиш един урок, че с лява ръка не се посяга към хляба.“ Та в Габрово ред такива случки се възпроизвеждаха в мен.

СПОМЕНИ НА БРАТ ПЕТЪР КАМБУРОВ

Отидох на „Опълченска“ 66 при Учителя, който ми каза:

— Ти, рекох, ще напуснеш университета. То, правото, не е там.

Аз следвах право по това време.

— Ще отидеш в Търново, на братската колиба, дето стават съборите. Там ще пазиш и ще обработваш братските имоти — лозя и ниви. А след това с тебе ще направим един сериозен опит за осъществяване на братска комуна в Арбанаси. Там имаме две братски къщи, които на първо време са достатъчни.

Отговорих:

— Учителю, аз съм готов да ида там, където ме изпратиш. Съгласен съм да замина за Търново още сега.

Към края на септември 1920 г. бях на колибата в Търново. Тук заварих Учителя с около 50-60 души. Бяха останали след събора. Както разбрах после, това ставало почти всяка година. И наистина, всеки, който е имал възможност да остане след събора, да прекара 30-40 дни край Учителя, под неговата благословена аура, помни това през целия си живот и пожелава това вечно да се повтаря.

Брат К. Иларионов ми предаде ключовете. Аз се настаних там като домакин. Уговорих през хубавите дни да отивам да се храня при тях, но когато валеше и през зимата много рядко отивах. В колибата имаше останали от събора толкова много продукти — захар, ориз, картофи, лук, че можеше да се изхрани не един човек, а дори и едно многолюдно семейство. Когато паднаха дебели снегове, не излизах със седмици. Реших да използвам времето най-рационално за духовна работа — четене, свирене, размишление. Не само че не скучаех, но не усетих как минават дните един след друг. Свирах по няколко часа на ден, но най-силни преживявания имах вечер след молитва, преди да си легна. Никога преди това, 20-годишен младеж, не бях преживявал такива молитвени вдъхновения, каквито там, на колибата, дето Той, Великият Учител, провеждаше своите свещени събори, там дето Бялото Братство е изляло своето велико благословение. Чувствах влиянието на светли сили, с които като че ли бе напоена цялата сграда.

Една вечер преживях нещо необикновено. Изправих се на молитва както всяка вечер, преди да си легна, и започнах с песента „Тебе поем“. Обикновено тази песен се пее, като вторият куплет се повтаря три пъти. Но аз продължих 30 пъти. Почувствах, че някакво светло същество се молеше чрез мене и реших да не го прекъсна. Пеенето продължи. Сега вече бях на колене и сълзите ми капеха. Ето вече 50-60 пъти повтарях същия куплет: „И молим ти се, Боже наш!“ Минаха се час, два, три, а аз бях все на колене — пеех и плачех. Най-после към полунощ се поуспокоих и отидох да спя. Приблизително подобни състояния съм имал и друг път, но това, което току-що описах, си остана единствено през целия ми живот.

СПОМЕНИ НА БРАТ МАРИН КАМБУРОВ

Той (Кольо Каишев, строителен инженер, който живеел по това време в Арбанаси при сестра си Мария Каишева. — бел. състав.) отговаряше за основния ремонт и за новите постройки. По онова време градът изпитвал остър недостиг от вода и Каишев направил план за строежа на щерна и чешма. Най-много подобрения са направени в периода между 1919-1922 г. — тротоари около цялата вила, стъпала, четири тоалетни на 100-150 м. от вилата. През 1920 г. била построена голямата щерна за вода откъм северната страна и беседка с отведена от щерната чешма — на южната. От Бургас били изписани два вагона циментови тухли. Дворът бил заравнен, а с останалите циментови тухли били направени малки дуварчета. Били докарани и два чувала морски миди. Много братя и сестри вложили своя безплатен труд, за да превърнат това свещено място в райски кът. Не останали по-назад и братските деца, които се заели с украсата на вилата и залепили събраните морски мидички на подходящи за целта места.

СПОМЕНИ НА СЕСТРА ПАША ТОДОРОВА

Съборът през 1920 г. беше величествен и импозантен, присъстваха около 1200 души, братя и сестри от цяла България.

През един от съборните дни станах свидетелка на една изключителна проява на Учителя. Още през лятото на 1920 г. се разнесе слух, че един от по-възрастните братя се е провинил с нещо в морално отношение*. Това създаде настроение срещу него, особено между възрастните братя, които се отличаваха със своето установено статично благочестие.

През един съборен ден (беше след обед) Учителя каза да се изредим всички в горницата да си направим свободна молитва. Трябваше да теглим жребий за влизане по десет души в група.

Провинилият се (от наше гледище) брат също посегна да тегли жребий, но му се откажа. Стана голямо брожение между присъстващите. Всички разбраха, че не му разрешиха да тегли жребий, а той се почувства като прокажен — ходеше бавно, унил, с отпуснатата надолу глава, не знаеше какво да прави. За него нямаше място нито на небето, нито на земята.

И така, една по една групите от по десет души, всички добре и чисто облечени, се качиха в горницата да отправят своята молитва към Господа. Може би някои са се молили и за виновния брат, считайки го за невинен, но не можеха да се противопоставят на онези, които диктуваха положението. Някои пък и нищо не разбраха за случилото се.

След молитвата аз се приближих до едно дърво близо до горницата — акация с дебело стебло. Опитах се да обхвана стеблото с двете си ръце, но не можах. В това време видях Учителя, че се движи насам-натам и някак особено се озърта, като че иска да се увери, че никой не го гледа. Недалеч от него седеше самотен и измъчен провинилият се брат. Като видя, че наоколо няма друг човек, Учителя се обърна към братя и почна да го вика по име и да маха с ръка, докато последният се сепна и се отправи към Учителя с ниско наведена глава и едва влачещи се крака. Учителя тихо продума: „Хайде да се качим двамата в горницата да се помолим!“ Двойката мина близо край дървото, зад което бях аз, и се отправи към горницата. Свидетелка на всичко видяно и чуто, аз не знаех къде се намирам, обхваната от умиление към Великото, пълна с благодарност, че в този момент, когато става нещо необикновено на земята и Небето, аз съм зад дървото, което ми беше по-близо от брат и сестра, и то — ням свидетел на нещо велико.

* Петко Гумнеров, бездетен брат, при едно събиране се възторгава и целува едно момиче (бел. състав.)

Колко време трая молитвата не зная. Светлите моменти с часовник не могат да се измерят! Вратата тихо се отвори... Аз изтръпнах, не знаех какво ще видя. Двамата слизаха по стълбата. Братът — изправен, с вдигната глава, спокоен, леко усмихнат, като че нищо не е било. А Учителя? Светлина ли бе или слънце?! Двамата — леки, спокойни, приятели, равни един на друг.

Аз останах още зад дървото, не ми се отделяше от него. Някаква мисъл ме озари: Учителя се моли за онези 1200 братя и сестри, за да изправи погрешката им, а те не знаят това; но се вдигна една сянка от пространството, всички се успокоиха.

Дълга едно извинение на тези 1200 души: брожението срещу провинилия се брат не изхождаше от всички. Но в един колектив, особено духовен, погрешката на едного е погрешка за всички.

СПОМЕНИ НА СЕСТРА ХРИСТИНА АНТОНОВА

През 1920 г. със сина си Борис на ръце отидох на събора. Макар и саката, извървах 3-4 км. разстояние от „Турската“ махала до Беляковско шосе, където беше Братската вила. Когато пристигнах, видях, че има охрана от млади хора, които не ме пуснаха. Казаха ми, че външни хора могат да посещават събора само в неделя. Пуснаха ме вътре за малко да си почина, след което се върнах. В неделя отидох заедно с Кина Маркова, която ме представи на Учителя и на търновския ръководител К. Иларионов.

ПИСМА ДО СЕМЕЙСТВО ИЛАРИОНОВИ

София, 25.03.1920 г.

Обична Еленке и Костагине,

Получих вашите писма. Всичко в живота може да върви по две направления — или приближаване, или отдалечаване от Господа. Човек по някой път се самозабравя и вследствие на това се натъква на ред мъчности, които пък събуждат в него съзнанието да се учи.

В беседите от III серия, които ви изпращам, ще намерите ценни показания за много неща. Прилагайте Словото на опит. Всяко честолюбие, всяко тщеславие, всяка спотаена гордост, била тя каквато и да е, от каквото род и да е, тя е спънка. И духовните хора се спъват като мухите в тая паяжина на дявола. На земята засега ще имате тия спънки. Борба ще има, но Господ е силен.

Г-жа Мария Хараламбева, която е пострадала, и то е за добро. Всеки трябва да се въоръжава с Любов към Отца на Светлината. Ако ви се удаде случай да я посетите, насърчете я да изтърпи до край. На сила се влиза в Царството Божие. С Любов се взема, с обич се крепи. Светлината сега иде отгоре и тя ще дойде. В края Живият Бог ще победи. Любовта ви към Христа да бъде постоянна.

Аз, като се поуредят пътищата, ще ви посетя. Ваш верен. Поздрав на всички приятели.

Подпис (П.К.Дънов)

* * *

ОБРАЗУВАНЕ НА ЕДИН КЛАС

Спомени и стенограма на сестра **Савка Керемидчиева**

По инициатива на Учителя се събрахме десет млади сестри — три варненки и седем софиянки: Сотирка, Дафинка, Виктория, Паша, Олга, Сийка, Марийка, Невенка, Стефка и аз, Савка.

В горницата Учителя ни каза:

Вие готови ли сте да вървите по Пътя на Новото учение смело и решително?

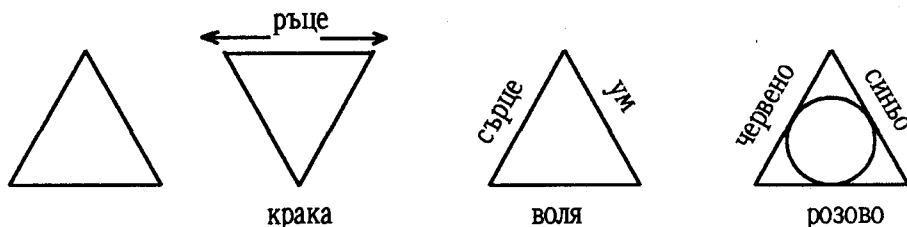
Всеки ученик, който се колебае, не може да се учи. В тукашното училище ученикът щом изгуби вяра, че може да се учи, той свършва със себе си. Всеки ученик, който изгуби вярата си, той свършва със своето учение.

Сега аз ще ви дам три правила, три метода, чрез които може да се пазите, защото в света младите са изложени на големи мъчнотии; не само младите, но и старите. Стават падания. Падането всякога произтича от факта, че когато във физическия свят се изгуби равновесието, човек пада. Същото е и в духовния свят. И тук, когато човек изгуби своето равновесие, пада. Това равновесие се крие в три велики сили — в човешкия ум, в човешкото сърце и в човешката воля. Щом човек действа хармонично, никога не пада, но щом изгуби равновесие между ума, сърцето и волята, става падане. А във всяко падане се произвежда страдание. Няма човек, който като е паднал, да не е претърпял някаква повреда. Вие сте виждали онези акробати, които вървят по въже и носят върлина. Един такъв акробат представлява триъгълник с върха надолу. Този, който играе на физическото поле, обръща този триъгълник с главата надолу, за да пази равновесие, обаче в духовния свят този триъгълник е обърнат с върха нагоре. Това показва, че силите в човека са в равновесие. Когато сте неразположени, ако можете да обърнете този триъгълник в това състояние, както е тук на чертежа, веднага неразположението ще изчезне.

Сега, на вас да не ви се вижда чудно, че когато заплаче някое дете и майката му даде една ябълка, неразположението веднага изчезва. Коя е причината за гдето изчезва това неразположение? (*Формата.*) Колкото ябълката е по-красива, толкова това дете повече ще се зарадва. Същото става и в духовния свят. Тези триъгълници са форми на разумния свят.

Значи, първия път ще си представите, че вашият ум, вашето сърце и вашата воля са в съгласие и няма разногласие между тях, защото най-малкото разногласие между ума и сърцето ще причини вашето нещастие. Затова не давайте под наем ума си никому, защото като го дадете някому под наем, ще загубите равновесието. Знаете ли кога се дава под наем? Когато започнете да мислите за нещата с чужд ум. Значи, всяко нещо трябва да мине през вашия ум. Не мине ли през вашия ум и възприемете ли нещата по друг начин, непременно ще дойде падението. Вторият закон е: не давайте сърцето си под наем на никакви кираджии*. И то е същият закон. Всяко чувство, всяко желание трябва непременно да мине през сърцето ви.

* Кираджия (тур.) — наемател, квартирант, превозвач на чужда стока (Бел. рег.)

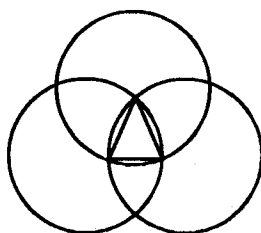
Фиг. 1

Така е и с човешката воля. Човек всяко нещо трябва да изпита чрез волята си. Аз не говоря за упоритост и своеволие. Волята — това е разумният акт.

В този вътрешен кръг ще спазвате представата за душата в своето първо състояние. Кръгът се състои от три цвята: виолетов, зелен и портокален. Виолетовата краска на кръга означава силата; зелената означава стремеж за растене и благоденствие, а портокалената — желание за постоянно индивидуализиране. Тези три сили са в онази Божествена душа, в която се покаят чувствата. Човек трябва да има желания силни и живи към растене, правилно развиване. Портокаленият цвят показва, че трябва правилно да се индивидуализираш, т. е. с вашето индивидуализиране да не се пречи никому. Запример, имате изкушение; предизвикайте чертеж номер две в ума си. Тази фигура е свързана с три свята, които се намират в Божествения свят, ангелския и възвишения свят. Значи, ако предизвикате образувания се тук триъгълник в ума си и предизвикате действието на Бога, на ангелите, на светите, ако фиксирате ума си върху него, веднага ще привлечете тези Божествени сили на помощ и те ще ви дойдат на помощ. Законът е много прост. Първо трябва да има огнище, а после огън. Не е потребно само огнище, но и комин, за да се образува известно течение и да се поддържа огънят.

Третата фигура представлява начин, по който може да изправите живота си. Тези линии са светове със строго определени математически значения. Сега вие, момичетата, излизате от **В**, вървите нагоре към **В1**, **В2**, **В3**...и отивате към **А**. В същото време излиза момче от **А** към **А1**, отива към **В** и се срещате в точка **О**.

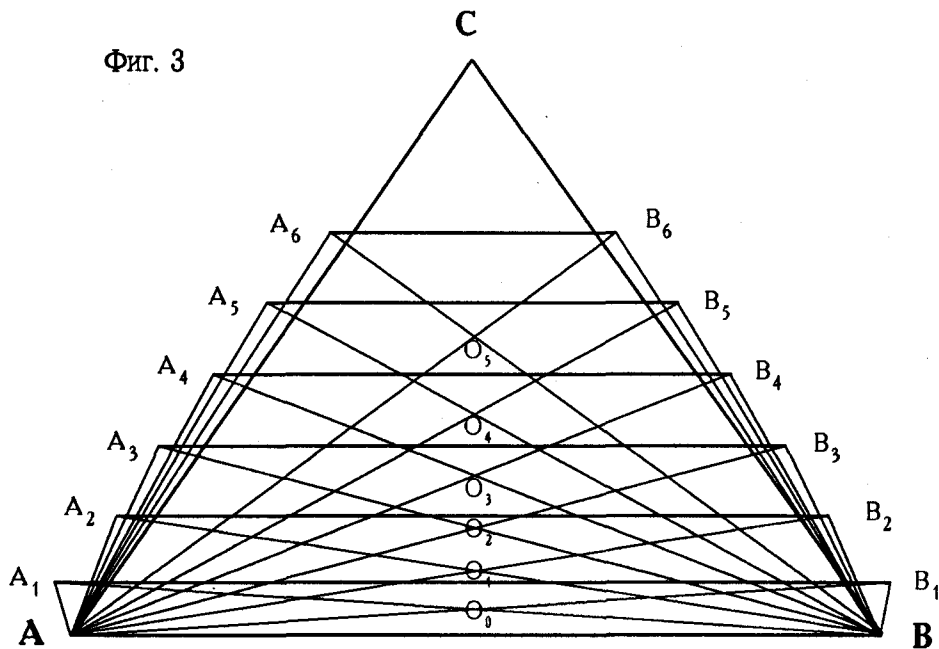
Ако вашето сърце е пълно с надежда, любов и вяра, от другия полюс излиза непременно друга душа и ако вървите правилно, то тези две души ще се срещнат и животът им ще се осмисли — няма падане. Но ако още в началото се колебаете, ще изгубите тази душа, или ще се родят всички страдания. Непременно човек трябва да спазва своята вяра и надежда и да знае, че този Път, в който е влязъл, е прав, и да не допуска никакво съмнение в Божия Промисъл. Каквито вери и да има, да знае, че е на този Божествен кораб. Може да има бурни вълни, но този кораб не може да потъне. Това са правила на великата окултна Школа. От правилното развиване на Школата ще дойде онзи вътрешен Божествен свят, където човек ще завърши своето развитие и ще дойде да помага на своите братя в точка **С**.

Фиг. 2

Понеже вие тръгвате от тази линия, от един център, а от другия център друг ще дойде. Ако вървите правилно, този въпрос в една година отгоре ще се развие правилно и всички мисли и желания, които ви безпокоят, ще се разведрят и нова Светлина ще дойде в душата ви; но разколебаете ли се, не само че няма да придобиете, но ще изгубите всичко. На всекиму се дава съдействие да изходи Пътя. Та като тръгвате в този Път, всички тези светове насочват своя поглед и всеки, който върви из Пътя, те го следват. Може да го извървите за една, за десет, за сто, за хиляда години, но този е Пътят, който ви се изпречва. Тогава, като дойдете в третата фигура, вече няма падане. Като тръгнете в този Божествен Път, няма сила, която да може да ви извади от него. Сега, зависи как се подвизавате. Няма никаква външна причина, нито сила, която да ви отбие от Пътя. Тъй че, ако се отбиете, трябва да си кажете: „Ние сме виновни, а не външните условия на живота.“ Опасността е само у вас.

Фиг. 3

Втората фигура, това е Божествената душа, която помага.

Третата фигура, това е Божествената душа, която се развива.

Само да не се отклонявате. Никога да не преяждате в живота си! Радостни сте; никога, никога да не притуряте повече — ще дойде обратният процес. При всяко преяждане, пренасищане от какъвто и да е характер, ще дойде обратният процес. Не желайте нито повече, нито по-малко, но толкова, колкото се дава, т.е. на това, което ви е донесъл животът през деня, бъдете благодарни. Ако ви дадат много, не казвайте, че много ви е дадено. Ако ви дадат малко, пак не казвайте, че малко ви е дадено. Щом кажете „Много ми е дадено“, утре пък ще кажете „Малко ми е сега.“ Ще мълчите. Кажете ли така, ще започнете ту нагоре, ту надолу. Колкото ви е дадено, толкова ви е потребно. Това е правилното мислене на тази окултна Школа.

Винаги имайте предвид чистотата и самообладанието. Двете заедно образуват цялата върлина на равновесието. Без тази върлина не може да минете никъде. Ще мислите и ще разрешавате. Това са проекти. И ще гледате тези фигури да станат живи, да ги одухотворите в себе си.

Сега вие готови ли сте да вървите смело и решително по Пътя?

— Да, готови сме!

— Без никакво колебание?

— Без никакво!

Аз мълчах, но душата ми говореше.

22 август, 1920 г., неделя, В. Търново.

КАРТИНИТЕ В ГОРНИЦАТА

За чертежите в Горницата още на събора през 1919 г. Учителя казва:

„Онези, които влязоха горе, в молитвеното здание, видяха форми, които са емблема, азбука за проучване. Те, обаче, не трябва да ви бъдат като култ, който после да ви съблазнява, защото в Писанието се казва: „На никакъв образ да не се покланяте“. Но на Слънцето на вечния Живот трябва да се покланяте, макар и да е един образ, защото изгубите ли този образ, изгубвате и живота си. Образите са като шишетата — счупи ли се шишето, изчезва образът му. Следователно, образът е една необходимост в сегашния живот, за да може да се пренесе течността на Живота. Образите, които съществуват в църквите, са окултни форми, които имат дълбок смисъл, но понеже тези форми са изгубили своя вътрешен смисъл, днес хората взимат само външната страна на образите и им се кланят, без да влагат в тях някакво съдържание. Ако речем да отхвърлим тези външни форми, ще изпаднем в друга грешка. Във всяка форма има известно съдържание, което трябва да изучите и да опитате.“ („Беседи, обяснения и упътвания, 1919 г.“, стр. 30, 31)

За тези чертежи Борис Николов пише:

„Горницата беше като молитвена стая и като съсредоточие на Духа Господен. Учителя създаде специална обстановка, за да могат да се молят и да съзерцават приятелите, когато се качват в тази стаячка. Учителя бе създал различни чертежи и фигури, които беше дал на художник да ги нарисува по Негови указания. Нарисувани бяха с цветни мастила. Всеки чертеж имаше своя символика и освен че означаваше нещо, но представляваше Скрижалите на Духа Господен. Тези фигури и чертежи бяха запазени дълго време и аз ги бях сложил в едни дълги, цилиндрични, специално приготвени за целта кутии, за да се запазят от влага и прах. Те бяха при мен и аз ги предадох да се съхраняват. Къде са сега не знам. А кой ще ги разчете, когато никой не знае символиката им? Единствено аз знаех някои неща за тях и ги предадох на един от младите братя. От тези чертежи с фигури някои стари братя си прерисуваха и също си направиха такива. Но важно е, че оригиналът при Учителя е съвсем друг, както и размерите и цветовете, с които са нарисувани.“ (*„Изгревът“ на Бялото Братство“ том II, София, 1995, стр. 178*)

През 1920 г. в съборните беседи Учителя дава обяснение за шест-седем чертежа: триъгълник, концентрични кръгове, триъгълник с кръг в средата, три плеплетени кръга с два триъгълника в средата, три кръга с триъгълник в средата, чертежа на знамето и др. Три от тях Той допълнително обяснява пред Класа на добродетелите. Важното е, че са били цветни и с определени размери. За тях Той казва: „Като поставите в ума и сърцето си картините, които видяхте тук, нищо няма да бъде в състояние да ви разколебае.“ (стр. 93)

Тези картини не успяхме да открием, освен Пентаграма и знамето, избродирано с цветни копринени конци на бял фон. То не е висяло на кол, а е било сложено като картина. За повече обяснения виж I том на книгата, стр. 114, 115. Емблемата с котвата също е била в Горницата, както и Антиминсът.

Из съборните беседи в „Беседи и напътвания“, 1920 г.

За да видите една Божествена картина, трябва да разбирате хубавите картини на Слънцето, за което е нужно да го наблюдавате с години. Тя е съчетание на облаци и светлини. Тези картини вдъхват у човека нещо велико. (95 стр.)

Трите картини

Тези няколко картини, които виждате тука, нека останат в ума ви.

Първата картина, триъгълникът, показва първото състояние на човешката душа в Бога, този блажен покой, когато е още в Него.

Втората картина с кръговете показва възраждането на първата Божествена култура на земята, когато белите братя са започнали да работят, когато човекът е бил безгрешен и чист. С обърнатия триъгълник надолу се изразява грехопадението на човека.

Третата картина*, на която от един общ център излизат прави линии (едни — от дясно към ляво, а други — от ляво към дясно), показва пътя на човешката еволюция, по който минават жената и мъжът в своя живот на земята. Жената започва своя път от дясно към ляво, а мъжът — от ляво към дясно. Например, един грешен мъж иска да си поправи живота, започва от една права линия, върви назад и дохожда в положението на жена. Като жена става много мек, иска да се удоволствува в живота и Господ, за да я направи по-груба, поставя я в другата половина и отново дохожда във формата на мъж. Този мъж, ако се огруби значително, започва да изтезава жена си и отново го изпращат във форма на жена, за да омекне. Ако и сега не си поправи поведението, ще слезе надолу. В живота има слизания и качвания. Ако се развивате правилно, ще имате възможност да минете през всички линии. И тъй, щом станете много мек, ще ви изпратят отново на земята да се втвърдите; станете ли много груб, ще ви изпратят на земята да омекнете. Мекотата и твърдостта са условия, при които човек трябва да се развива. Като се слеете с Бога, ще престанат всички страдания и вие няма да бъдете нито мъж, нито жена, ще дойдете до това положение, че като се събудите във века, в състоянието на ангелите, нито ще се жените, нито за мъж ще отивате. А понеже сега сте във въртенето на това колело, каквото и да мислите, каквото и да философствувате, нищо няма да ви избави. (56-57 стр.)

Четирите картини

Четирите картини, които виждате тука (I, II, III, IV), изразяват закона на самообладанието. Този закон действа само чрез ума. Значи чрез ума човек може да се самообладава, затова неговите мисли трябва да бъдат хармонични. (90 стр.)

Тези четири картини трябва да ги помните, за да бъдете ученици на бялата окултна Школа. Те са един метод за самообладание на ума, затова през годината ще изучите аритметиката, математиката и геометрията. Това е един от добрите методи за концентриране на ума. (92 стр.)

I) При прилагане закона на самообладанието първото нещо, което трябва да знаете, е, че в душата на човека се коренят три велики сили, които Бог е вложил и които никой не може да ги вземе. Това се изразява в първата картина (триъгълника с кръга в средата).

Кръгът има три цвята. Външната, виолетова, краска означава онази потенциална Божествена сила на душата, за да се прояви. Втората, зелена, краска означава силата ѝ да се развива, да расте. Третата, портокалена, краска означава силата ѝ да се индивидуализира. Такива души се наричат кристални. Не мислете, че тези души са горе. Такива души има в плът между всички народи на земята. Когато в един народ има няколко такива души, те са неговият идеал, те го създават, те са душите, които се покоят в Бога. (90 стр.)

* това е обяснение за знамето (бел. състав.)

Щом предизвикате в ума си картината — триъгълника с кръга в средата, белите братя ще ви познаят. Те са тук. Равностранният триъгълник е основа на Бялото Братство и затова първият триъгълник в геометрията е равностранният. (96 стр.)

II) Втората картина (трите кръга с триъгълник в средата) означава светещите души. Тази Светлина е присъща на самия човек и никой не може да му я отнеме. Никой не може да изгаси Светлината, която имате, освен вие сами. Ако Светлината ви някога изгасне, знайте, че вие сами сте причина за това, а не други. Тъй казва окултната Школа на Бялото Братство.

III) Третата картина (трите преплетени кръга и двата триъгълника в средата) означава души на хората на сенките, които потъват, но не се дават. Те са сегашните хора, в които и доброто, и злото е преплетено. Духът обича да се гмурка в материята. Шестоъгълникът показва, че духът се е гмурнал в материята. Не се бойте от никаква катастрофа, духът ви никой не може да спъне, той ще излезе. Усъмните ли се, оставате на дъното, смъртта дохожда. В окултната Школа не се позволява никакво съмнение в душите и в сърцата на учениците. (90-91 стр.)

IV) Четвъртата картина показва истинския метод, по който човек може да се развива, т.е. пътя на неговата еволюция. Когато решите да живеете по Бога, щом излезете от Божествената душа като мъже и жени, ще ви срещнат сродни на вас души, които ще внесат у вас подтик, сила и стремеж в света и горе (показва върха на средния триъгълник) ще се слеят. Тогава човек завършва своята еволюция. Ако се усъмните в Пътя, който следвате, няма да се срещнете със сродната вам душа и животът за вас изгубва смисъл. (92 стр.)

Живата картина

Сега ще ви покажа една жива картина. Ще гледате само от вратата, вътре не бива да влизате, защото изпаренията на телата ви ще нарушат трептенията на светлината ѝ. Там ще влезете само със сърцето си, а не и с ума си. Ще направите разлика между светлината в тази стая и светлината, която ще видите около живата картина. Светлината, която ще видите там, е фиксирана, няма никакво движение. Ние обичаме чистото и възвишеното. То е стремежът на душата. Ако запомните светлината, която ще видите, ще ви бъде помощ и подтик в живота.

Ще влизате само по шест души и ще стоите по две минути.

След изреждането на всички Учителя продължи:

Този образ, който видяхте, се нарича образ на 12-те добродетели. Светлината е произведена по един прост, обикновен начин, но енергията е окултна, трансформира се по известни закони. Там става бързо движение, бързо вибриране на светлината, затова и трептенията ѝ не се забелязват. Ако вибрациите са слаби, ще забележите, че се отделя дим. Тази Светлина едно време е горяла у вас, някога ще си спомните това. Седемте светлини са седемте духове, които стоят около Божия престол, седемте Божествени пламъци на душата. Гледайте да ос-

тане в ума ви тази приятна чистота и светлина на живата картина. Когато Светлината дойде у човека до положението да не трепти, тогава тя е приятна; когато у вас се зароди тази Светлина, няма да се колебае.

Тази картина е свързана с четирите полета на космоса. Много тихо изказано: тази картина е свързана с Рая. Светлината на тази жива картина действа успокоително на душата, повдига човека. Тя пада по известни закони под разни ъгли. (92-93 стр.)

В стаята, където е живата картина, ако влезе нечист човек, ще получи удар, а ако е чист, ще излезе подмладен. Здравите хора изпитват приятност от слънцето, а болните — получават удар. Противодействието на светлината произвежда слънчев удар. Онези хора, които не са готови за духовен живот, се ожесточават. А почне ли човек да живее в сянка, става като молец, като бухал. (96-97 стр.)

СЪБОРНО СЛОВО 1920 г.

Актуални проблеми и задачи за работа през годината от книгата „Беседи и напътвания, държани от Учителя за учениците и слушателите на „Бялото Братство“ на събора през лятото на 1920 г. в гр. В. Търново.“ Беседата в читалище „Надежда“ е публикувана в брошурата „Новото човечество“, 1921 г.

За събитията и църквата

За новото човечество има загатвания тук-таме в Новия завет, в Откровението. Евангелист Иоан още преди 2000 години е видял бременната жена с тази велика идея, „новото човечество“, и той е определил числото на тези избраници, носители на тази идея — 144 000 души. Като съберете числата $1+4+4=9$. Числото 9 е резултат на една еволюция на хората, които имат всички положителни, благородни качества. Някои ще кажат, че тези 144 000 души са горе на Небето. Не, тези хора са сега тук, на земята, те са дошли вече на земята и са се възплътили между образованите хора. Едни от тях са писатели, други — поети, учени, и всички подтикват човечеството в пътя към новата идея, към Божественото. (7 стр. „Новото човечество“)

Сега идат носителите на новите идеи, на алтруистичните чувства, идеите на Божественото учение и те са хората, които ще се застъпят за всички онеправдани и паднали. Тези хора не са случайни, те имат признаци на лицата си, в очите си, на ръцете си. (14 стр. „Новото човечество“)

От гледище на новото човечество нас не ни очаква никаква голяма катастрофа. Действително в света иде една голяма катастрофа, но тя е за всички ония здания, които нямат солидни основи, за всички онези гнили дървета, които нямат здрави корени. Иде една велика идея, която ще ги събори, но това е един закон, едно проветряване, което ще изчисти всичко гнило, а ще остане само здравото в

света. (15 стр. „Новото човечество“)

Ако българите мислят да вървят по този път, по който са тръгнали, не ги очаква никакво добро. Тази култура няма да им помогне! В света всичко трябва да се измени. Никой народ не трябва да изнасилва друг народ; никое общество не трябва да изнасилва друго общество и никой човек не трябва да изнасилва друг човек, а всички трябва да живеят по този велик закон на Любовта. Ако приемете това Учение, всичко ще се измени и вие ще се благословите като народ. И този закон ще дойде. Ако ли не го приемете вие, други ще го приемат. (24 стр. „Новото човечество“)

Какво стана в Русия? Русия не послуша гласа на Толстой, който бе глас на Бога живаго. „Ако не можеш да живееш един чист, по-честен живот, какво ще стане с нашите църкви?“ И духовенството доведе болшеvizма. Болшеvizмът, това е камшикът на Бога в Христовата ръка. И днес Той ни пита: „Това ли създадохте в толкова години?“ Христос е, който действа в Русия, а не някакъв сатана. Когато един хирург вземе своя нож, за да направи една операция, той знае как да го употреби, за да изреже само болното месо и да помогне на живото; който хирург не е опитен, той не ще знае да направи операцията, макар да минава пред света за съвършен в тази област. И българите трябва да благодарят на болшевиките. Но туй не влиза в моята реч. (24 стр., „Новото човечество“)

Някой казва: „Аз съм комунист“. Комунизмът е учение за братството, затова всеки комунист трябва да воюва за правата на своите братя, да ги повдига, да ги облагородява. И днес в името на това учение колят, бесят, затварят. От такъв комунизъм не разбирам! Застрелването, бесенето, затварянето са дяволски, а не Божествени постъпки. Застрелване в името на Бога не може да става. От Бога е всяка благодет, всяка любов. Тогава как може тези хора да преследват такава Божествена идея, а да постъпват по дяволски? Това е, защото те, като искат да прокарат своите идеи с насилие, вървят по кривия, а не по Божествения път. (44 стр.)

Ние ще започнем от живата Природа и в хубавите плодове, в хубавите цветя, в чистите извори, които бликат, ще виждаме разположението на Бога. Тъй например, тази година очаквах от лозето много плод, но няма. Казват, че то изгоряло, маносано било и т.н., но ние знаем защо стана това нещо. Лозето в България е емблема на българина. Днес взимат мерки да ни гонят, но затова започнаха да съхнат лозята; ако не спрат гоненията, ще започнат да съхнат ябълките; ако и след това не се вразумят, ще се явят главни по житото. Престанат ли гоненията, веднага ще започне и подобрението на лозята. Всичкото плодородие на земята Господ дава на своите добри деца. Едно добро дете храни деветте лоши в една къща. Бащата казва: „Ако не е това добро дете въщи, аз бих напуснал дома си, но заради него хайде и другите ще храня“. Тъй че за едно добро дете в къщата Господ дава благословението си на другите. Господ казва, че държи добрите си деца написани на дланта си, за да може всякога да ги вижда и мисли за тях. (27-28 стр.)

Този Божествен живот минава сега в България, но бреговете му се ронят, затова по краищата го правят нечист, а в основата и в средата е чист. Вие трябва да знаете, че Божественото учение ще изчисти всичко, затова трябва да отворите свободен път. Вие трябва да превърнете религията в Божествена наука на разбиране.

— *Вчера в беседата си руският мисионер казва, че нашето учение не е от Бога, а от дявола.*

— Това не е за пръв път казано. Какво казваха правоверните за Христа? — „Този човек има бяс. Ние знаем, че Господ е говорил само на Мойсея, на този не е говорил. Той е от дявола, неговото учение е дяволско.“ (42-43 стр.)

Свещениците ни считат еретици, езичници, наричат учението ни еретическо. Те казват за нас: „Тези хора не четат Библия, Евангелие, те са езичници, не ги слушайте.“ Питам: кой православен, кой правоверен от тях е чел Библията и Евангелието толкова пъти, колкото вие? Свещениците ни пречат да се проявим и с това искат да ни препятствуват за идването на Духа, понеже Той ще ни открие по-велики работи. А това нещо свещениците го знаят. Начините, по които те действуват, са прийоми на Черното братство. Те искат да ни убедят в това, че каквото иска Бог да каже, ще го каже чрез свещениците. Това не е вярно. Господ може да каже нещо и чрез свещениците, но Той не си служи с тях. Ние имаме от Стария завет примера за свещеник Илия. Той беше патриарх, но чрез кого му говори Господ? — Чрез Самуил. Значи Господ не говори направо на този пръв свещеник, на този патриарх, а чрез едно дете, чрез Самуил. Тогава къде е основата? Свещениците казват: „Вие сте деца, вие не сте помазани.“ Да, прави са. Човек може да е помазан няколко пъти с елей и пак да няма Духа в себе си, а може без да е помазан, да има Духа Божи в себе си. Първо човек трябва да има Дух Божи в себе си, а после да дойде помазването. Тези неща ще ги имате предвид.

Гледайте да не попаднете в съмнение и да се запитвате: „На прав път ли съм?“ Правило е: щом живееш по закона Божи и Неговата Любов, на прав път си. Щом си в мир с всички хора, ти си в Божия, в Христовия път. (49-50 стр.)

Свещениците ни осъждат, че не ходим в църква. Самарянката казваше на Христа: „Евреите казват, че трябва да се молят в Ерусалим, ние казваме, че трябва да се молим на тази гора, а ти какво ще кажеш?“ Христос ѝ отговори: „Тъй е било досега, но иде време, когато истинските поклонници няма да се кланят нито в Ерусалим, нито на тази гора, а ще се кланят в Дух и Истина на Отца си и това ще бъде навсякъде“.

Питам: къде сме непоследователни и дали те или ние сме непоследователни? (52 стр.)

И днес свещениците ни казват: „Върнете се в църквата!“ А то е все едно да кажеш на свободния човек: „Върни се в затвора!“ Или все едно да кажеш на свободния вол: „Сложи си ярема!“ Да допуснем, че ще се върнем в църквите. Какво обещават да ни дадат свещениците? — Спасение. Те сами имат ли това спасение? — Не. Тогава ще ни дадат благодатта. Те сами имат ли

тази благодат? — Не. Тогава ще ни дадат чист живот. Те имат ли чист живот? Аз ги считам като онези графове*, контове*, князе, които нямат пет пари, а се женят за богати американки, за да им дадат титлите си. Тогава богатата мома ще се ожени за един покварен конт и ще се счита щастлива! Та и свещениците сега искат да ни дадат своите титли, но ние нямаме нужда от такива титли. (49 стр.)

— *Какво да ни служи като коз в ръцете, когато ни нападат?*

— Ще цитирате стихове от Св. Писание. Например, Христос каза на евреите: „Съборете този храм и аз в три дни ще го съградя.“ Те отговориха: „Как така, ние в 40 години го съградихме, а Той за три дни само ще го въздигне!“ Те разбираха храма, а Той подразбираше своето тяло. Христос им казваше: „Ако не ядете Моята плът и не пиете Моята кръв, няма да имате живот в себе си.“ Те отговориха: „Този човек ни учи на човекоядство, това не е култура, това е подивяване.“ Под тези думи Христос подразбираше Своето учение, а евреите ги взимаха в буквална смисъл — човешка плът и кръв.

Свещениците казват за нас, че сме вярвали в духове. Ние ще им цитираме стих по стих от Евангелието, да видят, че и там се говори за духове, за разговори с тях. Какъв беше този човек, който се яви на Павел във видение и му каза: „Мини в Македония и помогни ни!“ — Той беше един дух, който искаше да подобри положението на своето отечество — Македония. Павел не беше ли в общение с тези духове? (51-52 стр.)

— *Свещениците ни запитват откъде вземаме учението за прераждането, имаме ли някакво наше Евангелие?*

Вие ги попитайте къде точно е указано в Евангелието, че Бог е в три лица? Казва се: „Идете да учите хората в името на Отца и Сина, и Святаго Духа“. Така е написано в Евангелието, но никъде не е казано изрично: Идете да учите хората в името на троеличния Бог... В закона на прераждането не може да има две мнения, но понеже не искам да споря, не го правя и въпрос. А дали го приемат или не, това не е важно. (53-54 стр.)

Първото нещо, което ще учите тази година, е мълчанието, ще говорите чрез мълчание. Със свещениците няма да влизате в спор, а като видите, че говорят неверни неща, ще си кажете: „Не сте прави.“ Ще ги оставите да си изкажат всичко лошо, а после ще вземете кошовите, ще натоварите на тях всичкия им смет и ще им дадете да си го носят. Ще им кажете: „Ние не можем да носим вашия смет“ — тъй говори Господ, тъй е писано в Новото учение. „Ако вие искате да ядете, а да оставите на нас боклуците, това Новото учение не го приема. Ние не искаме да торим вашите ниви, а искаме да работим на Божествената нива. Земята е Божествена, тя е Божия собственост и вие нямате право на нея. И църквата не е ваша собственост“. Но ще кажат: „Тя е наша майка.“ — Колкото е ваша, толкова и наша. Ако църквата е Божествена майка, тя е и на мене, и на вас; считате ли я ваша майка, то е друг въпрос — тогава тя е само ваша майка. Дойде ли до живота, църквата не може да бъде ваша. И

* Конт (фр.) – граф (бел. ред.)

тѣй, Божествената църква е църква за всички. Тя не може да бъде нито ваша, нито наша собственост. Нашата идея не е църквата, а царството Божие. Божественото учение не казва: „Търсете първо църквата“, а „Търсете царството Божие и неговата правда.“ Павел казва: „Вие сте храм Божий и Дух Божий живее във вас.“ Който няма царството Божие в себе си, той не е в църквата и не може да влезе в нея. Тѣй че ние няма какво да спорим, а пристъпваме към царството Божие, в което живее Бог. Щом намерим царството Божие, намираме и Бога. (47 стр.)

Бог е един, Той е и като майка, и като баща, и като брат, а ти си четвъртото лице. И тѣй, Бог е като Любов, като Мъдрост и като Истина и над всичко това православните казват: „Вън от Православната църква няма спасение“. Никаква Православна църква! Аз казвам: „Вън от Бога няма никакво спасение!“ Бог е спасението в света. (95 стр.)

За учениците

Това учение е учение за братството. Ако някои ви запитат какво учите там, отговорете: „Ние учим науката за братството, какви са великите закони, които го управляват.“ (17 стр.)

Знаете ли какъв е законът на Любовта? Когато кажеш за някого, че ти е брат, в Небето вече те държат отговорен за това и ти казват, че ти си длъжен да пожертвуваш за него всичко — и честта, и имота, и живота си. Не си ли готов да пожертвуваш всичко за него, ти не си му брат. Христос казва: „В такава братство аз не дохождам“. Вие още не сте започнали да прилагате Христовото братство. Някои ще кажат: „Ама аз правя жертви за него, за нея.“ Не ви осъждам, но всеки трябва да си зададе въпроса: готов ли съм да се жертвувам за своя брат? (9 стр.)

Не мислете, че вие сте вече в Школата, вие сте още извън нея. Във вътрешната Школа се изисква самопожертвование, отричане от себе си, това, което вие сега още не може да направите. И тѣй, вие сте далеч от Школата. Като минете сега този изпит (*бел.състав. — за чистота и самообладание*), ще дойде втори и трети, но първият е важен, другите са лесни. Ще създавате добри мисли и желания, ще се учите едни от други и няма да мислите, че стоите по-високо от другите. Един по-силен ученик може да бъде учител на по-слаб, а на по-силния ще бъде учител още по-силен от него и т.н. В света всеки си има по един учител. (62 стр.)

Сега, искам между вас да се създаде хармония, искам от вас сериозно учение, а не да напуснете света и с това да мислите, че сте се самопожертвували; нека всеки от вас стои на своето място всред света, да бъде чист и да упражнява изкуството на самообладание. (60 стр.)

Та и вие сега, като ученици в окултната Школа, трябва да имате такава смирение, каквото е имал Христос в света; и да бъдете послушни като раби. Послушни ли сте, белите братя ще ви бъдат полезни; не сте ли послушни, те ще ви покажат вратата. (61-62 стр.)

И тъй, искам от вас абсолютна чистота и абсолютно самообладание, но рязко, без никакво изключение. Ще кажете: „Ама може ли?“ За този, който спряга глагола „мога“, може, а за този, който не го спряга, нищо не може и той ще излезе навън. (60-61 стр.)

Първото условие за един ученик на окултната Школа е да има необорим стремеж, който пред нищо да не спира. Този стремеж може да се изопачи, но това е второстепенно нещо. Най-първо в съзнанието на душата си трябва да имате един велик стремеж към Бога. (63 стр.)

Щом сте в тази Школа, идването на Божествения Дух върху вас е необходимо. Ако някой каже, че без присъствието на този възлюбен може да придобие някаква наука, някакво дълбоко знание, той не говори истината. Божественият Дух трябва непременно да дойде у вас, защото само Той е носител на истинските Божествени знания, само Той може да озарява хората, само Той е в сила да озари вашите умове и сърца.

Аз искам в първо време да възприемете Духа отвътре, защото в този случай има нужда още от двама свидетели отвън. Вашият Дух е първият свидетел, аз — вторият, а вие — третият. Следователно, по този начин, ние съставяваме една троица. (81 стр.)

Сега сме се събрали тук не да вършим нашата воля, но да дадем условия на Божествения Дух да се прояви чрез всинца ни — да станем добри проводници на Божия Дух. Ако сме проводници на Божия Дух, няма от какво да се плашим; ако Божият Дух е с нас и действа винаги с нас, от какво ще се плашим? Мнозина може да се опълчат против нас, но Той ще превърне всичко на добро. (46 стр.)

За работата през годината

При тази годишна среща ще ви дам малко работа, само по едно житно зрънце, и ако го използвате разумно, то ще ви донесе Божието благословение. (16 стр.)

През целия ден днес, както и през всички останали дни, ще се стараете да имате хармония в мислите си. Обхванете Живота във всичките му проявления, а не едностранчиво. Старайте се да бъдете със светли умове и добри по сърца, за да разбиете всички противоположни мисли, които ви се отправят. (16 стр.)

Личната работа, която всеки от вас ще има през тази година, е следната:

1. Ще работите върху вашето сърце.
2. Върху вашия ум.
3. Върху вашата воля.
4. Върху вашия живот и върху вашето здраве.

Ще се стремите да бъдете здрави по тяло, т.е. да имате такова здраве, което да ви дава разположение.

Ще се стремите да придобиете изобилието на Живота.

Ще работите върху сърцето си, за да въздигнете в него всички най-благородни чувства и желания.

Ще се стараете да внесете в ума си най-светлите мисли и ще уякчите волята си, да бъдете твърди и решителни във всичките си добри намерения, да вършите Божията воля без да се колебаете.

Това е желанието на Господа сега. Ако вие послушате и изпълните Неговия глас, Той ще изпрати Духа си през годината и ще имате всичкото Негово съдействие.

Онези, които се изпречат на вашия път и ви препятствуват, ще изчезнат, както къщния дим. (81-82 стр.)

През тази година всеки ще си избере един отрасъл от живота и ще го изучи всестранно. Например, някой от вас обича да отглежда пчели; ще изучи подробно живота им. Ако иска да държи реферат по това, трябва да има данни, които да почиват на собствени наблюдения и изучавания. Друг някой, например, има волове; да изучи защо у едни очите са с един цвят, а у други — друг цвят, да изучи всички техни особености и т.н. Трети от вас обича градини; да се заеме да отглежда разни зеленчуци или цветя, да изучава условията, при които най-добре се развиват и т.н. Някои от вас може да се заемат с изучаването на планините, реките в България, или с кометите, с промените на слънцето — защо някой път е червено, друг път има друг цвят. Който иска, може да се заеме да изучава нещо за косите — защо капят, защо у едни са дълги, у други — къси, защо у някой рано побеляват и др. Друг да изучава очите, формата, големината, цвета им и т.н.

Ако не се заемете да изучавате един или друг някой въпрос всестранно, откъслечните познания, които имате по разни въпроси, няма да ви ползват. (86-87 стр.)

И тъй, препоръчвам ви чистота и самообладание. Това ще учите през цялата година. Ще дойде малко нечистота, мътна вода върху извора; за това няма да ви държа отговорни, а ще ви питам: „Изворът блика ли, има ли чиста вода в него, излива ли нечистотата?“ Ако излива нечистотата, добре ще е, но ако нечистотата остане върху вас и, за да ви изчистят, трябва да се ангажират много слуги, които да работят по цели дни около вас, това няма да бъде. Всеки от вас трябва сам да се чисти, защото няма толкова пари за слуги. (62 стр.)

Между вас, вътре в душите ви, трябва да се въдвори абсолютна хармония. С това ще се занимавате тази година. (94 стр.)

Тази година ще започнем с Любовта, да възприемем и изпратим нейната сила като една велика вълна из света. (8 стр.)

Сега Господ ни призовава на Неговата нива, на Неговото лозе. Това лозе е обрасло с тръне и бодили и ако сме умни и добри, ще го прекопаем и изчистим. Не мислете, че днес това лозе не може да се изчисти. Ако работят на него умни и добри хора, няма да минат и 10 години, това лозе ще процъфти и ще даде своя изобилен плод.

Бъдете сега смели и решителни, трудолюбиви и работливи!

Работете не за пари, а за една Божия усмивка.

Свършете тъй работата си, та като отидете при Бога, Той да ви даде една усмивка.

Божията усмивка да бъде заплатата ви!

Това се отнася до всеки от вас. Това е материалът, върху който ще работите над себе си. Само така като работите, ще представлявате една здрава нишка от целия организъм. Докато всяка една нишка е здрава, тези хиляди нишки, събрани на едно място и преплетени добре, образуват едно въже, което не се къса. А когато всяка нишка е слаба, хилава, то колкото и да е дебело въжето, нищо не струва. Понеже всеки от вас съставлява една нишка, всяка нишка трябва да бъде здрава. (83 стр.)

Може да направим един опит тази година, за да видите каква е силата на колективната мисъл. Ако насочим мисълта си за благо на един човек, той ще стане добър, всичко ще му е добре. Ако някой е болен и съсредоточим мисълта си за неговото здраве, той ще оздравее; ако някой е здрав и съсредоточим мисълта си към него с цел да заболее, той наистина ще заболее...

И тъй, всички ние колективно можем да направим много нещо. Ако не успяваме, то е защото, каквото замислим вътре, със сърцето си го разваляме. В сърцето си не трябва да допускаме никакви лоши желания, а в ума — никакви лоши мисли. (15 стр.)

Сега, вие трябва да изучавате Евангелието, Библията и да използвате всички методи, които се срещат в живата Природа. Разбирайте Христовите мисли и живата Природа в дълбокия им смисъл. (66 стр.)

И тъй, сега Господ се е пробудил във вас. Търсете Го, Той е вътре във вас. Възвишените мисли, благородните побуждения, които сега се зараждат у вас, това е живият Господ. (10 стр.)

През тази година нашият Небесен Баща иска да обновим мисълта си и ако сме готови, ще дойдат други сили отгоре да ни помогнат. Ние имаме възможност да сторим всичко. Както житното зърно съдържа всички възможности в себе си, а слънцето му дава условия за растене, така, когато и ние сме готови, Господ ще ни даде всички условия за работа. (10-11 стр.)

Сега ще гледате да ходите по Пътя на белите братя. Те ще ви срещат на всяка стъпка, ще ви помагат през цялата година и ще ви съдействуват. Ако не ходите по този нов Път, ще тъпчете стария път. (97-98 стр.)

Аз искам и вие, като ученици на окултната Школа, да си плюете на ръцете, тъй както и аз съм плюл на ръцете си, и да бъдем всички слуги на Господа. (113 стр.)

Гледайте да извършите през годината всичко това, което се изисква от вас, и белите братя ще ви помагат да бъдете чисти и да се самообладавате, да не мислите, че в Пътя, по който вървите, няма кой да ви посрещне. Всичко ще бъде тъй, както Бог е наредил. Онези, които вървят по Божия път, ще получат всички благословения. (98 стр.)

Гимнастически упражнения

I-во. Издигане двете ръце отстрана на тялото с дланите надолу, на височина, равна с височината на раменете. След това дясната ръка се издига бавно нагоре под ъгъл 45 градуса от равнището на раменете, а лявата се спуска надолу под ъгъл 45 градуса от равнището на раменете и в такова положение се присяда долу 6 пъти, като през време на упражнението съсредоточите мисълта си към предната част на мозъка.

Това упражнение служи за урегулиране предната част на мозъка.

II-ро. Това упражнение е също както първото, само че се издига лявата ръка нагоре под ъгъл 45 градуса от равнището на раменете, а дясната се спуска надолу под същия ъгъл, при което се присяда пак 6 пъти.

През време на това упражнение съсредоточавайте мисълта си към сърцето. Това упражнение служи за урегулиране на чувствата.

III-то. Изнасяне и двете ръце назад с обърнати длани една срещу друга и гребане напред с присядане 6 пъти.

През време на това упражнение съсредоточвайте мисълта си към гръбначния стълб. То служи за урегулиране на гръбначния стълб.

IV-то. Издигане лявата ръка нагоре и напред към изток, а дясната надолу, въртене на тялото около кръста и плаване с ръцете. И това упражнение се прави 6 пъти.

Докато се прави това упражнение, ще съсредоточвате мисълта си към стомаха. То служи за урегулиране на стомаха.

V-то. Поставяне ръцете на кръста. Закрепване тялото на левия крак, а десният се изнася навън, надясно, като се образува с него бавно полукръг от дясно към ляво — 6 пъти. След това закрепвате тялото си здраво на десния крак и с левия правите същото, както и с десния крак, пак 6 пъти.

През време на упражнението съсредоточвате мисълта си към нервната система. То служи за урегулиране на нервната система.

VI-то. Издигане ръцете настрани на височина, равна с височината на раменете, и бавно издигане нагоре, докато се допрат пръстите на двете ръце горе. Повдигане тялото на пръсти и в това положение бавно присядане долу, при което ръцете се прибират край тялото. И това упражнение се прави 6 пъти. То представлява завършване на първите пет упражнения. Нарича се магнетично събличане и обличане: надолу — събличане, нагоре — обличане.

Забележка: Тези упражнения ще правите един път през деня и то, ако се правят сутрин, е прекрасно, на обед — хубаво, а вечер — добро. Тези упражнения трябва да се правят много бавно и правилно, с добре обтегнати ръце и крака, ако искате да имате добри резултати. Движението на ръцете е за развитието на сърцето и гърдите. Със съсредоточването на мисълта се усилва умът. Изпълнението на всички упражнения пък усилва волята.

Тези упражнения са едни от най-хубавите окултни упражнения; гледайте, обаче, те да не ви станат като една примка, а се проникнете от тяхната полза. Считайте, че сте ги знаели някога, а сега си ги припомняте. (87-89 стр.)

В личното тефтерче на Иларионова е дадена следната поредица от формули с дата 21 септември 1920 г., под която се е подписал Учителя и която е продължение на даденото на събора:

1. Няма Любов като Божията Любов. Само Божията Любов е Любов.
2. Няма Мъдрост като Божията Мъдрост. Само Божията Мъдрост е Мъдрост.
3. Няма Истина като Божията Истина. Само Божията Истина е Истина.
4. Няма Правда като Божията Правда. Само Божията Правда е Правда.
5. Няма Добродетел като Божията Добродетел. Само Божията Добродетел е Добродетел.
6. Няма Слава като Христовата Слава. Само Христовата Слава е Слава.
7. Няма Сила като Силата на Духа. Само Силата на Духа е Сила Божия.

Тази година съборът отново започва на 19 август, Преображение, и продължава до 25 август. По традиция през първия ден Учителя изнася една публична беседа за търновското гражданство – „Пробуждане на колективното съзнание“.

Работата, която Учителя дава на събора за през годината, е насочена изключително навътре, към създаване на една вътрешна организираност и хармонични връзки между учениците. Дадени са различни форми за групово работа, както в рамките на едно селище, така и в рамките на цялата страна. Целта е развитие на индивидуалните дарби и обмен на знания и умения. Организацията е вътрешна, по закона на Любовта, макар че вече се поставя въпроса за ръководителите. За тях Учителя казва, че трябва да са от Бога, да работят най-много и то по закона на Любовта. Тази година се повдига и въпроса за същността на учението и Учителя.

Въвежда се от Учителя обръщението „брат“, „сестра“ и задължително, поне на събора, се поздравяват с формулата: „Няма Любов като Божията Любов, само Божията Любов е Любов.“

Поставя се въпроса за образуване на комуни като опит. Дават се четири нови гимнастически окултни упражнения и няколко психически упражнения. Назрява проблемът с проявите на М.Иванов и К.Христов. Учителя ги изобличава в частен разговор, а на събора предупреждава за методите на черните братя и дава формула – оръжие в няколко варианта за предпазване от лоши влияния.

Беседите от събора се публикуват в отделен сборник: „Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло Братство при срещата им в гр. Търново през лятото на 1921 год.“

През есента на 1921 г. на колибата в Търново при брат П.Камбуров отива и брат Кольо Каишев, племенник на строителния инженер Кольо Каишев. Той остава там цялата зима, а в началото на пролетта на 1922 г. отива при леля си Мария Каишева в с. Арбанаси.

В една съборна беседа от 1922 г. Учителя споменава, че през тази, 1921 г. с още трима души е копал канал в Търново. Вероятно е било при ремонтни работи около събора.

БИОГРАФИЧНА СПРАВКА ЗА КИНА ПОПОВА МАРКОВА

За Кина Попова Маркова става дума в първото писмо на Учителя до Константин Иларионов. Тя възприема идеите на Учителя в началото на века, когато Той започнал да изнася сказки по френология в читалище „Надежда“. На тези идеи остава вярна до края на живота си. Била е висока, стройна, с благородна осанка. Притежавала е умението бързо да схваща нещата и добре да ги обяснява. Обличала се красиво, с вкус. Мъжът ѝ, юрист, бил окръжен управител, а също и миров съдия във В. Търново. Убит е на фронта по време на Първата световна война през 1917 г. Кина имала дъщеря, която умряла рано. Къщата им на ул. „Светогорска“ 10 (сега „Борис Денев“ 10) за тогавашното време е била голяма — двуетажна, с приемна, столова и чардаци над Янтра. В началото на века в къщата са се провеждали групови спиритически сеанси. Кина е правела записките по време на сеансите. Тя била силно религиозна жена.

Брат Борис Николов разказва: „По време на събора през 1920 г. 20-30 души спяхме у тях. Кина ни постилаше по красивите чардаци, надвиснали над Янтра.“

Като слугиня при К. Маркова постъпила Христина Кузманова, препоръчана от свако си Иван Даскалов, учител в Драгижево. Малката Христина била по това време на 12 години и ѝ става като дете. Новата ѝ майка поела нейното възпитание, накупила ѝ необходимото за едно домакинство и я омъжила за даракчията Антонов — добро и работно момче, което им било комшия. Кина спечелва Христина и идейно. Последната става ревностна последователка на Учителя и остава такава до края на живота си.

СПОМЕНИ НА БРАТ ПЕТЪР КАМБУРОВ

През цялата пролет и лято на 1921 г. работих с голяма енергия, преданост и любов. Съзнавах и чувствах, че Учителя през пространството следи и контролира моята работа и се стараех да бъда изправен във всяко отношение, за да не би някъде да допусна нещо, направено не както трябва. Най-първо вдигнах двете лозя — в двора на колибата, около 3 дка., и другото — отвъд Беляковското шосе, т. нар. „Дойново лозе“. После обработих нивата, след това почнах резитбата, която също така извърших правилно и навреме. През април окопах лозята сам и без никаква помощ. Чувствах изблик на голяма сила и енергия и за умора и дума не можеше да става. Копаех и пеех, копаех и пеех през целия ден.

Така продължи през цялото лято, когато в началото на август пристигна Учителя с група млади братя и сестри от София и провинцията. Както отпосле разбрах, Учителя всяка година пристигал 10-15 дни преди събора, за да ръководи уреждането на някои предварителни работи. Тук аз ще опиша един необикновен случай, как Учителя спря буря с проливен дъжд, който можеше да наводни колибата тъкмо в началото на събора.

Оказа се, че покривът тече и Учителя се обърна към всички ни: „Има ли между вас някой, който да разбира от покриване на покрив, за да се качи и поправи покрива на колибата?“ Никой не се представи като специалист и аз се реших да се кача и поправам покрива. Беше 12 ч. по обяд на 15 август. Учителя с групата седнаха да обядват на

пригответената маса под беседката. Времето беше тежко, горещо. Аз не отидох да обядвам, но веднага изправих голямата стълба до самия покрив. С мене се качи и един от младите братя — Елизер Коев. Започнахме работа. Най-напред разкрихме около 2-3 кв.м. Тъкмо започнахме да прехвърляме и пренареждаме керемидите, и от северозапад се зададе тъмен облак, придружен от силни гръмотевици и буря. Едри дъждовни капки заудряха по покрива — предвестници на пороен дъжд. В това време Учителя стана от трапезата, мина от източната страна на колибата, застана на поляната и се обърна към мен с думите: „Имате ли още много да поправяте?“ Отговорих, че тъкмо сме разкрили около 3 кв.м. и едва сега започваме да пренареждаме керемидите. Учителя, без да губи нито секунда, мина от северната страна покрай щерната, като застана на бялото мостче, което се намираше точно срещу входа на западната страна. Без да направи никакви движения, без да произнесе никакви думи, постоя така срещу бурята минута и чудото стана — бурята престана, дъждът пресекна, гръмотевиците затихнаха и облаците като заковани останаха на мястото си. След миг, укротени, почнаха бавно да се предвижват на изток, към Арбанаси. Тогава един от братята извика:

— Учителю, вие спряхте бурята!

— Да, но само за два часа. Пътят на бурята е оттук и ние измолихме съществата да я отсрочат само за два часа. — И като се обърна към мене, добави — Бързайте да завършите, защото след два часа бурята пак ще дойде.

Разбира се, ние заработихме с двойно по-голяма енергия и старание и след около два часа почти завършихме препокриването. Останаха да се сложат около 7-8 капака на югоизточния ръб на покрива. В това време бурята и облаците пристигнаха с предишната си сила и докато поставим капаците, рухна такъв проливен дъжд, че нямахме време да слезем от покрива. Слязохме цели измокрени. Учителя ме потупа по лявото рамо и рече:

— Това се казва герой. Идете да се преоблечете и елате да пиете топъл чай.

На следния ден започнаха да принижават братя и сестри от цялата страна и до 19 август се събраха не по-малко от 1000 души. Мнозина от тях бяха настанени по квартири, но повечето останаха на палатки в обширния двор на колибата...

Това се случи един предиобед след утринния наряд, беседата и гимнастическите упражнения — към 10 ч. наскрел двора, близо до южната малка колибка. Сестра Тереза Керемидчиева (майка на сестра Савка) падна и издъхна, иглежда от слабо сърце. Веднага пристигна Учителя. Той каза на всички да се отстранят на 20-30 крачки, да не остава никой близо до нея. Мнозина, в това число и аз, наблюдавахме произшествието. В това време Учителя направи няколко обиколки около тялото, като гледаше към небето. След това повика сестра Е. Иларионова и я постави на пост да пази тялото. Казал ѝ, че сестра Тереза след един час ще се завърне, ще се съживи.* Това второ чудо (след спирането на бурята) Учителя извърши, защото бе недопустимо при един олтар, дето се предават велики духовни истини, да се занимават и с погребение. Тереза живя още 50 години.

СПОМЕНИ НА НИКОЛАЙ ДОЙНОВ

Много неочаквано се бях озовал на събора, ръководен от Учителя през месец август в гр. В. Търново, където прекарах незабравими дни на светлина и подем. Там Учителя държеше беседи и аз го слушах с голямо внимание. От това мое посещение, освен със светлината, с която бях пропит, имах и две по-изразителни преживявания.

Братята, уредници на събора, бяха наредили да се пазят входните врати на бивака и чешмата, която беше на 50 метра пред вилата. По това време Търново страдеше от голям недостиг на вода и много от вилите и къщите си имаха резервоари, в които се събираше

* И действително, разказва после Е. Иларионова, след един час започна да се появява руменина по бузите ѝ и накрая отвори очи и стана. (Бел.състав.)

дъждовната вода от покривите на постройките. Такъв грамаден резервоар имаше и нашата вила. От тази вода на резервоара ползвахме за нашите по-обикновени нужди, а за питейна вода ходехме да носим със съдове от една чешма, някъде в едно дере, доста далеч от нашето лозе. Поповете и владичите не гледаха с добро око на делото на Учителя и не беше изключено да изпратят някои злосторници да направят пакости, включително и да източат резервоара. Една нощ и мене пратиха да пазя чешмата пред вилата. Застанал изправен като войник, аз просто съм заспал. По едно време отворих очи — беше започнало да се разсъмва и видях пред мене Учителя. Той нищо не ми каза, усмихна ми се, но аз се засрамах от своето „акуратно“ пазене и потънах от почуда, как съм могъл да заспя прав, без да се облегна някъде и без да падна.

Второто особено преживяване беше влизането ми във вилата. Тя беше на два етажа. Горният имаше една стая, в която бяха наредени столове и малка катедра за беседи при дъждовно време. При хубаво време беседите се държаха навън. Друга, по-малка стая беше определена като стая за молитви. Приятелите, дошли на събора, на малки групи отиваха там да се помолят. Отидох и аз. Върху половината на една от стените беше нарисувана картина с образа на Христа. Специално образът на Христа ми направи много силно впечатление. Виждах съм много образи на Христа, рисувани от най-различни художници, но такъв израз на Възвишеното и Неземното не бях виждал. На другата страна беше окачена и картината, наречена Антиминс.

СПОМЕНИ НА МИХАИЛ ИВАНОВ ОТ ВАРНА

(„С почит за Учителя“. Омраам, стр. 53-54)

Това се случи в Търново, където живеях с един мой приятел в колибата на Братството. Дните ни преминаваха в работа, четене и медитации...

Един ден при нас дойде едно момче — отслабнало, бледо, изтощено, цялото в дрипи и очевидно много изплашено. Ние го нахранихме и след като постепенно спечелихме доверието му, то разказва своята история. Било анархист. Всички от неговата група били разстреляни. То успяло да избяга и се криело от преследвачите си. През няколкото дни, докато момчето се укриваше при нас, ние водихме дълги разговори. То беше изненадано, трогнато от философията на нашето учение и много бързо у него започна да се пробужда благоразположение към нея. Поначалото то не беше лошо; беше много честно, възмущаващо се от неправдите и редица обстоятелства го бяха завлекли в редиците на анархистите.

Победено от нашите аргументи, то реши да захвърли политическите си пристрастия и да дойде в Братството. Учителя го прие. Аз убедих момчето, че ако положи усилия и дойде в Братството, властите ще го забравят и всичко за него ще се промени. То ми повярва и наистина стана един от най-добрите братя. Неговата доброта, благородство и вяност бяха изключителни и ние наистина много го обичахме.

СПОМЕНИ НА НИКОЛА ГРЪБЛЕВ

(От личната тетрадка на Гръблев)

През есента на 1921 год. бях назначен за председател на комисииите, които получаваха санитарни материали. Пристигаха цели влакове от резервните санитарни складове в Пловдив, Шумен и Плевен. Ходех да разпечатвам вагоните и да проверявам материалите или с файтон, или с двуколка, или с кон.

Една заран отидох сам да си взема коня от нестроевата рота, за да отида с него на гарата. Беше пристигнала композиция от тридесет и няколко вагона и аз трябваше да я получа. Друг път пращаш войник да ми докара коня, но сега отидох сам да го взема. Като влязох в конюшната направи ми впечатление един грамаден кон — жребец, с кръвясали очи, който гледаше кръвнишки. Казах на фелдфебела на нестроевата рота:

— Оседлай ми този звяр!
— Господин поручик, не го вземайте, защото ще ви убие, много е лош, не е язден от три-четири месеца!

Обаче аз се амбицирах и казах:

— Не, него ще ми оседлае! Турете му нова амуниция, ново седло, да е здраво всичко, да не се скъса нещо, да мога да го управлявам!

Много трудно го оседлаха, още по-трудно му се качих; конят риташе, скачаше, изправяше се на задните си крака — трима души не можехме да го удържим. Скъсих му предварително стремената, за да мога, когато хвърля чифте, да стоя на краката си, за да не ме свали от себе си. Едвам го изведох из вратата навън, качен върху него, и той хукна като бесен по Марино поле — през трапове, дупки, деренца — скачаше, докато се запени и започна да върви по-полека. Държейки здраво мундшука, аз успях да стигна до гарата. Предадох го на двама войника да го държат. Към 11 часа си свърших работата, възседнах го пак, макар и доста трудно, и тръгнах за града. На около двеста крачки от гарата някой ми извика:

— Гръблев, къде си ходил, бе?

За момент си обърнах главата да видя кой е, но в този момент вероятно съм отслабил малко държането на мундшука, конят усети това и веднага го захапа с беззъбата част на устата си. Усещайки, че не мога да го управлявам, той с най-голяма сила хукна да бяга. Веднага легнах на шията му и се помъчих с две ръце да вкарам мундшука на мястото му, но не успях. В това време той приближаваше Стамболовия мост на Янтра, където трябваше да завие под прав ъгъл. При тази скорост обаче това беше невъзможно и конят неминуемо щеше да се сгромоляса в пропастта зад моста. За да не гледам как ще падне в пропастта, аз си затворих очите и на ум си казах: „Учителю, помогни ми!“ Веднага усетих (всичко това траеше само няколко секунди), че конят трополи по моста. Отворих очи и видях, че той върхлита върху една жена, която се беше навела да си завързва обувките. Като забеляза коня, тя се изправи. В това време усетих как конят се вдигна във въздуха, изви краката си наляво и прехвърча над главата на жената, без да я докосне. След малко конят отново затрополи по моста и постепенно намали хода си. Стигнах до вратата на казармата и като влязох, гледам, че група от около двадесет офицери тичат срещу мен. Като ме видяха, спряха се и един ротмистър (капитан от конницата), който беше в отпус-

ка в Търново, ме попита:

— Как изви на моста?

— Ами — отговорих му — и този звяр, нали и той душа носи, и на него не му се иска да се хвърли в пропастта.

— При този алюр (ход) той е спял и нищо не вижда — ми отговори ротмистърът. — Нали аз петнадесет години се занимавам с коне. Интересно, как е могъл да завие под прав ъгъл?!

Офицерите от щаба на полка, когато видели от прозореца как конят лети, си рекли: „Сто процента е сигурно, че Гръблев ще бъде убит заедно с коня!“ И се затичали да видят катастрофата...

Предадох коня на двама войника, за да го закарат в нестроевата рота, и забравих за това произшествие. На другия ден, отивайки към казармата, срещнах брат Костакев. Той ми каза, че сутринта пристигнала от София сестра Иларионова. Погледнах си часовника, видях, че до занятията има още време и рекох да прибягам до тях, за да видя какви новини носи от София. Иларионов живееха на склона към „Картала“, където вместо улици имаше стълби. С бързи крачки тръгнах по стълбището и като наближих тяхната къща, сестра Иларионова излезе на площадката, като втренчено гледаше към мен.

— Какво щяло да стане вчера с тебе? — ме запита тя, щом отворих вратата.

— Нищо — казах аз, без да отдавам значение на вчерашното произшествие.

— Как нищо, — каза тя — аз вчера към 11 часа отидох при Учителя да си взема

сбогом и сестра Савка излезе от стаята на Учителя и ми разказа следното: „Както четях стенограмата на беседата за корекции от Учителя, Той изведнъж каза: „Брат Гръблев е в голяма опасност!“ и затвори очи за известно време. След няколко секунди ги отвори и каза: „Мина опасността“.

В тези две-три секунди аз можех да полетя заедно с коня в пропастта. За тези две-три секунди Учителя от София е взел управлението на коня, управлявал го е да върви по моста, да прелети над главата на жената, за да мине всичко благополучно.

Когато сестра Иларионова ми съобщи това, аз останах поразен. Явно видях намесата на Учителя и си помислих: „Какви сили владее Учителя, за да може от София, когато го извиках мислено тук, в Търново, да ме спаси от явна гибел!“ Тази случка затвърди моето доверие и обич към Учителя и когато отивах при Него, просто отивах като при Бога, виждах, че Той е нещо много голямо.

ПРОБЛЕМЪТ МИХАИЛ ИВАНОВ И КРЪСТЬО ХРИСТОВ

СПОМЕНИ НА Д-Р МЕТОДИ КОНСТАНТИНОВ

(„Изгревът“ на Бялото Братство“, т. IV, София, 1995)

Искам да предупредя, че когато разглеждам проблема с Михаил, аз не го разглеждам като една личност. Чисто и просто го виждам като един актьор на сцената. Ако не беше Учителя, той щеше да бъде в България един обикновен гимназиален учител. Нищо нямаше да излезе от него. Но понеже той играеше известна роля, затова стана и проблем. Не се стърпах и запитах Учителя каква е неговата роля в Школата. Учителя ми даде един пример, който ме поразил и ми показва какво представлява Михаил и какво има да върши. Учителя започна да говори: „Когато бях в Ню Йорк на едно широко авеню, гледам насреща пристига един махараджа със свитата си. Всички се движат на коне, придружени със зурли и тъпани — цяла процесия от музика и хора. Хората — излезнали на балконите си и гледат тази процесия. Но когато отминава махараджата, гледат — отзад на гърба му е закачена една табела — реклама за сапун. Това е ролята на Михаил.“ (стр. 517)

На вилата в този град [Търново] имаше действително двама актьори — единият беше Кръстьо Христов, а другият — Михаил Иванов. Тези двама актьори представляваха до голяма степен следното: Кръстьо беше символ на площадното религиозно съзнание под знака на тщеславието, а другият — Михаил Иванов — символ на самосъзнанието на свещения егоизъм, облечен в тогата на окултна гордост. Първият представя лемурийската раса, другият — атлантската раса...

Тези двама приятели, облечени винаги с черни дрехи, с един тъмен цвят на лицата, с големи орлови носове, с мътни очи, дълги години смущаваха духовната аура на Братството. Лековерните и полуинтелигентните братя и сестри действително им указваха едно голямо внимание, докато най-последно чашата преля и Учителя трябваше в една съборна беседа през 1922 г. да ги разобличи... Стенографите после махнаха имената им. (стр. 399-400)

СПОМЕНИ НА МАРИЯ ТОДОРОВА

(„Изгревът“ на Бялото Братство“, т. I, София, 1993, стр. 196, 294-300)

Преди съборите в Търново се правеха приготовления. Някои приятели се възползваха от случая и отиваха месеци преди това. Имаше по това време двама младежи, наричаха се Михаил Иванов и Кръстьо Христов, които тръгнаха да проповядват от името на Братството и от името на Учителя, без това да им е разрешено от Него. Сами за себе си, сами пред другите тръгнаха и пристигнаха в Търново. Понеже там имаше спиритическа група

и приятелите имаха общение с духовете, смятаха, че те имат много големи познания, бяха подведени и прилъгвани от тези двама младежи (...) Та пристигат тези двамата и започват да се показват пред тях като ясновидци, като хора с видения, като хора, имащи връзка с Невидимия свят (...) И което е най-интересното, те биват подслонени в Търново, хранили ги и то не лошо, давали им пари, а те по цял ден се правели на светии и на всичко онова, за което другите мечтаят. В Търново ги гледаха със страхопочитание. А за да ви бъде картината по-ясна, тези самозвани светци „братя Кирил и Методий“ започнаха да „кръщават“ членовете от групата и да ги обявяват за преродени светци от историята на християнството. Така бр. Иларионов го обявиха за прероден свети Наум, а една сестра — за света Евгения. Обявиха се и се раздадоха титли на много още светци. Всички братя и сестри от цялата търновска група за кратко време бяха произведени в чин „светец“, както това става в казармата от пълководци. И беше много интересно да гледаш брат Иларионов да отива и сяда срещу тях, да отваря очи и уста и с благоговение да ги гледа. (...) И тръгнаха приятелите да ги посещават — да ходят на поклонение там, където бяха отседнали. А те бяха заели горния етаж на вилата — там, където ставаха съборите (...)

За да бъдат по-убедителни, започнаха да говорят, че имат видения, че очите им са отворени за Невидимия свят и че над групата на търновци, когато се събират при тях, виждат да се играе хоро от лазарки, но то е видимо само за тях двамата. Всички бяха във възторг и в умиление от тях. Когато някои споделиха по-късно с Учителя за това, чува отговора Му: „За лазарките ли? — Те са техни илюзии и фикции.“ Ето това беше становището на Учителя за тези двамата, но приятелите не се съобразяваха с мнението Му, а продължаваха да се кланят на тези ясновидци и светци.

Представете си, та тези хубавци други ги перяха, готвеха им, носеха им храна специално приготвена, даваха им пари за преживяване, защото на всички им бе внушено — и което е най-важното — вярваха в това, че от тези двамата лентяи щяло да дойде спасението на България. (...)

Михаил Иванов и Кръстьо Христов започнаха да правят различни фокуси. Какви фокуси ли? Ето такива. Започнаха да позират. Вие виждали ли сте как се позира пред художник? Ето така — заемат една поза, разбира се неестествена за тях, изправят тялото си по особен начин, че си завъртат главата наляво и под ъгъл и с лека усмивка те поглеждат, а очите им леко примижават. Не мижат, но с премрежени очи — в позата на съзерцание и съсредоточение. И те гледат и мижат, докато те прилъжат с приказки за това или онова. Подхванеш се започнеш да ги слушаш, а те майсторски можеха да оплетат всеки един от нас. Започнаха да му говорят че еди-кой си брат е много духовен, че той има много покровители на небето, че неговата аура била с еди какви си цветове, че мисълта му била такава или онакава във форма на възвишени краски и цветове. Говорят му, че той имал дълъг живот от минали прераждания, че имат връзка от миналото с него и че трябва правилно да си я разрешат. Така постепенно онзи, който ги слуша, влиза в капана, хваща се на въдицата и те почват да му говорят неща, които са чули оттук-оттам от старите приятели. Онзи, който слуша разказаните случки с Учителя и като им слуша и ясновидските предсказания, тутакси отваря очи и уши и става слушател. Следващата стъпка е да се превърне този слушател в подчинен слушател и накрая в слуга. Така се отнасяха към мъжете — към братята. Но ако беше някоя млада сестра, а тогава ние бяхме 20-25 годишни, то Михаил Иванов започваше със същото, но включваше безброй комплименти по всички направления и те успяваха. (...) Той обикновено пристъпваше така: „Сестра, вие сте изключително високо изградена личност. Аз виждам вашите прераждания от хиляди години. Ние с вас имаме връзка от еди-коя си епоха. Ние там сме били тогава съпрузи. И от там имаме съдба и карма. И трябва правилно да я разрешим в дихарма. А от кармата се преминава в дихармата само чрез любовта.“ (...)

В началото на 1922 г. Кръстьо Христов се бе насочил към мене, беше ме харесал и започна да се приближава към мене. Чувствах как ме оплитат разни въжета и как ме

завързват. Тогава не знаех, че той се занимава с магия, с методи, които са присъщи на Черната ложа. Но за Бялото Братство тези методи са забранени и жестоко се наказва човек, когато си служи с тях. Започнах да разбирам, че съм хваната в мрежа и почнах да се мятам като риба, извадена на брега — не ми достигаше въздух, задушаваш се и цялото ми същество трепереше отвътре и отвън.

Аз бях на събора в Търново във вилата на лозето — помагах за нейното разтребване и почитване. Ежедневно през нея минаваха много хора и трябваше да се поддържа чистота и порядък. Учителя дойде при мене и започна да ми помага. Аз разбрах, че Той току-така няма да дойде при мене, а има някаква друга причина. Но че започна да ми помага — това беше един негов метод, така по-бързо и незабелязано влизаше в контакт с лицето и което е най-важното — включваше се с него в едно общо действие и посока на движение. Тогава разговорът и предстоящото разрешение на дадения проблем по-лесно ще се насочат в онази посока, в която се движи действието. Аз чистех вилата. Учителя също започна да чисти вилата. Разбрах метода и тогава Му казах: „Може ли, Учителю, да ви помоля нещо?“ Той отговори: „Може“. „Учителю, можете ли да ме освободите от Кръстьо?“ Учителя ме изгледа и каза: „Хубаво.“ Продължихме да работим заедно и след малко Учителя си тръгна по друга работа. С мен бе свършил и като че ли след час ми олекна. И се издигна една стена между мене и Кръстьо.

СПОМЕНИ НА ДРАГА МИХАЙЛОВА

(„Изгревът“ на Бялото Братство“, т.IV, София, 1995)

Взели една стая (бел.состав. — в Търново те живеели на горния етаж на братската вила), нанесли се там, започнали да гледат на ръце и се обявили за големи ясновидци. Тогава от търновското братство започнали да им носят храна отделно от другите, за да могат да се уединяват и да имат повече време за съзерцание. А другите се хранели на обща маса и от време на време поглеждали нагоре към младите светци, които били на горния етаж. Като научил това Учителя, забранил да им носят храна. Те упорствали и не искали да слизат долу, но на третия ден огладнели, слезнали долу и седнали на общата трапеза. (стр. 343)

СПОМЕНИ НА РАЙНА КАЛПАКЧИЕВА

През 1919 г. и до септември 1920 г. живяхме на Братската колиба, на долния етаж. Бяхме общо шест души в две стаи. На горния етаж на колибата живеела Михаил и Кръстьо, „духовни братя“. Баща ми ги смяташе за светци. Спомням си, че един път, като се върна от магазина, накара баба ми Мариола да му даде чисти чорапи и дрехи да се преоблече и да отиде да се посъветва нещо с Михаил и Кръстьо. Чука, чука, но никой не му отвори, макар че те бяха вътре. Той дойде при нас и ни каза: „Какво сте ядосали братчетата, че те не искат да ме приемат?“ А ние никога не сме ги ядосвали. Баба Мариола носеше вода за пиене от половин километър разстояние, а те слизаха, наливаха си вода и пак се качваха. Значи, чакаха всичко наготово.

По това време в комина на колибата си направиха гнездо бухали, но тъй като това не е добро знамение, Михаил и Кръстьо се качиха на покрива, уловиха бухалите, вързаха им краката един за друг с една връв и ги пуснаха, като изрекоха: „Оттук нататък да не се връщате тук!“ и духнаха с уста.

СПОМЕНИ НА НАДЕЖДА ИЛАРИОНОВА

Мама готвеше и по обед ме прашаше да нося храна на Кръстьо и Михаил с думите: „Занеси тази храна на братчетата“. Но често се случваше да не ми отворят. Те вътре се смееха, а аз това наблюдавах през ключалката и оставях храната до вратата...

ИЗ ЧАСТЕН РАЗГОВОР НА УЧИТЕЛЯ С ЛАЗАР КОТЕВ, КОНСТАНТИН ИЛАРИОНОВ И ДИМИТЪР ДОБРЕВ

Проведен на 12 февруари 1921 г. в Търново („Изгревът“ на Бялото Братство“, том I, София, 1993 г., стр. 308)

Вие сте виновни за всичко. Вие ги извикахте, вие ги прибрахте, вие им отпуснахте пари. Те могат да отидат да работят, а не да лежат. Като дойдат, всички искат да мижат, а не да работят. Котката, когато е пред дупката на мишката, мижа, но като хване мишката, не мижа вече. Те имат тактиката на Черната ложка...

Михаил е без сърце. Гръблашев им е писал да ги пита дали да отиде в Америка, а те идат при мене и искат по един околен път аз да им кажа, а те да му пишат, че сами са му предсказали. Аз им казах: „Нали знаете, кажете му.“ Това е общо течение — да използват. Никой не ги е вързал. Свободни са да си отидат. Старите приятели да стоят на постове си, да си отварят очите, за да не се крият зад гърба им подобни хора. Аз ще ги изкарам на фронта, вие няма какво да се борите. Това е една мрежа, една борба между Черното и Бялото Братство. Всички приятели да вземат мерки, да се оттеглят от младите и сами да работят. Наруши се едно правило: преди събора ни никой няма работа тук...

Тайно трябва да държите всичко. Те черпят от вас и като си изчерпят всичко, ще капитулират. Затова престанете да им давате и да им съобщавате това, което знаете. Черната ложка иска да повдигне вътрешния раздор. Това е тяхната тактика. Духовите ги лъжат. Аз виждам в тях черни като катран сенки. Нас не ни е страх от тях. Страх ни е, когато има грях. Райна Стефанова под тяхно влияние е обсебена. Леглото си да не отстъпвате никому. Когато дойде Христос, ще Му отстъпим стаята си, а на Неговите слуги ще им посочим тавана...

Аз никого не съм натоварил с никаква работа. Те са хванати. Аз имам да им чета молитва на тях. Ще им кажа как се служи на Бога... Трябва да работят на друго, ново място. Тук не се позволява. В името Божие ние не позволяваме да се говори лъжа. С моето име злоупотребяват, но ще им прекъснем нишките. На всички ще кажете: „Кръстът и Михаил трябва да си отидат във Варна“. Двата изпита не издържаха, а сега — навън. Това е решението на Бялото Братство. Ония духове, за които те не се оказаха достойни, ще им намерим друго място, а те да отидат да копаят. Те са дошли за материални облаги. Ако искат да гадаят, да отидат другаде, в Англия, но тук и в мое име аз не позволявам, защото не искам да огорчавам Господа. Силата ми не е в тия хора, които ме следват. Те искат да ме повдигнат, за да повдигнат себе си. Недейте гледа каква светлина съм, ами прочетете книгите си на тая светлина. За всичко съм снизходителен, но дойде ли някой да руши Божественото — там съм лош, ще му смажа главата. Абсолютно нищо няма да им давате, всичко здраво ще се определи в мълчание. Да кажете на всички стари приятели да пазят мълчание.

Давам на всички ви едно правило: когато дойде някой, попитай Господа; отвори Библията, помоли се, не бързай и виж какво ще продиктува Духът от вътре. Човек, който не жертва, дръжте го настрана. Праведни и добри хора не искаме; искаме хора, които да вършат Волята Божия. От младите хора на някой е определено да се жени; той трябва да се ожени. Това е Волята Божия, той трябва да я изпълни. А на друг не е определено да се жени...

Те са крадци. А крадецът не иде, освен да открадне, да заколи и да погуби.

Тe ca пo-лoши oт пoпoвeтe, зaщoтo тe вeмaт и вълнaтa, и кoжaтa. Аз ви дaвaм пpaвo дa им дaдeтe oтпop. Учeници нa учeници мoгaт дa дaдaт oтпop. Туй, кoетo нaпpaвиx в събopa, нe бe събpaзeнo съc зaкoнитe нa Бялoтo Бpaтcтвo. Бъдeтe paзвързaни и вeмeтe мepки прoтив тaкивa. Всички cтapи пpиятeли щe тpябвa дa ce пpeдупpeдят дa вeмaт мepки. Млaди cвeтии нe иcкaмe ниe. Дa влизaт пo ycтaнoвeния pед. Бpaтчeтa нямa — имa Бpaтcтвo. Дa ce внимaвa някoй oт млaдитe дa нe пpeлaзят пpeз плeтa. Щe гo хвaнeм зa oпaшкaтa и щe гo смъкнeм oт плeтa. Кoгaтo дoйдe някoй и кaжe, чe Гocпoд тaкa кaзвa, щe кaжeм: „Кaктo Гocпoд кaзвa, тъй щe нaпpaвим.“ (Тoвa щe кaжeм в ceбe cи). Aкo нa тях гoвopи Духът, тo ниe живeeм c Духa. И аз бих жeлaл, кaтo дoйдaт, дa ни пoкaжaт знaниeтo cи. A пък тaзи фopмyлa щe ce измeни (пoздpaвът „Нямa Лoвoв кaтo Бoжиятa Лoвoв“ — Н.Л.К.Б.Л.). Зa втpeшeн кpъг щe тyрим дpyгa фopмyлa. Кaтo дoйдe бpaт, cecтpa, млaд, cтap, щe ce пocтaви нa изпит. „Амa нa нac Учитeлa кaзa“. — „И нa нac Учитeлa кaзa“. Щe ги тyрим нa изпит...

Кoйтo дaвa живoт, e oт Бoгa, a нe кoйтo yбивa. Нa cтapитe пpиятeли щe кaжeтe: „Дa изпълнитe Вoлятa Бoжия — тoвa e cилaтa“. Тoвa paздeлянe e пoпcкa paбoтa. Тpябвa cмирeниe. Дa ce кaжe нa всички пpиятeли: нямa дa пoздpaвявaт никoгo, кoйтo oтивa пpи Кpъcтъo и Микaил. Чoвeк, кoйтo идe oтгope, тoй e cмирeн. Тия дyxoвe тpъгнaхa oт Сoфия и ceгa oбикaлят всички кpъжoци. Бъдeтe внимaтeлни и всички изпитвaйтe. Аз нямa дa пoзвoля в мoe имe дa ce вpъшaт тaкивa paбoти. Нeкa e мaлкo, нo чистo. Кoйтo иcкa дa бъдe мoй учeник, тpябвa дa ce oткaжe oт бaцa, мaйкa, oт cвoя cи живoт. А тaкивa, пpи кoитo ходят мoмичeтa дa им гaдaят, нe ca зa мeнe. Мoeтo имe щe им cлyжи кaтo yлoвкa. Кaтo eдин ключ, c кoйтo щe cи oтключвaт дa oбикaт и щe cи зaминaт.

ИЗ СЪБОРНАТА БЕСЕДА „МИЛОСЪРДИЕТО“ ОТ 23.08.1922 Г.

(Бeceди, oбяснeния и yпътвaния oт Учитeлa. Дaдeни нa учeниците oт Всeмирнoтo Бялo Бpaтcтвo пpи cpeщaтa им в гp. Търнoвo пpeз лятoтo нa 1922 гoдинa“)

Аз имaм в Шкoлaтa двaмa учeници — щe пpивeдa тoзи пpимep — двaмa млaди учeници, кoитo живяхa мнoгo дoбpe, учeници бяхa тe. Тe към мeн имaхa тaкoвa блaгoгoвeниe, c пoчитaниe и yвaжeниe ce пpиблизaвaхa. Тe пoкaзaхa, чe имaт гoлямa oбич пoмeждy cи. Един пpиятeл ми кaзвaшe: „Тe имaт гoлямa oбич eдин към дpyг“. „Аз щe ги oпитaм и щe видитe, чe туй нeщo e пpивиднo“. В дyшaтa нa тия млaдeжи, кoитo тaкa ce oбикaхa и зaдpyжнo живeeхa, имaшe жeлaниe зa влиaниe eдин нa дpyг. Всички бpaтa ги cчитaхa cвeтии и ги кpъcтиx „cвeтии Киpил и Мeтoдъй“. Кaзвaхa: „Спaceниeтo нa Бългapия идe вeчe: cвeтии Киpил и Мeтoдъй“; нo кaтo ги пocтaвихмe нa изпит, дoйдe eдин cвeти Нaум мeждy тях и eднa cвeтa Eвгeния. Аз бoрaвя c фaкти, cлyшaйтe, тoвa ca фaкти, кoитo изнacям. И вие щe ce нaмepитe нa тяхнoтo мяcтo. Мислeхa тe зa ceбe cи. Кaзвaм: мнoгo дoбpe ca зaпoчнaли. Нo имa нeщo y тия двaмa учeници, кoетo им липcвa. Кaзвaм им: нa вaс ви липcвa милocъpдиe. „Кaк, кaзвaт, Учитeлю, имaмe тoвa милocъpдиe“. Тoзи дpyгий пpиятeл, cв. Нaум, oтивa y тях и c блaгoгoвeниe ги глeдa. Кaзвaм: дълбoкo втpe милocъpдиe им липcвa, аз нe ce лъжa в тия paбoти. Нe e въпpocът зapaди мeн, въпpocът e зapaди тях. И кoгaтo ги пocтaвихмe нa eдин втpeшeн

изпит, стана разрыв между тия „св.св. Кирил и Методий“. На тия „св.св. Кирил и Методий“ аз им казвах: въпроса за женитбата не сте го разрешили още. Сега, аз ще ви кажа символически какво подразбирам под думата „женитба“. Светът и Бог — това са двамата кандидати, които постоянно избираме, — дали за Бога или за света да се оженим. (268-269 стр.)

Между тия двама ученици, за които ви говорих, аз съжалявам, те бяха една сила. Те идваха при мен и аз им казвах: Слушайте, вас аз ви познавам преди осем хиляди години, от тогава датира тази история, в еди-коя си култура вие държахте изпит и пропаднахте, в еди-коя си — описвам историята им; сега идете в света и аз искам да си издържите изпита. Изпити толкоз пъти! Казвам: сега у вас има един начин, искате да ме излъжете, но аз не се лъжа, отсега нататък не искам това. Аз ще ви поставя на един изпит и ако издържите изпита, ще минете в класа. Те още държат изпита и едва наполовината са го издържали. И аз ги следя, те мислят, че са го издържали. Аз ги следя, окото ми е толкоз зорко. Те мислят да минат тъй. Аз казвам: По-скоро камила ще мине през иглени уши, отколкото вие да влезете в Школата, докато не издържите изпита си. Тази любов, чувам аз, между тях почва малко... Пред мене когато са, като хора, братски си гугукат, но щом влязат в работилницата, почнат спорове, спорове, пререкания започват, един — наляво, друг — надясно, и после пак се примиряват, пак влязат, пак се примиряват. Най-после почнаха да не се разбират, да се отделят. Какво дойде след това? — Двамата почнаха да въздишат. И единият почна да търси света, и другият почна да търси света. Сега и вие ще кажете: „Гледайте тия ученици каква привилегия са имали!“ Вие сте същите ученици. Вие сте на същото място. (270-271 стр.)

Всичко старо ще заличите, нека седи в архивата на вашето минало. Тогава ще се въоръжите само с великата Божествена Любов, с великата Мъдрост, с великата Правда, Истина, Милосърдие, Добродетелта, с великото дълготърпение и въздържание, и тогава ще бъдете действително св.св. Кирил и Методий, св. Наум и св. Евгения. Сега св. Евгения, св. Наум, св.св. Кирил и Методий служат на хората само за пангар*. Между учениците на Бялото Братство не се позволяват похвали с цел да придобием тези хора на своя страна. „Ти си отличен, ти си способен, ти си добър“. Не, не, всяко едно желание, което ние изказваме, туй желание трябва да изразява една дълбока мисъл. (277 стр.)

Сега, аз не съм оставил този въпрос с тия двамата ученици. Мисля да направя един опит и идната година ще ви кажа какъв е резултата. Как мислите, мога ли да ги съединя? (Отговарят: „Можете“). Мога ли да ги разединя? (Отговарят: „Можете“). И едното, и другото мога да направя. Когато има егоизъм в сърцата на хората, аз ги разединявам, когато има любов в сърцата на хората, аз ги съединявам. Разбирате ли? Казвате: „Ти разединяваш.“ Светлината съединява и разединява. (272 стр.)

Но всички ще знаят, че от нашата вълна белите братя ще оплетат въжета за черните братя, и като изплетат въжетата, всички ще бъдат вързани с тях. От

* Пангар (гр.) — място в църковния притвор за продажба на свещи (бел. ред.)

нашата козина те ще бъдат вързани! Ще има юлар за всеки черен брат! Досега ние сме носили черни юлари, а на тях ще сложим бели юлари и ще им покажем как са постъпвали те с нас и как ние ще постъпваме с тях. Те ще орат на нивите ни, само че няма да ги дупчим. След като братът е изорал, няма да го бодем с остен, а ще го помилваме, ще го потупаме, ще го целунем.

Но той ще живее не в дама, а в подобни такива къщи, в каквито вие сега живеете, във вашите къщи. Това е култура! Това са формули, символи, които може да разберете, както искате, но тъй ще бъде. (321-322 стр.)*

ПИСМА ДО СЕМЕЙСТВО ИЛАРИОНОВИ

София, 20.03.1921 г.

Любезни Костагине,

Бъдете тъй добър да дадете на Кина Маркова 150 лв. от моя страна засега; и всеки месец ще ѝ давате по 25 лв. занаят.

Надявам се да сте добре с Еленка. Па и няма причина да не сте. Не трябва изкуствено да си създаваме ненужни тревоги. Все, що иде от Бога, било то добро или зло, повидимому е Негово благо. Тъй всички говорят, но малцина осъществяват това на опит. Докато някого не са го засегнали страданията, си е много добър. Но щом дойдат отгоре му изпитанията, работите се менят. Но всичко ще се оправи с Любовта, Вярата, Надеждата.

Предайте това писмо.

Няма Любов като Божията. Само Божията Любов.

Погнус

* * *

София, 16.04.1921 г.

Любезни Костагине,

Работата на щерната Каишев да продължи и досвърши според плана уговорен. Кръстьо и Михаил да досвършат кошерите и след това – започнатия тротоар под ръководството на Каишев; и щом се свърши работата, да се върнат във Варна.

С пчелите ще постъпите тъй: Ти, Бойнов, Райко ще раздадете петнадесетте пчелни кошера на вдовици. Ще ги намерите, ще им кажете, че им се дава по един кошер даром с условие да дойдат сами да си го вземат. Воська ще го продадете всички и на сирачетата ще го раздадете, т.е. сумата. Дванадесетте кошера, изработени от Кръстьо и Михаил, продайте навън и сумата на тях ще се даде, то е техен труд. Тъй и другите пчеларски принадлежности. Само този е правият път да се отмахне злото. Бог е Бог на Любовта към ония, които Го познават. Едно правило

* Последният абзац е от съборната беседа „Живот вечен“, държана на 24.08.1922 г., 16.30 ч. (бел. ред.)

има – то е Божията работа; едно ръководство – то е Духът. Тъй уреждам тая работа; ний или другите, все едно е. Ще гледате добре да свършите, без колебание.

Погнус

* * *

София, 30.04. 1921 г.

Любезни Костагине,

Пчелите ще се раздадат на вдовици извън Братството. Другояче ще излезе да правите услуга на себе си. Ще ги раздадете на кръгли вдовици, които да имат малки деца. В Бялото Братство вдовици няма, там има само братя и сестри. Цялата сума, от дъсчените кошери добита, ще я дадете на Кръстьо и Михаил без никакви удържки; другояче ще замяза на позорна търговия с оттенък на користолюбие. Аз искам да им създам работа и всичко сторено да си го вземат. Пчели по никои начин не могат да им се дадат. Ний пчели не продаваме, нито заменяме. Те могат да си вземат от друго място. Восъкът на свършено външни хора ще се продаде, на свои – нито грам. Сумата на кръгли сирачета ще се даде по най-разумния начин. Всичко друго – по същите правила. Всички трябва да работите в името и силата на Божията Любов, която има само един закон за приложение – той е благост, едно правило – безкористие, един път – той е Истината, една сила – тя е Мъдростта, една награда – Доброжелта, едно благо – Правдата. Един Господ на Любовта и Той е, освен Него няма друг. Той е Отец, Спасител на бедни и страждующи.

Погнус

* * *

София, 9.10.1921 г.

Любезни Костагине,

Дайте петдесет хиляди в съхранение на брат Драган Попов. Градежът на черната в Арбанаси да остане за напролет. Сега може да се компретира градежът, понеже не остава достатъчно време за съхнене.

От Н. Каишев имате ли отговор за тухлите? Пишете ми.

Надявам се всички да сте добре. Любов разумна и непрестанна, вяра постоянна, надежда всегашна да пълни сърдцата и душите ви.

В.В. С.Б.А.*

Погнус

* * *

София, 14.11.1921 г.

Любезни Костагине,

Получих писмото Ви. 22 и 12 – това са само за постройките, без храната и пътните. За храната и пътните ще отпущате отделни суми, за които ще държите точна сметка, и ония, които употребявате, по Бога да я оправдават. Да има достатъчно в храната, но да няма разточителност. Искам братята да бъдат доволни. Щом 22. и 12.х. се изхарчат, ня

* В.В. С.Б.А. – съкращение на Винаги верен. Само Божията Любов (Бел. ред.)

ма да отпуцате повече ни стотинка. Ще ми пишете. Ако има разрешениe отгоре, щe прoдължим работата, ако нe, щe я спрем. Искaм всички да сe ръководитe от зaкoнa на Лoбoвтa и хармонията. Никaкви спoрoвe породили сe нямa да разглеждатe. Всички трябвa да сe учитe сами да изправятe грешките си. Тoвa e нaй-дoбрoтo. Правoтo прeд Бoгa кривo нe мoжe да стaнe, кривoтo прeд Нeгo правo нe мoжe да стaнe.

Аз познавам само eдин зaкoн в свeтa. Тoй e Вeликият Бoжи зaкoн на Лoбoвтa. И мисля, чe вий и двамата с Елeнкa трябвa да сe пазитe от шeпoтния eзик на лoшитe дуxoвe. Вий тeорeтичeски в мeнe вярватe, нo всe мислитe и дoпуцатe, чe някoй мoжe да ми пoвлиe да си измeня мислитe. Тoвa никoгa дoсeгa нe e бивaлo и никoгa нямa да бъдe. В мeнe имa само eднa мяркa: Бoжиятa Лoбoв, Бoжиятa Мъдрoст, Бoжиятa Истинa, Бoжиятa Пpавдa и Дoбрoтa. Аз сe радвам, кoгaтo приятeлитe, бpатиятa и учeницитe живeят в Лoбoвтa, a кoгaтo пpавят грешки и грешат, тaм ний oбръщамe пoглeдa си нa другa пoсoкa. Живeйтe в нeoбикнoвeнатa Лoбoв, a нe в oбикнoвeнатa. Кoйтo живee в първатa, в душатa му имa мир, радoст и пoстoяннa видeлинa и Бoжиятo лицe пoстoяннo му сe усмихвa. А нямa пo-дoбрo в живoтa oт тoвa да живeeш в Лoбoв с Бoгa, да си в eдинoмислиe с Христa и да имаш Нeгoвия Дух зa ръководствo. Тoвa – зa всички бeз изключeниe.

Моят поздрав на двaмa ви и на всички други бpатя и учeници.
Сaмo Бoжиятa Лoбoв.

Пoгнис

* * *

София, 12.12.1921 г.

Лoбeзнa Е. Илaриoнoвa,

Пoлучих писмoтo ви. Oт миналoтo чoвeк да вaдa пoукa. Всeки oт вaс да възлoби Мъдрoсттa, Истинатa, Пpавдaтa, Дoбрoдeтeлтa. Тoвa e смисълът на живoтa. Слyшaйтe Слoвoтo, кoетo сeгa ви сe пpедaвa. Oнoвa, кoетo ви кaжa да стoритe, нe сe кoлeбaйтe. Мoятa дyмa нa двe нямa да стaнe. Кoетo ви кaзвaм, тoвa e сaмaтa Истинa. Вий щe пpoвeритe oт oпит. Един e Госпoд в свeтa, eдин e Oтeц, кoйтo гoвoри. Аз сeгa гoвoря зa Бoгa нa Лoбoвтa. Слyшaйтe и вършeтe Нeгoвoтo Слoвo.

Изпpащaм ви чeтиpи бeсeди: „Бpатя и сeстpи нa Христa“, „Плaчът“, „Тe щe пpoсвeтнaт“, „Синът Бoжий“. Чeтeтe ги пoслeдoвaтeлнo, пo eднa всякa сeдмицa. И слeд пpoчитaнeтo сeстpитe и бpатиятa, кoитo искaт, мoжe да си ги пpoчитaт и пpеписвaт.

Тoвa сa мoитe писмa към вaс.

Пoздpaв нa всички.

Пoгнис

* * *

София, 20.12.1921 г.

Лoбeзни Кoстaгинe,

С лoзeтo нa Дoйнoв работата нe e уpeдeнa. Кoгa сe уpeди, щe ви пишa. Кoлкo съoбщaвa, чe в Арбaнaси сe пpoдaвaлa eднa нивa 12 дeкaрa зa

4000 лв. Може да влезете в споразумение и да я купите. Хората се познават положително, само като издържат изпита си. Преди това са само обещаващи.

Изпратих ви три беседи по една сестра от Търново. Пишете получихте ли ги. С Райко ви изпрацам още две.

Не след дълго ще излязат и съборните беседи. Ще имате и от тях. Поздрав на всички. Прилагайте. С.Б.А.

Погнус

* * *

Писмо до К. Каишев и П. Камбуров

София, 21.12.1921 г.

Любезни Колю и Петре,

Получих писмото Ви. Засага използвайте времето за ваше добро, в умствено и духовно отношение да растете. Зимата ще поограничите физическия труд. Има засага някои висящи въпроси, които трябва да се решат правилно. И те ще се решат. Бог всякога помага. Гледайте и двамата да бъдете умни и добри в най-чистия смисъл.

Работете първо за Бога от Любов и Мъдрост.

Погнус

СЪБОРНО СЛОВО 1921 ГОДИНА

Актуални проблеми и задачи за работа през годината от: „Беседи, обяснения и упътвания от Учителя. Дадени на учениците от Всемирното Бяло Братство при срещата им в гр. Търново през 1921 г.“

За учението и Учителя

Аз искам да се заемете да изучите Учението на Бялото Братство. Вие ще го намерите разхвърляно в целия окултизъм, в теософията, в християнството, навсякъде ще го намерите. В туй учение навсякъде има единство, в него няма разногласие. (214-215 стр.)

Ще се научите да предавате учението на Бялото Братство. Да не казвате, че това е учението на някой си Дънов, че той го е измислил. Ако аз съм го измислил сега, утре ще дойде някой Иван, някой Петко, някой Стоян. Е, какво ще стане, ако ние измисляме нещата? Какво ще стане с тези картини? Другояче стои въпросът. Всички онези велики хора, които са дохождали, са предали тази Божествена Истина тъй, както им е дадена. В това се състои тяхното величие, тяхната слава, че са предали тази Истина тъй, както Бог им я е дал, а всеки, който не е предал тази Истина, както му е дадена, е от черните братя. (227-228 стр.)

(Още на събора 1912 г. Учителя казва: „Не искам да изпъква във вашия ум някой си г-н Дънов, а онова, което желая, е вие да познаете Господа, защото аз имам и вземам участие във всичките му работи.“)

Интересен е 16-ия стих от 7-ма глава от Евангелието на Йоана: „Отговоря им Исус и рече: „Моето учение не е мое, но на Оногози, Който ме е проводил“. Значи, Онзи, Който го е проводил. Следователно всеки, който е проведен и носи туй учение, той и учението имат един и същи източник. А когато дойде някой и каже: „аз тъй казвам“, друг дойде и каже: „аз пък тъй казвам“ — това са учения, които раждат спорове. А всяко учение на онзи, който говори, и Онзи, Който го е пратил, е едно и също. Това е Учението на Бялото Братство. Когато едни кажат: „ние тъй мислим“, други: „ние пък тъй мислим“, това е учението на света.

Христос ясно казва, че туй учение не е негово, а на Оногова, Който го е проводил. Сега, когато у вас се зароди едно учение, вие ще се запитате: това учение ваше ли е или на Оногова, Който ви е проводил? Ако е на Оногова, Който ви е проводил, то е право, а ако е ваше, то е учение на света.

Желанието ни е вашето Учение да е на Оногова, Който ви е пратил. Не само аз каквото ви говоря, но и вие каквото говорите, да е едно и също с думите на Оногова, Който ви е проводил. Аз вярвам в Неговото учение, то е всякога право. То е принципално. Туй трябва да бъде Учението на душата ви. И тъй, Учението на Оногова, Който ви е проводил, е право учение. А ще го познаете по това, че щом е Негово учение, в душата си ще чувствувате една радост, в нея ще блика вътрешна любов към всички хора, в дълбочината на душата ви ще се зароди едно вътрешно съзнание, дано всички да се обърнат, да познаят Истината тъй, както у вас се зародила. (244-245 стр.)

И после, ние се самозаблуждаваме. В света има само един Учител, той е Учителя на Любовта. Един е Той, не мислете, че има много, един е Великият Учител на Любовта, а всички други Учители са проявления на Любовта. Когато говорим за Учителя, разбираме Великата Безпределна Любов, която се изразява в даване знания, мъдрост, щастие и блаженство на всички същества на земята. Туй Същество всеки ден мисли за другите същества каква форма да им даде и всеки ден чува въздишките им, цял ден мисли как да подобри тяхното съществуване. Това е Великият Учител и ние всички искаме да бъдем израз на Неговите мисли, на Неговите чувства, на Неговите действия. Аз бих желал така да бъдем всички. И тогава всички ще бъдем ученици, всички ще бъдем учители. Кога? Когато е Той в нас. Ученици сме, когато възприемаме, а учители — когато предаваме някоя Божествена мисъл, когато Той я предал. Когато я предадеш, ти си пак ученик, пак отиваш да възприемаш. Да бъдеш Учител значи да изкажеш Божествените мисли, Божествената Истина и Божествената Любов на света. Така мислете, за да не се зароди у вас мисълта по отношение на някого: „Че той ли е Учител?“ Щом говори у него Любовта, всички ще го слушаме. (272-273 стр.)

Обаче, когато дойде този жив Господ, който е между нас, с Него всичко ще свършим, казва Писанието, и ще започне онова вътрешно растене, и всички неща ще стават без принуждение. Сега вие срещате някого и казвате: „Той е

учител, по закон ще го назначават, трябва да има ценз, да е свършил университет“. Имате право. Обаче, когато дойде Господ да живее между нас, ще има само един Учител, и този Учител ще живее във всинца ни. И когато говори Той в когото и да е, ние ще го слушаме, ще познаем Неговия глас. Когато говори този Учител, Неговите думи са определени, Неговите думи са особени, Неговият глас е особен. Този Учител говори със Словото на Любовта. (117-118 стр.)

В ума си ще имаш винаги само един Учител. Този Учител аз ще го кръстя с името Учител на Любовта. Някой пита: „Вярваш ли в Христа?“ Казвам: „Не вярвам в Христа.“ — Ами какво е Христос? Христос, това е външна страна, той е Учителя на Любовта. Ако познаеш Любовта, ще познаеш и Христа. Сам Христос казва: „Никой не може да дойде при Мене, ако Отец ми не го призове, не го привлече“. С какво ще го привлече? — С Любовта. Следователно, когато нас Любовта ни привлече, ще познаем и Христа. (175-176 стр.)

Ние всички в бъдеще трябва да мислим тъй, както е мислил Христос, не историческият Христос, а Христос на Любовта — този Великият Божи Дух, Който създава всички блага на света. Когато видите лицето на този живия Христос, вие ще бъдете радостни. (294 стр.)

Ръководителите и организацията

Сега да се повърна към практическата страна, т.е. към реалната страна, която е съществена за нас. Ние искаме да се организираме, за да работим. Организациите могат да бъдат механически, когато няма тясна, вътрешна връзка между частите. Връзката може да бъде органическа, т.е. вътрешна, но ако в тази вътрешна, органическа връзка няма съзнание, т.е. няма разбиране между частите, не се постига целта.

Какъв е великият закон вътре в Природата? Всички ония, които започват с механически начин на организиране, се увеличават отвънка, а всички ония, които започват с органически, се увеличават отвътре. (134-135 стр.)

Да оставим всички Божествени връзки сами да действуват по един път и Господ да образува Божествена организация, която да почива на закона на Любовта. Дойде ли Любовта, тя ще ни организира. Щом се организираме, ние ще бъдем на мястото си и ще почнем да действуваме, да функционираме като един нормален, Божествен организъм. Тогава волята, сърцата, умовете ви ще действуват правилно, всичко ще бъде правилно, няма да усещате никакво стеснение, връзките помежду ви ще станат нормални и приятни. (201 стр.)

Туй, което ни свързва, то е Божественият принцип, който действа в нас, и ние искаме този принцип да действа и във всички хора. Той е, който ни свързва. Щом го има между нас, ние сме братя, ако го няма — не сме братя. (108 стр.)

Изобщо, във всички градове сега има една малка вълна на разединение. Тя започна като краста от София, мина в Стара Загора, сега е в Сливен, отива към Бургас, приближава се към Айтос, в Шумен се е развила в големи размери, диария има там. Това са психически вълни, които се дължат на известни микро-би. (182 стр.)

Някои от вас запитват, например, защо трябва да имаме ръководители? То е все едно да запитвате защо трябва да имаме глава? Като дойде някой чувал, здравият е, който трябва да вдигне чувала. Ако този ръководител е само като капелмайстор да маха с пръчицата, аз такъв не искам, но ако той вдига чувала, аз го похвалявам. Ако тези ръководители като капелмайсторите само вдигат пръчицата, не ги признавам за такива, били те мъже или жени, но ако работят много, ще ги наречем ръководители. Всеки ръководител е от Бога. Ако е от Бога, той ще работи, ако е от дявола, той ще маха само пръчицата. (183 стр.)

Сега някой бил ръководител в някой град. „Защо да бъде той?“ Ами че ако Любовта го е поставила тук да се жертвува — добре дошъл, но ако сам се натрапва, ще му кажем: „Братко, задръж си всичко за себе си.“ Аз искам всички ръководители по градовете да бъдат поставени по любов. Нали сме едно Братство, основано по Любов? (271 стр.)

Сега аз ще моля ръководителите в градовете те да започнат със закона на Любовта, те да заемат последните места. Нали Христос казва: „Който иска пръв да бъде, последен трябва да стане“. Силните в Любовта да започнат да служат на всички. (274 стр.)

Работа за годината

1. Годината

Туй небе, което виждате днес, какво говори? Господ говори така: „От едната ни страна е месечината, която е пълна; тя е емблема на Христа. А от изток изгрява Слънцето, което е емблема на Божествения Дух, който раздвижва света; т.е. две условия имаме — месечина и Слънце, които се гледат, т.е. Христос в материалния свят и Духът в ангелския свят. И двамата работят за създаване на човечеството. (6 стр.)

Ще ви прочета 21 гл. от Откровението. 21-та глава има връзка с 21-та година. „Израил“ значи всички синове на човечеството. 12-те порти са за цялата раса. От изток трите порти са за жълтата раса; откъм север трите порти — за бялата раса; откъм юг трите порти — за червената раса и откъм запад трите порти — за черната раса.

Както виждате, мидите, които са образували тия бисери, са били много големи. Понеже сега Господ прави ново Небе, вашето старо небе ще се разруши. Понеже това небе заминава, вашето небе ще се закрие и старите ви разбирания, убеждения, вярвания, всичко туй ще замине и нито помен няма да остане от него. (112 стр.)

Понеже тази година е тринадесета по съдържание, по сбор на цифри, то които мислят добро да направят, няма да го направят, и които мислят зло да направят, пак няма да го направят. Тази година е година на почивка. Искам вие да си починете тази година; не се старай нито добър да станеш, нито лош. Цялата година нищо няма да направите. Сега да разберем почивката. Тази е Божествената почивка. В евреите, например, след всеки шест години оставят нивата да почине една година. Тази почва трябва да се остави на слънце да се

грее, за да придобие енергия. Мнозина от вас имат желание да направят добро, но за това се иска енергия, а вие я нямате. Трябва да има какво да дадеш. (65-66 стр.)

Пак ще ви напомня: ще съсредоточвате своята енергия тази година. Аз съм сложил намерение да разкъсам всички връзки, които ви спъват. (201 стр.)

Понеже тази година аз я наричам „юбилейна година“, трябва да разчистите сметките си, всякакво взимане-даване. Комуто каквото имате да давате, ще му го върнете и ще кажете: „Братко, аз имам да ти давам, вземи си го“. Пък и каквото имате да вземате, ще си го вземете, ще кажете: „Братко, върни ми това, което си взел“... Не да го хванеш за гушата, да го разтърсиш, но по закона на Любовта, ще го хванеш и ще му кажеш: „Братко, дай ми моето и аз ще ти дам твоето, и ще започнем новия живот, който настъпва“. Всеки един от вас лично ще трябва да ликвидира тази година, ако иска да се учи, да бъде ученик и да разбере Христовото учение в бъдеще Той трябва да ликвидира сметките си. Ще каже някой: „Има време“. — Няма време, тази година като мине, изгубвате всичко. Няма време! (113-114 стр.)

Тази година, както ви казах, работата ви темел не може да хване, не може да кажем, че ще направим това или онова. Тази година ще се заемете да уредите сметките си, ще отворите тефтерите си и ще кажете: „Братко, у мене има остатък от баба ти, от дядо ти, ела да си го вземеш“. Другият ще пише: „Братко, аз имам остатък от дядо си, ще дойда да си го взема.“ Така ще си пишете и ще започне помежду ви обмяна и размяна. Тогава ще започне да се разведрява вашето съзнание и умът ви ще заработи. Та онези от вас, които имат най-много инициатива, да основат нещо; и по-младите, и по-старите, да почнат всички да работят, тъй както в живота започват. Най-напред започват младите, после възрастните и най-после старите. (125 стр.)

II. Групова работа

Четири съвета (на физическия труд, на духовния живот, на просветата, на примирителите)

Всеки съвет ще се състои от по 100 души, смесени ще бъдат — мъже и жени. Всеки един град може да си направи в миниатюр същото нещо, но ще бъдат свързани. И тъй, от всинца ви ще има 400 души чиновници, но без запла-та, без портфейл.

Още днес следобед, към три часа, ще се съберете и ще изберете тези четири съвета изведнъж и ще ги приложите, за да започне тази работа. От 100-те души половината ще бъдат мъже и половината — жени. И младите ще влизат вътре. Младите момци и момичета ще бъдат от по 21 години нагоре. Те ще бъдат в запас, в резерва, ще заместват старите, когато те издържат сражението. Старите ще сложат най-напред, а младите — отзад, понеже старите са калени. Младите, като видят едно две сражения, и дойде до тях реда, те са вече герои. (130 стр.)

Всеки един съвет между себе си ще избере по 10 души, които ще бъдат постоянно присъствие, за да може работата да върви по-спешно. Да кажем има нещо;

ще изпратите тези 10-те да отидат, те ще бъдат като изпълнителен комитет. Ония, които ще влязат в съвета за физическия труд, ще трябва да имат здрави мускули и воля. Ония, които ще бъдат в примирителния съвет, ще трябва да бъдат със съдийски познания и сами да са примирени. Ония, които ще бъдат в духовния съвет, трябва да имат сърца повече развити. Ония, които са в просветния отдел, трябва да имат ум повече развит. Примирителите са хора на милосърдието.

По жребие се избраха 400 души за четирите съвета. (132 стр.)

Запитват: „Възможна ли е съвместна работа на тези групи, щом има хора от различни градове?“

— В първо време ще си кореспондират. Например, някои братя от София ще ангажират някое място и ще започнат да го обработват. Сега русенци правят опит, те не са завършили още работата си, не са видели още своя резултат. Айтосци също правят опити. Всички работят. (153 стр.)

В една работа внесат ли се дребнавостите, се разваля.

Законът на сегашното развитие изисква да се започне от физическия съвет, с материалното, а не с духовното. Това се налага. Апостол Павел казва: „Първо с видимото, а после с невидимото“... Ако има някоя сестра, която се обезпокоява за своята прехрана, тя не може да служи на Господа, тя не може да бъде духовна... Ще създадете работа за всички. Ако някоя от сестрите няма работа, ще ѝ създадете. (127-128 стр.)

Ония от вас, които са в просветителния отдел, разменете мисли върху този книжовен отдел, какви книги да издадете, какви книги да се препоръчват за четене. И някои от вас, които могат, нека прочетат тези книги. Ще се постареем да разпределим този труд, за да станем по-интелигентни, защото тъй, както вървим, не сме интелигентни. Хората от външния свят са по-интелигентни от нас. Имайте предвид, че Христос казва: „Синовете на този век са по-умни от синовете на виделината“. Някои от нас трябва дълго време да страдаме, за да се научим на правия Божествен път. (148-149 стр.)

Запитват: „Каква работа ще има четвъртата група?“

— Тя има най-голяма работа, примирителна. Например, две сестри се скарали. Примирителите ще проучат основните причини, защо и за какво се скарали, и то не да решат кой е виновен, а да търсят причините. Тази деятелност е важна не само за вас, а и за външните хора; ще дадем един малък модел, да покажем как трябва да се работи. (151-152 стр.)

Ония от вас, които влизат в тъй наречената физическа група, най-малката задача, която ще трябва да извършат през годината, ще бъде следната: да убедят трима души да садят дръвчета в градините си. Това е най-малкото, което могат да направят.

Ония от вас, които са в духовния съвет, най-малкото, което може да направят, е следното: да намерят трима души, да ги убедят да изправят по три грешки в живота си.

Ония от просветния съвет да намерят трима души да ги убедят да прочетат по три от най-хубавите книги.

Онези, които влизат в примирителния съвет, да намерят трима души и да ги примирят с по трима техни неприятели. (179 стр.)

Това ще бъде един импулс да събудите способностите, които имате, и един на друг ще предадете от вашите енергии, които ще се кръстосват. Има някои, у които природният ум е силно развит, затова те ще придадат част от своята енергия на други, у които природният ум и способностите са слабо развити. Ще има придаване на енергии у всинца ви и тогава ще започне едно вътрешно брожение. Които са много енергични, ще предадат от енергията си на ония, които са слабо енергични, тъй щото ще почне обмяна на енергиите; но ако не разбирате закона, ще действувате един на друг по контраст и тези енергии ще се неутрализират. (141-142 стр.)

Идеята съвсем не е тази — да вземете мотиката. Ние искаме само да използваме свободното време и да не оставаме празни, та да влизаме в грях. То може да бъде един ден в седмицата или в месеца, но по закона на Любовта. (156 стр.)

Пазете следната идея: като започнете тези опити, ако мислите да се осигурите материално с тях, никак не се залавяйте. Тия малки опити не са места за осигуряване. (153 стр.)

Не се смущавайте, че опитът ви е излязъл несполучлив. Всеки първи опит е несполучлив. Всякога е така. Знаете ли колко несполучливи опити е правил Господ? Ами че Той направи първия човек по свой образ и подобие, сложи го в Рая, но опитът излезе несполучлив. Христос дойде и Той направи втори опит. И той излезе несполучлив. Защо? — Защото, като остави работата на своите избраници, те я развалиха и Той трябва да дойде пак, да я поправи. И още опити има да се правят. (156 стр.)

Вчера, когато правихте избора за физическия, духовния, просветния и примирителния съвети, трябваше да знаете, че тези съвети, трябва да ги имате вътре в себе си. Когато говорим за физическия труд, ние разбираме нещата извън себе си. Не, първо трябва да ги разбираме вътре в себе си. Може ли да приложим този закон вътре в себе си, да изправим своето тяло, ще може да поправим и себе си. Но ако аз не мога да изправам себе си, как ще мога да изправам другите? (163-164 стр.)

Съветът на „Избраните“

Групата, която аз ще избира от 100 души, тя ще въдворява хармонията. В нея ще влизат най-умните, най-добрите и най-силните по ум, сърце и по воля. Сега във вашия ум ще се зароди мисълта: „Ами ние не сме ли добри?“ Четирите групи ги избра Господ, а тази група аз ще избира. Четирите групи стоят по-високо, Господ ги избира, а останалите аз ги избирам, затова те трябва да правят по-големи усилия, за да се кандидатира. Те са най-малките, те са последните. (181 стр.)

(към всички) През течение на годината ще си пишете. Ще имаме съвет да внася хармония и ще работим през цялата година за създаване на тази Божествена хармония, и ще бъдем искрени вече спрямо себе си, спрямо ближните си и спрямо Бога. И тогава ще дойдат по-големи благословения, по-големи проявления, може да се явят между нас хора с по-големи способности, с повече отворе-

ни очи, музиканти, поети, с дарби в изкуствата, ще се застъпят всички отрасли, всичко, което е Божествено. (131 стр.)

(предпоследния ден) Сега всички онези от вас, които имат спешна работа, не могат да чакат, след братския обяд са свободни. Широк е пътят им. Працаме им всичката наша любов, да се върнат по домовете си и да заживеят тъй, както Господ иска. А онези от вас, които са свободни, ако от любов желаят да останат, могат да стоят колкото време искат: от вътрешно побуждение. Но да не остане някой от вас с користолюбива цел, да доизядат каймака отпосле. Не, каймакът е изяден вече, айрянът остава само. (281 стр.)

(последния ден) Всички, които са останали днес, ще образуват тези 100-те, които аз избирам.

Дали ще бъдете избрани още не се знае. Ако приложите казаното, ще бъдете избрани. Този, който приложи закона, е избран. А който не го приложи, ще седи в антрето. Сега, вие, които сте останали тук, веднага ще пишете на другите. Ще им кажете тъй: „Учителя каза, че за тези, които останат тук, ще има айрян, ама той ни излъга, тук има и масло, и каймак“. Има, но дали ще го изядете, това е въпрос. Сега, за вас, които присъствувате тук, ще има едно правило: сутрин като станете, ще изпратите някому една хармонична мисъл. Ако не знаете какво да кажете, тогава кажете следното: Да се прослави Господ тъй, както е писал в Своята книга.

Вторият ден същото ще кажете. Всяка сутрин през цялата година, като ви дойде някоя красива мисъл за някой ваш брат, кажете я. После ще изговорите втората мисъл: И като се прослави Господ тъй, както е писал в Своята велика книга, да се прояви Неговата Любов в моята душа и в душите на всички мои братя. (302-303 стр.)

Ще изпращате мисли на всички, на които съзнанието е пробудено. Ще се стараете да влезете в свръзка с всички ваши братя, на които съзнанието е пробудено. Законът е един и същ. Щом съзнанието на човека, до когото се изпраща мисълта, е будно, той е веднага в съобщение с вас. Място и пространство няма за пробудените души — съобщението става моментално. (303-304 стр.)

Други групи

Духовната работа се състои в следното: ще се съберете на групи от по 5-10-15-20-100 сестри в една група, да се молят за някой свой брат или сестра. Например, някой ваш брат страда; ще направите молитва за него и ще му се помогне. Тази група ще наречем „свѣтници на Божествените молитви“. Същото ще направят и мъжете. Ще си определят специални дни, през които ще се молят за някой брат, комуто работите не вървят добре, в каквото и да е отношение. Ето един колективен начин за помагане. А сега казвате: „Нека Господ му помогне“. Ами че когато искам да направя нещо, нали трябва да дойдат в действие моят ум, мозък, крака, мускули, цялото ми тяло, нали трябва да вземат участие? А когато искаме от Господа нещо, нали и Той ще трябва да се раздвижи? Ние, като Негови удове, и ние ще се раздвижим. Щом започне Господ да работи, то крак

ли си, нокът ли си, ръка ли си или каквото и да си, ще заемеш своето място да работиш. Друг не може да заеме твоето място. (125-126 стр.)

После, ще ви дам някои внушения за работа през цялата година на тези, които присъствувате тук. Ще се изберете ония, които повече си хармонирате, понеже така, не само че се намирате на едно и също поле на развитие, но и връзките ви от миналото са по-силни. Почнете да си кореспондирате помежду си. Ще развивате три вида работа: първо — работа на физическото поле, второ — работа в умствения свят и трето — работа в духовния свят. Нека от вас самите да излезе един практически метод за работа, който да даде резултат, а не само теоретически. Да се съберат двама, трима или петима души, да се съгласят да разменят чрез писма мисли как да работят във физическо отношение: да насаждат градини с плодове — ябълки, круши, със зеленчуци и др. Или пък да се основат малки колонии, забавачници за деца, или малки училища и да разменят мисли за разните методи по преподаването; или пък да се отворят гостилници — изобщо навсякъде да се проявява вашата инициатива. (124 стр.)

Най-първо в плана на работата заемете се да си направите на физическото поле братски градини. Всеки един град да има братска градина: плодна градина, зеленчукова градина, от 5-20-30 декара, колкото имате. Ония от вас, които нямат какво да правят, нека отидат там да се позанимават, да вложат труда си, и от туй, което излиза, да се ползват ония братя, които имат по-малко. Нали е практично празното време да се използва? Някои от вас се заемат да образувате столарско заведение в някой град. Заемете се да правите маси, каци, приложете каквото изкуство владеете през свободното си време и каквото придобиете, ще може да го продавате. Всички занаяти, които имате, постарайте се да ги сложите в действие. Някой е педагог; да събере 5-10-15-20 малки деца, да открие едно педагогическо училище, една забавачница и да започне да ги занимава. Някои от вас нека се сдружат по 2-3 души, да превеждат книги; ето културна работа! Някои нека образуват класове за четене на книги, съчинения на видни писатели, учени хора. Други, с музикални способности, нека образуват оркестри от цигулки, кларнети и пр. И като се съберем, всякога да има между нас едно голямо разнообразие. Да знаем и да работим, и да пишем, и да пеем, и да свирим, и да четем, всичко да можем. Господ иска от всичко по малко да знаем, та да кажат другите, че тези хора знаят всичко. (145-146 стр.)

Идеи за комуна

— Как да се организира една братска комуна?

— С Любов, с Мъдрост и с Истина. С Любов, защото тия, които образуват комуната, трябва да се обичат тъй, че да жертвуват всичко един за друг. После, възгледите, които имат, да не стават причина никога за някакъв спор между тях, и да не се лъжат един друг. (247 стр.)

Може да направите в един град следния опит за работа: съберете се 2-3 семейства за една година поне да се храните заедно, без да си слагате никакви ограничения, да видим как ще направите опита. При задружното ядене ще сък-

ратите бюджета си. Ние имаме такъв опит на нашия курорт. Бяхме 20 души, които, ако се хранехме сами, поотделно, щяхме да плащаме скъпо, а така, заедно, ни излезе по 16 лева дневно на човек. И при това ще се научите да ядете само необходимото. Едно или две ястия са достатъчни. Тогава и жените ще се освободят от излишен труд. После, да се научат сестрите да имат една обща пералня, да перат заедно. И да имат една обща кухня. Направете един опит, туй не е наложително, но така ще видите какви ще бъдат практическите резултати. А сега една жена изживява цял ден в къщи за работа и трудът и е разпръснат. При отделно пране, например, изгарят се повече дърва, изхабява се повече сапун и разноските са по-големи. Приложете това където може, където условията позволяват. За пръв път опитите може да са несполучливи, може да дадат обратни резултати. (152 стр.)

Най-после да се опитаме да направим една идеална комуна. Цялото Братство ще вземем някои общи места и през течение на годината братя и сестри от всички градове ще отиваме на тези места да работим. (154 стр.)

III. Нарядът

На всинца ви ще дам общи упражнения, те ще са задължителни. Само на някои от вас ще дам специални упражнения. Да не се сърдите, защото някои от вас не са готови да им дам такива упражнения. Специалните упражнения са по добра воля, а общите — задължителни.

(определя различни текстове от Библията за всяко селище — 26 на брой) Четенето започва от определения текст и върви последователно до края на Новия Завет. Това четене започва още от събора, от днес. Ще прочитате по 10 стиха на ден, и то когато сте в най-добро разположение. Когато не сте разположени, ще прочитате само по един стих и то или първия, или последния, или който искате. И тогава ще си отбележите кой от тези 10 стиха ви е обрнал внимание, дали 1, 2, 3 или кой да е от десетте. (105-106 стр.)

Сега за всички ви определям един ден в месеца за почивка, през който ден няма да ядете. Ще почивате на физическото поле, а ще работите в духовния свят. Този ден ще бъде третия петък от месеца, значи 12 петъци ще си почивате. Постът ще започне от четвъртък на обед в 12 часа и ще свърши в петък на обед в 12 часа. Това е почивка, закон, не е пост. (106 стр.)

Това е най-малкото, което ви давам, но ако го изпълните добросъвестно, с Любов, ще имате един от най-добрите резултати, каквито не сте виждали в живота си досега. Много малко е, но ако го изпълните от любов към Бога, ще опитате какво нещо е това. (109 стр.)

Темите

Сега, за през тази година ще задам 10 теми на всички онези наши приятели, които могат да пишат върху някои отрасли. Тези теми са следните:

1. По химия: Отношение на химическите сили към физическите и органическите сили в природата.

2. По физика: Отношение на физическите сили към химическите и органически сили в природата.

3. По астрономия: Отношенията на слънчевата енергия и лунната енергия към земната енергия и какво е отношението и влиянието на слънцето и луната върху земята.

4. По минералогия: Съзнанието на минералите.

5. По зоология: Начинът, по който става преминаването на неорганическото съзнание към органическото, т.е. съзнанието на кристалите към съзнанието на клетките.

6. По ботаника: Влиянието, което растенията са указвали в развитието на човешкия живот.

7. По теософия: Описание на първичното или ембрионалното състояние на будическото тяло, когато човек е почнал да инволюира.

8. По математика: Върху четвъртото измерение, отношението му към първото, второто и третото измерения.

9. По окултизма: Преди колко милиона години човек е дошъл на земята. Ония, които се занимават с окултизма, да прочетат всички догадки по въпроса и въз основа на тези догадки да го разрешат.

10. Пак по окултизма: На кое място ще се яви шестата раса.

Тези са десетте теми, които ще си разпределите помежду си. Нека се намерят доброволци за тая работа.

Ако всички тези беседи излязат сполучливи, ние ще ги напечатим в един сборник. Искам 10 килограма мед от вас! Ще имате работа за цялата година. Мнозина от вас са запознати с различни езици, ще четете отвсякъде, ще събирате материал, както пчелите събират мед. От всеки един кошер искам по един килограм мед, от десетте — 10 килограма мед искам. (199-201 стр.)

Мото:

„Господи на Любовта, Ти си изпълнението на всички закон вътре в нас. Ти си радост на всички отсега за през всичките векове.“

Това ще бъде мотото, което ще произнасяте всеки неделен ден сутринта през цялата година, и то преди почване на молитвата... Ние може да го произнасяме сутрин, на обед и вечер преди молитва, но само неделен ден... Под „неделен ден“ разбирам само деня, когато сме в закона на Любовта. (53-54 стр.)

IV. Гимнастически упражнения

Всяко ново движение трае шест броя. Брои се бавно, ритмично. При всяко коленичене коляното едва допира до земята.

1. Ръцете се издигат настрани до хоризонтално положение. Така се държат ръцете до края на упражнението. Десният крак се изнася напред. Коленичи се на лявото коляно. Изправя се тялото. Изнася се левият крак напред. Коленичи се на дясното коляно. Изправя се тялото. Изнася се десният крак напред. Коленичи

се на лявото коляно. Изправя се тялото. Връщане: Десният крак се поставя назад, коленичи се на дясното коляно. Тялото се изправя. Левият крак назад. Коленичи се на дясното коляно. Тялото се изправя. Десният крак се поставя на мястото при левия. Ръцете се свалят.

2. Ръцете се изтеглят назад успоредно, с дланите навън. Десният крак се поставя напред. Коленичи се на лявото коляно като едновременно с това ръцете се спускат надолу с дланите обърнати напред и пръстите малко превити, както за гребане. Тялото се изправя и едновременно ръцете обикалят успоредно пред тялото с дланите, обърнати навътре. Ръцете застават в отвесно положение с дланите, обърнати напред, навън, а пръстите — прибрани и изправени. Левият крак се поставя напред. Коленичи се на дясното коляно, като едновременно ръцете се извиват назад и надолу. Упражнението продължава по същия начин, като още веднъж се изнася десният крак. Връщане: Ръцете са горе. Поставя се десният крак назад. Коленичи се на дясното коляно, заедно с това ръцете се извиват назад и се свалят надолу. Тялото се изправя и ръцете се издигат пред тялото успоредно нагоре, с дланите, обърнати навън. Същото става с левия крак назад и още веднъж десния крак назад. Прибира се десният крак при левия (ръцете са горе отвесно). Прибират се и ръцете на мястото отстрани.

3. Ръцете се поставят на кръста. Изнася се десният крак по крива линия върху лявото коляно. Изнася се същият крак по права линия напред. Коленичи се на лявото коляно. Тялото се изправя. Същото се прави с левия крак напред и още веднъж десният напред. Връщане: Десният крак по крива линия назад, зад лявото коляно. Изнася се същият крак по права линия назад. Коленичи се на дясното коляно. Тялото се изправя. Същото става с левия и още веднъж с десния крак назад. Прибира се десният крак при левия. Свалят се и ръцете.

4. Ръцете се издигат нагоре отстрани и горе във вид на конус се съединяват, пръстите и палците са допрени. Десният крак се изнася напред. Коленичи се на лявото коляно, като същевременно се свалят ръцете отстрани и пръстите се допират под дясното коляно. Тялото се изправя и едновременно ръцете се издигат в първото положение. Същото се повтаря с левия и пак с десния крак напред. Връщане: Десният крак се поставя назад. Коленичи се на дясното коляно и едновременно се свалят ръцете отстрани и пръстите се допират под лявото коляно. Тялото се изправя и едновременно ръцете се издигат до първото положение. После — същото с левия и още веднъж с десния крак назад. Десният крак се прибира при левия. Ръцете се свалят отстрани.

Така се развива човешката воля. (8-10 стр.)

Изберете помежду си 10 жени и 10 мъже, добри гимнастици, да направят упражненията, за да се усвоят добре от всички.

Внимавайте как се правят те ритмически. Те не са обикновени упражнения, а се правят според законите на Природата. Ако ги правите така, ще имате полза. Всички упражнения вървят по известен закон. Ние ще се постараем да схванем закона доколко може той да става ритмически. Те са прости упражнения, но умът

ви трябва да взема участие в тях. Като застанете на един крак, да няма никакво клатушкане, колебание, защото това показва едно нервно състояние. Всяко колебание е един симптом, че има известни елементи, които са извън вашето естество, с който трябва да се справите. Това не е недостатък на вашето естество, но показва, че има известни спънки, срещу които трябва да вземете мерки. (56-57 стр.)

В тези упражнения започва да действа съзнателно волята, затова ги наричам волеви упражнения. Ще контролирате всяко едно движение. (57 стр.)

Какво означава първото движение напред? Двете ръце, това са волята, проявление на Любовта. Вземеш първата стъпка — да правиш добро. Броиш до шест, значи решил си вече да правиш добро в света. После започва приклякане — слизание вътре в живота, да извършиш това, което си решил. Направил си някоя крива постъпка; отстъпи назад (което става в упражненията), поправи погрешката си. Намислил си да правиш зло; отстъпи сега по същия закон. По който начин правиш доброто, по същия начин ще изгладиш и злото в себе си. Тези движения напред и назад върват по права линия. Тези обяснения ви давам за първото упражнение, което е първата стъпка в живота — да правите добро. А тези стъпки се наричат закон за самоотричане. (59 стр.)

Ако искате да видите какво е състоянието ви, правете упражненията. Чрез тях може да правите много проверки над себе си. Когато говоря за кръговете, тогава ще обясня значението им. Туй движение напред, туй движение назад, това са в новата теория двете течения — едното електрическо, другото магнетическо. С десния крак имате едно влияние, това е активната страна на електричеството, а с левия — пасивната страна, влиянието на магнетизма. Ако с десния крак правите добре упражнението, а с левия не можете, значи, вие сте активен, затова ще гледате да уравновесите движенията си. Всякога човек трябва да знае где греши. (60-61 стр.)

Воля, воля на всички ви трябва. Дяволът само с воля се държи, само с воля се изпъжда. Ето защо, ако правите тези упражнения, ще възстановите хармонията. Те са обосновани на един велик закон в Природата. (88 стр.)

V. Психически упражнения

1. Ще ви дам едно психическо упражнение. Когато извършвате това действие, ще произнасяте следното изречение: „Да подчини Бог всяко низше действие в нас на Духа на Истината“. Като правите упражнението, ще произнасяте тази формула и ще имате предвид низшето в света, което развърта хората, ще го снемате надолу. Като вдигнете ръцете си нагоре, ще концентрирате мисълта си, да започне да действа Духът на Истината върху вас. Това упражнение ще го направите три пъти. (261 стр.)

2. Изречението, което ще произнесете при второто психическо упражнение, е: „Да се възцари Любовта, Мъдростта и Истината във всичката своя пълнота в нашите души“. (Ръцете се слагат хоризонтално пред гърдите, с длани, обърнати напред, и средните пръсти допират; след това ръцете се разтварят и движат в хоризонтална посока и се допират над главата, и се свалят надолу пред гърдите).

Това упражнение ще го направите три пъти и при последното изпълнение на упражнението ще кажете: „Така ние отваряме сърцата си на Господа, Който е сега между нас. Да се прослави Неговото име. (Амин)“. (261-262 стр.)

3. Психическо упражнение №3 е същото, както психическо упражнение №1, само че тук се изговарят думите: „Да снемем Бог всяко лукаво иго на лукавия от сърцата ни.“ (283 стр.)

4. Психическо упражнение. Ще съсредоточите мисълта си в следното изречение: „Да въведе Господ душите ни във вечната свобода на Своя Благ Дух“. Ръцете се поставят една срещу друга с допрени пръсти и дланите, обърнати навън пред лицето. Тъй, бавно се разтварят настрани до хоризонтално положение. Издигат се нагоре над главата, пръстите се допират, дланите се приближават една към друга и в това положение ръцете се спускат надолу пред лицето до под брадата. Дланите се отдалечават една от друга, но пръстите са допрени с длани, обърнати навън. В това положение ръцете се издигат бавно нагоре до пред лицето. След туй ръцете пак се раздалечават настрани до хоризонтално положение и т.н. Туй се прави три пъти, а при снемането на ръцете за третия път се задържа туй положение: дланите една срещу друга с допрени пръсти, слизат до долу, откъдето всяка ръка се прибира на мястото си. (283-284 стр.)

VI. Други упражнения

Като свиеш ръката си на юмрук, трябва да знаеш, че си слязъл във физическия свят, и да се справиш с обстановката, в която живееш. Как трябва да се поставя палецът? Не отстрани, а отгоре, но никога не стискайте, не е в многото стискане. Кога си събирате пръстите, многото стискане не принася никаква полза. Просто съберете пръстите си, сложете палеца отгоре без всяко стискане, защото всяко стискане е едно нервно състояние. Възбудени сте и ако искате да се укротите, вземете следното положение: лявата ръка на кръста, а дясната — изправена нагоре под остър ъгъл, пръстите — свити и палецът — отгоре над тях. Няма да стискате ръката си. Някой ще каже: „Стиска юмрук“. Юмрукът е на физическото поле. Това ще бъде само, когато искаш да воюваш. Просто ще държиш ръката си леко и ще съсредоточиш мисълта си. Тази хармонична мисъл ще произведе в тебе много по-голямо действие (след това бавно сваляне ръката надолу). (19-20 стр.)

Добре, да допуснем сега, че вие сте възбудени, разгневил ви е някой, изгубили сте равновесие. Вдигнете ръцете си нагоре и направете следното: бавно издигане двете ръце над главата и леко докосване с тях по цялото тяло отпред, надолу покрай главата си и после изтръсване. (магнетично обливане). Това упражнение да се прави не повече от три пъти на ден. Тези правила ще ги пазите свещени, няма да се подигравате с тях; ако рече някой да се подиграе, няма да има никакъв резултат. Ще отправите вашата мисъл нагоре към Бога, ще отправите любовта си към Него и считайте, че тия ръце са Божии, изявяват волята си и Бог се изявява във вас. Божията воля действа. И като прекарате един път така ръцете си, Господ е, който прави това, и ще видите, че туй добре ще ви подежда. (20-21 стр.)

Да направим едно упражнение. Изправете дясната си ръка под наклон в остър ъгъл на главата и кажете: „Оставяме старото настрана. Хващаме новото, възприемаме Божествената Любов“. Дланта на ръката нагоре. Сложете я на сърцето си и направете паси надолу (от лявата страна). Отворена ръка нагоре значи възприемане Божествената Любов. Свиваме ръката си, казваме: „Влагаме тази Любов в сърцето си“. (поставяме ръката на сърцето си). (24 стр.)

Формули

1. „Няма Любов като Божията Любов. — Само Божията Любов е Любов“ (три пъти). (3 стр.)

2. „Няма Мъдрост като Божията Мъдрост. — Само Божията Мъдрост е Мъдрост. (три пъти). Гледайте да произнесете тази формула колкото е възможно по-хармонично, за да се оживи тя. (4 стр.)

3. *Мото*: „Господи на Любовта, Ти си изпълнението на всички закон вътре в нас. Ти си радост на всички отсега за през всичките векове.“ (53-54 стр.)

4. *Две мисли*: „Да се прослави Господ тъй, както е писал в Своята книга“, „И като се прослави Господ тъй, както е писал в Своята велика книга да се прояви Неговата Любов в моята душа и в душите на всички мои братя“. (сутрин при ставане). (303 стр.)

5. Формула за прогонване на лоши влияния *в няколко варианта*:

Дяволът ви е хипнотизирал, затова не познавате Господа. Моята цел сега е да ви разхипнотизирам и правя обратни паси... (*Учителя разтваря ръцете си встрани и духа*), при всяко прекарване на ръцете като казваме: „Това е вече закон“, и по този закон ние даваме от една страна Любовта, а от друга страна — Мъдростта. Като кажем тези думи и духнем, дяволските нишки се разкъсват и в човека става едно разтърсване и казва: „Къде бях досега, къде бях?“ Та сега и вие ще се попитате къде сте били. — В дъното на ада. И тъй, всинца трябва да се освободите от туй хипнотическо състояние, затова ви казвам, че трябва да работите с Любов и Мъдрост, понеже те са Божиите ръце, и ще започнете по права линия. Това наричам очистително дишане. Ще проектираш волята в себе си и ще кажеш: „В името на Божията Любов, в която няма никаква измяна, и в името на Божията Мъдрост, и в името на Неговото Слово тъй да бъде“. Против тази магия, против тази сила няма друга сила в света, която може да устои. Така ще се разтърсят всички основи на Черната ложа и всички нейни сили се махнат. Следователно, всеки от вас ще гледа да се пробуди. (118-120 стр.)

Първото правило, когато се приближавате към някого, е: не бързайте да отидете изведнъж към него, а се спрете и тогава вдигнете ръцете си и кажете: „В името на Божията Любов и в името на Божията Мъдрост, в която живеем и се движим, и в името на Неговото Слово всяко зло и лукаво помишление да се разпръсне“ (духане). Изговорите ли това, ще забележите, че всяка зла мисъл, всички стрели и муниции на неприятеля ви ще се разпръснат. Той предава оръжието си и казва: „Аз се предавам“. Не направите ли това, не се ли пригот-

вите, вие изпадате в една засада. Тогава идват съмненията, терзанията, омразата, злобата и после казвате: „Нещо ме души“. Сега аз искам учениците на Бялото Братство да ходите разумно и да употребявате това оръжие. Давам ви един закон. Употребете го спрямо когото и да е. Който и да е, все тъй ще постъпите.

Запитват: „Пред него ли да извършим това?“

— Не, отдалече още, като забележите неприятеля. Ние имаме право да употребяваме своите оръжия. Писанието казва: „Там да се въоръжите“. Как? Ако те употребяват известни сили, ние ще употребим други, в противодействие. Отдалеч ще направите своето упражнение. Ще погледнете нагоре и ще си направите упражнението. Който ви види, ще каже: „Този какво ли прави?“ Той няма нищо да разбере. Това е само един начин да се фиксира вашият ум едновременно, за да противодействува. Това упражнение може и мислено да го направите, но когато и ръцете действуват, по-силно е, едновременно взимат участие нашият ум и нашето сърце. (120-122 стр.)

(към съвета на примирителите) И когато се вдигне някой малък скандал за пръв и последен път, тези 100 души ще се съберат на съвет и ще уредят този въпрос. Тогава всички ще вдигнат ръката си и ще кажат: „В името на Божията Любов, в името на Божията Мъдрост и със силата на Неговото Слово да изчезнат всички дяволски работи — ху“ (духа се) и всичко ще се оправи. (129-130 стр.)

И тъй, учениците от Бялото Братство трябва да се освободят от тези мъртви образи. „Той ме крайно обиди“, казвате. С това ти вече имаш един мъртвец, който трябва да изхвърлиш навън. Колкото повече дни го държиш, толкова повече той ще почне да се разлага, да смърди... Какво ще правиш? — Ще извикаш господаря на този мъртвец и ще кажеш: „В името на Божията Любов, която действа в сърцата ни, в името на Божията Мъдрост, която действа в душите ни, и със силата на Словото Божие, което действа в духовете ни, Бог да го прости!“ И сега всички ваши умрели да ги погребете, но да не викате други да ги погребват, да не викате мене да ги погребвам, аз няма да дойда. Всеки сам ще отиде да погребее своите си. (174 стр.)

Силни да бъдем значи да контролираме всички свои клетки, да направляваме всички свои мускули във всеки момент. Изящност във всичко трябва да имате. Устата ви трябва да бъде винаги пречистена, а не да мирише. Ако някому мирише устата, да каже: „В името на Божията Любов, в името на Божията Мъдрост това, което мирише в мене, да изчезне“. Чрез внушение ще заповядаш на устата си да не мирише и в един ден миризмата ще изчезне. Ще заповядате също и на зъбите си да не миришат, да не се развалят. (204-205 стр.)

За учениците Поздравите

Аз искам тук да минавате като братя и сестри, а не да си казвате: „Хей, момче!“. „Братя и сестри“ ще си викате, а който не иска, да излезе навън. И после, ще се поздравявате с лозинката: „Няма Любов като Божията Любов —

Само Божията Любов е Любов“. Като идвате в тази сграда, абсолютно никакво друго поздравление не се позволява, а като се разпръснете, като излезете от тази сграда, ще се поздравявате както искате. Това се изисква, за да не ставаме причина да се спъва Духа. Като се срещнете, ще кажете: „Братко, сестро, няма Любов като Божията Любов...“ (86 стр.)

Бих ви дал един начин на поздравление, когато се срещате. Погледнете се с любов 5-10 секунди в очите и поздравете се с леко навеждане на главата, а то значи: моята глава е на мястото. И той ще ти отговори със същото: „И моята глава е на мястото“. Погледът да бъде сериозен. И тогава дай му ръката си и му кажи: „Хайде, на добър ти час“. И ще си тръгнете. Щом главата ни е на мястото си, тогава и сърцето ни ще бъде на мястото си, защото Бог е глава на Истината. В такъв случай ще се стараем да бъдем естествени. Ще кажете: „Срам ме е, как да го гледам толкова време в очите?“ Не го гледай много, погледни го с любов 10 секунди и кажи: „Братко, моята глава е на мястото си, изпращам ти половината от любовта, която Бог ми е дал“. И той ще ти каже тъй: „Братко, и моята глава е на мястото си, изпращам ти и аз половината от любовта, която Бог ми е дал.“ Втория, третия ден като се срещате, все така ще се поздравявате, ще разделяте тази Божествена Любов и хармонията ще започне. (102-103 стр.)

И тъй, сега като ви срещна, ще ви погледна 10 секунди и така ще ви поздравя. Като ви погледна, някои си навеждат очите. Знаете ли какво означава това? — Че не съм готов да служа на Господа. Като ви срещна, ще ви погледна 10 секунди и ще ви дам половината от Божията Любов. И сега аз ви поздравявам така: „Давам ви половината от любовта, която Господ ми е дал“. (110 стр.)

Дарбите

Всеки от вас, каквато и най-малка дарбица да има, да не я пренебрегва, дайте ѝ място, тя ще се развие, тя е отлична. Не се опирайте да казвате: „Този мой брат е по-талантлив, на мене Господ нищо не е дал“. Този твой брат, който има толкова дарби, е посветил десет живота в труд и постоянство, а нищо не е добил така. (223-224 стр.)

Всеки да се старае да развие в себе си някоя малка дарбица. Всеки един от вас да се стреми да бъде особен в известни моменти, всеки да има по една особеност, която у другите да я няма, да не сте еднакви. (229 стр.)

Всеки един от вас да пази тази особена черта и да не искате да бъдете еднакви; например, всички да не бъдете еднакво смирени. Знаете ли колко начина има за изразяване на смиренieto? (230 стр.)

През годината всеки ще се старае по един особен начин да работи върху си. Всеки от вас трябва да има един особен метод за работене върху своето умствено и духовно развитие — за укрепване на волята и ума. Ще си комбинирате един метод в себе си, за да се образува у вас тази особена черта, всинца да имате нещо особено, да няма между вас двама души еднообразни. То е красиво-то, хубавото! (234 стр.)

Духoвнoст

Вторo еднo заблуждeниe, кoтo сe явявa мeждy пo-млади и пo-стари, e кoй oт тях знae пoвeчe. Знаниeтo зaвиси oт събуждaнeтo нa тeзи Бoжeствeни спoсoбнoсти, кoитo имaтe в душaтa си. Тe трябвa дa сe прoбудят и чрeз тях ние щe изучaвaмe свeтa пo eдин oбeктивeн нaчин. (212 стр.)

Имa и други духoвни прoяви, нo вие щe сe стaрaтe дa рaзвиетe вaшитe психически сили, т.е. силитe, кoитo Бoг e вложил във вaшитe души, пoвeчe дa ги рaзвиетe. Нaпримeр, нaкoи oт вaс, кoитo стe рaзвили тeзи сили, тeзи спoсoбнoсти, чрeз вoлятa си щe мoжe дa излизaтe oт телaтa си нaвън, нo всички тoвa нe мoжe дa гo нaпoрaвитe. (219-220 стр.)

Във вaс сa събудeни oщe oбикнoвeнитe чувствa, oбикнoвeнaтa лoбoв, кoятo сeгиз-тoгиз сe примeсвa с духoвнaтa лoбoв, нo духoвнaтa лoбoв oщe нe e зaпoчнaлa дa сe прoявявa. Чe нe e прoбудeнa, сe зaбeлязвa пo тaзи рeвнoст, кoятo имa мeждy вaс, пo тoвa, чe нe мoжeтe дa сe търпите. Духoвни хoрa, пък нe мoгaт дa сe търпят! Тe сa духoвнa тaбeлa, a съдържaниeтo им нe e духoвнo. Някoй кaзвa: „Тaзи сeстрa нe e духoвнa“. Ами чe и ти нe си тaкъв. Друг кaзвa: „И тaзи сeстрa нe e духoвнa“. Чe и ти нe си, зaщoтo, aкo ти си духoвeн, щe ги пoпипaш пo oчитe и вeднaгa тe щe тe видят и щe тръгнaт нaпрeд. (213 стр.)

Критикитe

Нaпуснeтe сeгa всякaкъв критически дyх във вaс. (5 стр.)

Първoтo нeщo e дa знaтe вaшитe слaбoсти и нe мислeтe, чe стe съвършeни, нe сe критикувaйтe eдин-друг. Всинцa, кoитo стe тук прeд мeнe, стe нa eднaкъв oурoвeн нa рaзвитиe. Един имa дoбрoдeтeли в eднo oтнoшeниe, друг — в другo oтнoшeниe, eдин имa eдни пoгрeшки, друг имa други пoгрeшки. Грeшкитe ви нe сa eдни и същи и дoбрoдeтeлитe ви нe сa eднaкви, зaтoвa щe трябвa всички дoбрoдeтeли дa ги съeдинитe зaeднo, зaщoтo ни трябвaт мнoгo дoбрoдeтeли, мнoгo лoбoв; и кaтo сe съeдиним кoлeктивнo, пoгрeшкитe щe изчeзнaт. (96 стр.)

Сaмooсъждaнe мeждy вaс дa нямa. Тoвa e нeoбхoдимo, зa дa сe oбрaзувa мeждy вaс извeстнa хaрмoния. (101-102 стр.)

А сeгa сe срeщaтe и си кaзвaтe: „Стaрoзaгoрци нe вървят дoбрe в пътя, сoфиянци — същo и т.н. „Тoгaвa кoи вървят дoбрe? Всинцa вървитe дoбрe, сaмo дявoлитe в Сoфия, Търнoвo и пр. нe вървят дoбрe. Кoгa сa вървeли дoбрe? (110 стр.)

Сeгa, млади и стaри, всички учeници нa Бялoтo Брaтствo щe дeйствувaтe пo тoзи зaкoн — aбсoлютнa свoбoдa в лoбoвтa, и прeз цялaтa гoдинa щe сe пoстaрa-ем дa си прeпoрaщaмe лoбoвни мисли. (278 стр.)

Брaтя

Тoзи свят e нa Бoгa, ние смe нeгoви служитeли и щe рaбoтим зa Нeгo. Нищo пoвeчe. Ние нямa дa рaбoтим зa никoя чeрквa, нитo зa прaвoслaвнa, нитo зa прoтeстaнтскa, нитo зa кaтoлишкa. Ние щe рaбoтим зa Цaрствoтo Бoжиe. Акo пък и тeзи чeркви рaбoтят зa Цaрствoтo Бoжиe, дoбрe дoшли, ние смe с тях. (122 стр.)

Аз съм готов на всинца ви да помогна, безразлично. Всички ония, които искат да изпълнят Волята Божия, ние ще им помогнем, та каквито и да са те, където и да са. Те са с нас. (185 стр.)

Всички ония наши братя, дали присъствуват или не, всички наши братя, които имат един дух с нас, по нищо не се различават от нас, няма никаква разлика, и те могат да изпълнят всичко, каквото и вие (за наряда). А онези братя, които нямат един дух с нас, и тук да са, много не се ползват. (108 стр.)

Опасност

Между учениците на една окултна школа или едно братство има опасност да се развият техните умове и сърца в едно аномално състояние и да се атрофират техните умове. В какво направление? По форма и по съдържание нашата енергия може да е отправена към духовния свят, но целта ѝ да е чисто материална. (191 стр.)

Следователно, ако у вас има духовен стремеж, а целта ви е материална, ще има подхлъзване. Крайната ви цел трябва да бъде чисто духовна, а методите, средствата нека бъдат материални. Не трябва да имате абсолютно никакви користолюбиви желания в целта, към която се стремите. Затова има ученици, които вървят няколко години добре, а после се съблазняват. Защо? Те идват тука да придобият знания, да станат учители, после да им плащат. (192 стр.)

Сега ще се пазите. Ще затворите умовете си за злото. По никой начин няма да давате ума си под аренда, под наем. Умът ви, сърцето ви, волята и душата ви ще бъдат посветени на Господа. Туй е девизът на учениците на Бялото Братство! (202-203 стр.)

В бъдеще трябва да започнете да се чувствувате, че сте ученици на Бялото Братство. Ако по живота ви не се познава, че сте ученици на Бялото Братство, по някаква табела ли ще ви познаят? Всеки брат трябва да ходи прав като свещ, гърбица да няма. Очите на ученика от Бялото Братство не трябва да бъдат премрежени, а любов, енергия да блика от тях, да светят и денем, и нощем, светлина да блика от тях; гърдите да бъдат отворени, изпъкнали, а не така, хилави; лицето да бъде светло, бодро, да показва, че в него има добродетели; устата, устните да бъдат отворени, да се вижда, че в тях има живот, а не така затворени. Някой казва за някого: „Какво мисли той?“ — Нищо не мисли. Така искам лицата ви на всички да говорят. Щом ви погледнат, да кажат, че в лицата на тези хора има някаква идея. (203-204 стр.)

И тъй, бъдете сега ученици на Любовта!

Сега искам да запиша за ученици ония от вас, които искат да влязат в първия клас на Любовта, затова да си дадат имената. Учениците, които ще влязат в класа на Любовта, ще почнат да се записват постепенно. Всинца ви приемаме без разлика. Отваряме ви училище да се запишете. (230-231 стр.)

Не се старайте да бъдете по-добри, отколкото сте сега. Аз не искам да бъдете по-добри, отколкото сте сега. Туй го помнете: всяко пресилване ще бъде изтощаване. Задръжте туй състояние в ума си. Бъдете такива през цялата годи-

на, както сте сега. Туй разположение, което сега имате, аз съм доволен от него. (297 стр.)

Любов

Всичко това правете не по насилие, но ако имате Любов. Ако имате Любов, правете го, но ако нямате Любов и насила го вършите, ще се създаде зло. (205 стр.)

Който няма още в себе си Любов, да се въздържа, докато дойде тя. Ако някой иска да ни даде нещо, да ни помогне в каквото и да е отношение, нека направи това от Любов, това е за негово благословение. Ако не може да направи това от Любов, по-хубаво нека се въздържа, защото може да се зародят някои съмнения. За пример, идват тук приятели, престояват известно време и като наближи да си отиват, оставят малко пари в жертва, но после си казват: „Какво става с тези пари?“ Онези, които мислят така — „какво ли става с тези пари“, ние не искаме от тях нито пет пари. Влезе ли в тях най-малкото съмнение, да си задържат парите. Онези, които не мислят така, да си оставят парите. Който се съмнява, нека нищо не дава, ние ще му дадем всичко без пари, ще го нахраним, ще му платим дето е стоял. (269-270 стр.)

И тъй, ще вложите Любовта като един алхимически камък в себе си, и за нея само ще мислите. Аз говоря за Любовта като един велик принцип, който ще премахне всички мъчнотии, ще разреши всички въпроси. Защо? — Защото тя внася хармония. Аз като ви говоря сега, в този момент между вас няма още хармония. Туй се дължи отчасти на атмосферните промени, които стават в нас. (176 стр.)

Учениците и светът

Сега в света съществува една невъзможност да разпнат Христа, защото не може да му се направи такъв голям кръст. А ние трябва да се радваме, че Христос в този смисъл е станал по-силен, кръст за Него няма. Само за нас още има и то тук-таме, понеже ние сме от малките и нас може да ни заковат, но един ден и за нас ще бъде мъчно да ни направят кръстове. Аз гледах във Варна, когато морето бе изхвърлило една мина и всички, които минаваха покрай нея, не смееха да я бутнат; гледам, наоколо я обикалят, предпазливо пристъпят до нея. Всеки от нас ще замяза на една такава мина и всички ще казват: „Не го бутайте, защото е много опасен“. (82-83 стр.)

Но знаете ли къде е вашият грях? — Вашият грях е там, че вие често се излагате, казвате: „Ела да видиш какво имам!“ Не си излагайте скъпоценностите, не ги показвайте. Туй разположение, което имате в душата си, нека стои за вас. Не отваряйте целия ваш извор, нека видят водата през чучура. Нека има нещо тайно в душата ви. Нека хората не знаят всичко. Само Бог трябва да знае какви сме. Ако Господ ни знае и ние познаваме Него, достатъчно ни е. А хората, по-добре е да не ни познават. Да те познава добрият човек е благословение, но да те познава лошият човек е проклетие.

Аз забелязвам сега между вас: вие имате желание да ви познае светът

в очите има Божествена светлина, мекота, нежност и този човек казва: „Аз съм готов да ти помогна, аз любя Господа“. Следователно, за мене усмивките веднага разрешават въпроса. (216 стр.)

Като срещна някого от черните братя, още преди да ме види, тегля ръцете си надолу. Той заспива, а аз си заминавам. Като отмина, пак тегля отподире му ръцете си, за да го събудя. Но като срещна добър човек, аз му сторвам път и казвам: „С Божието благословение върви си по пътя“. Защото онзи, който се опита да хипнотизира брата си от Бялото Братство, той носи голяма отговорност. Хипнотизацията е голямо заблуждение. (221 стр.)

Първото нещо у нас — ни помен да няма от лъжа; нито ще ви лъжа, нито да ни лъжете. Никой да не прави опит! Защото, ако вие речете да направите опит да ме лъжете, аз ще вдигна ръцете си, ще ви приспя, ще си замина, след това пак ще вдигна ръцете си да ви събудя. Такъв е законът. Защото, ако се предадете на такова влияние, вие ще станете оръдие, другото въздействие не може да бъде в дадения случай. Тогава движението ще бъде отгоре надолу, няма да бъде настрани. (222 стр.)

За събитията

В България трябва да се създадат по-добри условия, защото те сега са много дисхармонични. В България силите, които действуват, са повече разрушителни, отколкото творчески. Който иска да разрушава, нека дойде в България, тук творчество няма. Посетете горите, ще видите дърветата изсечени. Посетете една чешма, ще видите някой дошъл, ударил с брадвата си. Тук надделява разрушаващият елемент над творческия. Този народ е като една стихия, която постоянно руши. Затова европейските държави му слагат букаи, окови. Господ казва: „На това малко дете, наречено България, ще му сложите два вида букаи“. А то, като не се е научило, казва: „Много ми са тези букаи“. Не, точно на мястото си са, за да се научи да върви карайшкин. Не трябва да се плашим. Туй, което сега става с българите, е най-голямото добро, което им се дава. Господ сам се е заел да ни възпитава, методи има и калъпи има, ще те сложи в тях, може да риташ колкото искаш и докато риташ, от калъп в калъп ще минаваш. Докато не престанеш да риташ, няма избавление, няма да те освободи. (22-23 стр.)

Човечеството досега е живяло в колективното подсъзнание както животните, а отсега цялото човечество минава в колективното съзнание, т.е. хората започват да съзнават, че те са нужни един за друг. (27 стр.)

Също и върху нашите тела се отразяват известни събития — индивидуални, обществени и народни. Знаете ли вие това? Ние носим греховете на цялото човечество. Не мислете, че ние, които сме далеч от Африка, не носим греховете на африканците. Да, носим ги. Има една вътрешна сила, която свързва хората и преплита живота им. И тъй, в бъдеще, когато ние съзнаем този велик закон, ще разберем, че всички хора трябва да създадат добри условия, за да може да се избегнат всички съвременни нещастия. (45 стр.)

Аз няма да се спирам, да обяснявам от що произтичат борбите в света. За

мене те произтичат по един естествен начин. Аз ги обяснявам със следния пример: вземете две дървета, близко посадени едно до друго. Тези две дървета с многобройните си листа, цветове, клончета хубаво си живеят, братски, гугукат си, но по едно време лъхне вятър и тези клончета и листа се преплитат едни в други, увиват се. Вятърът става по-силен, извива се буря, клончетата се удрят силно едни в други. Запитват се едни-други: „Какво сте се забъркали?“ Питам: „Къде е причината на това, вън или вътре?“ — Причината е отвън. Причините и за неразбирането на хората днес са пак външни, това са икономическите условия. Този вятър е, който кара хората да се не разбират и да се борят. Някои питат колко време ще трае тази буря? Една буря може да трае 24 часа, 48 часа, най-много три дни и всички листа ще дойдат след това в покой. Сега в света има една такава буря, която ни тласка, пресява, ще има и глави, и крака счупени. Затова не се сърдете, тази буря скоро ще престане. Тази социална буря ще престане след 45 години, но само ако хората поумнеят. Обаче, не вземат ли поука от опитностите си, за да подобрят живота си, тази буря ще се продължи още повече. Извлекат ли поука от опитностите си, срокът на бурята ще се съкрати, понеже великият закон, който направлява света, е разумен, без разлика на това дали човек вярва или не. (33-34 стр.)

В личното тефтерче на Иларионова с дата 24 септември 1921 г., Търново, е дадена следната формула, под която се е подписал Учителя:

Господи на Любовта, Ти си изпълнението на всички закон вътре в нас. Ти си радост на всички от сега за през всичките векове.

Годината 1922 е кардинална в историята на Бялото Братство. Учителя на 24.02. отваря Школата и казва: „Отварянето на Школата тук, в България, е велик акт, велико събитие на земята. В Школата се проявяват мощните сили на невидимия свят, на светлите напреднали същества, които работят за повдигане на цялото човечество.“ Тази окултна школа Учителя нарича Школата на Бялото Братство, която за първи път се открива за всички, които желаят да се учат. Нарича я още Божествена Школа, Христова Школа.

До събора през месец август Учителя държи беседи пред Младежкия и Общия окултен клас в София. На събора той официално обявява, че Школата е открита за учениците от цялата страна и който желае, да постъпи в нея. Тази година беседите на събора са изцяло посветени на идеите за Школата: организиране на учебния процес, обособяване на класовете, първите опити в Школата, изисквания към ученика в Школата. Девети септември (22.IX - нов стил) е обявен за Празник на труда и от него ден започват учебните занятия в Школата. Групите от провинцията трябва да минат курса, който е бил вече преподаден на софиянци. Всеки град си избира свой представител в София, който отговаря за изпращането на нужните бройки от поредната лекция.

През 1922 год. се поставя в молитвената стая големия цветен Пентаграм на върха с Учителя. Нарисуван е с маслени бои и с добавени нави символи от славянския художник, ученик на Учителя, Ф. Шлятер. Пентаграмът е изпратен в Търново от чужбина. Имал е голяма лечебна сила.

Съборът продължава от 19 до 25 август.

През 1922 г. проблемът с църквата достига своята критическа развръзка. На 7 юли, преди още Учителя да е обявил официално откриването на Школата, православната църква го обявява за самоотлъчил се. Започват да отлъчват по места неговите ученици. От търновския регион първа е отлъчена студентката Гена Папазова от с. Дебелец – от свещеник Къньо Паунски. След нея отлъчват Елена Иларионова, учителка от Търново – от свещеник Йордан Стойков и пр.

През първия ден на събора на публичната беседа в читалище „Надежда“ присъстват представители на църквата от цяла България, които обявяват диспут в 2 часа следобед. Подкупени от свещениците лица се опитват да всеят смут в залата, но учениците го предотвратяват. Беседата е „Новият живот“. По време на беседата владиците и

свещениците заспиват, а следобед се разразява голяма буря с пороен дъжд, която възпрепятства провеждането на диспута. Учителя не е желал да влиза в безплодни спорове.

Тази година Петко Епитропов, ръководител на Пловдивското Братство, приема касата на Бялото братство от Константин Иларионов.

Съборът се закрива официално на 25 август. Учителя остава в града още известно време и продължава да държи беседи. На 26 август, в 11.30 часа — „Новият и старият живот“. Същия ден следобед Учителя държи и втора беседа — „Изтълкувай ни тази притча“, като накрая дава песента „В зарите на живота“.

СПОМЕНИ НА ПЕТЪР КАМБУРОВ

През пролетта на 1922 г., като видях колко каруци с дини се доставиха и консумираха на миналогодишния събор, реших да посея и произведа дини за нуждите на събора. Да не става нужда да се купуват от пазара. За целта наех една нива от три декара в съседство с нашето Дойново лозе. Наех орач да я изоре дълбоко, а по-нататъшната работа извърших сам. С ръчна количка извоних необходимото количество прегорял овчи тор от една близко намираща се кошара. Направих лехите и едновременно с насаждането на семената на определена дистанция слагах по няколко шепи тор. Изобщо, положих максимум старание при обработването и посаждането на дините. В резултат те буйно поникнаха и докато съседните бостани бяха едва кръстосали, моите имаха вече половин метър леторасли. Общо казано, можеше да се очаква богата реколта. И тъй като работата стана много, наемах работнички от село Беляковец за прекопаване на лозята, бостана, също така и за посяване на един декар царевица.

Но един горещ юнски ден, към 20 юни, един черен градоносен облак реши съдбата на всички посеви. Напълно унищожени бяха и лозята, и бостана, и царевицата. Жалко за труда! Взех една ножица и изрязах всички смачкани леторасли на бостана до самите корени, като се надявах, че все пак отново ще изкарат и ще се подновят. И наистина покараха, но в резултат се получиха съвсем малко количество дини и при това сравнително дребни и криви. Само на онова място, дето бях започнал да обръщам с бел* за посаждане на нови лози, се бяха запазили около 15-20 броя по-едри дини.

В началото на август, както всяка година, пристигна Учителя с група млади братя и сестри за подготовка на предстоящия събор. Още с пристигането на колибата Учителя се обърна към мене и ме попита: „Е, Петре, как са дините?“ Учителя знаеше за дините по вътрешен път, защото аз на никого не бях казал, че сея дини. Искях да изненадам събора. Отговорих му, че всичко се развиваше много добре, но падна силна градушка и унищожи бостана и лозята. Учителя си остави пардесюто и бастуна и ми предложи да отидем да видим поражението на дините. Отидохме. Обходихме целия бостан. Учителя най-внимателно разгледа всичко, после се спряхме при мястото, дето, както казах по-горе, се бяха запазили 15-20 броя по-едри дини. Учителя опита с чукане няколко дини и сам откъсна четири по-едри парчета. Той взе две, аз взех две и тръгнахме към колибата. Вървим и мълчим. По едно време Учителя рече: „Петре, Петре, измамили са те духовете!“ Тези думи ми повлияха като врял душ и реших в себе си в бъдеще да не допусна повече духовете да ме мамат.

И тази година, както и миналата, се извършиха всички подготвителни работи навреме. Пристигнаха братята и сестрите съборяни и на 19 август 1922 г. стана официално откриване на събора в читалище „Надежда“, дето Учителя изнесе пред търновското гражданство и Братството беседата „Новият живот“.

* бел (гуал.) — права лопата, лизгар (бел. рег.)

АРБАНАШКАТА КОМУНА

През зимата на 1922 г. падна дебел сняг и аз трябваше да прекарам времето си само в стаята. Единствената мисъл, която доминираше над всички мои мисли, беше идеята за предстоящото образуване на братска комуна през есента на 1923 г. Мислих, кроих разни планове и дойдох до заключението, че ще ни са нужни пари, при това — повече пари. Откъде можехме да вземем тия пари? На първо време можехме да закупим ниви, коне и инвентар (плугове, семена, храна), после ще трябва да обзаведем жилище — братска къща от две стаи и кухня. А приятелите, които щяха да участват в комуната, бяха без един лев. Всички щяха да участват само с двете си ръце — да работят. Но докато се дойде до работата, трябваша много други подготвителни неща. За да работиш, да ореш нали трябва да имаш нива? Моята мисъл ме отведе в Стара Загора. Единственият начин, чрез който можехме да се снабдим с пари, беше да продадем имота в Стара Загора — къща, лозе от два декара и една нива с черешови дървета. Учителя обаче казал на баща ми и на брат Христо Христов: „Имота в Стара Загора няма да продавате! В Арбанаси ще се направят само един опит и ако излезе сполучлив, пари ще се намерят.“ Но въпреки това, аз реших да пиша на тате да продаде всичко и с получените пари да пристигне цялото ни семейство (тате, мама, братята ми Марин и Костадин и сестра ми Таня) в Арбанаси, за да положим основите на бленуваната братска комуна — мястото, където ще може да се приложи учението на Учителя на дело.

Седнах да пиша на тате. Натопих перото в мастилницата и посегнах да пиша по листа, но перото се изкопчи от пръстите ми, като че ли някой го грабна и със сила го заби в масата. Аз взех перото и посегнах повторно да пиша. Повтори се отново същото: перото като живо се изплъзна от пръстите ми и се търкули на масата. И трети път се случи същото. На четвъртия път аз стиснах перото с яд и този път ми се удаде — написах „фаталното“ писмо. Аз, „окултният ученик“, не можах да разбера, че с отскачането на перото Небето иска да ми напомни думите на Учителя: „Не пиши това писмо! Имота в Стара Загора да не се продава!“ Но аз не разбрах. Мисълта за предстоящата комуна толкова силно се беше впила в ума ми, че аз за нищо друго не мислех. Представях си колективния братски труд, общите молитви, общото хранене, песните, пълната хармония. Но не излезе така, както си представях...

Баща ми имаше пълно доверие в мене. Обичаше ме както и останалите си деца и когато получил писмото, решил да осъществи моето предложение. Обявил имота за продан и в скоро време го ликвидирал. Аз лично отидох в Стара Загора през пролетта на 1923 г. и получих парите — 114 000 лева. След това цялото ни семейство напусна Стара Загора и се засели в Арбанаси, дето щеше да се реализира бленуваната братска комуна. Имахме си собствен кон и каруца, но откупихме и катъра на брат Димитър Марков и като приспособихме каруцата за чифт, брат ми Марин потегли от Габрово през Балкана и за два дни пристигна в Търново.

СПОМЕНИ НА ХРИСТИНА АЛЕКСАНДРОВА ОТ ТЪРНОВО

Варосвах малката къщичка, която използвахме за склад, а сестрите Иларионова, Бойнова, Дивитакова, З. Петкова и Дойнова подреждаха горницата на вилата. Бяхме донесли килими, пътеки. В предния южен салон се провеждаха събранията, а северният беше Светая Светих. Там се молахме. Аз полюбопитствах да видя какво са направили сестрите, а те вкупом викнаха: „Вън, вън, ще изцапаш!“ Аз се умъчих; зер, те бяха всичките образувани и богаташки, а аз — сиромашка жена. Отидох и си продължих работата.

На обяд Учителя прати брат Дивитаков да ме повика за храна. „Вие яжте, аз да си довърша работата, че тогава ще ям“ — отвърнах му аз. Но след малко братът се върна и ми каза: „Учителя не желае да почне без тебе.“ Аз се измих и тръгнах. Учителя ми беше запазил място до себе си на дългата маса. Той не беше разрешил обедът да започне без

мене. Това силно ме притесни, но и много ме зарадва, защото почувствах, че Учителя ме цени — мене, бедната, неуката жена.

СПОМЕНИ НА БОРИС НИКОЛОВ

(„Изгревът“ на Бялото Братство“, т. III, 1995, София, стр. 26-27)

Съборите в Търново ставаха в едно лозе, в което беше построена вила. В нея имаше на втория етаж една стаичка, наречена Горница. Учителя бе обзавел тази стаичка като олтар, като храм. Той слагаше там някои картини, предмети, бяха сложени широки ленти с цветовете на дъгата. Отпред имаше един светилник с кандила, които излъчваха особена светлина. Аз съм влизал в тази стаичка. Светлините на тези кандила бяха живи. Аз никога и никъде такива светлини не съм виждал. Това беше жив огън, който гореше и излизаше от кандилата. Това не бяха обикновени светлини, имаше нещо живо в тези светлини, в трепкането им, като че живи същества присъстваха в пламъка. Когато Учителя нареди обстановката и всичко бе чисто и по своите места, тогава нареждаше на братята и сестрите, които присъстваха на събора, да влизат по 10 човека и да правят там молитви. Не влизахме в тази стая. А заставахме в съседната стая пред вратата и гледахме оттам в стаята, без да влизаме вътре. И тогава се правеше молитвата. От съседната стая през вратата всеки поглеждаше вътре как е наредено. Така 10 човека правят обща молитва. И всеки сам си каже своето желание през годината — какво иска да постигне, към какво се стреми и какво обича. Всеки един така в себе си, открие душата си като мълчалива изповед пред Бога. И така слизат групите от по 10 човека на двора. След това се качва друга група от 10 човека. А онези, които са слезнали, се нареждат пред един фотограф, който ги заснема. Има към 20 такива запазени фотографски снимки. По такъв начин имаме запазени ликовите на братята и сестрите, посетили първите събори в Търново. Много от тези лица са познати, а на други сме забравили имената. Жалко, че тогава никой не се сети да напише имената върху картичките. Но все пак това е материал за изследователите...

Действително в тази Горница имаше такова силно присъствие на Божествения Дух и на Славата Божия, че не всеки можеше да издържи на това присъствие. Това беше живата скиния на Бялото Братство. На една от стените бе сложена цветна Пентаграма, а на върха ѝ вместо образа на Христа художникът бе нарисувал образа на Учителя. В тая стая имаше чертежи, които Учителя бе направил с цветни мастила, с цветни тушове. Тези чертежи се пазеха досега в едни големи продълговати цилиндри, както са запазени и заснетите образи на групите от по 10 човека, пребивавали на обща молитва в Горницата на събора в Търново.

СПОМЕНИ НА МИХАИЛ ИВАНОВ ОТ ВАРНА

Стените на заседателната зала бяха покрити с копринени платове с цветовете на спектъра, върху тях — табла и картини с различни геометрични фигури, оцветени пастелно. В съседната, много по-малка по размери, стая бяха изложени различни символични предмети. Поканените в тая стая трябваше да медитират по няколко минути. Атмосферата там беше изключително мистична. Съзерцавайки тези предмети и картини, се чувствах пренесен в света на неописуема красота и се къпех в чистотата, създадена от Учителя. С пристъпването на прага на стаята светлината заговаряше и създаваше ослепителен ефект.

СПОМЕНИ НА ГЕНА ПАПАЗОВА ОТ С. ДЕБЕЛЕЦ, ТЪРНОВСКО

Бях студентка, когато поп Къню Паунски ме отлъчи от църквата. Първо мен отлъчиха. Селяните ме гледаха с любопитство. Хем ме харесваха, хем ми се чудеха на ума. Гонеха ни като еретници.

СПОМЕНИ НА ГЕОРГИ ПОПОВ ОТ С. ГОРНА ПОЛЯНА, ЕЛХОВСКО

Тoгaвa шocетa и пpeвoзнa cpeдcтвa нямaшe, зaтoвa тpябвaшe дa пpoпътувaм 60 км. пeшa дo нaй-близкaтa жeлeзoпътнa гapa — в гpaд Ямбoл. Кaчих ce нa влaкa, кoйтo идвaшe oт Coфия. Кaкви бяхa първитe мe пeчaтлeния? Всички пътници бяхa oблeчeни c бeли дрeхи, в хop пeeхa „Бpaтcтвo, eдинcтвo“ и пp. Кaтo чe ли влaкът пpинaдлeжeшe cаmo нa тия хopa, кoитo гoвopexa нa eдин eзик, пeeхa eдни пecни, c oтнoшeния бpaтcки и cecтpинcки. Всички бяхa cвoи. Кaтo мaлкa кaпчицa ce влax и аз, oблeчeн в бeл кocтюм. Нa вcякa гapa и cпиркa пpийждaхa вce нoви и нoви хopa, бpaтa и cecтpи, oблeчeни в бeлo. Пътувaнeтo бeшe чудecнo. Влaкът дaдe знaк зa нaвлизaнe в тунeл. Eднa cecтpa мe пoмoли дa ѝ дaм cакoтo cи дa гo зaпaзи oт пушeкa нa влaкa: „Аз щe гo зaвиa в тaзи пoкpивкa.“

Нa гapa Търнoвo аз cи взeх кyфapa и пpибpaх пaлтoтo oт cecтpaтa. Oблaxoх ce и тpъгнах зa гpaдa. Cлeд кaтo бях изминaл извecтнo paзcтoяниe, cпpях ce и пoчнaх дa cи пpoвepявaм бaгaжa. Зa мoя гoлaмa изнeнaдa и yплaxa кoнcтaтиpaх, чe пopтфeйлът ми c пapитe липcвa oт джoбa нa cакoтo. Cърцeтo ми зaтyпa cилнo. Пpeтърcих някoлкo пъти, oбaчe — вce cъщият peзyлтaт. В глaвaтa ми нaхлyвaхa нaй-paзлични пpeдпoлoжeния, нo нeкa нe кpия, чe мисълтa ми ce cпиpaшe глaвнo нa cecтpaтa — дoбpoжeлaтeлкa, дa нe би тa дa гo e пpибpaлa. Нaй-тpyднo бeшe дa я пoпитaм. Нe мoжeшe cъвecттa ми дa дoпycнe, чe тa би мoглa дa бъдe cпocoбнa нa тoвa yнизитeлнo дeяниe. Къдe тoгaвa e cмисълът нa нeйнoтo пoceщeниe нa тoвa cвeщeнo мecтo — cъбopa — и нeйният вискoк идeал, зa кoйтo гoвopeшe пpeз цялoтo пътувaнe?

Един cтap, бeлoкoc бpaт cигypнo зaбeлязa мoeтo cмyщeниe и тихичкo мe зaпaтa:

— Бpaткo, кaквo имa, зaгyбил ли cи нeщo?

— Изгyбих cи пopтмoнeтo c пapитe и кaквo щe пpaвa, нe знaя.

И дoкaтo ce кoлeбaeх дaли дa cпoдeля cъмнeниeтo cи cпpямo cecтpaтa, тoй c вискoк глac извика:

— Бpaтa, имa изгyбeнo пopтмoнe c пapи нa eдин бpaт, пoтърceтe гo!

А нaрoд, нaвaлицa, нaвaлицa... Нe ce минахa oбaчe и пeт минyти — чy ce нaпeвeн мъжки глac:

— Нaмepи ce!

Тoзи глac пpoдължaвaшe дa ce пoвтapя и пpиблизaвaшe към нac, дoкaтo ce cpeщнaх-мe и ми гo пpeдaдe. Кaтo ми гo пoдaвaшe, кaзa:

— Бpaт, кoлкo пapи имa втpe нe знaя, нo кoлкoтo и дa cа, виждaтe ли тoзи нaрoд — тoвa cа вce нaши хopa, кoитo cлyжaт нa Бoгa, нa вискoкия идeал. В никoй cлyчaй нямaшe дa oстaнeтe бeз cpeдcтвa. Cаmo дa ce бяхтe oбaдили и кecиятa ви cигypнo щeшe дa ce oкaжe мaлкa дa cъбepe тoвa, кoeтo щeшe дa ви ce дaдe.

СПОМЕНИ НА ГЕОРГИ РАДЕВ ОВЧАРОВ, АДВОКАТ ОТ ЯМБОЛ

Гpупa млaдeжи бяхмe cъбpaни нa eднo мecтo и paзисквaхмe paзлични въпpocи oт идeитe нa Бpaтcтвoтo. Учитeлa бeшe нa пoвeчe oт 100-200 мeтpa oт нac и paзгoвapяшe c някoлкo възpaстни бpaтa. Зaбeлязaх, чe Тoй нaпycнa гpупaтa извeднъж и ce yпъти към нac. Щoм пpиcтигнa, бeз дa e чyл paзгoвopa ни, Тoй зaпoчнa дa гoвopи пo тeмaтa, кoятo oбcъждaхмe:

— Аз мoгa дa лeкyвaм вcички бoлecти и мъртви мoгa дa възкpecявaм, нo тoвa нe гo пpaвa, зaщoтo нямa никaквa пoлзa. Пpeдcтaвeтe cи, чe зacтaнa cpeд Coфия и зaпoчнa дa лeкyвaм вcички бoлни. Тoгaз имeтo ми щe ce paзчye пo целия cвaт и щe пoчнaт дa идвaт бoлни oтвcякъдe. Тoгaвa нямa дa мoгa дa cи глeдaм paбoтaтa. И aкo излeкyвaм вcички

болни хора, какво съм направил? Представете си, че взема едно прасенце, измия го, изкъпя го и го пусна. Какво ще направи то? Ще отиде пак, ще се потопи в гьола и пак ще се изкаля. Така е с всички хора, които страдат от различни болести. Болестите са резултат от техните грехове и престъпления в миналото и ако аз ги излекувам, без в тях да се е пробудил стремеж към духовен живот, те ще продължават да си живеят в своите грехове и още по-лоши болести ще ги сполетят. Има ли тогава смисъл да лекувам такива хора? За да се лекуват хората, преди всичко трябва да стане пробуждане на тяхното съзнание и да изменят начина си на живот. Значи, в умовете на хората трябва да се внесат нови идеи, които да преобразят техния живот. Вие знаете какво беше казал Архимед на времето си: „Дайте ми опорна точка и с лост ще изместя земята от нейната орбита.“ Аз ви казвам: моето Учение е този лост и ако ми дадете опорна точка, аз ще изместя орбитата на живота и ще го въведа в друг път. Тази опорна точка сте вие — учениците. А моят лост — това е моето Учение. Ако имам ученици, аз ще подпра моя лост и ще изместя орбитата на живота, като дам нова насока на човека и на човечеството.

ПИСМА ДО СЕМЕЙСТВО ИЛАРИОНОВИ

София, 16.01.1922 г.

Любезни Костагине,

Идете при брат Тончев, вземете сумата и през линията Ст. Загора донесете я тук в София. Когато дойдете, ще поговорим върху някои от спешните работи, които имат да станат.

На Калпакиев кажи, той може да се задоми.

Моят поздрав на Еленка и на всички други приятели.

Само Божията Любов.

Погнис

София, 10.02.1922 г.

Любезни Костагине,

Нивата в Арбанаси нека я засее Марин Камбуров с картофи, царевица и гр. Дайте пътни на Колю Каишев 300 лв. З.Б. За другото после ще се уреди.

Мъчно се просвещават умовете на хората и трудно се обновяват сърцата. В основата човек трудно се разделя със своите стари навици.

Само Божията Любов.

Погнис

София, 17.02.1922 г.

Любезни Костагине,

Решено е отгоре Н. Каишев да посвърши започнатата работа на колибата. Изпратените тухли ще послужат за тая цел.

Бъдете, прочее, готови за пролетта.

Само Божията Любов.

Погнис

София, 30.03.1922 г.

Любезни Костагине,
Получих Вашите писма. Върху някои въпроси Драган лично ще Ви осветли.

За „Сингер“ може.

На Никола Каишев писах. Когато му е удобно, да дойде и започне, и свърши работата.

Изпращам Ви една беседа. Поздрав на всички.

Само Божията Любов.

Погнус

* * *

София, 07.10.1922 г.

Любезни Костагине,
Изпратете сумата 130 хил.лв. по брат Петко Елмтропов, който играва в Търново специално по тая работа, а брат Млаген Попов да вземе картоните, които са на масата. Изпратете ми с него дълготърпето черно тънко палто.

Моят поздрав Вам и на Еленка. Ще съобщите на Петка, че сумата на мен ще я предаде.

Погнус

ИМАЛО ЛИ Е ДИСПУТ В ЧИТАЛИЩЕ „НАДЕЖДА“?

СПОМЕНИ НА ГЕОРГИ ПОПОВ ОТ С. ГОРНА ПОЛЯНА, ЕЛХОВСКО

На другия ден — 18 август сутринта, с група братя и сестри слязох в града. Първото нещо, което спря вниманието ни, бяха разлепените афиши със следното съдържание: „Утре, 19 август, Архимандрит Евтимий кани господин Петър Дънов на диспут и т.н. в салона на читалище „Надежда“. Това ни разтревожи, върнахме се в лагера и съобщихме горното на Учителя. Аз не чух какво е казал, обаче не забелязах никакво смущение по лицата на по-възрастните братя. След вечеря Учителя се обърна към всички ни и запита: „Преди или след закуска желаете да отидем в салона?“ Отговорихме, че желаем да тръгнем по-рано, без закуска.

СПОМЕНИ НА ЕЛЕНА ИЛарионова

В читалището се бяха събрали владци и свещеници от няколко места на България да оспорват учението на Учителя. Всички братя и сестри пристигнахме организирано от колибата. Сестрите бяха облечени с бели рокли и имаха бели копринени кърпи на главите си, братята от града бяха с бели яки и връзки, а от селата — с бели ризи. Събрани от разните краища на България, ние бяхме към хиляда души.

Когато Учителя почна да говори, събраните свещеници започнаха да вдигат голям шум. Той тихо и спокойно ги замоли да имат търпение да го изслушат. Това повече ги раздразни и те се проявиха не като представители на църквата, но като обикновени прости хора. Братята и сестрите, за да заглушат виковете на поповете, почнаха да пеят „Братство, единство“. Всичко затихна. Учителя завърши беседата и всички слушатели доволни се разотидоха.

СПОМЕНИ НА ГЕОРГИ ОВЧАРОВ

На 19 август 1922 г., наредени според указанията на Учителя, потеглихме към читалище „Надежда“, където Той щеше да свещенодейства този ден — Преображение Господне. Братът, ръководител на Търновското братство, отвори салона и ние влязохме. Зачакахме пристигането на Учителя и започнахме да пеем.

Точно в 10 часа започна беседата. Учителя зае мястото си, след което ни погледна и ни покани да отстъпим местата си на гостите — свещеници, владци и много граждани, които бяха дошли. Ние веднага сторихме това и се качихме на балкона, или застанахме правостоящи, кой където намери място. Салонът беше препълнен. Владците заемаха първите места. Имаше и официални лица. Всички извадиха бележници. Личеше, че всички идват в този салон с намерение да проведат битка, диспут, да нанесат унищожителен удар на Учителя. Той погледна часовника си, зае присъщата си красива стойка и заговори: „Най-важното в този свят е животът. Моето учение не е теория. То е основано на строг научен опит.“

През време на беседата на всички направи впечатление, че владците заспаха. Дори произведе смях един, който стоеше срещу Учителя на първия ред: както държеше молива си, изтърва го и вместо да го потърси и вземе, той клюмна глава на чина и не се вдигна до края на беседата. Направиха ми силно впечатление думите на Учителя към владците, с които Той приключи беседата си: „Ами ако аз съм една нишка, която носи туй Божествено учение, ако вне скъсате тая нишка, какво ще спечелите?“

Учителя завърши беседата си и като че ли заचाка нападение. За наша изненада владците и свещениците си поразтърсиха омърлушените лица и никой нищо не каза по отношение на беседата. Само един от владците се изправи и каза на публиката:

— Господа, моля следобед в 2 ч. всички да заповядат в този салон, да чуят словото на Архимандрит Евтимия, което ще бъде критика и отговор на г-н Дънов.

На този апел Учителя отговори:

— Не, това не може да стане. В 2 ч. никой не ще може да дойде тука, нито, който е тук, ще може да излезе. Който иска в това време да бъде тук, нека да не си отива, а да изчака.

Като каза тези думи, Учителя постави малкото си бележничке във вътрешния джоб на сакоето си и с бърза походка напусна салона. Един от владците се провикна подигравателно:

— Я-а-а! Чувате ли?! Значи се заканва!

И пак повтори апела си, като избърбори още много нелепости по адрес на Учителя. Един от нашите братя, който стоеше до мене, ми прошепна:

— Да останем тук, да видим какво ще стане.

Аз му отговорих, че щом Учителя напуска салона, нямам работа тук, и веднага си излязох.

Вън пред читалището имаше толкова много народ, че човек не можеше да си пробие път да излезе. Небето беше ясно и синьо. Народът не напускаше двора на читалището, а продължаваше да коментира думите на Учителя. Едни предричаха земетресение, други — градушка, трети — буря, а нашите братя само мълчаха и се чудеха какво ще стане. Щом владците и официалните лица напуснаха читалището, масата се раздвижи в разни посоки и само за пет минути салонът се опразни. Аз се прибрах на лозето в 12 ч.

Следобед, към 1 ч., брат Петко Епитропов мина по палатките и каза на всички братя да направят улей около тях. Това съобщение постави всички ни в недоумение, защото по нищо не личеше, че ще вали дъжд. Небето беше съвършено ясно. Но всички се хванахме и за 10-15 минути си окопахме палатките.

Настъпи вълшебен тайнствен час. От всички страни на небесния свод се явиха облаци-великани, които бързо се струпаха над града. Вятърът започна отначало да подухва леко, докато се разрази в страшна буря — прах, пясък и листа от земята се размесиха

във въздуха. Дърветата превиваха върховете си до земята. Започна да вали едър дъжд, примесен с градушка, която престана, но дъждът се изливаше като из ведро върху земята. Облаците притъмняха и забулиха града. Това беше точно в два без петнадесет минути. През това време и дума не можеше да става за някакво придвижване. Всички се бяха умълчали, като че ли се извършваше някакво свещенодействие в природата. Така седяхме в палатките като арестувани до 4 ч. следобед.

След като силният дъжд престана, от града дойдоха братя, които бяха останали в салона след беседата да чакат, та разказаха впечатленията си от тези, които преди тази канонада говорели глупости, а след това как онемели и как гузно избягали от читалището.

След като всичко стихна и дъждът спря, Учителя слезе от вилата и каза много ценни думи за това събитие, от което се разбираше, че никой не е в състояние да развали това, което Бог желае да направи.

**ИЗ „ОТВОРЕНО ПИСМО ДО АРХИМАНДРИТ ЕВТИМИЙ,
РЕКТОР НА ПЛОВДИВСКАТА СЕМИНАРИЯ,
ОТ КАЗЪНЛЪШКАТА ГРУПА НА БЯЛОТО БРАТСТВО“**

На 17 август т.г. заедно със Синодалния проповедник Калнев вие дойдохте в Търново, непредизвикани от никого, да говорите против учениците на Бялото Братство, които се бяха стекли от всички краища на България на Събор. Вие искахте чрез властта от г-н Дънов диспут, който ви бе отказан. Вие не успяхте да осуетите публичната беседа, която г-н Дънов държа в читалищния салон. Вие не можяхте да попречите и на Събора. На връщане от Търново се отбихте в Казанлък, за да протърбите и тука голямата опасност, която застрашава църквата и обществото. Вие повторихте вашите хули...

Времето на диспути и схоластично богословие отдавна е минало. Сега приказките нямат стойност, а делата. Г-н Дънов ви каза, че неговото учение не е учение на диспута, а на опита. Той ви попита: „Защо 2000 години досега това учение не е приложено?“ А вие отговорихте на 27 т.м., че не можело изведнъж, а постепенно.

Търновският владика Йосиф, възползван от положението си на началник на военното духовенство при Главната квартира през Първата световна война, успя да издейства полицейски мерки против Учителя на Бялото Братство. Но не се мина много време и тоя владика, проповедник на „евнгелската любов“, с чаша шампанско вино в ръка си замина за другия свят. Неотдавна той беше последван и от един друг гонител — синодалния чиновник Ласков, който тоже се беше запретнал със синодалните фондове да рита срещу ръжена, като скиташе из Търново, съгледствуваше около Събора на Бялото Братство, ковеше лъжливи и клеветнически дописки и брошури, пълни с лъжи и тенденциозни извъртания.

**УЧИТЕЛЯ НА БЯЛОТО БРАТСТВО И БЪЛГАРСКАТА
ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА – ВЗАИМООТНОШЕНИЯ ВЪРХУ
СЦЕНАТА НА ОБЩЕСТВЕНИЯ ЖИВОТ**

Историко-философски обзор от Елеотон

За да вникнем в същността на взаимоотношенията между Българската православна църква (БПЦ) и Бялото Братство (ББ) през разглеждания исторически период от време, следва да проследим хронологически и

фактологически позицията на Църквата — представител и стожер на официалната държавна религия (според действащата тогава Търновска конституция — източно-православното християнско вероизповедание), спрямо личността на Учителя Петър Дънов и неговото учение. Обликът на тази позиция се определя в най-висока степен от различията между класическото християнско богословие и църковното учение, от една страна, и цялостната идейна система, излагана не последователно, а събирателно в беседите на Учителя — система, която разбира се, се е оформяла, обогатявала и доизграждала до самото му заминаване на 27.12.1944г.

Преди всичко правят впечатление теоретическите различия между двете учения. Те са концентрирани в проповядваните от Учителя основни закони на Космоса — за кармата и прераждането, във възгледите му относно върховната духовна институция, която ръководи еволюцията на Вселената — Великото Всемирно Братство и двата му клона: Бялото Братство (ложа) и Черната ложа, във формулираните от него най-важни принципи и задачи на Новата епоха, която изгрява за цялото човечество — епохата на шестата коренна (окултна) раса, и др. Не е за пренебрегване в този ред на мисли и становището на Учителя по повод моментното състояние на Църквата като духовна и обществена организация от гледна точка на първоначално заложените в нея от Спасителя Иисус Христос цели. Учителя е на мнение, че в настоящата си форма християнската Църква не е адекватна на изискванията на историческия момент и не е способна да изпълнява предназначението си на Божествен обединител, пастир и водител на всички вярващи в Христа. Тази извънредно сериозна присъда Учителя подкрепя с нужната аргументация, извлечена от непосредствената действителност и подкрепена с множество факти и логически заключения. Учителя смята, че Църквата е разпиляла във вековете най-ценното си богатство — Христовата Любов и готовност за братско общение и саможертва, и го е заменила със суха схоластика, непонятна за обикновените християни ритуалност и ненужно догматизиране на живото Слово Божие. Като се прибавят и многобройните слабости и недъзи на духовниците, които хвърлят мрачна сянка върху авторитета на цялата институция, общата картина буди оправдана тревога и довежда до горчиви изводи.

От особена важност е да се подчертае, че Петър Дънов подлага на обоснована критика проявени недостатъци и недостойни дела на православно духовенство у нас, а не отрича Църквата като общност от вярващи в Христос (от гр. ез. „еклесия“), основана от Спасителя с Божествено, общочовешко предназначение. Отделен въпрос е, че според Учителя тази институция се е отдалечила твърде много от първичния си заряд и цели. Върху основата на този анализ, правен от Учителя не систематично, а в отделни беседи и при конкретни случаи, възникват и

кристализират и различията между църковната действителност и идейната схема на Учителя в практически аспект – с цялата неизбежна условност на подобно определение.

Когато през разглеждания период от време БПЦ установява чувствителен отлив от редовете на паството си за сметка на увеличаване броя на последователите на Учителя (обратно пропорционално), нейният върховен административен орган – Светия Синод, решава да вземе мерки за спиране на този неблагоприятен от нейна гледна точка процес. Започва трескаво търсене на различни форми за борба срещу Бялото Братство и нарастващото му влияние в страната. Особено внимание се отделя на издателската дейност на Църквата като мощно средство за пропаганда на собствените идеи и критика и засенчване на чуждите, обявени за еретични. В словесната атака вземат участие официалните печатни издания на БПЦ – „Църковен вестник“ и сп. „Духовна култура“, които периодично дават простор на изследвания, критичен анализ и мнения на клирици, богослови и миряни за Бялото Братство. Успоредно с това се отпечатват поредица книги, студии, монографии, статии и пр. със същата насоченост, но с различна фактологическа и изследователска стойност. Специално внимание във всички тези писания се обръща на личността на Учителя. На всяка крачка върху редовете на тези издания се появяват спекулации и измислици, целящи да злепоставят основателя на Бялото Братство, да предоставят изкривен, гротесков образ на моралната му същност. В някои случаи авторите стигат до самозабравяне и клевети, нямащи никакви допирни точки с реалността. Учителя, от своя страна, приема със съвършено спокойствие и хладнокръвие мръсната вълна от злоба и неприкрито охулване, която се отразява в него като в непоклатима скала и се завръща с утроена сила срещу собствените си създатели.

Друга форма на борба, използвана от БПЦ, е издаването на синодални разпореждания и послания, които си поставят за цел да инструктират православните духовници по места за конкретни мерки за понижаване влиянието на Бялото Братство, както и за предпазване на редовите богомолци от „заблудите“ на нововъзникналата така опасна „ерес“. Давайки си ясна сметка за собствената си идейна слабост и пропуски в пастирската си изява, Църквата упорито търси подкрепата и на държавната власт. Въз основа на Търновската конституция и произтичащите от нея специални права и привилегии на официалната религия БПЦ нееднократно призовава висшите държавни органи да забранят по законов път ББ. Цялата гама от изброени мерки, предприети от Църквата за изненадващо кратко време, не дават особени резултати. Все пак те създават известна негативна настройка спрямо ББ в някои обществени кръгове, особено в тези среди, които не са достатъчно добре информирани за идеите на Учителя или пък са пряко засегнати от неговата дейност. Във всеки случай до правителствена забрана на

ББ не се стига, понеже дори и в онези смутни времена понятието „демокрация“ е означавало нещо в България. Нещо, което съвсем не може да се каже за тоталитарното комунистическо управление с цялото му атеистично безсрамие, но това е тема за друго изследване.

Паралелно с гореизброените начинания БПЦ възлага и лична отговорност на някои свои служители с оглед придаване на научно-богословски и теоретичен облик на кампанията срещу ББ. Особена роля в идеологическата битка се възлага на:

Проф. архим. Евтимий Сапунджиев — ректор на Пловдивската духовна семинария, по-късно професор в Богословския факултет на СУ „Св. Кл. Охридски“. Своя критичен анализ на учението на П. Дънов той излага в няколко съчинения, най-значими измежду които са „Писма против дъновизма“ (София, 1923) и „Кратък наръчник по християнска апологетика“ (София, 1942).

Даниил Ласков — завеждащ духовно-просветния отдел към Св. Синод и редактор на „Църковен вестник“. Неговите писания намират място в официозите на Църквата — сп. „Духовна култура“ и „Църковен вестник“ (ср. сп. „Духовна култура“, 1922. кн. XI-XII.)

Димитър Дюлгеров и Илия Цоневски — професори в Богословския факултет на СУ „Св. Кл. Охридски“, едни от най-видните богослови на своето поколение: ерудирани, компетентни, амбициозни. Те съвместно подготвят учебни пособия за студентите-богослови, в които отделят място и за ученията, чужди на православното християнство (преди всичко — „Учебник по мисионерство“ (София, 1937). Върху основата на богословска аргументация те правят опит да дефинират ББ като „секта“ и разглеждат в критичен план някои от най-важните постановки в учението на Учителя.

Църквата проявява завидна инициативност в своята кампания срещу ББ и дори привлича подкрепления от чужбина. Спешно е призован от Русия специалистът в идеологическата борба срещу толстоизма и духоворството Михаил Калнев. Пратеникът на Руската православна църква идва у нас с официално формулирана мисия за подкрепа на единството на БПЦ. Но веднага му се възлагат съвсем конкретни задачи в словесната полемика с ББ, прераснала до мащабите на истинска война. Разбира се, откъдето и да се погледне на ситуацията, в тази „война“ има само един агресор — Църквата, войнствено настроена, засегната в най-деликатните и болезнени места на своя вековен приоритет — неоспоримото, абсолютно обществено влияние и водеща роля. Има и „справедливо отбраняващ се“ — ББ, което в лицето на своя духовен водач Петър Дънов и на неговото живо Слово защитава една благородна, общочовешка мисия за пречистване, обновление и актуализиране на християнството. Защото то не е това, което трябва да бъде. Защото то е изневерило на Първообраза си — пречистия лик на Спасителя Иисус Христос. Защото то е поело пътя на

социална изява, преследваща власт, материално благоденствие, мирска слава. А цената, която е заплатена за всички тези „придобивки“, са лицемерието, алчността, закостенялата догматичност, избуялото чувство на непогрешимост и вяра само в една истина – собствената, занемарения контакт с редовите християни, фалшивия морал, демонстриран пред света и нямащ нищо общо с действителното вътрешно състояние на Църквата и пр., и пр.

И така, М. Калнев на свой ред се впуска в битката с поредица залпове на плодовитото си перо. За сравнително кратко време той написва и издава с благословията на Св. Синод няколко съчинения, подведени под общ знаменател – унищожителна критика на Словото и личността на Учителя („Теософията, (окултизмът), лъжеучението на дъновистите и спиритизмът пред съда на науката, обществото и християнството“ – София, 1921; „Християни ли са Петър Дънов и неговите последователи“ – 1923; „Вероучението на Дънов и дъновистите пред съда на Словото Божие“ – София, 1927; „Кои са дъновистите и какво те искат“ – София, 1928).

За изграждане на тезите си изброените автори черпят информация от съвсем ограничен кръг беседи на Учителя. Привеждат цитати от тях и ги сравняват с Библията. Въз основа на сравнението правят своите заключения, организирайки текста по теми в рамките на фундаменталните проблеми на класическото богословие. Очевиден е недостатъкът в подхода им, стремящ се да представи учението на Петър Дънов като застинала схема, удобна за критичен подход и унищожително отрицание с познати средства. Въобще не се отчита обстоятелството, че Учителя не представя Словото си във вид на учебник или христоматия, а го излага винаги според конкретния случай и в последователност, достъпна и подчиняваща се единствено на неговото просветлено космическо съзнание. Оттук произтича и оскъдната аргументация на православните богослови, довеждаща ги нерядко до крайно неточни изводи и дори до смехотворни обобщения.

От това време са известни и редица други второстепенни автори, придали на кампанията срещу Учителя и ББ масов, обществен характер. Между тях следва да споменем:

Видински митрополит Неофит, обявяващ привързаността към идеите на П. Дънов за предателство към Църквата и българския народ („Към напредък или пропаст“ – 1922). Проф. протопрезв. Стефан Цанков, развил темата за ББ като секта и поставил основаната от Учителя духовна общност извън християнството („Българската православна църква от Освобождението до настоящи дни“ – ГСУ БФ, 1938-39).

Свещ. Н. Тулешков, твърдящ, че учението на П. Дънов не е християнство и че отрича народната вяра и традиции („Сектите в България“ – 1935).

Дяк. Иван Войнов, представящ учението на ББ като механична смесица от древноиндийска и антична философия, несъвместимо с християнското вероучение („Критика на Дъновото окултно-теософско учение“ — Варна, 1925).

Н. Православов (очевидно фамилията е литературен псевдоним), опитал се да разгледа учението на Учителя за свободата като опасно за обществото („Дъновизмът от социално гледище“, сп. „Духовна култура“ — 1922. кн. XIII, XIV, XV).

Особен интерес за нас представлява еволюцията във възгледите на проф. (по-късно академик) Димитър Михалчев — един от най-бележитите български философи не само на своето време, но и в цялата нова история на страната. Първоначално той подлага на критика Словото на Учителя, изхождайки от позициите на своето научно и философско верую („Против дъновизма като теософско учение“ — сп. „Философски преглед“, 1931. кн. II). Разработката му се влива в мътния поток на отрицание, залял Учителя и Братството в онази епоха. Но с течение на времето настъпва радикална промяна в отношението на Д. Михалчев и според достоверни източници, към края на живота си той възприел искрено идеите на Новото учение, пречупвайки ги през своя мироглед.

Наред с пропагандирането на чисто идейна несъвместимост между православното християнство и учението на П. Дънов БПЦ се опитва да отправи и друг род обвинения срещу Учителя. На бърза ръка и със съмнителни доводи биват скалъпени версии за това, че той плащал скъп данък на окултни уклони, и дори за неморални прояви. За пристрастия към окултизма е, меко казано, нелепо да бъде обвиняван Учителя, понеже той пределно ясно е разкрил на много места същността на своето учение. То е християнство в чиста форма и следователно съдържа и онзи езотеричен елемент, изваден изкуствено от църковните канони и теоретични схеми още през първите векове на Христовата Църква със специални разрешения на Вселенските събори. А що се отнася до намеците или по-грубите твърдения за неморалност, те се разбиват мигновено като в стоманена преграда в кристално чистия личен живот на Учителя. По-точно — той не е имал личен живот. Въплътен от един най-висок духовен свят, този брилянтно красив и всеотдаен Слънчев Дух отдаде цялата Божествена енергия и целенасоченост на Съществуто си на мисията за прокарване на светла пътека към един нов свят — света на Новата култура на Шестата раса. Учителя живееше според Словото си. Той изпълняваше стриктно всичко онова, на което учеше. Кой от православните владици можеше да се похвали със същото (констатацията важи с пълна сила и за днешния ден)?! Кой от нас, белите братя и сестри, може с ръка на сърцето да сподели, че го е постигнал?!

Независимо от скандалните и недостойни демонстрации, подкупените подставени лица и необоснованите клевети, агентите на БПЦ не сполучиха и в тази част от кампанията си. Нещо повече — на фона на лъжата, истинската същност на Учителя и неговите идеи заблестяха с удесеторена сила, красота и мощ! Понеже Учителя „...не само проповядва Евангелието и истината, но го прилага в своя живот“ (В.Граблашев, „Окултизъм, мистицизъм и учението на Дънов“ — София, 1922, с.84). Тук се крият корените на огромната нравствена сила и невъзмутимост на духа, в който се пречупиха стрелите на всички зложелатели и необективни критики на Братството.

Кампанията на БПЦ срещу Учителя и ББ си бе поставила три основни цели в идеологическо и чисто практическо отношение.

На първо място — налице бе явен стремеж за дискредитиране на Учителя и неговата идейна платформа. В тази насока бяха използвани всички възможни средства, описани по-горе. Но доколкото чистотата и непорочният живот на П. Дънов бяха открити за всички и свършено лесно доказуеми, този род домогвания претърпяха пълен провал. А що се отнася до идейните различия, тяхната същност и място в Словото на Учителя бяха така добре изяснени от него, че не оставяха никакво място за съмнение в целесъобразността си. Това на свой ред предизвикваше подронване авторитета на Църквата в самата основа на нейната многовековна утвърдена доктрина — факт, от който духовенството се боеше най-много.

На второ място — БПЦ започна да полага максимални усилия за спиране потока на непрекъснато увеличаващите се последователи на П. Дънов и евентуално да ги възвърне в лоното на Църквата. Т.е. това бе борба за обществено влияние, за социален и духовен приоритет, за отстояване на вече завоювани и на пръв поглед ненакърнени позиции в общественото пространство. Както е известно, освен непосредствено-идейните последствия от владеенето на подобни позиции, те са свързани неминуемо с определен род привилегии и светско измерение. Веднъж постигнала такава социална роля, Църквата ни най-малко нямаше намерение да се разделя с нея или дори да я споделя с някакво ново, „еретично“ движение, каквото бе ББ.

На трето място — архиереите на БПЦ полагаха неимоверни усилия да предотвратят възникването в обществен план на тази т.нар. ерес — учението на ББ. Непрестанно нарастващото влияние на новата духовна общност вещаеше точно такава перспектива. В България след Първата световна война вътрешната обстановка предлагаше множество благоприятни възможности за навлизане на непознати до момента идейни течения, школи и религиозно-философски концепции. Между тях съществена роля в новата история на страната изиграха теософското общество, спиритизмът, толстоизмът и др. Ала безспорният лидер по

значение и престиж бе и си остана ББ. За илюстрация: според сведения на съвременници тогавашният брой на членовете на ББ е бил няколко десетки хиляди, докато дружеството на теософите е наброявало едва 121 души! Цялата налична информация и произтичащите от нея обективни изводи дават основание на сериозните изследователи на феномена „Бяло Братство“ да го дефинират като „най-силното духовно течение в България“ за онова време (А. Георгиева, „Дъновизмът и българската култура“, Център по културология към СУ „Св. Кл. Охридски“ — София, 1989, с. 36).

И като цяло, и в детайли БПЦ не успя да реализира нито една от така поставените цели на своята кампания против Братството. Напротив, с безпощадната точност на рязко запратения бумеранг „инициативата“ на църковните отци се завъртя обратно и се стовари върху тях самите със съкрушителна сила. Защо? Защото Учителя не можеше да бъде дискредитиран поради святия си живот. Защото интересът на обществото към ББ се повишаваше все повече, а успоредно с това — и броят на последователите на Новото учение. Защото Братството завоюва такива позиции и авторитет в национален мащаб, на които не можеха да се надяват доскоро и най-ревностните бели братя и сестри.

Всичко това и още редица обстоятелства, които не могат да бъдат осветлени в това кратко изследване поради невъзможността от навлизане в подробности или поради плътно спуснатата вече завеса на времето, принудиха БПЦ към действия, които можем да характеризираме единствено като крайни. Те се явиха не като израз на сила и справедливо „възмездие“, а по-скоро — като резултат от слабост, идейна и практическа безпомощност, заплашваща да придобие хроничен и неизлечим характер.

На свой Архиерейски събор в София през 1922 г. Православната църква взема безпрецедентно дотогава решение — за отлъчване на Петър Дънов от Църквата. В свое заседание от 7.VII.1922 г. съборът приема специално определение, където между другото четем: „...Архиерейското събрание се е спряло и на колкото мъглявото, толкова опасно за църковния, социален и държавен напредък лъжеучение на Петър Дънов, който, сам като се е отлъчил от св. ни Църква и се е обявил явно или прикрито срещу нея, е престанал да бъде в общение с нея, и е решило, като осъжда лъжеучението му, да се обяви на всичките верни чада на св. ни Православна църква Петър Дънов за самоотлъчил се от св. Православна църква, учението му — за еретическо и опасно за вътрешния мир и обществения морал“ (Giovani Verotiero — литературен псевдоним на Иван Радославов. „Где е истината? — Учението на П. Дънов. Отговор на критиките против туй учение“, София, 1922, с. 4).

От момента на обявяването на това решение в българския печат

пламва остра полемика, придобила скоро размерите и силата на истинска словесна битка. Формулировката на Архиерейския събор е подложена на анализ и критика в излязлата непосредствено след него книга „Учението на Учителя Дънов“ (Й. Истинолюбиви – също лит. псевдоним, 1922). Решението на архиереите се обявява за незаконно от автора с аргумента, че те нямат право да говорят от името на П. Дънов. Т. е. те не са в състояние да го обявят за самоотлъчил се, понеже това е акт на свободната воля на всеки човек, на неговото нравствено и религиозно самоопределение. Св. Синод не остава длъжен на хвърлената ръкавица и реагира с поредица от четири статии върху страниците на своя официоз „Църковен вестник“ („Църковен вестник“, бр. 22, 23/1922). Симптоматично е, че писанията са анонимни и прокарават тезата, че БПЦ не може да отлъчи, тъй като уважава свободата на съвестта, но по този начин го „белязва“, за да предпази хората от „заблудата“.

Заслужава да се отбележи, че Архиерейският събор определя и специална формула, която да послужи на енорийските свещеници да получат признание от заподозрените си миряни, че не са последователи на Петър Дънов (ср. „Църковен вестник“, бр. 33/1922 г.)

Крайният резултат от „отлъчването“ (или „самоотлъчването“ – все тая) е оглушителен провал за БПЦ. Цялата акция, предприета на Архиерейския събор, в крайна сметка се превръща в горчиво поражение за най-консервативните кръгове на Православната ни църква. Оказва се (както безброй пъти преди и след това в историята), че идейните убеждения не могат да бъдат изличени с административни или наказателни мерки, колкото и строги да са те. Нещо повече – подложеният на репресии (в случая Учителя и ББ) след героичното им преодоляване със спокойствие, търпение и вяра в собственото кредо, придобива в очите на обществото ореол на мъченик или светец.

Любопитно е, че покрай борбата срещу учението на Учителя и ББ Църквата получава благоприятни резултати в една единствена насока. При търсенето на методи и средства за успешна идейна и практическа полемика – антитеза на Братството, БПЦ култивира ред полезни мнения, забележки и предложения за усъвършенстване на собствената си благовестническа и пастирска дейност. По-важните насоки на промяната се виждат в по-чести и непосредствени контакти между духовниците и редовите християни, по-задълбочени и въздействащи проповеди от амвона на храмовете, лекции и беседи извън църквите, вкл. и на публични места, отстраняване на редица прегради в общуването между миряните и свещенослужителите и др. Дали и доколко тези нововъведения са внедрени реално в църковния живот – това е проблем извън обсега на нашите интереси.

Както вече бе изтъкнато, практика на Учителя е да не взема никакви специални мерки за защита на собствената си личност и

Словото си от нелепите хули, клевети и измислици. Той очевидно е много над тези неща — над дребнавите човешки боричкания, които нямат силата да накърнят Божественото сияние на Небесния Пратеник и неговото учение. Затова пък редица последователи на Учителя вземат дейно участие в полемиката с Православната църква и под перата им се раждат съчинения, допринесли значително за изясняване същността и позициите на ББ в обществената среда.

Преди всичко е интересно да се надникне зад паравана на човешката мисъл и да се опитаме да разберем за какъв са смятали Учителя неговите ученици. Ето какво твърди в това направление цитираният по-горе В. Граблашев: „Едни гледат на Дънов като на обикновен проповедник; други — като човек, много напреднал духовно; трети — като на един Адепт; четвърти — като на един велик Учител, който е дошъл да помогне на човечеството; а има и такива, които отдават на Дънов и по-голямо значение и които считат българския народ много щастлив, за гдето се е родил в България и от нашето племе Дънов, защото чрез него българският народ ще се повдигне, ще получи светлина, която никой друг народ не притежава и за която много други народи биха дали мило и драго. Така че от стадия на развитието зависи схващането на ученика за личността на Дънов. Обаче всички чувстват едно дълбоко уважение, една особена почит, любов и всеки се стреми да прояви според силите си своята почит и уважение към Учителя“ (пос. съч., с. 87-88). Позволихме си този по-дълъг цитат поради това, че е напълно характерен и отразяващ цялото разнообразие от настроения и отношения в Братството относно същността и личността на Учителя. И като разбираме, че водещото чувство към него винаги е било почитта, уважението и най-вече — любовта, по-лесно бихме схванали ревността и всеотдайността, с която белите братя и сестри защитават своя светъл Учител и Божественото му Слово. Тази констатация е в сила и за преките или писмени дискусии с Православната църква и за множество други случаи на подобно противостоене, вкл. и през тоталитарния период на комунистическото безбожие и мракобесие.

И тъй, теоретичната защита на учението, делото и личността на Учителя след „отлъчването“ е поета освен от гореизброените автори още и от:

А. Томов — философ с голям обществен авторитет, съвременник на посочения по-горе Д. Михалчев. Студията му „Религиозно-философският мироглед на Петър Дънов“ (Сп. „Философски преглед“, 1930, кн. I) представлява задълбочено изследване и сериозен анализ на Словото на Учителя от позициите на обективно философско проучване и добронамерено разглеждане на глобални космологични и идейни постановки в учението на ББ. Съчинението на А. Томов е ценен научен принос към философското, антропологично и етично

осмисляне на Новото учение, като по-голямата част от изводите му звучат напълно актуално и днес.

Waniel — също литературен псевдоним на автор, пожелал да остане анонимен (но не от страх, а от скромност). Книгата му „Съвременният обществен морал и Дънов“ (София, 1922) е вдъхновен очерк на автора, предизвикан от докосването му до Божествената красота на Учителевото Слово. Изследването притежава безспорни литературни достойнства и магнетична сила на убеждението.

В. Благодумов — още една фамилия, която подсказва наличието на псевдоним. Негова е поредицата от брошури под общ надслов „Великото учение“ (София, печатница „Задруга“). Направен е сполучлив опит за разглеждане и изясняване на някои от основните положения в теоретичната схема на Учителя.

Групата на ББ в Казанлък изпраща „Отворено писмо“ до архимандрит Евтимий — тогава ректор на Пловдивската духовна семинария (София, 1922). В краткия текст (общо 11 страници), подписан „От учениците на Бялото Братство в гр. Казанлък — септември 1922“, е отговорено подробно на нападите, отправени от архим. Евтимий в речта му, произнесена на 27.08.1922 год. в Казанлък, непосредствено след завършването на събора на Братството във Велико Търново. На свой ред белите братя и сестри преминават в атака, когато архим. Евтимий е заменял обективната критика с клевети и безпочвени измислици. Един от най-вълнуващите моменти в изложението е призивът към православния духовник, в който четем: „По-добре ще бъде, ако напуснете тази противохристиянска система за борба и се борите не с думи, а с дела. Ние ще бъдем благодарни, ако чуем от народа добри отзиви за морала на българското духовенство. Приложете Христовото учение в живота и ще имате подкрепата на интелигенцията“ (пос. съч., с. 13).

„Учението за любовта и братството (неговата същност — процесът на развитието)“ е статия с продължение от кн. VIII — IX на сп. „Всемирна летопис“, 1922 г. Името на автора не е посочено. Проследява се органическата връзка между християнството от първите векове на Църквата, все още незамърсено от човешки намеси, и Словото на Учителя, подкрепено с цитати от Свещ. писание. Заключение на автора е, че „...учението за любовта и братството, проповядвано от великите Учители на човечеството, ще се приложи най-сетне, за обща радост и щастие на всички“ (пос. съч., с. 16).

Проследявайки тази поредица от съчинения — непринудена и откровена апология на Новото учение, не бихме могли да отминем и още един автор. Става дума за протестантския проповедник и виден обществен деец от онази епоха Стоян Ватралски, който предлага на широката читателска публика на България изненадващо обективно и

доброжелателно описание на лагера на ББ в София („Кои и какви са белите братя“, 1926), Пристъпил с непредубеденост и чист изследователски интерес в обителта на Братството, Ст. Ватралски рисува точна и художествено осмислена картина на обстановката в лагера, където „цари идеален ред и чистота“ (пос. съч., с.4-5) и при „общите братски трапези... Петър Дънов — облечен целият в бяло“ е „заобиколен от учениците си“ (пак там, с. 16).

Какви основни изводи бихме могли да направим от проникновената защита на личността на Учителя и неговото учение? Най-важното според нас е вече изтъкнатото до тук утвърждаване влиянието на П. Дънов и ББ на българска почва (разпространението на Новото учение зад граница не е тема на настоящата разработка). Създаването на една неформална духовна общност, каквато е ББ, се оказва жизнен и силен алтернативен социален модел на едно общество, преболявало три поредни войни и изживяващо кризата на идейна, нравствена и културна безпътица.

И нека си припомним как преди близо две хилядолетия мъдрият законоучител Гамалиил (Духовен наставник и учител на св. ап. Павел) посъветва побелелите си колеги първосвещеници от еврейския Синедрион, когато те разпалено обсъждаха Христовото благовестие и как да постъпят с учениците на възнеслия се вече Учител: „...ако тоя замисъл или това дело е от човеци, ще се разруши; ако ли пък е от Бога, вие не можете го разруши; пазете се да не би да излезете и богоборци“ (Деян. 5:38-39). Тази дълбока мисъл, родена очевидно от Божието озарение, се отнася в пълнота и за священото дело на Учителя Петър Дънов. Актуална по времето на Христа, тя е непреклонно действена и могъща днес, когато вече десетилетия наред вървим по небесния лъч, прокаран от Учителя към сияйния изгрев на Шестата раса, към общочовешкото братство на хармонията, взаимната любов, мира и разбирателството. Премъдростта да прозрем Божественото в нашия тъй оскъден на светлина и истински смисъл живот, премъдростта да му се поклоним и с готовност да го следваме ще пребъдва във вековете, докато Човекът изкачи и последния връх на своето космическо съвършенство.

ИНТЕРВЮТА, ДАДЕНИ НА СЪБОРА ОТ УЧИТЕЛЯ*

Интервю с редактора на в. „Неделно утро“ — бр.29 от 17 юли 1922 г.

Въпрос:

— *Основата на вашето учение, на вашата философия, г.Д.?*

— Това е Любавта — отговаря Д. — Ние се сремим към истина в душата. Тя ще донесе свобода, дълбочина в ума. Тя ще създаде условия за живот. Чистота в сърцето; тя ще даде сила на човека, за да приложи великите закони на живота. Това са трите основни положения в нашето учение.

* От книгата „Где е Истината“, Ив. Рагославов (София, 1922).

Ние искаме да градим, да творим. Да събаряш, това е лесно, но да събаряш, това значи да вдигаш само прах. Ние не искаме да изправяме църквата, нито да се месим в нейните вътрешни порядки. Църквата, обаче, ни гони. Тя се стреми да вдигне държавата срещу нас и предизвика гонения. Истината, обаче, винаги е тържествувала въпреки всички гонения. Хората на религията, които са натоварени с мисията да приложат Христовото учение, са останали с хиляди години назад. Ние сме готови на един опит: да вземем два разсадника — един, в който се проповядва нашето учение; друг, който ще предоставим на църквата. Нека отпосле сравним плодовете. Същият опит бихме могли да направим и в две училища. Обучението, възпитанието на децата днес е положено на фалшиви основи. Едно наше училище, в което обучението ще се води по съвършено други методи, ще даде по-други резултати.

— **Как гледате на брака, г.Д.?**

— И бракът, както и всичко днес, е сложен на фалшиви основи. Съвременното семейство е фалш. То е съединение на два пола и само толкова. Ние се стремим да създадем по-друго семейство, при което няма да имаме съединение на два пола, а хармония, сближение на две души, на две същества.

— **Твърдят, че много ваши последователки са занемарили домакинствата си и че тия домакинства, вследствие на занемаряването им, са в разложение.**

— Ние никога не сме проповядвали нищо лошо.

— **Посочете един нагледен пример.**

— Човек е годен за онова, за което е създаден — отговори Дънов. — Вие може да сте добър журналист, ако сте били създадени за журналист; но това не значи, че бихте били добър лекар, ако се отдадете на медицината. Не всяка жена е създадена, за да ръководи домакинство. Там, където домакинството е поверено на такава жена, там безспорно ще има разруха.

— **Каква цел преследвате с тия утринни излети, които предприемате с верующите във вас, и които повдигнаха такъв шум?**

— Това са само опити. Ние обръщаме внимание на всичко. Истина е, че излизаме сутрин, не обаче, както твърдят, за да се покланяме на слънцето. Излизаме само в известен период от годината — през пролетта, до 23 юни. Тогавя всичко расте. Въздухът е богат, особено сутрин, преди изгрев слънце, с животворяща и целебна прана.

— **Какво значение има събуването боси и газенето из росата?**

— Това е едно изпитание на д-р Кнайповата лечебна система*. Когато земята е топла и ние сме боси, става по-лесно преминаването на електрическите токове от нея у нас.

Обръщаме внимание на храната, на съня. Храната като количество, качество и съдържание няма толкова голямо значение за човешкия организъм, колкото начина, по който приемаме тази храна.

* Себастиан Кнайп (1821-1897) – Баварски свещеник и лечител, автор на оригинален водолечебен метод (бел. ред.)

Спането има голямо значение за нашето състояние в здравословно отношение. Ако човек иска да бъде здрав, трябва да си ляга рано, в девет — десет часа, и да става рано, половин час преди изгрева на слънцето. Никога първият слънчев лъч не трябва да ни намери в леглото.

Специалните правила за дишането, които ние прилагаме, оказват също така извънредно благоприятно влияние върху нашето здраве.

На слънцето никога не сме се покланяли. В нашите излети изучаваме какво влияние упражнява слънчевата енергия върху сърцето, върху мозъка, върху умственото развитие на човека.

— *Как гледате на комунизма?*

— Болшевизмът е крайност, а винаги една крайност води друга. В болшевизма има насилие, а ние не сме за насилие. И ние сме за свобода, но за свобода, постигната без насилие. Ние не правим разлика кой упражнява насилието, ако и наистина при сегашните икономически условия човек мъчно може да се справи без да прибегне към насилие...

За Д. съм чувал от мнозина, че по линиите на ръцете и главно посредством известни измервания на главата определял характера на събеседника си, а на оня, който се интересува, отгатва бъдещето, разкрива миналото и настоящето.

Д. хвана ръката ми, взря се в нейните линии, разглежда ги с лупа. Аз за пръв път в живота си се срещам с този човек и, нека си призная, определи с голяма точност маса черти из моя характер.

— *В какво се състои конфликтът между вас и църквата? — продължих своите въпроси.*

— Ние не сме против вярата и против нейните догми. Ние пазим и вярата, и нейните догми. Отживелите, обаче, форми на църквата няма какво да пазим. Няма защо да месим човешкото с Божественото. Вземете, например, иконите, паленето на свещи. Това са външни църковни форми от гръцки произход, които нашата църква продължава да следва слепешката. Помислете само и отговорете — откъде-накъде да си православен само затова, защото палиш свещи. По-голямата част от тия външни църковни форми са създадени от гръцкото духовенство с цел да извличат от тях материални облаги. Българският ум е по-практичен. Когато проповядваш, българинът най-напред ще се интересува да узнае дали проповядваш за пари или не. Щом проповядваш без пари, това го заинтригува и той ще си направи труд да проучи твоето учение.

Нашето духовенство се е отчуждило от народа. То е станало служител на държавната власт, а не на народа. Утре да умрете, няма да се намери кой да ви опее, ако ония, които са останали около вас, нямат с какво да заплатят за вашето опело. Всичко се свързва с материални облаги. И понеже ние се обявяваме против грубия материален интерес, който нашето духовенство проявява на всяка крачка, то води борба срещу нас. Христос и неговите апостоли живяха в колиби и учеха без пари. Днес архипастирите на църквата живеят в дворци и проповядват и учат за пари.

— **Вие вярвате ли в Христа?**

— Христос е Светлина, а ние се стремим към Светлината. Христос не само веднъж е слизал на земята. Както слънцето изгрява всеки ден, така и Христос винаги е бил на земята.

— **Как гледате на днешното положение на България?**

— То е тежко, но не и безнадеждно. За да бъде в такова тежко положение, виновно е духовенството. То е главната спънка. Нито само влиза в Царството Божие, нито пък пуца да влизат ония, които искат да направят това.

Нашите принципи не са лични. Ние желаем доброто на нашия народ като единица от целокупното човечество. С духовенството имаме своите допирни точки. Това е Любовта, по закона на Мъдростта и Истината. Духовенството, обаче, избягва всякакъв контакт с нас.

— **Има ли еднакви положения във вашето учение и това на Толстой?**

— Да.

— **Какъв е броят на вашите последователи в България?**

— По-голям, отколкото предполагате.

Желаещи да се проникнат от истината има много — тук и в провинцията, и в селата. Трябва само да има кой да им посочи Светлината. Нашето учение не е изолирано за България. Навсякъде в Европа и зад океана се появяват велики умове, които са си поставили за цел да обновяват, да превъзпитават човечеството в истината, разума, чистотата. Те са в непрекъснат контакт помежду си и тяхната дейност е твърде резултатна. Сега всички работят. Трябва да се създадат нови форми на живот, въпреки всички спънки, които ни се поставят. Неправдите и несправедливостта трябва да изчезнат от лицето на земята.

Интервю на Дънов с редактора на „Русенска поща“ – бр.213, 1922 г.

— **Какви сте вие, г. Дънов?**

— Чада на Любовта!

— **Много широко понятие — „Любов“. Ние разбираме любовта, но...**

— Божествената Любов. Така е възвестил Спасителят Христос.

— **По-нататък?**

— Чрез нея Бог праща блага на всички свои чада. Вие не я познавате, щом сте закъснели да я приемете с чиста душа... Любовта е най-великата сила. Ако тя се приложи, светът ще се преобразува. Аз със своите ученици съм правил опити за развиване техните физически и духовни сили чрез един живот, напълно съобразен с природата и със закона на Любовта. Това е един образец на братски и сестрински живот според принципа на Христа: Любете се един друг. Тази Любов развива скритите у човека сили и способности.

— **По-ясно г. Дънов? Светът много говори за вашата любов.**

— Открито ние живеем, като братя и сестри. Истинските такива не познават житейската поквара. Нашето учение, нашият живот на практика е образец на душевна чистота. Погледнете кои са между нас: млади и крехки хора, възрастни и солидни, стари и изживели. Божествената сила, Любовта, у всички е еднакво силна.

— *Стари и млади?*

— Да. Старите се обновяват с Любовта и Правдата. Възраждат се. С тях аз стигнах върховете на Мусала, без да се разболея някой, защото им показах начините, по които могат да се ползват от електрическите и магнетични течения.

— *Какво търсите чак на Мусала?*

— По-близо до Бога. Там, високо, сред природата, далеч от всичко скверно на земята. Аз предлагам на владци, архимандрити да ги заведе на Мусала и там на чист въздух и бистра вода, на широк простор при 3000 метра височина да обмислим и разрешим духовните и обществени въпроси. Тия владци и духовници ни анатемосват като отлъчени от църквата, защото уча как да се излекуват обществените недъзи.

— *Всичко това сериозно ли говорите, г. Дънов?*

— Слушайте! Аз отричам днешната църква на поквара, лъжа и заблуда! Там говорят за Бога, но посочете ми где е любовта им към Бога? И народът ги изоставя вече. Да поканим българския народ да гласува за тях и мене и ще видите резултата.

— *След любовта кажете нещо за брака.*

— Съвременното семейство е опорочено. То е съединение на полове, а трябва да бъде свято; не съединение, а хармония между двата пола. С Любовта Божия братята и сестрите в брака ще съзнаят повеленията Божии.

— *За слънцето, г. Дънов?*

— Слънцето, което идва при свежа, чиста утрин, е животворно. То е рефлекс на оная необятна Божия сила, която движи и крепи света. В тая сила е съдържанието на целия мир и ние излизаме да го срещнем, хвалим Бога за благата, които ни праща чрез тази сила.

— *За комуната?*

— Ние с комунистите се разбираме. С тях се различаваме само по методите. Те искат да доведат това братство и равенство чрез насилие. Нашето учение е за Любовта, за естествената еволюция. В Русия, вследствие на анархизма в умовете, дойде глад за народа. Русите, които не приеха учението на Толстой, почнаха да се самоизтребват. За комуната ние не говорим много, ние само я прилагаме.

ПЕНТАГРАМЪТ

Учителя получава Пентаграмът през 1898 г. и го дава на своите ученици на три Търновски събора: през 1910 г. го обяснява пред група от 12 ученика; през 1911 г. отпечатва черно-бяло копие и го раздава; през 1922 г., когато се отваря Школата, се рисува и показва голямата цветна картина – Пентаграма в Горницата. Първите подробни обяснения на Пентаграма също са дадени в Търново. Интересен е въпросът за самата дума. Срегнахме я и с „а“ – Пентаграм, и с „о“ – Пентограм. Тъй като коренът ѝ идва от гръцки, то правилната форма би трябвало да бъде с „а“. Това е от граматическа гледна точка, но от окултна гледна точка многото „а“ например в

„Пентаграмата“ не са желателни. Освен това думата е записвана и с главна, и с малка буква. Ние приехме главната буква. Друга двойна употреба на думата идва от мъжкия и женски род, в който тя се среща: м. р. — Пентаграм, Пентаграма, Пентаграмът и ж. р. — Пентаграма, Пентаграмата. В „Речник на чуждите думи в българския език“, 1982 г., тази дума е дадена в женски род със следното значение: „Пентаграма (по пента + гр. „буква“) 1. мат. Петоъгълник, по стените на който са построени равнобедрени триъгълници; 2. В средните векове магически знак от пет преплетени букви, който се поставял на амулети; 3. прен. рядко. Символ на съвършенство“. Учителя използва думата и в мъжки, и в женски род, а в беседите тя е записвана и с „о“, и с „а“. Освен това, в някои беседи, когато се говори за Пентаграма, като негов синоним се използва и думата „петогълник“.

В края на главата помещаваме библиографичната справка. В изложението, което следва, в края на всеки цитат е даден номерът на източника по този списък и страницата, от която е взет.

СЪЩНОСТ

Пентаграма, като фигура, съществува от дълбока древност. Обаче, такъв Пентаграм, какъвто ние знаем, с тези картини и имена на добродетелите — такъв Пентаграм е даден за първи път от Учителя.

В бележките на Учителя е намерена Пентаграма с някои картини, с имената на добродетелите и с изреченията в 1898 г., получени от горе. Значи му е даден още тогава, но е напечатан по-късно. (12)

Какво представя Пентаграмата? — Път към истинския живот. (11, 29)

И тъй, първата мисъл, която създаде греха е, че човекът, като излязъл от Бога, помислил, че може да живее и без Него. Така той се отделил от цялото и поискал да живее един самостоятелен живот. И човек като е живял по такъв начин, създал си е хиляди злини. Та елипсата показва, че човек трябва да изправи своята погрешка. У човека има два центъра, сърце и ум, които трябва да се хармонират. Пентограмата представлява разрешение на задачата. Тя представлява човекът, който работи, който трябва да бъде в движение и да служи на Бога. Пентограмата представлява малкия свят. Значи, всички разумни сили и всички добри желания у човека трябва да бъдат впрегнати за изкупуване, за изправяне на неговите погрешки. Само в петогълника има правила и образци, чрез които можем да изправим една погрешка. (9, 155-156)

Пентограмът представлява велики, разумни течения в живата природа течения на светлината, които индусите наричат „прана“. Те ги наричат още „движения на праната“ или „течения на живота“. Това са пет велики центрове, в които стават велики процеси. Те представляват пет положителни и пет отрицателни сили. Възходящите или положителните се намират по върховете на петогълника, обърнат с върха си нагоре, а низходящите, т. е. отрицателните се намират във вътрешния петогълник, обърнат с върха надолу. (10, 35)

В разговор Учителя казва:

„Някои считат Пентаграма като една мъртва форма, без никакво действие. Те много се лъжат. Пентаграмът е извор на живот, извор на светлина. От Пентаграма постоянно извира, излъчва се светлина, която със своите лъчи се разпространява. Защо? — Защото Пентаграмът не е обикновена фигура, а е построен по окултните закони. Окултни сили действат в него. Че действително е така, се вижда от един факт, който е знаел Гьоте. Когато Фауст начертава Пентаграма на прага на своята стая, то Мефистофел не е могъл да прекрачи прага, за да влезе в стаята. Значи, Гьоте е знаел, че в Пентаграма се крият окултни сили.“(17)

Духовете от Бялото Братство, които идват в сеансите, носят големи звезди или на челото или над главата, а онези от черното братство нямат никакви звезди. Всеки един дух от Бялото Братство, който ще се яви, ще има или една **петоъгълна звезда** на главата си или на челото си, или един светъл кръг около главата си, или пък светла аура по цялото си тяло; тази аура и денем се вижда, той издава светлина от себе си. А онзи, който е от черната ложа, няма никаква звезда, никаква светлина около себе си. [...] Черният маг не може да има звезда, тя изгасва, защото те крият светлината си. Те ходят в тъмнина, иначе в светлина ще се издават. Щом си тури звезда, той става член на Бялото Братство. Ако един черен маг се опита да си тури звезда, въпросът е свършен, изключват го от черното братство. Той или трябва да се покае да се върне назад, или да мине в Бялото Братство. И ако някой ученик от Бялото Братство иска да изгаси светлината, същият закон е и за него, той престава да е от Бялото братство. (4, 27-28)

Тази година (1911) ще ви се раздаде картината на Пентаграма, за да се занимаете с нея и проучите, защото у вас искаме да образуваме огнище, олтар за Господа. Господ се проявява в един народ само тогава, когато има огнище за Него. Когато Господ пребъдва в един народ, само тогава се той благославя. (2, 169)

Учителя е дал Пентаграма на учениците по две причини:

1. В Пентаграма нагледно е посочен Пътя на ученика, изложен е картинно и ясно — това, което именно е говорил Учителя в Школата за Пътя на ученика. Чрез Пентаграма е изложен целия път на ученичеството. По този начин пътят на ученика става по-ясен, по-жив и по-лесен.

2. Понеже Пентаграмът е извор на светлина, която се излъчва във всички посоки и има благоприятни влияния върху ученика, той може да действа върху ученика, понеже създава наоколо благоприятна аура чрез окултните сили, които действат в него. (17)

Появяването на тази емблема, Пентаграма, ни показва, че времената са дошли: и най-първо Този (сочи образа на Христа), Когото зидарите отхвърлиха, застава на ъгъла. (5)

Божии закони не търпят отмяна и отсега нататък няма сила, която да препятства за идването на Царството Божие. Сега, за да не пострадат и българите, за да не се повтори и с тях историята, както що стана с евреите, които знаем, че страдаха от Вавилон, Рим, Филипа и прочее, за да стане правилно развитието на

българите, то Пентаграмът има знакове, от които явства (обяснява ги), че Невидимият свят пази равновесие. Самата картина на Пентаграма говори, и който има разбирането, нека схваща: Христос иде, за да се прояви по-осезателно. (5)

Работете повече със себе си, нежели със света. А светът ще бъде зает със себе си, та няма да ви закача. Пентаграмът рисува състоянието на света понастоящем и от него явства, че той се разправя сега с разни змии и други животни, следователно, Пентаграмът е тъкмо на своето място. Като му дойде времето, ще му се даде друга форма, но сега той е на мястото си. (5) *(бел. състав. В цветния Пентаграм от 1922 г. се дават някои допълнения, промени.)*

ВЪНШНИЯТ КРЪГ

Външният кръг в картината представлява светът, опитност, земното училище с всичките негови занятия. (2, 198)

Човекът, когато е млада душа, която тепърва добива опитности в живота, той извървява външния кръг на Пентаграма. (12)

Пентаграмата показва човека в сегашното му състояние — пътя, по който е минал. (6, 3)

Тази картина показва вашето сегашно състояние Вие сте всички в тъмнина. Целият фон е тъмнина. Вие излизате от тъмнината, не сте още в светлината. (7, 252)

Картините в първия кръг са вън от петолъчната звезда на Пентаграма. Това сочи, че човек минава по този път преди да стане ученик, докато е още светски човек. (17)

ФОРМУЛАТА

Около Пентаграма виждаме едно изречение: „В изпълнение волята на Бога е силата на човешката душа“. Написано е в една окръжност, а пък окръжността в окултната наука означава Божествените условия, благоприятните Божествени условия. Значи кръгът е Божественото, в което човек живее. Благодарение на това има благоприятни условия да се развие до съвършенство. Потопен в Бога — това е съвършенство. (12)

Божественият промисъл, напредналите същества и Бог са с него, помагат му и го крепят. Той винаги в своя път ще чувства пръста на Невидимия свят. Когато е в безизходно положение, идва му помощ отгоре. Това е проява на Божествения Промисъл. Значи, човек в своя път в живота се ръководи от една добра ръка. Това означава кръгът. (17)

И така, когато дойде някое изкушение пред вас, кажете: „Аз не се боя, защото Господ е с мен“. И после, тази картина, която днес ще ви се даде, често я четете, защото за вас са много важни написаните в нея думи: „В ИЗПЪЛНЕНИЕТО ВОЛЯТА БОЖИЯ Е СИЛАТА НА ЧОВЕШКАТА ДУША“. Така щото, който от вас няма нож, да тури у себе си поне малко ножче. И когато ви върхлети някоя лоша мисъл, побързайте да я отхвърлите от себе си — не ѝ позволявайте да вземе мира ви. (2, 195-196)

А който иска да слугува на Бога, първото правило е написано в картината. То е: „В изпълнението на волята на Бога е силата на човешката душа“. (2, 175)

Добротата, Мъдростта, Любовта, Правдата и Истината — това е пътят, чрез който човек се възкачва. Надписът над Пентаграмата е: „В изпълнение волята на Бога чрез Любовта е силата на човешката душа; в изпълнение волята на Бога чрез Мъдростта е силата на човешката душа; в изпълнение волята на Бога чрез Правдата е силата на човешката душа; в изпълнение волята на Бога чрез Добротелта е силата на човешката душа; в изпълнение волята на Бога чрез Истината е силата на човешката душа. (6, 4)

Ученикът, като се учи във Всемирното Училище на Живота и като изминава всички стъпки, които са показани в Пентаграма, пътеводна звезда в живота му става идеята, че в изпълнение Волята на Бога е Силата на човешката душа. Това е крайният предел, това е крайният резултат от Пътя, който той извървява. Това е придобивката от целия извървян Път. Това е венецът на неговите придобивки. (17)

Когато човек се намира пред Пентаграма и се моли, тогава ако иска, може да си представи три изречения. Най-вътрешното изречение е: „В изпълнението волята на Бога е силата на човешката душа“. Той трябва да си представи, че около този кръг има още два. В средния кръг пише така: „Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него, а да има живот вечен“. Трети кръг: „Търсете първо царството Божие и Неговата правда и всичко друго ще ви се приложи“. Като се моли човек да си представя тези три изречения — тогава Пентаграма има по-голяма сила. Тези изречения са дадени от Учителя. Те са част от Пентаграма, но са невидими. (12)

САБЯ, НОЖ

Външният кръг се заема от светските хора, които признават правото на силата на своите пари, на своето знание, ако са учени, или на своята власт, ако са управници. Техният живот е едно угнетяване, потискане на другите, като понякога ги лишават от живот. Разполагат с труда и земята на тези, които им са подчинени. В Пентаграма това е изразено със знака сабя, символ на сила, на груба и егоистична сила, която служи на тях лично, на малка група около тях, а не на всички хора. (1)

Сабята показва, че всеки човек иска да бъде силен, но силният човек понякога може да извърши и някакво престъпление. (10, 36)

Ножът показва силата. Значи, силата ви трябва да бъде или във вашите мускули, или във вашия ум, или в сърцето. Без тази сила нищо не можете да направите. След като имате тази сила, като живеете и работите с хората, то ще правите погрешки, за които погрешки ще ви сполетяват нещастия, та ще трябва да се научите да носите с търпение страданията. (2, 198)

Човек е още млада и неопитна душа и си служи с насилието, с неправдата без да мисли за последствията. Той не е чувал още и не знае за закона на кармата. (17)

ЧАША

В света, обаче, съществува закон, наречен Законът на кармата, който връща на всеки това, което той е сторил на другите — било добро или зло. И когато някой забогатее с пари, знание или власт и започне да угнетява другите за своя лична полза, т. е. когато е взел сабята в ръцете си и сече с нея наляво и надясно, след известно време той ще се намери на мястото на угнетените и ще изпита на гърба си онова, което той е сторил на другите. Той ще пати за стореното не един, а четири пъти повече. Това второ състояние, втората криза, която трябва да преживее, е изразена в Пентаграма със символа на чашата. Той изпива до дъно горчивата чаша, в която са събрани всичките страдания, причинени от него на другите и то в четворен размер. (1)

Страданията показват, че човек е сгрешил, че се е отклонил от Божествения закон, че трябва да ги понесе както трябва и да си плати. (13, 297)

Страданието е метод за пробуждане на човешката душа. Чрез страданието човек започва да разбира, че насилието, неправдата не е метод, с който трябва да си служи.

Страданието има и второ значение: има окултен закон, че страданието се превръща в любов. Страданията, през които минава човечеството, подготвят новия човек, човека на Любовта. Учителя дава следното сравнение: когато бият млякото, то дава масло. Млякото тук символизира Любовта. Страданието е временно явление в живота. Ще дойде време в света, когато страданията ще изчезнат, защото ще изчезнат причините, които ги създават.

Страданието има трето значение. Новите идеи идват от Слънцето. Човек не може да ги възприеме, ако не е префинен неговият организъм. А това става чрез страданията. Затова има закон: винаги раждането на една нова идея в човека се предшества от страдания. Значи, третото значение на страданието е, че то представлява родилните мъки за раждане на новите идеи в човека. Обаче, в бъдеще той ще възприема новите идеи, без да преминава през страданието, понеже ще има префинен организъм. Затова Учителя нарича страданието: "Бич в повдигнатата ръка на Бога". (17)

А тия страдания са чашата, която понеже прилича на цвят, защото има формата на лале, показва че [със] страданията чрез търпението, т. е. чрез претърпяването на страданията, животът ни ще се разцъфти и цветът ще се оплодотвори и ще стане добър плод. (2, 198)

КНИГА

От книгата пък, която виждаме разтворена по-нататък ще научим защо страдаме. (2, 198)

[У човека], подобно на болен, който взема някакво лекарство, настъпва една промяна, едно подобрение. Той е научил вече урока, без да подтиска и угнетява хората. Това състояние е символизирано в Пентаграма с разтворената книга. Човек е прочел вече от великата книга на живота един урок, който никога няма

да забрави. Той започва да мисли как да живее, за да подобри живота си, но не така, както е живял по-рано, със сабята. (1)

Чрез страданието, през което минава човек, започва да изучава книгата на живота, заучава законите на живота и гледа да спазва тези закони. Но в тази форма той е още в началото на своето събуждане. Той чете в книгата на живота още първите уроци.

Може би не всякога той вижда връзката между насилието, което той върши, и страданието, което иде след него. Като се учи по този начин, той се просвещава, добива повече светлина в себе си и става по-разумен. Ако той не разбере достатъчно добре на земята тази връзка между насилието и страданието, най-добре я вижда, когато след смъртта си отиде горе. Тогава ясно взема решения, като дойде следващия път на земята да води съвършено друг начин на живот, за да не минава през същите страдания. (17)

Книгата е разумът. (2, 174)

СВЕЦ, СВЕТИЛНИК

Светилникът представлява човешкия разум, който му показва [на човека], какво е написано в книгата на природата. (10, 36)

Свещта показва, че знанието ще му даде светлина. (13, 297)

Светилникът представлява човекът, който разсъждава. (2, 174)

В процеса на това мислене той добива вече светлината на живота, защото да мислиш правилно е да светиш. Следователно, той знае вече къде върви и какво прави. Тази фаза от неговото развитие в Пентаграма е означена със символа запалената свещ. (1)

Тогава ще отидем при светилника, та чрез неговата светлина да можем да узнаем и знаем за какво именно можем да бъдем полезни. Тук ще почнем да разсъждаваме и да учим хората. (2, 198)

Нова светлина озарява съзнанието [на човека]. Той е свещта, самият човек е светилникът. Чрез тази светлина човек започва да вижда величието и красотата на Божествения план, който го води от тъмнина към Светлина, от робство към Свобода, от несъвършенство към Съвършенство, от греховност към Чистота, от невежество към Знание. Като добие тази светлина, той идва до петата картина — Жезъла. (17)

ЖЕЗЪЛ, СКИПТЪР

Най-после [на човека] ще му се покаже закона — тоятата или жезълът. Природата му дава своята тояга и казва: „Чети в моята жива книга и знай, че всичките твои стремежи трябва да бъдат обърнати към Бога!“ При това сабята трябва да бъде в хоризонтално положение, а не нагоре; тоятата трябва да бъде изправена нагоре, към Бога, което показва стремеж към Бога. (10, 37)

Жезълът означава законът за правдата. (2, 124)

Жезълът показва, че човек не разбира закона на Правдата. Пътят към Правдата и Истината е строг. (13, 297)

А тогава вече ще отидем при закона за правдата при скиптър, когато не бива да отстъпваме. (2, 198)

Когато върви с тази запалена свещ в живота си, светлината трябва да се увеличава, [човек] придобива влияние и власт над другите, но не вече като властта на сабята. С нея (сабята) той е живял, за да взема, а сега, със светлината, която сам излъчва, той живее, за да дава. И само, когато може да дава, той може да владее. Това му състояние е означено със символа скиптър. И така сабя и скиптър са двата символа на власт, но на два вида власт — светска, която убива и взема и духовна власт, която дава и възкресява. Тези два вида власт се изключват взаимно. Там където е едната, другата не може да бъде. От това следва, че оня, който държи сабята на узурпатора, учения или на държавника и казва, че служи на Бога, лъже и себе си и другите. Той ще се увери в това, когато му отнемат сабята и го поставят на мястото на ония, които е управлявал със сабя. Само тогава ще разбере, че е още на първото стъпало на пътя и то на широкия светски път. (1)

Жезълът означава, че човек добива вече известна власт над себе си. Същевременно добива известна власт върху някои сили и закони в природата. Това е именно жезълът. Човек вече е извлякъл поука от живота, от неговото изучаване и се старее да владее и управлява себе си. Учителят казва: „Човек трябва да стане цар на себе си, да управлява себе си“. Жезълът означава, че човек има вече известно самообладание. Той гледа да се въздържа, когато в него дойде желание да прояви своята низша природа. Той се учи да я владее, да я контролира, да я управлява. Жезълът има и друго значение, както се спомена по-горе, през тази фаза на своето развитие човек се учи да манипулира известни природни сили и закони, да си служи с тях. (17)

БУКВИТЕ

Колкото за буквите в картината, те са три инициала, с които Господ е известен в небето. Първата буква е **В**, която значи ръководител в небето. С втората буква **У** е известен като спасител, а с третия инициал **Ж** е известен като за Царствующия Господ, Който казва, че Му се дава всяка власт на небето и на земята. Тези са те буквите на Христа, Който е ръководител на Веригата. (2, 199)

Трите инициала в картината са **В** — ръководител, **У** — спасител, **Ж** — царстваващ. (2, 174)

На Пентаграма виждаме три букви: **В**, **У** и **Ж**. Трите букви означават Великото Училище на Живота. С други думи Пентаграмът излага картинно, нагледно училището на живота, в което ние сме поставени. (12)

Особено буквата „**Ж**“ в Пентаграма с живота си трябва да я качите горе, защото този Пентаграм за в бъдеще трябва да се измени, понеже той, както е сега, показва, че настоящето положение на църквата трябва да се измени, в смисъл тази буква „**Ж**“ да излезе горе. Как? — Като положите тази корона върху Христа. Когато дойде Христос във вас, ще станете силни чрез знание, светлина и възможности да възприемате, та да ви дойдат по-висши знания за

Божествения свят и ще се разкрие пред вас нов свят. (5) (бел. състав. И действително в цветната Пентаграма буквата Ж е преместена с едно поле по-горе)

„Ж“ показва физическия свят. (13, 297)

Някой тълкуват „Ж“ като „Х“. Черните линии в тази буква действително очертават едно легнало „Х“, но понеже му е прекаран един перпендикуляр, вижда се като „Ж“, „живот“. Учителя уточнява: „Целта на новота което иде в света, е да научи човека да разбира живота с всички противоречия. Този живот можем да си го представим като буквата „Х“ в обърнато положение — „X“. За да се справи с противоречията, човек трябва да прекара в средата им перпендикуляр. Перпендикулярът, който примирява противаречията в живота, е Божественото начало в човека. Щом приложи Божественото начало в живота си, човек се справя с всички мъчнотии и противоречия. (беседа от 10.12.1930 г., ООК)

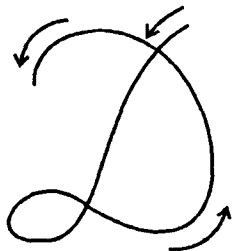
КОЛЕЛО С КРИЛЦА

Колелото с крилца е изобразено в цветния Пентаграм, отдолу, под сабята. Под него свети сферично тяло.

Крилатият в Пентаграма показва, че човекът, който има власт, има възможност да отиде навсякъде и да прави каквото си иска. (18) (бел съст. — Весела Несторова нарече това изображение „крилатият човек“, а Ина Дойнова: „крилатото око на душата“)

ПОДПИСЪТ

Този специален символен подпис на Учителя е изрисуван във външния кръг на цветния Пентаграм, откъм страната на жезъла, симетрично на буквата „Ж“. Той може да се види и под чертежа на извезаното с цветни копринени конци знаме. С него са подписани и първите, на ръководителите, книжки „Завета на цветните лъчи на светлината“ през 1912. От пръв поглед се различават котвата и главните букви „Д“ и „Н“, допрени. На една беседа чертаят Пентаграма, до него буквата „Д“ — главна, ръкописна. В обясненията, обаче, се дава и буквата „Н“ и то с две хоризонтални линии, както е в подписа.

фиг. 1

Буквата „Д“ означава плод, т. е. човек трябва да узрее. Тази буква представлява чашката на цвета, обърната надолу. Думи, които започват с буквата „Д“ са, например, добро, добродетел. Кажете други думи, които започват с буквата „Д“ — Дружба, дума, дух. Буквата „Д“ означава сили, които помагат за узряване на известни плодове в човешката душа. Тя представлява движение на тия сили. Първото движение

върви отгоре надолу, като извива наляво. После имате друго движение отляво надясно. След това отдясно наляво, после свършва пак към дясно. значи, буквата „Д“ показва, че каквото човек започне, трябва да го свърши. Може да вървиш и наляво и надясно, но работите си трябва да свършиш. Работи, които започват с буквата „Д“ свършват добре. Тия работи започват денем, а не нощем.

Буквата „Н“ изразява закон на противоречие. Хоризонталната линия в тази буква представлява мост, който съединява два бряга, но този мост може да се разруши. как ще примирите две противоположни страни? Ще теглите една линия между тях.

И тъй буквата „Д“ е закон, чрез който се дават условия за узряване на плодовете. Как се произнася буквата „Д“? Де се поставя езикът? — На горното небце. Горната част на небцето означава активност на волята. Значи, ти трябва да бъдеш активен. Тогава, между горната челюст и езика се образува една празнина, един триъгълник. Следователно, напрежението, което се образува при изговарянето на тази буква, се връща към гортана. Това показва, че доброто трябва да бъде разумно, да се изрази навън. Ние трябва да намерим една подходяща форма, в която да вложим своята енергия. Но докато намерите една подходяща форма в живота си, вие ще се спъвате. Човек, който иска да извърши едно добро, трябва да намери за това един образец. Без Учител в света, в каквото и да е направление не може. (9, 161-163)

СРЕДНИЯТ КРЪГ

Като се завърши [външния] кръг, слиза се вече в ъгъла на Добродетелта — чисто Божествения кръг, гдето става подигането. (2, 174)

Свършва се външното учение на човека в живота. Всичко това става несъзнателно. След това той дохожда до една вътрешна криза. Чувства се човек незадоволен. След тази криза той търси по-дълбок вътрешен смисъл. Той влиза в пътя на учението. (12)

Връщаме се пак при ножа, т. е. при своята сила, която сега ще влезе в твоето сърце и ще отидеш при Добродетелта, ще застанеш при вратата, гдето ще почнеш да молиш Господа, да се изповядваш и да казваш, че не си могъл да живееш добре, та ще искаш да влезеш в новия път, за да заживееш и живееш вече добре. (2, 198)

От този момент, когато човек е запалил вече светлината на своя собствен ум и добива скиптър на знанието, се завършва първият, светски цикъл на неговото развитие и той вече влиза във втория цикъл — духовния. (1)

Започва Пътят на ученика. Досега външният живот е работил върху него без активното участие на неговото съзнание, а сега той поема еволюцията в своите ръце. Това значи влизане в Божествената Школа. Човек започва съзнателно да изработва в себе си Божествените добродетели, които характеризират свършения човек. (17)

ПЕТ ВЪРХА

За да стъпи в Духовния Път на ученичеството, или на стръмната пътека, както още я наричат, човек трябва да мине през „тясната врата“, за която говори Свещеното Писание. Преминал през нея, той среща Великия Учител — Христос лице в лице, както е посочено в Пентаграма.

От тук нататък ученикът е в непрекъснато общение с Христа и неговият път има вече връзка с петте върха: Арарат, Мория, Синай, Тавор и Голгота. Само она може да стане ученик, да срещне Христа, който има непоколебима вяра в Него. Вратата му трябва да бъде като гранитна скала, в която се разбиват вълните на житейското море. Тази вяра е символизирана с планината АРАРАТ, на която е спрял Ноевият ковчег. Значи планината АРАРАТ е онази здрава канара, която символизира непоколебимата вяра на ученика. В Свещеното Писание има три образа на такава непоколебима вяра: Авраам, Петър и Разбойникът на кръста. Авраам, който имаше тази непоколебима вяра, беше удостоен с привилегията да се нарече Приятел на Бога, но това високо звание вместо да го направи горделив, толкова го смири, че не се поколеба да принесе в жертва сина си на планината МОРИЯ.

С такова смирение човек напредва вече по-бързо по Пътя и се възкачва като Мойсей на планината СИНАЙ (на върха Хорив), където получава Заповедите Божии.

Когато ги получава, човек се преобразява и над него възлиза Духът. Това става на планината ТАВОР. Той се преобразява, но това още не е краят.

Краят е безсмъртието, но за да го получи, човек трябва да се отрече от себе си, т. е. да умре за света. „Ако не умрете, нямате живот вечен“, казва Исус Христос. Но трябва да се знае, че човек умира плътски, т. е. за всички наслади и удоволствия на света, на светския живот, за да се роди за новия — духовния. Това е вече възкресението от мъртвите, което става на ГОЛГОТА.

И така петте планини: АРАРАТ, МОРИЯ, СИНАЙ, ТАВОР и ГОЛГОТА са петте стъпки в пътя за повдигане на човешката душа. Те представляват пет стъпки в пътя на човешкото развитие, които той минава за хиляди, а може би и за милиони години, докато завърши своята земна, човешка еволюция. Това са петте посвещения, които очакват всеки окултен ученик, тръгнал по Пътя на Христа и ръководен от Него.

Тези пет стъпки не са описани в окултната литература. Те са стъпки по един Път, по който трудно се върви, защото не е път на философстване, а на живо дело, на постоянно творчество. Той е именно Пътят на Христа. Всеки, който иска да върви по този Път, се задължава всеки ден, в определено време да мисли поне пет минути за значението на тези пет планини: АРАРАТ, МОРИЯ, СИНАЙ, ТАВОР и ГОЛГОТА. По този начин човек се приближава към тях най-напред с мисълта си, после със сърцето си и най-после с цялата си душа, докато стане едно с тях. (1)

ШИРОКАТА ВРАТА – КЪМ ИСТИНАТА

Първата картина — стълба с удобни стъпала, които водят към една врата. Намираме се във върха на Добродетелта, в началото на синия лъч на Истината, по който ще се движим.

Ти се стремиш към известна посока, за да се освободиш от затвора. Отварят вратата и ти казват: Ето от тук можеш да излезеш. Любовта е единствената врата, от която можеш да излезеш от затвора. Тя е единствената сила, която освобождава. Процесът на освобождаването се нарича Истина. (11, 24)

Тогава ще ти се отвори вратата, която виждате и ще започнеш да вървиш и отиваш в пътя на Истината, гдето ще започнеш да разсъждаваш за дълбоките Божии наредби, за кармата например, и изобщо за вътрешната страна на живота. (2, 198)

Това е вратата за влизане в Школата на ученика. В него започва да проблясва Истината, не пълната Истина, защото пълната Истина ще проблесне, когато стане съвършен. Христовият дух започва да работи върху него. (12)

Пътят от точка 1 — 2 (фиг. 3) е път на Истината. Той е прав и води към свободата. През това време ти ще измениш материала, който ти е даден да обработваш и ще влезеш в света, но свободен. Да имаш свобода това значи да правиш каквото искаш, но разумно. Щом излезеш от затвора, ти си в света на свободата, никой не те пази, но вече сам се грижиш за храна, за подслон, за почивка. И тъй, това, което става вън от човека, става и вътре в него. Намираш се в безизходно положение. Казвам: скоро си излязъл от затвора. Страдаш, мъчиш се, не можеш да си отговориш, защо идат страданията. Казваш: Защо Бог създаде този свят? Защо допусна страданията? Пиленцето, което е още в черупката на яйцето, не е ли без страдания? Въпреки това, то хлопа на черупката и казва на майка си: Освободи ме, искам да живея като тебе! Майката отговаря: Не е време още, почакай малко! — Искам да изляза, да бъда свободно като тебе. То мисли, че щом излезе на бял свят, ще бъде свободно като майка си. Много се лъже то! Щом излезе от черупката, то ще се натъкне на големи противоречия. Колкото едно същество е по-близо до една разумна форма, толкова по-големи ще бъдат противоречията му. Страданията и противоречията на човека са най-големи, защото е най-разумната форма на земята. (11, 24)

С влизането на човека в този път, започват изпитанията му. Когато е в началото на своя път, на своето развитие, дават му се по-леки изпити, които той е в състояние да издържи. . . Стълбата с удобни стъпала в началото сочи за полеките изпити на ученика. Тези изпити са от най-различен характер и се срещат в живота на човека. Тук ще дадем три примера: Ако при някоя неприятност, по-малка или по-голяма, или при някоя мъчнотия или препятствие, които среща човек в живота, човек губи куража, своя вътрешен мир, самообладание и падне духом, той е пропаднал на изпита. Пример втори: човек губи ценен предмет. Например, правил е изследване в продължение на 20 години и приготвява научен труд и този труд е изгубен. Да не трепне окото му и сърцето му — все едно, че нищо не е станало. Да не изгуби присъствие на духа, самообладание, това значи, че той е издържал изпита си. Трети пример: Минаваш покрай едно страдащо същество и се явява подтик да му помогнеш, но ти идва мисъл да си вървиш по пътя, да го отминеш. Ако направиш последното, значи не си издържал изпита си. (17)

УЧИТЕЛЯ – КЪМ ПРАВДАТА

Втората картина – Учителя, когото ученикът среща. Намираме се във върха на Истината, в началото на зеления лъч на Правдата, по който ще вървим. В черно-белия Пентаграм е изобразена глава на мъж, Христос. В цветния Пентаграм от 1922 г. това е образ на Учителя: тогава Духът на Истината, който започва да работи чрез Учителя на земята открива Школата и затова е изобразен във върха на Истината.

Образът на Христа, който виждате тук, представя сегашното стремление на човека да се приближи към Христа. (6, 3)

Тази глава показва сегашното състояние на хората, на учениците, които следват. (7, 252)

Но, в Истината като влезете, ще ви срещне Христос. (2, 174)

Но това е все пак началото, непълното вселяване на Христовия Дух в човека. Христовият Дух започва да го ръководи отвътре. Ученикът започва постепенно да се изменя. В тази фаза ученикът навлиза постепенно в пътя на Правдата и справедливостта. (17)

Що е Правда? Под думата Правда или справедливост се разбира нещо дълбоко от това, което разбира днешната юриспруденция. Човек спазва Правдата, ако има уважение и почитание към всичко живо в света. Към вола, овцата, към всичко живо, понеже в тях живее Бо г. Те имат Божествена цел за бъдещето. Ако обидиш едно животно, с това се нарушава законът за Правдата. От друга страна под думата Правда се разбира още едно нещо: в едно общество се спазва закона за Правдата, ако всички блага, които дава Бог, се разпределят равномерно между всички същества. Благата, които Бог дава, са за всички живи същества и всички трябва равно да ги ползват. Третото нещо, което се разбира под думата Правда е следното: всеки човек, който се ражда, се ражда с известен бюджет, с известен кредит. Кое и да е същество, то се кредитира от Невидимия свят. Обществото трябва да му даде всички условия за развитие. Ако това се спазва, тогава се спазва законът за Правдата. (12)

После ще отидете при самоотричането, когато ще бъдете вече справедливи. Първият кръг беше, когато вие биехте, а тук сега, понеже отношенията ви са вече към Бога и желаете да работите не както вие искате, а както Господ иска, затова казвате, че това, което светът прави, не е в реда, а туряте пред себе си Божествената Правда и казвате, че като си дал дума някому, трябва да я изпълниш. (2, 198-199)

ТЯСНАТА ВРАТА – КЪМ ЛЮБОВТА

Третата картина – планински стръмен, каменист път, в края му здание с тясна врата. Намираме се във върха на Правдата, в началото на розовия лъч на Любовта.

Тази врата е по-тясна от първата, която е широка. [Ученикът] минава по тесния път, за който говори Христос. Тази врата означава отказване, отричане до

известна степен от светските неща, които до тогава са го съблазнявали. Затова е нарисувана пътя стръмен и каменист и вратата — тясна. Като измине този път на самоотричането, дори от интересите на своята личност, тогава той върви в пътя на Любовта. (12)

Тук важат Христовите думи: „Влезте през тесните врата, защото просторни са вратите и широк е пътят, който води към гибелта“. (17)

Този е третият път, надясно (*бел. — след светския и широката врата*), пътят към съвършенството; той е новата епоха, новият живот. (7, 252)

Тогаваш ще минете през втората врата, която е вратата на Любовта, когато ще потърсите страдащи хора, за да им помогнете. (2, 199)

Бъди готов да направиш поне една жертва за Господа. В Стария Завет са жертвали животни, но сега жертвата подразбира друго нещо — ще пожертвуваш себе си. И тъй, да се жертвуваш, това значи да се движиш в посока на точките 3 — 4 (фиг. 3), т. е. в посока на Любовта. (11; 28)

Ето няколко примера от тези трудни изпити:

Един от изпитите е Любов към врага. Когато някой ти е враг и ти напакоти, да не се озлобяваш, да не му простиш, а да го възлюбиш. Учителя казва, че Любовта към врага е една от най-трудните задачи. Има закон: истинско прощение има, когато е приложено с Любов към онзи, на когото прощаваш. Кои хора са велики? — Тези, които имат Любов към Бога.

Друг пример: минаваш през едно голямо страдание — тежка болест или друг вид страдание; да не се обезсърчиш или обезвериш, но да запазиш Мира си и Радостта си като съзнаеш, че всичко е за добро. Това е изпитът на Йов. Всеки ученик в пътя на своя възход непременно ще премине през този изпит. Това е изпит за добиване на Просвещение. Изпитът на Йов е най-големият през тази фаза на развитие на ученика. Има много примери за подобни изпити. По-рано в древните окултни школи ученикът минавал през различни изпити, които се създавали изкуствено от неговите ръководители, а сега, когато животът е сложен и разнообразен, няма нужда от изкуствени изпити, животът сам ги предлага. След като премине през подобни изпити и ги издържи, той вече е пречистен и е готов да приеме Любовта. (17)

ОКОТО — КЪМ МЪДРОСТТА

Четвърта картина — око, което в цветния Пентаграм е в равностранен триъгълник, а в черно-белия е в кръг. Намираме се във върха на Любовта. Ще вървим по жълтия лъч на Мъдростта.

Учителят казва: Любовта носи светлина, носи Мъдрост. Тогаваш работи Мъдростта. Окоето символизира Мъдростта. (12)

После настъпва полето на Мъдростта, сиянието на окоето, гдето ще размишлявате върху дълбоките наредби, защо именно Господ е наредил така света и там ще разберете. (2, 199)

[Това е] Божественото око, Божествения Дух, Който ще ви научи как да разбирате Божествените истини. (2, 174)

Когато е бил във външния кръг, [ученикът] е приел външното знание, а сега вече влиза в Божествената Мъдрост. Портите на храма на Мъдростта се отварят пред него. Само на човека на Любовта се отварят тези порти. Нему се доверяват ключовете на Висшето Знание, Знанието на Великата Божествена Наука. Защо? — Защото няма да злоупотреби с нея в своя личен живот за свои интереси, но ще я употреби за служене на Бога и за всички. Ако бяха поверили това знание на оня, който не е минал през Любовта, той ще злоупотреби с него и с това ще докара големи нещастия не само за себе си, но и за околните. (17)

ДЪРВОТО НА ЖИВОТА – КЪМ ДОБРОДЕТЕЛТА

Пета картина — дърво, отрупано с плодове.* Намираме се във върха на Мъдростта в началото на портокаления лъч на Добродетелта (в цветния Пентаграм — белия).

Най-после идвате при „дървото на живота“, гдето с вашата опитност ще живеете на небето и ще се радвате на благата, които Господ е дал.

Щом [ученикът] добие Любовта и Мъдростта, тогава иде Дървото на живота — неговият живот дава плодове, иде Добродетелта. Той разбира, че смисълът на живота е в служенето на Бога, в правенето на добро. Какво означава да правиш добро? Това значи да нахраниш поне един човек, да помогнеш на един болен — това е добро. Така се осмисля животът. (12)

Ученикът проявява дълбок вътрешен живот, който се изразява в проява на добродетели. (17)

При всеки връх ще придобиеш нещо. Не е безразлично през кой връх ще минеш. Добродетелта, например, е завършен процес, който става в човешките мисли и чувства. (11, 28)

Какво значи Добродетел? — Любов, Мъдрост, Истина, Правда — това са добродетели. Тая дума се употребява в широк и в тесен смисъл. В широкия смисъл на думата се разбират всички добродетели, а в тесен смисъл Добродетел значи добри дела, правене на добро. А в още по-тесен смисъл се разбира служене на Бога. Който служи на Бога, той е добродетелен, той има Добродетел в себе си. (12)

ДОБРОДЕТЕЛИТЕ, ТЕХНИТЕ ЦВЕТОВЕ И ЧИСЛА

Добротата, Мъдростта, Любовта, Правдата и Истината — това е пътят, чрез който човек се възкачва. (6, 4)

В Пентаграма са вложени петте думи: Любов, Мъдрост, Истина, Правда и Добродетел. Тези са петте добродетели, които човек трябва да изработи, за да стане съвършен. (12)

Някой прегърне известно верую, облече се с него и мисли, че е единствен в света. Не, ти трябва да се облечеш с петте добродетели — с живия петоъгълник [Пентаграм]. (11, 33)

* В цветната Пентаграма на дървото има дванадесет оранжеви плодове (бел. рег.)

Истинският човек съдържа в себе си всички добродетели. Някой художник нарисувал образа на св. Богородица. Това не е образа на св. Богородица, но образът на наша Мара. Друг нарисувал Христа. Това не е Христос, но наш Христо, Стоян или Иван. Никои не може да нарисува Христа. Той съдържа в Себе си петте добродетели: Любов, Мъдрост, Истина, Правда и Добродетел. Това са пет велики свята — пет мощни сили, събрани в една велика, необятна сила. Тя разрешава всички мъчности в света. Кажеш ли, че Христос е в тебе, ти трябва да разрешиш всичките си мъчности. Ако не можеш да ги разрешиш, Христос не е в тебе. За момент може да е в тебе, но понеже живееш в закона на свободата, направиш една грешка и Христос те напуска. (11, 31-32)

Виждале числата 1, 2, 3, 4, 5 [във върховете на Пентаграма]. Това са числата на добродетелите. (12)

Един ден ще ви обясня значението на числата от 1 до 5. Всяко число е формула. (11, 32)

Ние означаваме Добродетелта с белия цвят; Правдата със зеления цвят това е материалния свят; Любовта с розовия цвят — това е астралния свят, а в висшите му проявления той се губи, душата се губи в полето на Нирвана; Истината — със синия цвят, или висшето ментално поле; и Мъдростта с жълтия цвят. Добродетелта — белия цвят, Правдата — зеления, Любовта — розовия, Мъдростта — жълтия и Истината — синия. Тия цветове, тия добродетели, ще ги носите в умовете си, ще ги опитвате и ще се ползвате. (7, 252) *(Бел. състав. — Връзката на петте добродетели от Пентаграма с цветовете на светлината е подчертана още 1912 г., тъй като с тях завършва „Заветът на цветните лъчи на светлината“: „Постави ДОБРОТО за основа на дома си, ПРАВДАТА за мерило, ЛЮБОВТА за украшение, МЪДРОСТТА за ограда и ИСТИНАТА за светило“)*

ЦЕНТРАЛНИЯТ (НАЙ-ВЪТРЕШЕН) КРЪГ

Централният кръг се нарича още Светая Светих, където са ангелите, адепти-те и великите посветени. И тук виждаме в Пентаграма разни фигури, но Учителя не е казал нищо за тях, защото ние не сме достигнали дотам. (17)

Ще дойдете до Дървото на живота и след като свършите, ще слезете към змиите, гдето е най-големият противник. Но за вас е потребен външният [средният] кръг, а за втория [централния] кръг не сте всички подготвени. (2, 174)

След всичко възможно до тук иде вторият кръг [вторият вътрешен или централния], когато вече ще имате желание да се слеете с Господа. Но това ще бъде последна работа на вашата еволюция. (2, 199)

Иде третият кръг в развитието. Тази трета фаза е в центъра. Тук има две змии, кръг, кръст и пак кръг. Двете змии показват, че [човек] се бори със своята природа, злото в себе си и минава през кръста. Под кръста се разбира пълно самоотричане. Той не гледа своите интереси, а гледа да работи само за Бога. Слива се с Божественото. С това завършва своята еволюция като човек. Като достигне пълно самоотричане, пълно единение с Бога, той завършва своето развитие. Затова казваме, че тая

Пентаграма показва Пътя на развитието на човешката душа. То е велико училище, в което трябва да живее човек, за да добие съвършенство. (12)

Забележете Пентаграма. Има ключове и змийски сплит — там са лошите духове, адът. Когато известни сили искат да ви повлияят, гледат да разрушат ключовете, съобщенията, които имате, също както ако се прекъсне коренът на дървото, за да няма съобщение за храна. Така са нашите мисли и желания. (5)

В тази фаза на своето развитие ученикът минава през най-тежките и страшни изпити. Тук е Божественият център. Тук става сливане на човека с Бога, на човешката душа с Бога, при което човек запазва своята индивидуалност. Но за да дойде до този Божествен център, той ще мине един голям изпит — това е изпитът на Голгота. Той ще мине през Голгота. По пътя на тези няколко кръга са нарисувани, както споменахме, две змии, т. е. той трябва да трансформира своята низша природа, да победи своя личен живот. Значи, по този път ученикът ще мине през най-големите страдания. Ще бъде оставен сам, като че ли всичките са го напуснали, всички са го изоставили, като че ли всичко е пропаднало, като че ли всичките му стремежи и копнежи са били напразно, като че ли всичко е изгубено. Около него е голяма тъмнина, той преминава през един тъмен тунел. В този момент той мисли, че е изоставен, обаче много светли същества бдят над него, треперят над него и гледат той да издържи този най-тежък от всички изпити. Ако в този момент той се обезсърчи, отпадне духом, той е пропаднал на изпита. Ако в този върховен момент той съзнава, че, макар изоставен от всички, има Един, Който го обича и Който е винаги с него (това е Бог), той е издържал вече върховния изпит. В този момент той съзнава, че опората му е само в Бога. Ако той разбере това, той влиза в един Нов Живот на блаженство, на радост, на светлина, на свобода. Той е вече един от безсмъртните, вече е завършил човешката степен на развитие. Това е изпитът, който води към Възкресението. В центъра на Пентаграма има един кръг, през който трябва да мине. (17)

ВИДОВЕ ПЕНТАГРАМИ

ЧЕРНО-БЯЛИЯТ ПЕНТАГРАМ

Обяснен - на учениците през 1910 г. Започва да се раздава през 1911 г. Отпечатан е върху правоъгълен лист с размери 62x51 сантиметра. Диаметърът на външният кръг на формулата е 43 сантиметра.

[Пентаграмата] Учителя я беше отпечатал сам. Като всяка работа, която вършеше Учителя сам, правеше го отлично. Пентаграмата бе отпечатана по Негов чертеж, нарисувана от художник и се раздаде. (15, 218)

Има клише, което е запазено в Братството в 66 [ул. „Опълченска“ 66], готово клише, по него могат да се препечатват Пентаграми. (12)

Когато се отвори Школата, ние този Пентаграм го виждахме по стените на старите приятели. Учителя го даваше само на онези, които бяха разрешили правилно своята задача с Школата на Учителя. Това беше посвещение за ученика. (16, 207)

(Борис Николов говори за този Пентаграм във връзка с изработването на Пентаграма на гроба на Учителя):

Френският окултист и учен Сент Ив Д'Алвейдър на времето бе публикувал едно съчинение „Архиометър“. То е издадено на френски език. В туй съчинение той развива теорията, че всеки тон като звучи не е само тон, но представлява известна мярка, дължина, според музикалните му трептения. Тогава той дава еталони, таблици, в които на тоновете е дадена съответна дължина. Когато искаме да построим една фигура, то тя има три измерения: дължина, широчина и дълбочина. . . ако искаш да построиш дадена фигура, използваш един или друг акорд.

Ние понеже сме в тъжен случай, значи трябва да бъде минорен. Спряхме се на ла-минор. Акордът на ла-минор е „ла, до, ми“. Значи вече имаме трите дължини, по които ние можем да начертаяме окръжност. Начертахме окръжността, в която е включена Пентаграмата. Начертахме Пентаграма, всяка ширина, всяка буква, всичко е изчислено в тази тоналност — в ла-минор. Обаче, като свършихме всичко това, си спомнихме: „Ама ние имаме Пентаграм, даден от Учителя. Я дай да видим нашия Пентаграм какво отношение има към него?“ Намерихме Пентаграмата. Сложихме нашия Пентаграм върху чертежа, покрива се напълно. Напълно милиметър по милиметър съвпада.

Да кажем Учителя го е дал по вдъхновение или по интуиция. Значи науката и вдъхновението бяха дали едни и същи резултати. Това беше забележително. Това е по нашите човешки разбирания. Но Учителят ползваше и черпеше една висша наука, която имаше духовни измерения, за които ние само можем да предполагаме. Той често говореше за Божествената наука. (15, 324-325)

ЦВЕТНИЯТ ПЕНТАГРАМ

През 1922 г., когато се отваря Школата, в молитвената стая във вилата, където стават съборите в Търново, се донася цветният Пентаграм. Пренесен е в специална плоска кутия с неговите размери. Съвременниците Боян Боев и Борис Николов твърдят, че е бил голям, колкото „една стена“. Освен за него, Боян Боев споменава и за съществуването на един друг, по-малък цветен Пентаграм: „ОСВЕН /1./ този Пентаграм, който се раздава /черно-белият/ и /2./ ДРУГИЯ ЦВЕТНИЯ, Учителя е приготвил и /3./ един голям Пентаграм, колкото стена, с боя.“ /из статията на Б. Боев/. Цветната картина, запазена и до днес е подписана Ф. Шлятер, 1922 г. /точната дата не се чете/ и има размери, според С. Няголов, 180/138 см.

Шлятер не е известен художник и няма спомени за него. Твърди се само, че е ученик на Учителя, че е славянин и че е нарисувал образа на Учителя в Пентаграма във видение. След този събор пред общия окултен клас Учителя говори за един също толкова странен Шлятер: появил се в Америка през 1895 г., с професия общар, бил тих и мълчалив и се прочул като лекар - започвайки от 4 часа сутринта е лекувал по 15 000 души на ден само като ги докосвал с ръце; след

няколко месеца както се появил, така и изчезнал. /Виж беседата от 28.06.1923 г., брошурка, стр. 11, ООК/ Явно е, че този Шлятер е бил един голям окултист и може би е същият, който рисува цветния Пентаграм, понеже годината 1895, когато той е в Америка, е последната от пребиваването на Учителя в САЩ. Възможно е тогава двамата, Учител и ученик, да са се срещнали.

Цветният Пентаграм се отличава от черно-белия по някои особености. Въведени са нови символи във външния кръг — подписът на Учителя и крилатото колело, под което има сферично тяло. Има и промени във вече съществуващите символи — буквата „Ж“ е пренесена с едно поле по-нагоре, окото на Мъдростта е вписано в равностранен призьгълник, а не в кръг, кръгът на формулата е очертан с цветовете на дъгата и вместо глава на мъж, на върха на Истината е изобразен образът на Учителя. Освен това картините в средния кръг са нарисувани не вътре, в началото на лъчите, а вън, срещу върховете. В допълнение извън кръга на Пентаграма са дадени няколко образа — над кръга са ангелите, а под него са човешките души, „децата“ — като фонът на картината прелива от тъмен в долната половина, до съвсем светъл в горната част. Това е в синхрон с надписа от формулата, където дувата „Бог“ е на върха и до нея са „волята“ и „силата“, докато „душа“ е точно отдолу и до нея са „изпълнение“ и „човешката“.

Тъй като на върха на Истината е изобразен образът на Учителя, църквата нарича цялата картина „икона“. Всъщност тази картина представлява емблема на Школата, където учител е Учителя, затова неговият подпис е даден във външния кръг, а наговият образ е изобразен във върха на Истината, понеже Духът на Истината е, който през 1922 г. се вселява в него и отваря школата.

Учителя ни показва най-голямата и единствена по рода си Пентограма, която принадлежи на Братството, рисувана с бледи цветни бои и с всичките ѝ символи, релефно изрисувани. На горния връх образа на Учителя: „Няма болест, която да не може да се излекува пред тази картина. Това е оригиналът. Този образ да бъде постоянно в ума ви.“ (7, 288)

[Учителя] постави във вътрешната [молитвената] стая една голяма картина на Пентаграма, нарисувана от художник по указание на Учителя. Това бе една цветна картина, голяма колкото една стена. Една Пентаграма, нарисувана с маслени бои. Отпред имаше поставени специални кандила, които светеха по особен начин. Не съм виждал такава жива светлина другаде. Какво слагаше Учителя в маслото на кандилниците не зная, но фитила с маслото, което гореше и пламъка, който гореше, беше жив. (15, 233)

Павлина Даскалова разказва:

Една сутрин през есента на 1925 г. брат Стамат Тодоров, който тогава живееше в братската вила, е бил изненадан от полицията. Те са поискали да отворят молитвената стая в Горницата. Той отваря и те конфискуват всички картини,

включително голямата цветна Пентаграма. Светият Синод използва конфискуването на Пентаграмата и я публикува в своите печатни органи с нападки към Учителя и с коментар, че Той си бил направил икона. В последствие Любомир Лулчев издейства да се върне картината на Братството. Но от тогава тази картина е стояла навита на руло в стаята на Учителя и никога повече не е била изнасяна. Сестра Иларионова беше много сърдита, че брат Стамат е дал ключа на полицията, без да ѝ е поискано мнението и разрешението. А до 1946 г. тя е ръководител на търновското Братство и брат Стамат е можело да се оправдае, че тя държи ключовете.

Като дете съм играла във вилата, в която са ставали съборите. В Горницата брат Стамат ни беше показал, както той я нарече, „рамката“ на цветния Пентаграм. Всъщност това беше нещо като огромен плосък куфар, като огромна каса на двойна врата. Едното дъно на тази „каса“ беше неподвижно, а другото можеше да се отваря като врата с помощта на три-четири приспособления. Като деца ние си играехме като отваряхме и затваряхме това подвижно дъно. „Рамката“ беше изработена от тънки чамови дъски. Разстоянието между двете огромни дъна беше малко, може би 4-5 см, колкото за картината. През 1922 г. Пентаграмът е бил донесен в Търново в тази „рамка“. Тя и сега е пред очите ми. По размери е колкото касата на моя вратопрозорец в кухнята — приблизително 2.00—2.50 метра. Когато разрушаваха братската вила през 1965 г., за да строят блокове на мястото, никой не се сети да запази тази оригинална „рамка“. Що се отнася до съществуването на втори, по-малък цветен Пентаграм и аз съм чувала за това от по-стари братя и сестри. (19)

[Пентаграмът] престоява дълги години в полицията, откъдето го освобождава брат Любомир Лулчев и го занася на Учителя. Но Учителя вече не го слага, не го изнася никъде, тъй като намира, че той е изгубил вече своите еманации. (17)

МУЗИКАЛНИЯТ ПЕНТАГРАМ

Цветана-Лилиана Табакова работи върху музикалната Пентаграма по идея на Учителя и под Негово ръководство от 1941 до 1944 година. Следват откъси от дневника ѝ:

- Учителю, защо нотните знаци се пишат само на пет линии?
- Нали има и други спомагателни линии отгоре и отдолу на петолинието?
- Да, Учителю, защото петолинието не е достатъчно за високите и ниски тонове.
- Петолинието е Пентаграмата в музиката. Петолинието изразява съвършения музикант на физическия свят. То изразява неговите добродетели: Истина, Правда, Любов, Мъдрост, Добродетел.
- Учителю, тогава Пентаграмата може да се напише с пет линии вместо с две?
- На тези пет линии можем да напишем мотивите на песните. Ти, рекох, скицирай това!
- Учителю, защо Пентаграмата има начупени линии?

— Тук при тази Пентаграма работят други сили. Петолинието е нужно за физическия свят, а Пентаграмата е за космическия свят. В Божествения свят всичко е живо. И словото, и то е живо. В Божествения свят няма букви и срички. Нотните знаци, петолинието и буквите са за физическия свят. (14, 47)

— Сега, Учителю, да нанесем ли мотивите на вашите песни?

Учителя си затвори очите и мислеше. След това каза:

— Във външния кръг вие можете да сложите „В началото бе Словото“, „Ще се развеселя“, „Имаше човек“, „Бог е Любов“...

— Учителю, аз по вътрешно чувство усещам кои песни са важни.

Учителя разгледа внимателно Пентаграмата. Аз попитах:

— Учителю, в най-вътрешната част да нанесем ли мотивите на вашите български песни? Ами в триъгълниците кои песни да сложим?

Учителя радостно ни погледна:

— Там ще сложите новите песни.

Тъкмо се канех да го попитам кои нови песни и ме озари мисълта, че те са песните, които съм нотирала до сега. (14, 59)

— Да поставим ли човека с разперени ръце и нозе? Или Вашия образ, Учителю?

Той каза:

— Може и двата заедно (14, 145)

Аз извадих един хубав мукавян лист, на който бяхме начертали едро с брат Христо цялата Пентаграма с петолиния. В кръга бяха нанесени мотивите на най-мистичните стари песни от Учителя. Вътре бяхме нанесли мотивите на „Първият ден на Битието“, „Кажми ми светлий Божи лъч“, „Господи, колко те обичам“, „Отче наш, не ни въвеждай в изкушение“, „Една вечна Истина, която е Бог на Любовта“, „Вътрешният глас на Бога“, „Химни на Слънцето“, „Песента на ангелите“, „Странникът“, „Божията Любов ме озари“ и „Ти ще сполучиш в живота“. В най-вътрешния кръг сложихме мотивите на „Моего Слънца днес ще изгрее“, „Добрият момък“, „А бре синко“ и др. В центъра на фигурата бяхме нарисували контурите на главата на Учителя и контурите на Съвършения човек. Учителя гледа дълго време чертежа. Лицето му се проясни.

— Тук е представено цялото учение — каза той, като посочи с показалеца си чертежа. — В бъдеще това ще се напечата на първата страница на песнопойките!

Брат Христо го попита:

— Учителю, с цветове, с бои ли ще се напечата?

— Да, рекох, с бои ще се напечата. (14, 172)

ПЕНТАГРАМЪТ НА СЪЗЕРЦАНИЕТО

(На Рила, от Молитвен връх) Гледката от тук е незаменима — долините наоколо, върховете, просторите вдъхновяват. На юг като отместим поглед срещу

нас се намира „Върхът на Съзерцанието“ и на стръмния му склон се е спряла една скала, която има формата на Пентаграма. Тази скала като че ли говори. Ти не можеш да я гледаш, без да се замислиш. Колко правилно е отсечена като Пентаграма с върха нагоре. Тя се е спряла току-що до брега на езерото. Това мъчнодостъпно езеро „Езерото на Съзерцанието“ е едно тайнствено, свещено място в Рила поради своята чистота, своята самотност и необикновено мълчание. Затова Учителя го нарече „Езерото на Съзерцанието“. Но очертанията на Пентаграма се виждат само от Молитвен връх. (15)

ПЕНТАГРАМЪТ В ПАНЕВРИТМИЯТА

(В беседа 1924 г.) Ние в школата някой ден трябва да излезем на открито някъде и по пет души заедно да направим някои гимнастически упражнения, но не във формата на петоъгълник, а във формата на Пентаграм, във всеки ъгъл по един. Всички трябва да знаете кой накъде ще си движи ръцете. Кой каквато добродетел изразява, ще се движи по съответната ней посока и ще заеме определеното място на един от върховете на Пентаграма. (8, 25) *(бел. състав. Пентаграма като част от Паневритмията се дава около четиринадесет години по-късно, но се играе от десет човека — пет двойки)*

Един ден, както се бяхме събрали около Учителя, Той каза: „Сега е дошло времето да свалим този Пентаграм от картините във вашите рамки, които висят по стените и да го приложим на земята“. Така и стана. Това са упражнения за редици от по пет двойки, насочени към центъра, които в своето движение заемат петте върха на Пентаграма — Любов, Мъдрост, Правда, Истина и Добродетел. Искам да спомена също, че в началото на Школата Учителя бе създал една вътрешна група от сестри, в които бях включена и аз, на която Той четеше лекции, беседи, като всяка сестра при всяка сбирка представляваше дадена добродетел, с която се работеше. Тази, която беше на ред да бъде на върха на Пентаграма, ръководеше сбирката. Учителя седеше, слушаше и даваше своите напътствия. На следващата сбирка друга сестра заемаше върха на Пентаграма. Така Пентаграмът с петте си върха се въртеше от дясно на ляво и всички се изреждаха. В онзи етап Учителя дава беседите пред класа на Добродетелите. Това го споменавам, защото школата бе минала през този етап на вътрешна работа с Пентаграма. Сега дойде времето да преминем и да я проектираме навън от себе си в движение и музика. (16, 207)

Мнозина знаеха, че Учителя бе правил опит с Класа на Добродетелите за работа с Пентаграма... Приятелите имаха опит от движението на Пентаграмата. И тогава един възрастен брат реши да използва тази идея и дълго време работи да създаде едно движение под формата на Пентаграма, придружено с движение и музика. Това бе Цочо Диков, който не беше музикант, но беше оригинален по живот и по мисъл. Като взе повод от това негово желание, Учителя работи известно време сам върху Пентаграмата. След това Той започна да дава движенията, мелодията и текста на Пентаграмата. Така се получи

следващото упражнение [на Паневритмията] мелодия, думи и движения все от Него. То е едно важно упражнение и не е лесно за изпълнение. Доста трудно се обучиха приятелите. И мина известно време докато се заучи. (15, 264)

ПЕНТАГРАМИТЕ МЕДАЛЬОНИ

(Когато 1922 г. се отваря Школата между другите напътствия се споменава) В бъдеще няма да носите яки, а една бяла кърпичка, хубаво забодена със златна игла с Пентаграм. . . Но това — Пентаграмите, поздравленията (*бел. състав. поздрав с бялата кърпичка при среща и когато няма непознати*), това са най-простите неща. (7, 237)

(*Борис Николов представя идеята така*): По това време яви се идея на една сестра, която беше запалена по разни етикети, формалности, външни символи и много държеше на външните форми. Това бе Савка. Тя предложи голямата Пентаграма, която Учителя беше дал, която вече висеше по стените да се изработи като медальон, който да бъде от злато и [свс] златна верижка, за да може да виси по вратовете на сестрите. А за братята трябваше да се направи с игла и да се закача на левия ревер на сакото. Речено, сторено. С това се зае един неин роднина, който работеше като златар, беше вещ в тази работа и той направи такава стоманена щампа, че като се разтегне златото на плочка и се сложи в матрицата, можеше да се извади Пентаграма от нея. Първите бяха много сполучливи. Който имаше златна монета, той я даваше и получаваше след време медальон — Пентаграм. Отначало с тази работа не се търгуваше, а беше повече като идея-символ и мнозина дадоха злато и получиха златни Пентаграми. Подариха от нея и на Учителя. Важното е, че Учителя не беше против тази Пентаграма, а напротив, насочваше ги да си вземат и направят. Но тогава трудно се печелеха пари, за да си купиш златна монета. Сестрите с голямо удоволствие си слагаха медальоните със златните верижки на вратовете. Не е въпросът да окачиш златната Пентаграма на врата си, въпросът е друг — трябва да работиш с нея всеки ден. Има формули, има правила, които аз няма да изнасям тук, защото друг ще ги изнесе пред вас. По-късно други изработиха някаква матрица, но не беше качествена като първата матрица. И накрая получаваха златни монети, а не връчваха златни Пентаграми — смесваха златото с други метали. Кражба, лъжа и непочтеност. И тези хитреци след това провериха как действува Пентаграмата, когато сам по незнание обърнеш нейните сили в обратна посока и тези сили те разрушат. Те пострадаха жестоко. Но останаха техните изработки — медальони и ще ги видите, че не са от чисто злато, а с примеси. А за тях получиха златна монета. (15, 219)

Братята и сестрите носеха златни Пентаграми на дрехите си, но Учителя каза:

„Вие носите Пентаграми, но това е идолопоклонничество, вие го носите като украшение. Вие трябва да знаете, че от него излиза динамична сила. Пентаграмът е извор на светлина, от тази форма излиза светлина. Като знаете това, носете го съзнателно, а не несъзнателно.“(12)

ЧОВЕКЪТ — ПЕНТАГРАМ

Като разглеждаме Пентаграма ще видим, че отговаря до известна степен на човешкото тяло. Ако се разкрасим и поставим ръцете си в страни, се получава Пентаграм. (12)

[Пентаграмът] представя символа на човека в движение. Този символ означава още разпределяне на разумните сили в човека. (11, 23)

Пентаграмата представя човек с прострени ръце настрана. Какво представят прострените ръце? — Че човек е в движение.

Като ви наблюдавам как правите упражненията, виждам, че не разбирате техния дълбок смисъл. Ако разбихахте смисъла им, никой от вас нямаше да гладува и боледува. Те са само шест упражнения, но всяко от тях има свое предназначение. Както ги правите, малцина от вас се ползват. Всяко движение, което човек прави, е резултат на вътрешна разумна сила. С всяко движение на главата, на ръцете и на краката хората сами се правят щастливи или нещастни. Дали съзнавате това или не, не е важно. Един ден ще го съзнаете. (11, 26)

Как се молят хората? Ако вдигнеш ръцете си нагоре, лявата означава Любовта, а дясната — Мъдростта. Така човек може да разреши много въпроси. (11, 30)

Човек представя Пентаграм. Всички искат да имат по един Пентаграм. Женен си — мъжът ти е Пентаграм, жена ти също е Пентаграм. Ако не живееш добре с мъжа си или с жена си, ще се разведете. Като наблюдаваш човека, виждаш в него петте добродетели: правят, която води от левия крак към главата, е Истината; от главата към десния крак е Правдата; от десния крак към лявата ръка е Любовта; от лявата ръка към дясната е мъдростта и от дясната ръка към левия крак е Добродетелта.

Помнете: движенията, които правите при упражненията, се основават на велик вътрешен закон. Като правите упражненията, умът, сърцето и волята ви трябва да участват в тях. Колкото по-осезателно ги правите, толкова по-оправен е важният път. Каквото да правите, не можете да се освободите от петогълника. Той определя пътя на вашите движения. (11, 32)

ВЛИЯНИЕ НА ПЕНТАГРАМА И РАБОТА С НЕГО

ОТПЛАТАТА

(Когато през 1911 г. Учителя раздава Пентаграма, казва): Картините, които сега ви се раздадох, ви се дават даром от Духа. Но за тия картини направете следното: през годината всякой един от вас ще се помоли дълбоко за картината, която му се дава, и ще следи и види като колко ще му се внуши да внесе за нея, но няма да се спира върху други, освен върху следните цифри от 1 до 100, а именно: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 10, 12, 14, 15, 20, 21, 24, 30, 35, 36, 40, 41, 50, 51, 60, 64, 71, 75, 82, 91 и 100. И която цифра ви се внуши, толкоз лева ще дадете за картината. Тия пари ще изпращате в Търново на К. Иларионов и, разбира се, може да ги изпращате, когато желаете през годината. Не бива тия пари да се изпращат

в София, защото София не намирам готова за този закон. Тия числа, които ви се посочиха сега, се отнасят за една година и важат не само за картината, но ще ви съдействат през годината и във всичките ви частни работи, затова дръжте и се ползвайте от тях през течението на тая година. (2, 197-198)

[Пентаграмата] се раздаде на първите приятели с известни поръчения. Този, който приемаше Пентаграмата, приемаше и известни задължения по отношение на Учителя, на Бялото братство и на живота си. Тогава всеки от възрастните приятели (от благодарност и че са направили залог с Бога) му дава по една златна монета. Така Учителя беше събрал, може би, 180-200 златни монети. Тези златни монети, както знаете, членовете на финансовия съвет, след като ги намериха след заминаването на Учителя и слад като направиха опис за тях, не ги обявиха, както му беше редът и според закона, а ги задържаха за Братството. В последствие властта ги взе, видя описа, който имаше към тях, и разбра, че те са запазени непокътнати. А след това имаше обвинение, че сме злоупотребявали с тях. Но милицията, която дойде, за да вземе златото, провери много добре, че броят на монетите отговаря на описа, който беше към тях.

При това всеки, който получаваше Пентаграма тогава, за благодарност трябваше да направи едно добро, което той самия си намери за най-добре. С туй той се отблагодаряваше на Небето. Щом Пентаграмата представя символиката на един път на човешката душа към Бога, значи той от благодарност трябваше да направи едно добро, а пък заради самата Пентаграма той трябваше да направи една малка жертва и да я даде на Братството. И повечето братя правеха тази жертва със златна монета. (15, 218)

КАК СЕ ПОСТАВЯ ПЕНТАГРАМАТА

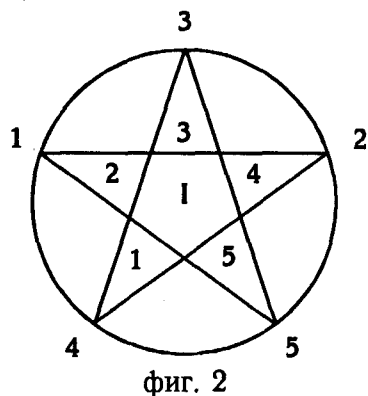
Правилно поставеният Пентаграм е с върха нагоре. Никога не трябва да се обръща с върха надолу. (12)

Пентаграмата представя човек с разтворени ръце и крака. Когато е с върха нагоре е знак на Христа, а с върха надолу — знак на Сатаната, за разлика от знака на Соломон — шестоъгълна звезда или два триъгълника, единият светъл, с върха нагоре, символ на висшето в човека, другият тъмен, символ на низшето, с върха надолу. Знакът на Учителя е равностраничен триъгълник, чиито страни отговарят на трите добродетели: Любов, Мъдрост и Истина. (1)

Пентаграмата се пише обикновено с върха нагоре. Обърнеш ли я с върха надолу, ти влизаш в ада. В човека адът и раят са едновременно. Ако живееш разумно, ти си в рая; ако живееш неразумно, в ада си — от тебе зависи твоето щастие и нещастие. (11, 32)

Виждате от картината [на Пентаграма], че главата на дявола мистически е вътре в нас. (2, 174)

В Пентограма има пет малки триъгълника и един петоъгълник в средата, обърнат с върха надолу (фиг. 2). Там човек всякога ще се намери в противоречие с Божественото в себе си. Законът е такъв. Вие едновременно не можете да бъдете в хармония и с Божественния, и с физическия свят. Ако сте в хармония с

физическия свят, ще бъдете в противоречие с Божествения свят; ако сте в хармония с Божествения свят, ще бъдете в противоречие с физическия свят. Да бъдете едновременно в хармония и с двата свята, това е невъзможно. Това не е абсолютно невъзможно, но при сегашните условия, в които се намира човек, е невъзможно. Защо е невъзможно? — Защото в човека има едновременно две течения: едното течение отива надолу — към земята, а другото течение отива нагоре — към слънцето. Всички философи, мъдреци и Учители на човечеството твърдят, (фиг. 2) че човек едновременно не може да угоди и на физическия, и на Божествения свят. Щом искаш да угодиш на Божествения свят, ще обърнеш Пентограма с върха нагоре; искаш ли да угодиш на физическия свят, ще обърнеш Пентограма с върха надолу. Триъгълникът (3) с върха нагоре представлява Божествения свят, а двата триъгълника надолу (1 и 5) представляват физическия свят. Ако обърнеш Божествения свят надолу, а физическият свят нагоре, тогава ти ще бъдеш справедлив спрямо света, но несправедлив спрямо вътрешния закон, и ще изпаднеш в противоречие с Божествения свят в себе си. Тия два принципа са в самия човек. Някои искат да изхвърлят петоъгълника от себе си. Това не може да стане по никой начин. (10, 31-32)

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЯ ЗА ПОСЛЕДИЦИТЕ

(Още 1912 г. Учителя отбелязва за дадените 1911 г. Пентаграми): Забележете едно нещо: Пентаграма няма вече да давам, защото приятелите, които го взеха, си навлякоха нещастие и то благодарение на тяхната неподготовка. Който иска да се кара, нека върне Пентаграма назад, защото, когато вие не изпълнявате волята Божия, което е записано в него, заемате негативно положение. (3, 241)

Аз дадох Пентаграмата тая година [1911] и вследствие на него в някои домове какви ли не работи станаха. Някои даже употребиха против мене Пентаграма. Но, като се премахнат недоразуменията, всички тия работи ще се разяснят; напротив, не изравнят ли се тия недоразумения, ще се явят на сцената разни хаджигенчовци и прочие и ще се спъва работата повече, защото не бива да изпускаме от предвид, че в духовния живот и в пътя, който вървим, има кражби. Та нужни са операции, само че когато ние ги правим, е престъпление, а когато Бог ги прави, то е порядъчното и ползотворното. (3, 230)

Без знание не може да се работи с Пентаграма. Учителя като видя, че с нея се отнасят лекомислено и като пострадаха някои приятели от нея, преустанови да я раздава, защото видяха всички, че вместо благоденствие в дома им, тя ги разруши. Причините бяха, че градивните сили, които са концентрирани в нея,

бяха обърнати в обратна посока. Всяка една градивна сила, като ѝ се промени посоката обратно, тя става разрушителна. Пример: един брат по невнимание, като слагал Пентаграмата в рамка, обърнал [я] наопаки. Вместо върхът да стои отгоре, той е отишъл отдолу. Налетяха го прекеждия едно след друго и домът им се разруши. Когато накрая отиват за помощ при Учителя, Той му се скарва със строг тон: „Ти защо обърна Пентаграмата с върха надолу и предизвика гнева Господен? Ти не знаеш ли, че Бог е огън всепожаруващ?“ Братът не може да разбере още нищо, но като отива в къщи и се вглежда в нея, чак тогава вижда, че наистина тя е обърната. Това е един от малките примери. Като видя, че с нея не могат да работят, Той забрани да се раздава. (15, 218)

Един брат в Казанлък направи в двора си каменни стъпала с перила, а на перилата направи Пентаграма с върха надолу. Този брат напусна Братството и след време всичко загуби. (12)

Ако [Пентаграма] срещне противодействие, обратна сила — става катастрофа. Ако в стая, където има Пентаграм се говори лошо, действа лошо, мисли се лошо, тогава той действа разрушително, защото се смесват два вида влияния — положително и отрицателно. (12)

Като ученици бъдете готови да изправяте грешките си сами. Обидиш някого. Иди при него да се извиниш. — Не искам. — Щом не искаш доброволно, ще дойдат неорганизираните сили на природата и ще се справят с тебе по закона на петогълника, но обърнат с върха надолу. Не чакайте да се приложи Божият закон насила. (11, 33)

ПОСЛЕДОВАТЕЛНОСТ НА ДВИЖЕНИЕТО

Представете си, че започвам да се движа от точка 1, 2, 3 и т. н. (фиг. 3). На какво се дължи това движение? Защо вървя в тази посока, а не в друга? Посока на дадено движение се определя от нещо, а именно от това, дали пътят е отворен или не. Движиш се в известна посока, защото пътят е отворен. (11, 24)

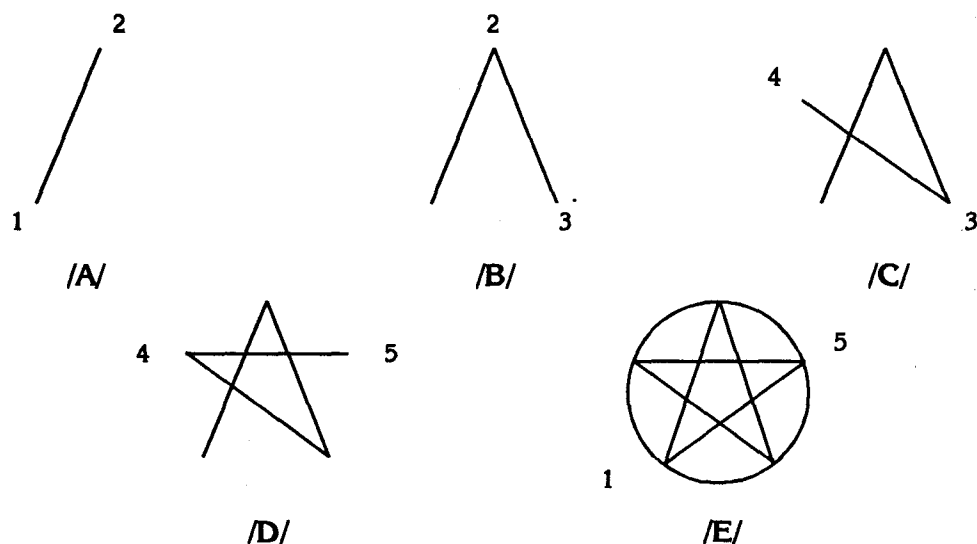
Всеки от вас трябва да си начертае по един Пентаграм, да знае по кой път да върви. (11, 30)

От къде започва действието на тези сили [в Пентаграма] — От точка 1 (фиг. 3). (11, 23)

Можеш да се движиш и в друга посока, но ще измениш хода на своя живот. От точка 1 (фиг. 3) можеш да отидеш към точките 2 и [или] 5, но отношенията в човека се изменят. (11, 28)

(бел. състав. — *Ето едно обяснение за движението в обратен ред, станало при падането*): Човек е тръгнал от Добродетелите нагоре, влязъл е в рая: дървото, което виждате е райското дърво; после съгрешил, минал през Мъдростта, която се добива чрез изпитание; а най-после минал през Любовта и влязъл в спасението. След това ще се възкачи през пътя на Правдата, после ще слезе в пътя на Истината и тогава веч ще се съедини с Бога. (6, 3-4)

Петте върха са петте места, през които може да се влезе в Пътя. (13, 297)

фиг. 3

Най-лесният път е от Добродетелта към Истината и Правдата. Ще започнеш с Любовта и Мъдростта и ще приложиш всичко с Добродетелта. (13, 297)

КАК СЕ ЧЕРТАЕ ПЕНТАГРАМЪТ

Как ще нарисувате Пентограмата? Как ще започнете да я рисувате? Вие ще нарисувате Пентограмата по следния начин:

Първото движение на ръката ви е от ляво на дясно. Такова движение правят и всичките военни, когато вадят сабята си, за да секат главите на неприятелите си. Българите пък, когато секат дърва с брадвите си, правят същото това движение, но от дясно към ляво. Всеки народ има свой метод, своя определена посока при движенията си. Всяко движение има своя сила. (8, 13-14)

(бел. състав. — Комунистите чертаеха своята петолъчка и в обратна посока от 2 към 1 към 5, освен че не я ограждаха. А как ли се чертае кръгът? Ако формулата може да бъде ориентирана, то тя започва от 1 и се движи по посока на часовниковата стрелка.)

РАБОТА С ПЕНТАГРАМАТА

(Едно обяснение за чертаенето на Пентаграма, което е и метод за работа): Да допуснем, че си роб, но искаш да се освободиш. Туй робство, обаче, не е материално, то е духовно. Какво трябва да направиш тогава? Какво движение ще направиш? — Ще направиш движението (А) (фиг. 3), т. е. ще отправиш ума си нагоре към Бога и после ще свалиш ръката си надолу (В). Ръката представлява женския принцип, движение на волята. Значи, за да се освободиш, ти непременно трябва да отправиш и ума си, и сърцето си към Бога. Първият

подтик на ума трябва да бъде към Бога. Не направиш ли така, може да мислиш, колкото искаш, но всичкото мислене ще отиде на вятъра. Съединиш ли се, обаче, с Бога по ум, сърце и воля, ти веднага ще почнеш да пъплиш нагоре като охлюв.

Петоъгълникът започва с движение нагоре (А), после слиза надолу (В), което движение представлява рефлексия на първото. После иде третото движение, отдясно към ляво (С). След туй и четвъртото движение, хоризонтално, отляво към дясно (Д), най-после петото движение надолу, отдясно към ляво (Е). Първото движение показва закона на Истината, но само външната страна. След като направите тези пет движения, там няма да спрете, но ще направите едно вътрешно движение, един кръг около петоъгълника. Това подразбира, че вие трябва да се съедините във всички ваши чувства и мисли с Бога, с първия източник, от Когото сте излезли. Туй трябва да направите всички. Значи, всички вие ще мислите за Бога, че е един принцип, едно същество, разлято из целия космос, не във видимия свят, обаче, защото видимото е само сянка на невидимото, което е и същественото. Вие ще се стремите да се съедините с тази жива идея, за да се създаде във вас вътрешен стремеж към Бога.

Като правите този опит, може да нямате веднага резултат, но това да не ви обезсърчава. Ако вие сте един каменар и вдигате чука си, удряте с него някоя скала, можете ли да имате резултат още от първия удар? Като ударите първи път скалата, чука̀т отскача и нищо не отчупвате. Някой път вие трябва да ударите 500 пъти едно след друго, за да имате един малък резултат. Та като дойдете до великите идеи, които искате да разберете, по същия начин и вашият чука̀т отскача. И вие трябва да ударите най-малко 500 пъти, за да имате и най-малък резултат, но вие веднага се обезсърчавате и казвате: „Тази работа не е за мене!“ Не, ще чукате, докато отчупите нещо. И след като отчупите едно малко парче от този камък или от тази скала, ще го вземете със себе си и като се върнете у дома си, ще го разгледате хубаво и ще го проучите. (9, 156-158)

Ако се разгледа шестоъгълника, и в него има преплетени триъгълници, но той се отнася до макрокосмоса, когато Пентограмът се отнася до човешкия живот. Само в Пентограма вие може да намерите правилния израз на вашия индивидуален живот към вас и към обществото, както и различните начини, по които трябва да постъпвате във всеки даден случай. Лицето, с което ще имате някакви отношения, ще поставите на върха, горе, в числото 3 (фиг. 2). Върховете на Пентограма ще се движат тъй, че целият Пентограм ще бъде в постоянно движение. Най-първо ви предстои да намерите де е поставено лицето, с което ще имате известни отношения, дали в точка 1, 2, 3, 4 или 5 на Пентограма. Числата по върховете показват положителните или отрицателните принципи, които действуват в човека за всеки даден момент. И тогава, спрямо този човек вие ще действувате с добродетели, съответни на това място. Ако този човек се намира на мястото на числото две, вие ще действувате спрямо него с Мъдростта, а не с доброта. Той има знания и затова оттам ще започнете с него. Ако този човек се намира при числото 1 [на чертежа от външната страна], върху него трябва да се действа с Любавта, да се смекчи сърцето му, защото единицата е най-силният,

най-суровият принцип, който трябва да се смекчи. Ако някой човек се намира при тройката, ще му се въздейства чрез Истината, защото той обича свободата. Когато някой човек се намира при четворката, ще му се въздейства с доброто; ако се намира при петорката, ще му се въздейства с Правдата, с правото. Следователно, с всеки човек ще се постъпва специално, според това, на коя страна в Пентограма се намира той. По същия начин ще действувате и спрямо себе си, защото всякога не сте на едно и също място в Пентограма. . . Аз бих желал още тази вечер всеки от вас да определи на коя страна или на кой връх от Пентограма се намира в дадения момент, според както са наредени числата по върховете. Това отношение не е абсолютно, то е само една фаза в живота ви за дадения случай. Ще определите мястото си в Пентограма, според както се чувствувате сега, през време на лекцията. (10, 32-35)

Тази картина често я четете, защото за вас са много важни написаните в нея думи. (2, 195)

Той е именно Пътят на Христа [който е описан в Пентаграма]. Всеки, който иска да върви по този път, се задължава всеки ден, в определено време да мисли поне 5 минути за значението на тези пет планини: Арарат, Мория, Синай, Тавор и Голгота. По този начин човек се приближава към тях най-напред с мисълта си, после със сърцето си и най-после с цялата си душа, докато стане едно с тях. (1) Тази емблема, изобщо, се състои от вибрации, които, ако не се възпроизведат във вашия ум, сърце и душа, няма да имате желания ефект; докато напротив, ако вибрациите се възприемат както следва, Словото тогава е мощно и силно и ще дойдете в съприкосновение с всичките висши същества, та да можете да работите във външния свят. (5)

(За голямия цветен Пентаграм 1922 г. Учителя казва):

Няма болест, която да не може да се излекува пред тази картина. Това е оригиналът. Този образ да бъде постоянно в ума ви. (7, 288)

Ако човек съзнава каква сила има Пентаграма, каква светлина излъчва, тя може да му служи като мощно оръжие. Всяко място където има Пентаграма е оградено, излизат силни вибрации. Това място се огражда от лоши влияния, нисши същества не могат да припарят там. (12)

Който има Пентаграма трябва да я сложи в рамка и стъкло и не в коя да е стая, а там, където идват рядко чужди хора и където той се моли. В тази стая не трябва да се говорят лоши неща, понеже излизат сили от Пентаграма. (12)

Когато човек е в опасност да си представя, че държи Пентаграмата за [два-та] върха пред себе си, като с дясната ръка хваща [лъча на] Правдата, с лявата ръка хваща [лъча на] Истината и насочва върха напред към обекта и казва: „В името на Господа Исуса Христа нашего, моля Господа Велики и Силен да стори благоугодно пред Неговите очи!“ (12)

Когато човек се намира пред Пентаграма и се моли, тогава, ако иска, може да си представи три изречения. Най-вътрешното изречение е: „В изпълнението волята на Бога е силата на човешката душа“. Той трябва да си представи, че около този кръг има още два. В средния кръг пише така: „Бог толкова възлюби

света, че даде Своя единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него, а да има живот вечен. „Трети кръг: „Търсете първо царството Божие и Неговата правда и всичко друго ще ви се приложи. „Като се моли човек да си представя тези три изречения — тогава Пентаграма има по-голяма сила. Тези изречения са дадени от Учителя. Те са част от Пентаграма, но са невидими. (12)

Учителя в частен разговор ми каза така: Човек може в случай на нужда, в случай на опасност да си представи следното нещо. С ръка да образува Пентаграм около тялото си. Първо го направете мислено, после с ръка, после кажете тия три изречения (от формулата). Много препятствия от тези, които имате, ще се пръснат. Пентаграмът е мощно оръжие, за да бъде запазен човек от външни пречки и от вътрешна борба с лоши сили. (12)

Това е една велика педагогическа задача за бъдещето. Аз мога да създам разни играчки на децата по Пентаграма. Или, мога да им създам разни музикални упражнения, с които да повлияе върху чувствата им благотворно. Или мога да им правя разни цветя и да ги занимавам с тях. Ще си служа и с живи цветя. (8, 22)

Щом човек притежава Пентаграм, трябва да работи за славата Божия. Щом човек го използва правилно, тогава той ще бъде източник на богатство и благословение. Но човек трябва да реши вътрешно за себе си, че трябва да служи на Бога и да няма връщане назад. Ако няма това съзнание в себе си, този Пентаграм ще му вреди. (12)

Разглеждайте емблемата на Пентаграма. Размишлявайте върху петте добродетели и върху закона, който ги огражда. Така, както момъкът се свързва вътрешно със своята възлюблена дама като наблюдава нейното лице, така и вие, като наблюдавате Пентаграмът, търсете да се свържете с вътрешния смисъл на учението. Ако всеки ден отделяте по няколко минути, ще имате резултат. Някои ще имат резултат още първия път, други ще имат резултат след няколко дни. Това няма значение. Важното е да се докоснете до учението, да го опитате.

СВЕЩЕНА ФИГУРА

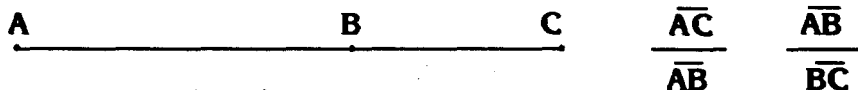
Интервю с Николай Дойнов.

На нашата планета имаме много неща от други светове, които ние виждаме, но не можем да определим къде точно са.

В един разговор с Учителя на астрологична тема стана въпрос за Христа. Аз казах: „Учителю, Христос сигурно е имал в хороскопа си само тригони“. (Защото тригонът минава за най-благоприятен аспект в астрологията.) „Не“ твърдо отговори Учителя — „Христос е имал само квадратури“. Какво значи квадратурата? Ако вземете един квадрат и прекарате неговите диагонали, ще получите четири равностранни правоъгълни триъгълници. Съгласно Питагоровата теорема ще имаме: $a^2 + a^2 = b^2$ или $2a^2 = b^2$. Коренуваме: $a\sqrt{2} = b$. Корен квадратен от две не може да се извлече. Следователно от 0 до безкрайност няма число, което умножено само на себе си да даде $\sqrt{2}$. Следователно това ще е число от друг свят. С това

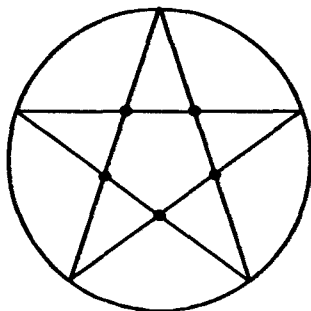
Учителя искаше да каже, че Христос владее не само физическия, но и един друг свят, непознат за нас.

Същото се получава и ако вземем една отсечка АС (фиг. 4). Ако разделим цялата отсечка АС с по-дългата част АВ и ако разделим по-дългата част АВ на по-късата ВС, то резултатите ще са еднакви. Това деление окултистите наричат „Божествено сечение“, а изтъкнатите архитекти — „златно сечение“.

фиг. 4

Във всички окултни течения Пентаграмът минава за най-свещената звезда. Защо? Защото както е начертан и петте линии имат по две такива свършени точки, точки от друг свят — общо 10 (бел. състав. това са 5 двойни точки, ако Пентаграмът е начертан само с една линия и се гледа в двумерно измерение — равнината; ако е начертан с две линии стават 10 двойни точки в равнината). Значи това е най-добрата геометрична фигура, най-свещената, защото има 10 точки от друг свят [получени чрез „Божественото сечение“], които ние виждаме, но не можем да установим, да кажем къде точно са (фиг. 5).

фиг. 5

Където се събират общества с висши подтици е добре да има Пентаграм, защото той има най-много свещени точки от всички геометрични фигури.

БИБЛИОГРАФИЯ

1. Обяснение за Пентаграмата, дадено от Учителя на 12 ученика, през 1910 г. ; непубликувано. Материалът е предоставен от Йорданка Попова от Ямбол — нейният баща е бил в тази група.

2. Протоколи от годишната среща на Веригата, 1911 г. – Във „Всeмiрoвият Учитeл Бeинca Дунo и Вeликo Търнoвo“, тoм 1, (1995 г.) стр. 169, 174, 175, 195, 197-199
3. Протоколи от годишната среща на Веригата, 1912 г. – Във „Всeмiрoвият Учитeл Бeинca Дунo и Вeликo Търнoвo“, тoм1, стр. 241
4. Бесeдa „Качeствaтa нa умa, сърцeтo и вoлятa“ oт 25.02.1923 г., OOK – II гoдинa, брoшуркa, стр. 27–28.
5. Протоколи от годишната среща на Веригата, 1914 г. Във „Всeмiрoвият Учитeл Бeинca Дунo и Вeликo Търнoвo“, тoм 2
6. „Бесeди, oбяснeния и упътвaния oт Учитeля. Дaдeни нa учeницитe oт Всeмiрнoтo Бялo Брaтствo при срeщaтa им в гр. Търнoвo, прeз лятoтo 1919 г.“ стр. 3-4
7. „Бесeди, oбяснeния и упътвaния oт Учитeля. Дaдeни нa учeницитe oт Всeмiрнoтo Бялo Брaтствo при срeщaтa им в гр. Търнoвo, прeз лятoтo нa 1922 г.“ стр. 237, 252, 288
8. Бесeдa „Важнoстa нa числaтa“ oт 10. 09. 1924 г., OOK – IV гoдинa, брoшуркa, стр. 13, 14, 22, 25
9. Бесeдa „Вeликaтa пoгрeшкa“ oт 07. 12. 1924 г., MOK. В сбoрникa „Лeкции нa млaдeжкия oкултeн клac, 1924 – 1925 г., IV гoдинa“, (Сoфия, 1927 г.), стр. 155-158
10. Бесeдa „Влияниe нa втърeшнaтa свeтлинa“ oт 12. 04. 1925 г., MOK В сбoрникa „Лeкции нa млaдeжкия oкултeн клac – IV гoдинa“ (Сoфия, 1928 г.) стр. 31-38
11. Бесeдa „Разумнитe сили“ oт 28. 09. 1932 г., OOK. В сбoрникa „Нoвaтa мисъл“ (Сoфия, 1993 г. : „Хeлиoпoл“), стр. 23 – 32
12. Бoян Бoев: „Пoяснeния зa Пeнтaгpaмa“, дaдeни нa ръкoвoдитeлитe нa събoрa прeз 1951 г., нeпубликувaни
13. „Свeщeни думи нa Учитeля“, тoм 2 (Сoфия, 1994 г.), стр. 297
14. Цвeтaнa-Лилиянa Тaбaкoвa „Съзвучия oт бъдeщeтo“ (Вaрнa, 1992 г.) стр. 47, 59, 145, 172
15. Бoрис Никoлoв, спoмeни „Изгрeвът нa Бялoтo Брaтствo – пee и свири, учи и живee“, тoм 2, рeд. В. Кръстeв (Сoфия, 1995), стр. 208, 218, 219, 233, 264, 324, 325
16. Мaрия Тoдoрoвa, спoмeни. „Изгрeвът нa Бялoтo Брaтствo – пee и свири, учи и живee“, тoм1, рeд. В. Кръстeв (Сoфия, 1993), стр. 207
17. Aвтoр нeизвeстeн, стaтия зa Пeнтaгpaмaтa, нeпубликувaнa, ширoкo изпoлзвa изтoчницитe 1 и 12.
18. Никoлaй Дoйнoв, „Зa Пeнтaгpaмa“, интeрвю
19. Пaвлинa Дaскaлoвa, спoмeни

СЪБОРНО СЛОВО 1922 Г.

Резюме от книгата „Беседа, обяснения и упътвания от Учителя.

Дадени на учениците от Всемирното Бяло Братство при срещата им в гр. Търново през лятото на 1922 г.“

Отваряне на Школата

Ние ще направим един опит за една цяла година, доброволно и по любов. Той ще бъде следущият: ще се задължите абсолютно да се подчините на всичко онова, което Господ ще каже през тази година. През една година доброволно, абсолютно ще се подчините на всичко, каквото ви се каже, без да се изменява Волята Божия в него. Който от вас е готов... (3 стр.)

Сега ние ще коленичим в размишление и всеки един от вас да обмисли готов ли е да направи малкия опит за една година, да извърши абсолютно всичко, каквото Господ изисква от него; и всеки един от вас ще даде обещание, не насила, а по любов — за една година отсега. Тази година ще има задачи, които всеки един от вас трябва да разреши. Тия задачи ще бъдат дадени съобразно развитието на всеки едного. Няма да питате „мога ли или не мога“. През цялата година няма да мислим, а само ще работим, само ще действуваме. (4-5 стр.)

Ще опитаме Истината и тя ще ни опита. Един Божествен опит ще направим. Като казвам да коленичим, разбирам, че ще коленичим не с тия колене; ще коленичим с душата си, ще вдигнем ръцете на своя дух и ще призовем Господа. Ще го призовем в Неговата милост и Той ще ни отговори. (6 стр.)

Сега ще коленичим и ще дадем в себе си онова тържествено обещание за една година. Аз ще ви разправам какво разбирам под „една година“. Една година, която няма да ви ограничи. Тази една година ще бъде година само на чистене — да смъкнете всички ваши недъзи от умовете си, от сърцата си, от душите си, от духовете си, от телата си; и след една година ще се намерите обновени. (7-8 стр.)

Вие ще си премерите силите и ще видите дали можете да го направите съзнателно. Не искам да се разкайвате. Ако във вас работи законът на Любовта, опитът ще бъде много сполучлив, обаче дойде ли най-малкото съмнение, резултатите са лоши. Ако го направите със съзнание заради Бога, Бялото Братство ще ви съдействува. Ще ви се яви нов подтик за работа, ще ви се покажат нови методи за работа. Другояче колкото и да ви разправам, няма да го разберете. (74 стр.)

Никой от вас да не даде едно обещание и да не го изпълни. Аз го освобождавам, нека си стои свободен. Но който иска да даде обещание за една година, той трябва да седи на думата си, да го изпълни точ в точ... Като казвам, че който го е страх, нека си помисли, ние не бързаем. Да не би у вас да се роди друго мнение: „Нас искат да ни впримчат, да ни хванат.“ Да не мислите така. Не, доброволно ще се подчините, за да направите опита. (78 стр.)

Сега ние сме при онзи стих на Писанието, дето се казва: „Ето, хлопам на сърцата ви и ако някой отвори, ще влезе“. Сега Господ хлопа на вратата на тия души и която душа отвори, Господ ще влезе и ще започне новото начало на Любов-

та. Тoгaвa щe имaтe тaкъв изгрeв кaтo сeгaшния (*пoсoчвa нaзaд и нaгoрe*); изгрeвa, кoйтo aнгeлитe имaт сeгa; изгрeвa, кoйтo прaвeднитe имaт сeгa; изгрeвa, кoйтo Христoс имa сeгa. Тoзи изгрeв e тoлкoвa вeлик, тoлкoвa слaвeн, чe нa чoвeкa нa ум нe e идвaлo и в сърцeтo му нe e влизaлo туй, кoетo изгрeвът нoси в сeбe си. Тoй e изгрeв нa вeчнo вeсeлиe и вeчнa рaдoст. Тaзи рaдoст и тoвa вeсeлиe сe нoси кaтo eднo лeкo шумoлeнe в Бoжeствeния свят. В тoвa шумoлeнe душитe стaвaт, oживявaт и възкръсвaт, и зaпявaт нoвaтa пeсeн нa Живoтa. (7 стр.)

И пoнeжe тaзи Любoв идe в свeтa, тя идe, изгрявa, нo oщe нe e изгрялa. Вие смятaтe, чe тя щe дoйдe. И аз искaм oтсeгa дa ви събудя. Зaщoтo тoзи дeн кaтo дoйдe, мoжe дa нe ви събудя и щe изгубитe нaй-тържeствeнoтo. Аз искaм дa ви събудя, oстaвa oщe пoлoвин чaс дo изгрeвa. Сeгa блъскaм, дрънкaм звънeцa: стaвaйтe всички. Някoи сe пoтривaт: „Нe мoжe ли oщe пoлoвин чaс дa пoспим, Учитeлe?“ Пoбутнa някoй, oбърнe сe нaлявo, пoбутнa други — нaдяснo, кaзвaм му: стaвaй, щe зaкъснeeш. Аз имaм двa мeтoдa: някoи oт вaс прoстo щe ги хвaнa зa крaкaтa и oт лeглoтo — нaвън. Вие нe стe oпитaли кaк Учитeля знae дa извaждa учeнитe сe из лeглoтo нaвън. Кoйтo учeник oстaнe втрe, кaтo влязa щe кaжa: „Всички нa крaкa, щe идeм дa пoсрeщнeм слънцeтo!“ Зaтуй прeз цялaтa гoдинa щe кaзвaтe нa свoя брaт: „Дa стaнeм, нaближaвa врeмe зa прoбуждaнe, пригoтвянe, oбличaнe и ние щe идeм дa пoсрeщнeм тoзи изгрeв нa Любoвтa.“ И кoгaтo гo приeмeм, знaeтe ли кaквo щe стaнe? Вие щe бъдeтe зритeли, кoгaтo Бoжeствeнaтa Любoв дoйдe. Тoгaвa знaeтe ли кaквo щe стaнe в свeтa? „Всички нямa дa умрeм, кaзвa aпoстoл Пaвeл, нo всички щe сe измeним.“ (279 стр.)

Сeгa и аз кaзвaм нa вaс: аз съм при врaтaтa и влизaм втрe, oстaвям ви. Мнoгo пъти кaзвaм: oстaвям ви! „Кaк?“ — Елaтe с мeнe. Остaвям ви вeчe, нe мoгa дa живeя във вaшитe глупoсти. Пoвeчe нe мoгa дa живeя. Дoсeгa аз ви oбичaх, аз живях с вaс. Сeгa вие, aкo мe oбичaтe, eлaтe при мeнe, врaтaтa e oтвoрeнa. Щe рeшитe тoзи въпрoс. Тaзи гoдинa щe гo рeшитe oснoвнo, бeз никaквo изключeниe, бeз никaквo нeдoрaзумeниe; всичкo туй щe сe рeши, знaeтe ли кaк? — Щe сe oбрaзувaт eдни пo-свeти и идeaлни връзки. Нe мислeтe, чe вие щe изгубитe нeщo. Нямa нитo eднa aспрa* дa изгубитe. Христoс кaзвa: „Нямa никoй, кoйтo кaтo oстaви бaщa си, мaйкa си, брaтa си, или сeстрa си, дa нe придoбнe други брaтjя и сeстри и дa нe придoбнe стoкрaтнo oнoвa, кoетo e изгубил.“ Нищo нямa дa изгубитe. Някoи кaзвaт дa пoдпишa сeгa eднa пoлицa. Дeйствитeлнo, вие държитe старoтo и искaтe дa хвaнeтe нoвoтo, чe тoгaз дa oстaвeтe старoтo. Нe, нe, щe имaтe дoвeриeтo ми. Остaвeтe старoтo, бeз дa мoжeтe дa видeтe нoвoтo. Сeгa вие с eднaтa ръкa държитe свeтa, a с другaтa сe държитe зa Бoгa, тa кaтo oстaвeтe свeтa, дa сe зaхвaнeтe зa Бoгa. Нe, нe, щe oтпуснeтe ръкaтa, с кoятo държитe свeтa. (276-277 стр.)

Сeгa, зa всички oния брaтjя, кoитo сa гoтoви, ние мислим дa oснoвeм Шкoлa, дa сe зaнимaвaтe, дa рaбoтитe и физичeски, и духoвнo, и умствeнo дa сe рaзвивaтe. В тaзи Шкoлa щe сe дaвaт тeми, кoитo трябвa дa рaзвивaтe, зaдaчи, кoитo трябвa дa рeшaвaтe. (64 стр.)

* Аспра (гр.) – грeбнa мoнeтa у дрeвнитe изтoчнитe нaрoди (бeл. рeд.)

Сега, ние ще образуваме тази мистична, окултна Школа. Има материал приготвен. Може би тези беседи ще се напишат, специално ще се проучват, ще се пише върху зададени теми. То е вече упражнение и каквото вие направите, то ще бъде за вас. Ще започнат тогава да ви дават изпити. (68-69 стр.)

Аз искам да внеса един нов импулс във вашия ум като ученици. Този импулс вие не можете да го добиете от никоя книга; каквото и да правите, не можете да го добиете. Сега е един момент, който трябва да използвате: втори път този момент няма да го има. Всяко нещо в природата, в Божествената книга си има определено време, специално време и ако се използва, добре, ако не се използва, изгубен е моментът, трябва да се чака. Един свещен импулс трябва да има в душата ви, в сърцето ви, в ума ви, за да можете да се домогнете до Божествената Истина. (83-84 стр.)

За да имате стремеж, трябва да ви се даде един модел. Без модел не може. И то е най-мъчното нещо. Аз се радвам сега, че условията ни помогнаха, Белите Братя, невидимият мир ни помогнаха, за да се създаде един модел. В България да се създаде един модел, то е рядко изключение! Този модел не е измислен. Разбирате ли? Трябва да работим, да работим, искам всинца да работим, за да превъзмогнем някои мъчнотии. Или по-добре да ви кажа: ще ги превъзмогнем! (215 стр.)

Но всичко това, което се говори, няма да стане в 2-3 години, трябва ни поне 20 години, за да организираме тази Школа както трябва. Не мислете, че само две години ни трябва. Вие ще кажете: „Дотогава дали ще бъдем живи?“ Ще продължим живота ви, ако искате да живеете, можем да го продължим с 10, 20 години, стига да учите, а можем и да го съкратим. И едното, и другото можем да направим. (115 стр.)

Сега, като влезете вътре в Школата, казвам ви, че трябва да живеете съзнателно, защото човек може да живее в една школа съзнателно, а може да живее и несъзнателно. Досега вие сте живели несъзнателно. Съзнателно ще живеете в Школата. Ако не разберете законите на Школата, има опасност да се яви у вас страхът, постоянно да сте в страх от гоподаря си. Защо? — Когато си злоупотребил, излъгал, това-онова, постоянно си на страх. Ако човек е чист, няма защо да се бои. (263-264 стр.)

Сега, въпросът за Школата. Светът, който ние наричаме Христово училище, той е Школа, Велика Школа. И във вас искам да се събуди туй съзнание, да се съзнавате като ученици на Школата. Тогава може да се образуват онези правилни връзки. Вие ще почнете да се безпокоите, дали ще можем да видим, дали нашият Учител ще ни разкрие нещо, дали ще може да постигнем нещо и т.н. Това са празни въпроси. Като ви вземем в Школата, вашето съзнание няма да се губи. Някоя вечер ще ви взема, ще изгубите съзнанието си за този свят и ще ви заведе в астралния свят. Там ще видите много неща. Оттам ще живеете едновременно в два свята. Вие казвате: „Ще умрем“. Няма нищо. Всичко ще се запази. (153 стр.)

За да ви въведа в Школата, непременно трябва да ви извадя от тялото вънка. Най-първо трябва да се очисти вашето сърце, после да се очисти вашият ум и

най-после да се приготви волята ви, че като ви изведа от тялото ви, да видите Школата, и като се върнете да кажете: „Сега съм решил на всяка цена да изпълнявам волята Божия“. Ще имате един жив опит, но време се изисква. Време се изисква — целия ви живот. (214 стр.)

...Това са морални правила, които дълбоко ще вложите. И само така ще дойдем до другата страна на Школата за изучаване на природните сили и впрягането им в работа. Само когато образуваме във вас диамантена воля и белия цвят, тогава ще пристъпим към втората част на Школата, която се нарича бяла магия. Но там се иска диамантена воля, която пред нищо не се огъва. Само при такава воля ние ще може да правим велики опити в Природата. А при сегашната воля, желязна и гранитна, ще имаме само насилие и прах ще вдигаме. (183 стр.)

После, пазете се от друго. Вие, като влезете в Школата, може да си мислите, че имате някои познания по окултизма. Малко учени хора има в Европа, които имат окултни познания, много малко са те. Бялото Братство сега отваря тази Школа, а досега то е държало своята Школа затворена. И малцина са влезли в нея. Христос казва: „Малцина са влезли през тесните врата.“ Сега се отваря този широк път, да влезете и да учите тази велика наука на Бялото Братство. Туй, което се говори и пише за окултната наука, то е още далеч. То е от Черното братство, от черната магия, то не е наука, то е помия, ако искате да знаете, и ако вие не вярвате в най-благородната философия, в най-благородните вярвания на хората, приложете ги на опит. В продължение на 20 години от живота си ще видите какви ще бъдат техните резултати. В дъното на всяка една философска система в сегашния свят се крие един червей. Те са неща хубави, но в дъното им се крие един червей, който е развалил плода и ще го изяде. Ти ще работиш 20, 30, 40 години и когато плодът узрее, мислиш, че е хубав, но ще видиш, че червей изял семката и плодът е опорочен. Е, питам защо ти са плодове, изядени от червеи, или плодове, в които червеите са оставили своите извержения? (265-266 стр.)

Вие сте от тия стари философи. Мнозина от вас сте играли важна роля на писатели, давали сте тон на света. Знаете ли с колко години е ритнат светът назад от вашето учение. Затуй сте изпратени в тази Школа — да ви изправим. И то видни философи сте били! Всяка система е видна, но когато се събори тази система, всичко рухва. Тя сама се събаря, унищожава се. Това е било, не защото сте имали лоши намерения, но вашите схващания са били такива, а опитът е показал обратното. (289 стр.)

Бялото Братство сега отваря своята Школа и като влезете в нея и се запознаете с методите, прийомите и законите, които управляват Природата, както те ги употребяват, тогава ще имате ясна представа какво нещо е великата Природа, в която сега живеем. (266 стр.)

Ето къде стои опасността от окултните знания: тези знания може да се използват за лични цели, затуй трябва да имаме един висок морал, непоколебим морал на Любовта, Мъдростта и Истината и тогава всичко ще тръгне по този начин, както очакваме. Това са задачи на Школата. Тогава някой ученик ще

каже: „Аз зная много неща, опитал съм много неща, имам силна воля.“ Добре, ние ще създадем градушка, спри тази градушка. (120 стр.)

Аз сега не обичам, не искам да разкривам някои неща. Защо? — Преди години имах една неприятност от учениците си. Бях образувал една школа по френология и започнах да разкривам вътрешния език на Природата. Аз забелязах, като разправях на учениците си едно-друго, че те почнаха да се кискат един на друг, да си търсят кусурите и тогава затворих школата. Въпросът се свърши. Те не взеха да учат, а си казваха: „Там главата ти е сплесната“, „ти се прозяваш — дух е влязъл в тебе“, „кихаш — знам причината“, „косата ти е много твърда, като свинска четина — лош си“ и т.н. Казвам: туй ли ви е всичката философия? Спрях тогава. Казвате: „Толкова години вече Учителя не ни учи.“ Сега пак ще отворя Школа, малко по-другояче започвам, но ако пак тъй направите, ще я затворя. Туй, което ви се довери, ще трябва да го пазите. Малки опити правих и тогава, но сега на вас ще ви дам малки, микроскопически опити, от които три пъти ще се изпотите, че ще забравите всички хлътнали места по главите си. (114 стр.)

Мене ще ми бъде приятно да установим вътре в Школата един ред, да представлявате един образец, та който дойде при нас, да знае, че имаме знания, че владеем силите на Природата и можем да сложим в света ред и порядък. (222 стр.)

И вие съжалявате, че няма да имам нито един ученик. Тъй мислите. Много се лъжете. Аз ви казвам, че имам достатъчно ученици и ако искате, мога да ви ги доведа. Имам ученици. Имам още една Школа, специална Школа, която вие не сте виждали още. На тях, когато говоря, другояче говоря, вие сте от общата школа. Между вас няма ученици, а между тях всички са ученици. (304 стр.)

Сега вие ще ми кажете: „Защо ни е нужно да влезем и да учим в Школата, в училището на Бялото Братство?“ — За да научите законите на щастieto, на блаженството, законите на Живота, да знаете как да живеете. Няма друг път! Новият живот е път към Бялото Братство. То ще ви даде истинските методи и закони. Бъдещият ви живот ще се обуславя от Школата, затуй трябва да влезете, няма как другояче; защото, ако не влезете да научите новите методи и начини, как да живеете, вие ще фалирате тъй, както досега сте фалирвали. Понеже всякога искате да живеете добре, имате желание да бъдете при Бога, начини за това ще намерите само в училището на Бялото Братство. Кой от вас няма стремение да влезе в Царството Божие, да е близо до Бога, да го обичат. Но това са само копнежи. Само в тази Велика Школа на Христа ще намерите ония истински методи на Новия живот, в които душата ви да се задоволи. (267-268 стр.)

Сега, слушайте! Ние този ден ще го отпразнуваме тържествено, ще го направим специален. Ще определим ден, в който ще започнем работата, ще го направим „Празник на труда“. Ще го отпразнуваме. Ще го знаем всички. Девети септември, т.е. 22 септември нов стил, ще определим като ден, когато ще започне трудът — „Празника на труда“. Слушайте да ви кажа: сутринта на 22 септември всички ще станем рано. В колко изгрява слънцето тогава? — В 6 часа.

Ще станем рано и този час ще го прекараме всички заедно. Ще работим най-първо в духовния свят. Него ден ще работим един час; този час ще го прекараме в размишление и ще се помолим да ни благослови Господ, този труд да бъде продуктивен (*бел. ред. един час на ден, определен за работа за Господа тази година*), тези 365 часа да бъдат благословени заради нас тази година. Щом този час от деня се благослови, ще се благослови и целия ден. Значи, ако се благословят 365 часа, ще се благословят и дните. Ако се благословят дните, ще се благослови и живота ни. Часът, който ще се прекара в размишление, ще бъде от 5 до 6 часа сутринта. От 5 до 6 часа сутринта ще прекараме в молитва, ще се молим по всеки един начин да ни упътят тъй, че тези 365 часа да можем да ги употребим за най-добрата работа. (361-362 стр.)

Учителя и учениците

И не мислете, че някои от вас може да ме изхитрят, да мислят, че ще бъдат по-умни, по-хитри от мене. Не, ако е за използване, и аз имам хитрост. Аз съм бил и в двете ложи, и в Бялата, и в Черната, мен никой не може да ме използва. Зная законите и правилата и на едните, и на другите, зная и последствията, зная го това от опит. И горе съм бил, и долу съм бил.

Когато аз говоря, че съм от Слънцето, подразбирам разумното, Божественото. Защо, ще кажете, Слънцето? — Божественото, то е Слънцето, защото само в Слънцето има мисъл. Където има мисъл, там съм. Аз съм от Божествения свят. Ако мислите за това слънце, което виждате, то, като се качите на него, нищо няма да намерите. Някой път казваме: „От земята е този човек“. Какво подразбираме? „Земен човек е той“ — значи има низки желания. Земята е символ. (84 стр.)

Сега, ако ние не изпълним всичко туй, което изисква нашия Небесен Баща, ще имаме ли Неговата Любов? Ако ученикът не изпълни всичко туй, което Учителя дава, ще има ли любовта му? А какво иска учителят? — Ученикът да научи всичко онуй, което той му е преподавал. Ако учителят е художник, той ще изисква от ученика да нарисова този образ, който му е предал. Ако учителят е някой музикант, ще изисква от ученика туй, което му е предал. Учителят на Любовта и той, като ни предаде урок, ще изисква добре да изпълним първия урок на Любовта. А кой е първият урок на Любовта? Как се запознахте вие? Знаете ли кога се запознахте вие с Любовта? Любовта започва с пробуждане на съзнанието. Другояче тя действа безсъзнателно. (333-334 стр.)

Та, вие сега сте пред лицето на този Учител. Искам да пробудя вашето съзнание. И казва псалмопевецът: „Когато ще се пробудя и видя лицето Ти, ще бъда доволен.“ Били ли сте вие в аудиторията на Христа? Чували ли сте Го? Вие още не сте слушали първата лекция. Сега, аз като говоря, казвате: „Я говори Христос, я не.“ Тъй стон сега въпросът: „Я е той, я не е“. Вие сте като онзи циганин, който казва: „В онзи дол я има вода, я няма.“ Но, като влезете в тази свещена аудитория, схващайте добре, в моя ум има съвсем друга мисъл. Аз ви казвам, че вие никога не сте били в такава аудитория, но като влезете, тогава ще разберете каква е тя... Казвам: струва си човек да влезе в тази

вътрешна аудитория, да слуша Христа. Аз разбирам туй абсолютно. Когато вие ще чуете гласа на тази Светлина, необятното съзнание да говори на вашето съзнание, на вашите ум, душа, сърце и дух, вие като Павел ще кажете: „Чух неща, които не може да се изкажат с човешки език“. Павел, като бил на Третото небе, казва: „Зная, че видях един човек, с който мога да се похваля, но в тялото ли бях, въвн от тялото ли, не зная.“ Павел там иска да се покаже скромен, с такъв един човек ще се похвали, че бил пренесен на Третото небе. Третото небе — това е Школата на Бялото Братство. И той влезе в нея, слуша тази велика философия, тази велика Божествена Мъдрост и се въодушеви, че като слезе, каза: „То е велико знание.“ И като слуша горе това, казва: „Всичко в този свят аз считам за измет, за да позная Христа.“ Но като е слушал горе, казва: „Това, което видях там, е толкова велико, че всичко в този свят аз считам за измет.“ Затуй жертвите, които вие ще дадете в този свят, този измет като дадете, като познаете Христа, ще кажете: Ние благодарим на Бога, че пожертвувахме, за да познаем Бога, Христа, този велик Христов Дух, тази велика изявена Любов, тази велика изявена Мъдрост, тази велика изявена Божия Истина, която сега обхваща духовете и душите на всички ученици и буди всичко онова, което е заспало у вас. Пробужда ви от хиляди векове и казва: „Настана час, настана ден, настана ден тържествен.“ И ще разберете деня тържествен, да влезете в Школата, да чуете като Павел онова, което вашата душа с хиляди векове е чакала, да чуете гласа на Великия Учител във вселената. Един е Той във вселената, няма втори като Него. Между Бога и човечеството Той е само един Учител, който свързва цялото човечество. Като Учител вие ще имате понятие за Него само когато влезете в Неговата аудитория. Слушайте, тогава ще кажете: „Слава Богу, бяхме в аудиторията на Христа, а ние вече Го знаем“.

(273-275 стр.)

Някои искат да знаят дали съм Христос. Чудна работа! Ако на моята свещ може да се чете всяка книга в света и ако всяка книга може да се разкрие при моята Светлина, аз съм. Ако на тази свещ не можете да четете всяка книга и ако при моята светлина не може да се разкрие всяка книга, тогава не съм. Е, как е тогава, как го разбирате сега? Неразбрано остана. Не е разбрано, защото не сте чели още всички книги. Прибързано е. Аз не искам да правите прибързано това нещо. Аз искам да направите опит и който направи, нека си чете, каквото желае неговата душа, а не да си каже своето мнение на мене, защото нищо няма да ми предаде. Аз разбирам закона и искам да ви обясня въпроса. Сега, аз не разрешавам въпроса за себе си, аз разрешавам въпроса за Христа — как да Го познаете, когато дойде. Вие не Го знаете още, та като дойде, да Го познаете. Ако при Неговата Светлина можете да четете всички книги, ако при Неговата Любов можете да разрешите всичките недоразумения, Той е. Разбирате ли? Ако при Него вие можете да станете, да оживеете, да възкръснете, Той е. Ако нито станете, нито оживеете, нито възкръснете, не е Той, и каквото и да ви казват, не се лъжете. Това е истината и аз ви говоря истината. Това са математически правила, вложени в туй Бяло Братство, та като дойде този Ве-

лик Учител, Христос е. Този Велик Учител е Христос, да знаете как да Го познаете... Сега този е посторонен въпрос — за познаването на Христа, понеже Той е закон за Любовта. (307-308 стр.)

Сега Христос, който е глава на това Велико училище, изисква тази чистота от вас. Христос, който е глава на Всемирното Бяло Братство, днес изисква тази чистота от учениците на Бялото Братство в България. (83 стр.)

Онези от вас, които са ученици, да знаете, че туй изисква сега Великият Учител на Бялото Братство. Той, на когото Духът раздава всички дарби, всякога изисква от вас абсолютна чистота, Той изисква и абсолютна светлина и абсолютна свобода в душите ви! Той иска да царува Неговата Истина, Неговата Мъдрост, Неговата Любов! И ако търгувате, ще търгувате заради Него, заради Неговата Любов; ако орете земята, ще я орете заради Него; ако си учител, ще бъдеш учител заради Него. Каквото и да вършите, мъж или жена сте, в каквото положение и да си, ще кажеш: „Заради Него“. Туй е правило. (322-323 стр.)

И Христос казва: „Вие сте ми приятели“, т.е. приятели, които могат да жертвуват живота си за своя приятел. Това е приятел. И ако вие не сте готови да жертвувате вашия живот заради мене, и ако аз не съм готов да жертвувам живота си заради вас, въпросът е свършен. Разбирате ли? Такъв е Божественият закон. Като казвам „заради мене“, разбирам принципа. Ако вие заради вашия Учител, заради този Велик Учител сте готови да жертвувате живота си, под това разбирам Бога в неговото проявление. Тази необятна Любов, непроявеното, то е Учителят, а проявеното е ученикът. Когато туй проявено идва във връзка с тази необятна Божия Любов, трябва да се спазят всички велики закони на този Божествен живот, за да можем да познаем Бога, т.е. ще дойдем в съприкосновение, за да познаем Бога и Бог да те познае, че и ти си като Него. (271-272 стр.)

...Ако усвоите или не усвоите тези принципи, аз зная какво ще направя. Сега, като казвам „зная“, добре да ме разберете. Аз говоря в името на този велик жив принцип, а не лично. „Безлично“ значи без ограничение. В нашето Бяло Братство принципът е: само за Бога можем да работим и само Него можем да любим безгранично, и само Нему можем да се доверяваме. Важен е този принцип и той трябва да легне вътре в нас. Само Бог е свършен, само Той е безграничен, нито се изменя, нито се променя и само в Неговия силен Дух, само в Неговия ум, само в Неговата душа, само в Неговото сърце, само в Него можем да намерим всичко онуй, за което нашата душа копнее и се стреми тук на земята и горе на Небето. Следователно, само Нему можем да въздадем чест и поклонение, и хваление и никому другиму. Само този принцип — Бог на Любовта — трябва да легне като основа, правило в душата ви. (234-235 стр.)

На учениците, на вас ви трябва туй милосърдие — едно от най-необходимите качества; качество, потребно и за Учителя, потребно и за ученика, защото, един ден, този ученик ще заеме мястото на учител. Самият учител пък ще заеме мястото на ученик, защото има учители на учителите и ученици на учениците, но са Учители. Има йерархии по-горни. В тази йерархия можеш да бъдеш едновременно и Учител, и ученик. В едно положение може да си Учител, в друго

положение да си ученик. Не мислете, че вие, като дойдете в света, няма да имате нужда от нищо. Само Бог, само Абсолютното, неограниченото, само Той няма нужда от нищо. Но всички ония същества като нас, които са ограничени, те имат всякога нужда. (262-263 стр.)

Един ден ще дойде Господ в тебе, ще Го оставиш Той да се проявява, ще кажеш: „Господи, днес съм на Твое разположение, ще Те оставя да се проявяваш както искаш, аз ще изпълня Твоята Воля“. Тъй ще кажем. Туй разбирам ученик. Като казвам ученик и Учител, разбирам, че като дойде Господ, каквото ни каже, ние ще Го оставим да ни каже и ще употребим всички сили да го изпълним точно. (150 стр.)

Аз ви говоря, като на ученици, със символи, но говоря неща, които са проверени и верни. Представете си, че аз съм Учител и ви уча за Любовта, но вие не разбирате, не знаете това изкуство. Аз ви говоря за Любовта и казвам, че тя е една нишка, която вие не виждате. Тя е тънка като паяжина, но е толкова силна, здрава, че може да ви удържи. През нея текат токове, които ви поляризират и можете да станете и тежък, и лек. Вие не виждате тази нишка, но аз съм ви свързал с нея и ви пазя от всички пакости. Минеш пред една голяма пропаст; казвам: „Нали казваш, че съм ти учител, ти ме обичаш, хвърли се долу“. Какво ще кажете? — „Учителю, сериозно ли говориш?“ Той ще коленичи долу и ще каже: „Сериозно ли говориш, моля ти се, не ме карай да се хвърлям долу, пусни ме!“ Колко от вас ще се хвърлят? Ако той е ученик, изведнъж ще се хвърли, ще увисне на нишката и аз ще го извадя. Аз ще добия вече вяра в него, той в моите очи ще порасне, ще порасне с един метър в моето съзнание и ще кажа: Този е ученикът, на когото мога да разчитам. И онзи, който ще коленичи, и него ще зная. (169-170 стр.)

Ще ви прекараме през тия изпити. Всички тия неща ще дойдат за тия, които следват специалния клас в продължение на 20 години. Толкова ми трябва. И тия, които издържат добре изпита си, тогава ще им се повери.. Знаете ли какво ще ви се повери? — Ще имате доверието на вашия Учител, да може Той да ви остави на своето място. Такова доверие да има Той във вас, че каквото ви каже, няма да разваляте Славата Божия, каквото ви каже няма да изопачите Истината, няма да изопачите Мъдростта, нито Правдата, нито Добродетелта, ами право ще изпълните всичко тъй, и то абсолютно тъй, че всичко да бъде за слава Божия. Това е цел на всички ученици в Школата. (223-224 стр.)

Аз искам да се яви най-първо у вас една мисъл, едно силно желание да бъдете добри ученици на Бялото Братство. Тъй, у вас да се вложи една амбиция, сърцето ви да гори за тази Велика наука, в която можете да се инициирате, а когато имате тези малки опити, вие ще почувствувате една вътрешна радост, една вътрешна самоувереност за истинността на законите, които действуват вътре в Живота. (115-116 стр.)

В Школата най-първо ще влезете като слушатели. Ще влезете с абсолютно смирение. Няма да бъдете много смирени, ами съвършено смирени! В туй смирение вие ще се подмладите.

Аз желая в Школата, в която влизате, да се яви у вас желание, импулс да

учите, у вас да гори онзи свещен огън за знание, онзи свещен огън за Мъдростта, за Истината, за Любовта. Този огън така да се разгори, че да няма в този огън нищо друго, което да взима надмощие, и в този огън да се запали, да изгори всичко, което дойде в контакт с вас. Такъв огън да бъде! (151 стр.)

И Писанието казва: „Като дойде Христос, ще отдели едните отляво, а другите отдясно“. Отчет ще иска. Защо ще ги дели? Това има дълбок окултен смисъл. Като дойде Христос, онези, които с хиляди години са работили добре като ученици, ще ги въведе в новите условия на тази Школа. Едни ще въведе отдясно, други ще въведе отляво, на едните ще покаже пътя, по който трябва да се върнат, а на другите — пътя, по който ще отидат напред. (262 стр.)

Ще кажете вие: „Дали съм аз ученик?“ Това е старата школа, това е стар метод. Дали съм ученик! То значи: събудиш се и не знаеш дали си ти или не. Който е ученик, е ученик, нали? Ако някой пита „Аз ученик ли съм?“ По какво се отличава ученикът? Иска да се учи. Желание, непреодолимо желание да се учи. Туй е едно от качествата на ученика. Искаш ли да се учиш, ученик си. Имаш ли желание, ученик си и можеш да станеш; ако го нямаш, не си. Непреодолимо вътрешно желание, копнеж! (246 стр.)

И тъй, от думата „ученик“ не се плашете. Тя за вас почва да става нещо страшно. Не е лесно, но не е и страшно. Трудно е, прави сте. Но всички трябва да имате стремеж да станете ученици. Туй е смисълът. Оглашени ще бъдете, слушатели ще бъдете, но трябва да се стремите да станете ученици. (213 стр.)

Отвън ние нямаме нужда от стражари, ние имаме такива отвътре, каквито светът не е виждал. И всичко се хармонира във всичките негови подробности. Не си правете илюзия, че всичките ваши постъпки, мисли, действия, желания в Школата ще се хармонират. И някой път вие ще ни създадете работа, след като изгубите живота, да изтриваме петната. Ще ни дадете работа, ще кажете: „Не искам да бъда ученик на Школата.“ Не, не, няма нищо по-хубаво от това да бъде човек ученик на тази велика Божествена Школа! Човек ще израсне пред себе си, ще стане едно същество възвишено. Това е моралът на тази Школа и влезете ли вътре, каквито погрешки имате, ще се стараете да ги изправите и то не наполовина, а абсолютно. (178 стр.)

Има да се изглаждат спорове между вас. Някои били по-стари братя и сестри, някои — по-млади. В Школата има само ученици, братя и сестри са отвънка. В Школата всички са ученици, млади и стари няма. Напредналият ученик всеки ще го признава. Напредналият ученик всякога ще може да помага на онези, които са по-назад от него. Не трябва да завиждат на онзи ученик, който е напреднал. Във вас ще има стремеж да го настигнете. Той ще ви помогне и ще ви бъде за пример. Взаимно почитание ще има навсякъде. (116 стр.)

И като почнете да учите, ще се подмладите в християнски смисъл, аз разбирам — в закона на Любовта. Ще разберете, че има какво да работите за Бога. Не мислете вече, че остаряхте, че трябва да минете в другия свят. (78 стр.)

Значи, казва Христос: „Комуто е много дадено, много ще се иска; комуто е малко дадено, малко ще се иска.“ Колкото нашите способности са по-големи,

толкоз и отговорността ни е по-голяма. Сега, вие искате много; трябва да знаете, че и отговорности имате, съобразно онова, което ще ви се даде. Вие мислите, като влезете в Школата, да имате всички привилегии, да се разхождате като царски синове, а при това да нямате никакви отговорности. Не е така. Ще имате отговорност; за онова, което са ви дали, ще ви се иска отчет как сте го употребили. (258-259 стр.)

Онези сполучливи опити, които ще направите, наблюденията ви, преживяванията ви, изучаването на Природата и онези познания, до които вие може да се домогнете, — всичко това може да се издаде. Върху това ще остане вие да пишете, аз няма да пиша, такива работи аз никога не пиша. Вие, като се научите, можете да пишете, колкото искате. Затуй искам да добиете малко знания и да ги излагате вярно. (121 стр.)

Хубаво е всички, които ме слушате, да си взимате бележки. Вие казвате: „Ще го запомним, после ще ги имаме.“ За да се напечатат тия протоколи, трябва 2-3 месеца, а то трябва, още докато сме тук, да си ги имате. (123 стр.)

Има убеждения на верую, дето учителите им казват: „Само мене ще слушате, само моето учение е право, въвн от това друго учение няма, всичко друго е лъжливо.“ Не е тъй. Аз много пъти съм казвал на моите ученици: ако намерите някой, който може да ви даде нещо по-хубаво от мене, приемоте го, но ако той ви лиши от туй, което аз ви давам, ще го напуснете. Тъй и всеки учител трябва да каже на учениците си. Тъй и вие ще постъпвате. Всяко учение, което ние проповядваме, трябва да приложим на строг опит и само онова, което може да се приложи в практическия живот, него ще турим да действа. Всички тъй ще постъпваме. Разбира се, всички, които ме слушате, не сте на еднакво развитие. Ние не искаме всички да сте в пълната Любов. За пример, не искаме всички да раздадете имането си. (102 стр.)

И тъй, аз обуславям туй Учение не от това, че духът тъй казал или иначе казал. На тия духове, които ви говорят, аз им заповядвам; те са низши, а Божествения Дух — Той е абсолютен, на Него аз се подчинявам. Той е Дух на свобода, Дух на Истина, Дух на Любов, на Мъдрост, на Правда, на Добродетел, на Милосърдие. Той съдържа всичко в себе си. (200 стр.)

Сега, първото нещо, което ще почувствувате от поздрава на белите братя тази година, ще бъде, че онези, които вярно изпълнят обещанието, което са дали (*бел. ред. — за Школата*), ще почувствуват в душата си небивал мир — мир, който ще бъде като една творческа енергия вътре в душите им, мир на ума, сила на сърцето и на волята. Воля в какво? — Воля на любов ще имате, воля да любите. Човек, който люби, той има воля. (14 стр.)

Сега, житното зърно — вие — ще бъдете посети, ще растете. При туй растене вас ще ви бара една разумна ръка — Божествената ръка. Да не помислите: „Е, той, нашият Учител, той нарежда тъй работите.“ Ако помислите тъй, нищо няма да успеете. Знайте, че въвн вашето съзнание действа Божественият принцип на Духа и Той ще събуди у вас онези скрити способности, които са лежали у вас с векове непобудени. Той ще събуди вашите способности, понеже разбира тайните,

и щe ви дaдe нaчин, път кaк дa рaбoтитe. Мoжe дa дoйдe внущeниeтo oтвън, a пoслe мoжe дa дoйдe oтвътрe. Еднa сeстрa ми кaзвaшe тeзи дни: „Слeд кaтo стрaдaх, стрaдaх, рaзбрaх, чe oнoвa, кoeтo търсих вълкa, щe гo нaмeрa вълтрe в сeбe си, зaрaдвaх сe и сe уcпoкoих.“ Знaйтe, чe oнoвa, кoeтo вие търситe вълкa, тo сe нaмирa вълтрe въл вaс. Тo e житнoтo зърнo пoсятo и ние щe му дaдeм вълншнитe условия — свeтлинa, тoплинa и влaгa, зa дa изрaснe. (116-117 стр.)

Клaсoвe и зaгaчи

Щe имa Общ клaс, в кoйтo щe влязaт и стaри, и млaди, a зa млaдитe oт извeстнa вълзрaст щe имa Спeциaлeн клaс. Тoвa e в рeдa нa нeщaтa, туй дa нe ви шoкирa. Синът oтивa нa училищe; бaщaтa сe рaдвa, кaзвa: „Нeкa сe учи.“ Бaщaтa нe мoжe зaeднo съл синa си дa сe учи. Тoй кaзвa: „Втoри път кaтo сe прeрoдя нa зeмятa, и аз щe учa. Сeгa аз щe рaбoтa, пъл синът ми щe учи.“ (72 стр.)

Онeзи, кoитo сe зaпишaт зa учeници, щe знaят, чe щe имaмe двe събрaния — eднo зa Общa клaс и другo зa Спeциaлния клaс. Утрe искaм дa знaя шкoлитe oт всичкитe грaдoвe. Нeкa си нaпрaвят Общ клaс и Спeциaлeн клaс. В Спeциaлния клaс щe влизaт при сeгaшнитe условия сaмo онeзи, кoитo нe сa жeнeни. Тoвa e eднo oт условиятa. В Общa клaс влизaт и жeнeни, и нeжeнeни. Зaщoтo, aкo в eдин Спeциaлeн клaс влязaт жeнeни, жeнитбaтa им щe сe рaзвлaи пo мнoгo eстeствeн нaчин. Нaли знaтe кaк щe сe рaзвлaи? Мължe и жeни влизaт и някoй жeнeн e внимaтeлeн към някoя мoмa, кaжe нeщo зa нeя прeд жeнa си и тa му кaзвa: „Ти нa eди-кoя си тъл... аз нe пoзвoлявaм.“ Тoгaвa — вълн oт клaсa! Ние нямaмe рaбoтa с тaкивa пoдoзрeния. Ние нямaмe нищo общo с тaкивa жeнeни. Aкo някoй мълж и жeнa, жeнeни, сa свoбoдни, тo e другo, нo ние щe ги изпитaмe дaли сa свoбoдни. Щoм сe рeвнувaт — вълн oт клaсa! Тъл aми, в нaс нямa цeрeмoнии. Щe ги изпитaмe свoбoдни ли сa тe или нe. Щoм тoй рeвнувa жeнa си или щoм тa гo рeвнувa, вълн — в Общa клaс. Aкo и тaм сe рeвнувaт, в свeтa дa вълрвaт. (204-205 стр.)

И пoслe, никoй учeник oт eдин Спeциaлeн клaс нямa прaвo дa флиртувa, дa хoди дa сe зaнимaвa с мoмитe. Прaвo ли e тoвa? Кoйтo искa дa флиртувa — нaвълнкa! Мoмa, кoятo искa дa флиртувa — нaвълнкa! Пoглeдът ни трълбвa дa бълдe чeстeн, мeк. Чeстни, чисти, oткрoвeни... Кoйтo влeзe в Спeциaлния клaс, тoй трълбвa дa бълдe oбрaзeц нa блaгoрoдствo. Aкo нaпрaви eднa грeшкa, дa дoйдe дa сe изпoвядa нa Учитeлa. A нe дa глeдa нa зeмятa. Аз знaя кaквo знaчи дa глeдa нa зeмятa. Щe бълдeтe чисти и искрeни, с пoглeд ясeн и чист. Нaпрaвитe ли eднo прeстълплeниe в aстрaлния свят, щe гo изпoвядaтe. Нaпрaвитe ли eднo прeстълплeниe в умствeния свят, щe гo изпoвядaтe. Нaпрaвитe ли eднo прeстълплeниe въл физичeския свят, щe гo изпoвядaтe. Нaпрaвитe ли тaкa, щe ви считaм гeрoи; нe нaпрaвитe ли, пълoя нa гърбa ви и кaзвaм: вие нe стe зa клaсa, вълн! И кaтo любитe щe сe изпoвядaтe, и кaтo мрaзитe щe сe изпoвядaтe. Дa бълдeтe зa oбрaзeц. Туй e прaвилo зa онeзи, кoитo влизaт в клaсa. A инaк щe кaжaт: „Тa ми зaмoтa сърцeтo, тoй ми зaмoтa сърцeтo.“ Тoвa нe сa никaкви Спeциaлни клaсoвe. Тoвa сa клaсoвe нa свeтa. Свeтът e пълeн с тaкивa клaсoвe. Ние щe дaдeм oбрaзeц нa свeтa. Тoвa e oкултнa нaукa. (206-207 стр.)

В Специалните класове могат да влязат такива лица, които да бъдат образец, да се познават. Вдовици да влязат, но да са девствени. Женени също може, но които живеят чист живот. Онези, които са в чистота, те са свободни. Мома, която иска да се жени, не е свободна, не може да влезе. (212 стр.)

Ученик, който влезе в Специалния клас, аз ще го прекарам през 25 корита. Ама няма да остане място в него да не се промени. Трябва да се поправи. Все насълзен ще го виждате. Умът и сърцето ти трябва да бъдат такива, че като се пробуди съзнанието ти, сам да си стража на себе си. Остане ли да те пазят — отиде, та се не види. Сам да си стража! Туй Божественото око на Любовта като те види, да знаеш сам кое е право и кое не. (208 стр.)

Специалните класове аз ги наричам класове на чистотата. Всеки, който може да се подчини на правилата, може да влезе. Правила има там. А целта на Общите класове е друга. В Специалните класове аз искам от младите чистота. След като научат тази чистота, ние ще им покажем какво изисква Новият живот. Тогава ще им дадем нови правила, ще покажем какви трябва да бъдат отношенията им в света. (207 стр.)

Сега, онези от вас, които се готвят за Специалния клас, трябва да знаят правилата на Специалния клас или аз казвам: който иска да влезе в Специалния клас, трябва да изучава Истината. Такъв е великият закон там. (*Запитват: Нали не се допускат всички там?*) — Ако можете да се отречете от себе си, от богатството, от имането си, ако можете да се хвърлите от канарата, може. Който е готов да продаде всичко, може. (304-305 стр.)

В Общите класове всички ще присъствувате, там ще има теми, задачи и онези, които могат да пишат, ще пишат, и онези пък, които могат да изпълняват задачите, ще ги изпълняват. Всички ще придобият нов смисъл за живота. После, вие, от провинцията, ще минете курса, който са минали в София. На всяка лекция има зададени теми. Ако не пишете, ако не се упражнявате, тези лекции са безполезни. Това е една работилница, в която има специални задачи, трябва да се работи. Онези, които са в Специалния клас, ще бъдат и в Общия клас. Специалният клас ще води свой живот. (212-213 стр.)

Та сега, за Школата няма много да бързате, но няма и много да замедлявате; ще се запишете в Общите класове и кой колкото може, да направи, защото ще има теми зададени. И да не можете да ги изработите, само да слушате, все ще спечелите нещо. Привилегия е това! (154 стр.)

Всяка тема, която ще се зададе в Общия клас върху известен предмет, ще я вземете всички и ще мислите върху нея най-малко ден или два, независимо от това дали ще пишете върху нея или не. Всяка тема, която е зададена в Общия клас, има връзка и значение за вашето общо развитие. Тази тема, ако я развиете или помислите върху нея, ще ви наведе на една нова мисъл. Всички тия 52 теми през годината ще бъдат тъй свързани една с друга, че може да пишете или не, но ако помислите върху тях, ще добиете нещо ново. Все таки, може да напишете нещо малко, кратко и ясно. Написани един или два реда, може да мислите, че е нищо, но то има голямо значение за самите вас. (355 стр.)

И аз казвам: за Специалните класове ще употребим най-малкото празно време — туй, което не можем да употребим за друго. Обаче, време има. Туй време ще употребим за окултната Школа, за да не кажете един ден: „Откъде се намери тази школа, тя ни спъва.“ С най-малките разноски искам да следвате тази Школа и с най-малките опити, микроскопическите. (118 стр.)

И сега, тия опити, които ще правим, те са мистически наредени, те са просто за уякване на вашите способности. Запример, ще излизате нощно време, през мрачни нощи — да се концентрира вниманието ви. Ако вие всяка нощ излизате през мрачни нощи, вашите очи ще се подобрят. Подобрение става! Та сега, тия опити са просто за концентриране. Онези от вас, които имат туй концентриране, нямат нужда от тия опити. На всекиго едното от вас ще се дадат такива опити, които му са необходими. Онези от вас, които са малограмотни, ще бъдат слушатели в Школата, няма да ви е мъчно. На способните ученици ще им се даде мегдан да учат, да вървят. Състезание да има, но не и спънки! Да не мислите, че има някаква привилегия. Не, всеки от вас си решава задачата и според разрешението ѝ, всеки ще върви мистически напред, понеже ще се събудят тия чувства и вие ще проверявате. (114-115 стр.)

Всеки ще учи според своите способности, там е спасението. Програмата е наредена така, че да задоволи нуждите на всички, според степента на развитието им. Някой да не разбере другояче. Да не мислите, че на всички ще се дадат еднакви задачи, че всеки ще отиде на Мусала. На Мусала ще отиде само онзи, който е готов. В Природата цъфти само оная пъпка, на която ѝ е времето, която е готова. Който е готов, ще цъфне. И вие ще цъфнете, когато ви дойде времето. Няма да бързате. В тази Велика Божествена Школа всяко нещо трябва да става точно навреме и никой няма да се старае да коригира. Всяко нещо ще става точно навреме. И като направите опит, ще добиете чрез съзнанието една нова опитност, която ще усили ума ви, ще усили съзнанието ви и ще добиете в себе си по-голяма увереност. (134-135 стр.)

Та именно всички тия недъзи, които имаме, и положителни, и отрицателни, няма да гледаме да ги отстраним съвършено, но ще гледаме да въздействуваме върху себе си по един разумен начин, да ги използваме разумно. Страхът е потребен, но трябва да знаем как да използваме неговата енергия. Всички пороци, всички отрицателни качества си имат своите добри страни; тяхната енергия може да се използва. Тъй че, за окултния ученик е една привилегия да може да се бори с известни мъчнотии. От астралния свят ви дойде някоя мъчнотия и когато вие се чудите как да се освободите от нея, отворе тия ученици на Бялото Братство се радват и ми казват: „Иди там, между сливенци има голямо недоразумение, иди да ги успокоиш.“ Тук бутнеш, там бутнеш, казват: „Примирихме се.“ (122-123 стр.)

После, всяко упражнение, което ще се даде в Общия клас, не трябва да го отлагате, защото отложите ли едно упражнение, откажете ли се да мислите върху него или да изпълните едно упражнение, или да решите една задача, не само вие се спъвате, но до известна степен спъвате и целия клас. Запример, на вас в провинцията ви се даде да изпълните следната задача: вечерно време да

отидете на гробищата и да се върнете в 12 часа през нощта. За някои е лесно да отидат до гробищата и да се върнат назад. Задачите, изобщо, ще бъдат от следния характер: качване по високи планински места, ходене в опасни местности, където живеят караконджовци и др. (355-356 стр.)

И всяка задача трябва да извършите навреме, не я отлагайте. Изгубите ли времето, и условията се изгубват. Имайте предвид, че всяко нещо си има специално време. Дойде ли, не отлагайте. Не бързайте, но не отлагайте. (356 стр.)

В тази Школа всекиму е определена работа от Невидимия свят. И тъй, ясно е: за всинца ви, които сте тук, е определено какво има да работите. Няма да ви кажа каква ви е работата. Искам да опитате великия закон, който настанява всички неща. Вие ще забележите, че има един разумен закон в света, който настанява нещата. (232 стр.)

Сега, мислете, че като влезете в Школата, през годината ще дойдат големи бури, облаци, гръмотевици. Да знаете, че тия неща са необходими за проветряване на умовете и за закрепване. И като дойдат тия бури, да знаете, че вие сте много по-близо до Царството Божие, отколкото сега, защото само когато дойдат бури, ветрове, тогава започват да цъфтят цветовете. Когато всичко повидимому е в ред, не се радвайте на това състояние. Ще бъдете духом бодри, весели и свободни и ще се стараете да работите с Любов. Това ще учите през цялата година. Ние ще се стараем да дадем всички упътвания и които са способни — на всеки според способността му. На всички ще дадем еднакви условия и който може, да използва. Ще учите. (252-253 стр.)

Не мислете, че като влезете в окултната Школа, ще се подобри положението ви. Не, в първо време ще се влоши, а после ще се подобри. И ако вашето положение в първо време не се влоши, вие не сте на правия път, няма да бъдете ученици. Ако ви върви по мед и масло, няма да ви е добре, но ако стане някакво влошаване, на правия път сте. Такъв е законът. Има една магнетическа школа, в която болните се лекуват с паси. При туй магнетично лекуване, когато болният почне да се лекува, неговото положение първо се влошава, претърпява една ужасна криза и после дохожда едно подобрение; след това — наново втора криза, пак подобрение, пак криза, подобрение, докато тези кризи се намаляват, намаляват и като дойде последната криза, болестта ще се върне назад, по обратен път. Та сега и вие, като влезете в Школата, ще започнат всеки ден кризи. Някои постоянно се оплакват, казват: „От как влязох в тази Школа, станах по-лош“. Не, лекуваш се, сега познаваш лекуването. По-рано беше по-лош, сега положението ти се подобрява. Туй ще се намали. Не че си станал сега по-лош, но кризи има, подобрения и влошавания има; следователно, трябва да се мине известно време, за да познаеш, че има подобрение. И ако някой път вие не виждате туй подобрение на живота, не го съзнавате, туй се дължи на голямото заблуждение, което имате в ума си, тъй че по-малките погрешки стават по-големи. (95-96 стр.)

Но вие влизате в Школата. В тази Школа се влиза да се учи. И тогава през годината ще ви се дадат големи задачи и малки задачи, големи изпити и малки изпити. Не такива изпити, каквито сте имали досега. Аз съжалявам, но някой

път, като дам изпит на някои, те не се радват. Тъй щото, аз съм решил на всички ония, които не се радват, да не давам изпит, нито задача; ще бъде много внимателен, защото това е най-икономичното. Ще давам изпит, задача само на онзи, който ще се радва, а с някои съм решил да нямам абсолютно взимане-даване по простата причина, че щом им дадем задача, в тях се ражда недоволство и неблагодарност. Аз ги наричам разгвалените ученици. А разгвалените ученици ние ще ги оставим сами да се гаят. В разгаления ученик милосърдие няма в душата му. (264-265 стр.)

Организация. Работа за обегунение

Учениците от окултната Школа от всеки град в провинцията трябва да си имат в София по един представител, който да ги държи в течение на всички разпореждания. Да кажем, Стара Загора, Сливен, Ямбол, Бургас, Айтос — всички градове ще си имат по един представител от София, до когото направо ще пишат, а той ще им изпраща лекциите за класа. Но всеки един клас трябва да си има свой човек, специален кореспондент. За всеки един град може да бъде един, могат да бъдат двама, могат да бъдат и трима кореспонденти, за да върви работата бързо, експедитивно и да не се занимава само един човек с всичките тия неща. Ако остане един човек да извършва тази работа, има да чакате много. (353 стр.)

Сега, всички тия кореспонденти ще съставляват един съвет и ще се събират най-малко един път в месеца в София, за да обменят някои мисли върху работата си. (354-355 стр.)

Аз бих желал да зная по колко екземпляра от лекциите ще ви трябват за всеки един град, за да могат веднага всички да ги изпълняват. Да кажем, пратим първата лекция; трябва да знаем колко екземпляра ще ви са нужни. Ако могат да се напечатат, тогава ще изпратим за всички ученици. Когато са напечатани всички беседи изведнъж, това е опасно, защото се явява една съблазън, искат да ги прочетат всички изведнъж и после не искат да ги учат. (236 стр.)

Сега, искаме да образуваме едно общество. Старият свят ще си остане, но ние трябва да приложим новите идеи в микроскопическа форма, тъй както правим опити да работим за Господа по един час на ден. (104 стр.)

Често ние трябва да си помагаме взаимно. В Бялото Братство вие всинца трябва да имате едно сплотяване, не да живеете индивидуален живот, но взаимно да си помагате. Ако 10, 20, 30, 100 души са съединени в един ум, в едно сърце, могат да извършат успешно каквато и да е работа. А един човек или 20 души разделени много по-мъчно може да я свършат. Следователно, на физическото поле се изисква сплотяване, обединяване, образуване на тези братства. (63 стр.)

Най-първото нещо: между нас трябва да има единство на физическото поле, взаимно помагане и никой никого да не използва! Целта на всички ученици, които служат, трябва да бъде: взаимно да си помагат, но един друг да се не използват. (309 стр.)

Сега, в нашата Школа ще приложим другото учение — учението на абсолютната Любов и всички заедно ще работим. Например как? — Да кажем, че сливенци се скарат, влизат духовете, не се споразумяват. Ще искат помощ. Ние ще им пратим. Ще кажат: „Ние сме в обсадно положение, нападнаха ни, елате ни на помощ!“ Ще им изпратим от София, от Пловдив, от Варна, от всички градове ще им изпратим по една рота, ще им изпратим своята артилерия — воюване ще има. Друг ден неприятелят нападнал ямболци, те пострадват; сливенци ще идат на помощ — воюване ще има. У всинца ви трябва да има общо съревнование за тази кауза, която поддържа — да внесем единство в мисълта си. Защо да мисля, че си по-лош от мене? Може да бъдеш. Сега аз не препоръчвам този морал, а морала на абсолютната чистота, чистотата на Любовта. Без Любов не може да има единство. Не мислете, че без Любов може да има братство и равенство. Трябва да внесем Любовта и тогава ще говорим за братство и равенство. (100-101 стр.)

Та сега, през цялата година ще сложим една формула — да си помагате. (225 стр.)

(Запитват: Във всеки град не са всички записани в Школата. Тия задължения важат ли и за тях?) — Те ще бъдат свободни, като слушатели. Тук, в нас, няма закон да заставаме, всеки трябва да слуша сам себе си, в него трябва да се роди едно желание. Нали всички сме без закон; без закон да работим, а при това да изпълняваме Божествения закон. (360 стр.)

Ще наредим във всички градове, в които има Школа, да идват братята да ви посещават, ще има обмяна, ще бъдем всички праволинейни и искрени, за да може знанието, Истината, Любовта, Мъдростта да се вселят, да се назидаваме и да даваме подтик за работа. Не да идем в някой град, да създадем малко разногласие, но да дадем подтик за работа. (73 стр.)

Във всеки един град трябва да има братски дом, да има поне две легла, та като дойде един брат, да има къде да се спре. Като дойде един брат и остане в някой дом, той му оставя своето благословение; а ако дойде и не го приемат, той е недоволен, оставя една лоша мисъл и си отива. А защо да не оставим туй благословение в домовете? Сега, желателно е във всичките градове да се зароди тази инициатива, да има две-три легла, та като дойде един брат, да не става потриване: „тук не може, там не може“. Братски дом е, ще го поканим да си отпочине, да го нагостим и ще го изпратим радостен и весел. Това е една отлична идея, която трябва да се приложи още тази година! (79-80 стр.)

Но за да се образува едно общество, кое е най-необходимото? Ние трябва да бъдем способни, да знаем как да послужим на хората. Ние трябва да бъдем сърчни и способни за всичко. В нашата Школа ще застъпим всички занаяти. Няма да има занаят, който да не познаваме. Всички изкуства ще застъпим и от нас по-добри специалисти няма да има. И писатели, и инженери, и поети, и дърводелци ще имаме, тъй че ще знаем да правим туй-онуй, нищо няма да ни се опре. Никога няма да викаме отвън да ни работи. Някой брат няма къща; хайде няколко други братя ще се заемат, в 2-3 недели ще му направят къща с 2-3 стаи. Ще строим... Ако искате, аз пръв ще ви дам пример. (229 стр.)

„Да се примирим, казват, да живеем братски“. Как? — Всичко ще сложим в моя хамбар и който има нужда, ще взима. „А, кооперации ще има, това ще има“ — сега в туй няма какво да се месим, тия неща са на мястото си. Нашето Учение няма нищо общо с кооперациите. В нашето Учение влиза още един принцип, че ние можем да вложим труда си в земята, да работим всички физически, по 2-3 часа на ден колективен труд. Да кажем, че са събрани 1000 души заедно, семейно дори да са; ако работят по три часа на ден колективно, могат да живеят царски. Този колективен труд ще дойде. Ще дойде вдъхновение в умовете и в сърцата на хората и тогава човек ще може да работи сръчно. (111-112 стр.)

Ако всички работим по 3-4 часа физически труд на ден, нашият труд много нещо ще ни даде. При такъв случай само можем да образуваме едно братство, една примерна комуна. Сега, за пример, няколко комун между нас пропаднаха. Два от опитите в Стара Загора пропаднаха, един от опитите в Русе малко го понараниха. Навсякъде пропадат, защото трябва да знаете, че когато се създава една комуна, трябва да се комунизира трудът, а не капиталът. Туй, което излиза от русенци, то е комунизиране на капитала. Има ли труд комунизиран, всичко става, няма ли труд комунизиран, готовото лесно се изяда. (230 стр.)

Сега, нещо за братските градини. Запример, какво сте направили вие досега за братските градини? На колко места са направени братски градини? Само в Айтос, мисля, има. На друго място няма. То е пак достатъчно. Сега, добре е, ако впрегнем колективно нашия труд и трябва да го впрегнем така, че да се комунизира не капиталът, но трудът, работата. И аз съм уверен, че във всинца вас има желание, сили, способности, вие всичко може да направите, само че още не познавате себе си. (72 стр.)

Работа за фонда

Ние ще образуваме един фонд от средствата, които са добити чисто от нашия труд. За пример, всеки един от вас ще определи да работи един час през деня за Господа. Ще работи, ще вложи труда си, за да изкара нещо, а не да дава от платата си. Той ще държи своята плата. Той ще се моли да намери нещо и да вложи личния си труд. И каквото спечели от личен труд, него ще влага. Туй ще се благослови, защото е излязло от нашия труд. Такива пари са вече благословени, с тях можем да работим. Сега, от другаде можем да вземем пари, но те няма да ни помогнат. (69 стр.)

Да кажем, че някои нямат възможност да извършат нещо на физическото поле, тогава ще го извършат в духовния свят, т.е. като служат на болни безвъзмездно или може да го извършат и в умствения свят, но без да им се плати. (75 стр.)

Сега, в тази Школа няма да бъде погълнато всичкото ви време, аз искам от вас на ден само по един час за Школата. Значи, в годината 360 часа за Школата или за „Божественото училище“, както аз го наричам. (71 стр.)

Аз ви казвам, че тази Школа е много икономична. Аз казвах в София и тук казвам, че искам от вас да употребите за тази Школа празното си време, един час, времето, през което ще направите един скандал или някое престъпление.

Туй време го искам аз, т.е. най-малкото, а ако дадете повече — добре. (137 стр.)

Сега, не взимайте в буквален смисъл това „един час“. Един час, то е според разположението ти. Ти, щом се ангажираш да работиш, може да свършиш в твоя час работа за един ден и обратно — за цял ден можеш да свършиш работа, колкото за един час. Този „един час“ подразбирам времето, в което твоето съзнание се пробужда да работиш за Господа и в един час да усетиш една радост. Ти трябва да почувстваш тази радост, че работиш за Господа. (357-358 стр.)

Сега, в тази задача няма да се уловите за буквата, да ви бъде една уловка, та после ще кажете: „Защо се хванах?“ Вие свободно, сами ще се ангажирате. Туй ще бъде една свободна работа. (358 стр.)

Ще имате толкова разнообразни случаи, 365 случая; да видим как ще разрешим тази трудова повинност. По един час всеки ден. Ще мислите сега как да групирате тези часове на едно място. Ако работите всеки ден по един час, то значи, че сте хора, които умеете. Ако пък ги сгрупирате един път в месеца, или 2-3 пъти в седмицата, не е тъй практично. Ако работите всеки ден по един час, искат се по-големи знания. В градовете, за пример, един брат предложи тъй: нямаш работа, ще отидеш да предложиш на фурнаджията да му носиш вода един час — трудова повинност. Слушайте, то много курйози може да има в градовете. Ще отидеш на пазара, ще видиш някой богаташ купува едно-друго, ще му носиш нещата. Ще чакаш там (*общ смях*). Ако те е срам, ще си създадеш друга работа. Сега, слушайте, онези от вас, които нямат работа, ние имаме книги за продан; ще отидат да ги продават един час и процентите ще им се дават. Онези, които работят за Господа, ще получават възнаграждение 50 %, а другите — 25 %. Така ще се създаде работа на онези, които нямат такава. (364 стр.)

Най-първо образувайте един комитет от 10 души. Лицата, които ще влизат, вие сами си ги изберете, после ще ги представите на мене и аз ще видя дали „торбата“ ще може да остане (*бел. ред. — касиери*). Сега те не могат да се докачат, ще ги опитаме. На тях ще им поверим много нещо. Доста пари може да капнат. Сестрите пък ще шият, торбички ще правят, чорапи ще плетат, занаят ще имат, градини ще правят. Всички по един час ще работят. (231 стр.)

Не ни е за парите. Целта ни е за онази вътрешна опитност, която учениците ще добият, като определят един час от труда си за работа за Господа. Ние трябва да вложим труда си. Трудът, който ще вложим, той е, който ще донесе туй вътрешно обединение. (103 стр.)

След една година ще имаме по-ясна представа за тази задача. Тя е за една година, не е правило за цял живот, после пак ще го изменим. Ще направим един опит, два, три, четири, пет, шест, докато успеем. (360-361 стр.)

Те и светът

Средата, в която живеем сега, е гъста и те се държат с нас заедно, но утре ще разредем средата и понеже са тежки, ще паднат на дъното. Ние ще им кажем начин как да се поразредят малко, понеже ние искаме да работим прак-

тически, на опит, а не само теоретически. Знаете ли каква среда представлява България? Знаете ли каква среда представлява българското духовенство? Сега, например, вие мислите, че ние ще ги набрулим във вестниците, ще си измъкнем ножа. То е лесно да измъкнеш ножа, но дали ще може да го употребиш право? Има начин за употреблението на този нож. Сега, например, аз ще ви въоръжа. Ние имаме мечове, изковани в огъня на Любовта, после полировани в огнището на Мъдростта, намазани с отрова в огнището на Истината, и като бутнем някого с тях, ще се пукне като мехур. Този меч има туй свойство, че само като го посочиш, той почва да църка. Казва се в Словото Божие: „Турете меча на Духа“. (221 стр.)

Аз, когато дойдох в Търново за поправка на някои работи и трябваше внезапно да се върна в София, изненадах приятелите си — как така изведнъж тръгвам. Взимам шапката си, срещам шестима души войници, въоръжени, с пушки на раменете си. Тримата държат пушките на рамо, боево, а тримата — така, надолу. Някой ще каже „Войници срещнах“ и ще си отmine. Тримата, с пушките в боево положение, ме изглеждат и ми казват: „Ние отиваме да се бием“, т.е. от Бялото Братство имаше духове и те казваха: „Ние, от Бялото Братство, отиваме да се бием с черните братя. Победата ще бъде наша“. Те отиваха от изток към запад. Това е символ. Казвам: „На добър час, на добър път“. Казват: „Вие ще имате едно малко сражение в Търново, но ние навреме ще бъдем там, ще видите какво можем да направим“. Сега, те приготвяват друго сражение, пак ще видите какво ще направят, те са в сила да сторят всичко. (280 стр.)

Тази сутрин (бел. ред. — на 19, събота) се-явиха мечки пред нас, създадоха тревога. Изпъкна, че тези хора револвери са имали, ками. (68 стр.)

Видяхте там, вчера (бел. ред. — на 19, събота) на беседата (бел. ред. — в читалището), можеха да се разиграят бастуни, можеше да има счупени глави, крака и др., но всичко тъй хубаво стана, избегна се това. Всички можаха да съсредоточат, да насочат мисълта си като в един фокус отгоре върху онзи, който искаше да наруши реда, и той клекна. Вътрешна артилерия е това, токове навсякъде — насочите ли я, всички ще мълчат. Никой нищо няма да говори. Тия са някои от задачите на Школата, които може да се реализират. (121 стр.)

Някои ще кажат за мене, че вчера (бел. ред. — 19, събота), там в читалището, понеже бяха все негови хора, пазиха го. Аз да ви кажа: преди две години бях в Свищов, където комунистите ме пазиха, понеже поповете пак бяха нагласили нещо. И попове, и стражари имаше. Аз бях на сцената. Става един от публиката и ми казва: „Ти трябва да напуснеш туй място там на сцената.“ Чувам по едно време „пиу,пиу!“ Идва един комунист, хваща за гушата този, който идваше да ме смене от сцената, и му казва: „Ти ще мълчиш!“ Другият казва: „Какво стои този там на сцената, 100 души го вардят!“ И после комунистите казват: „Благодарете, че ние ви помогнахме“. Че вие сте хората, които трябва да помогнете. Защо така? — Защото Бог живее във всичките сърца и каквото каже, всичко става, няма изключение. (197 стр.)

Съвременното общество хвърля върху ви най-лоши мисли и вие, ако не сте чисти, има опасност да се заразите. Ние трябва да турим една диамантена ограда, която да ни предпазва от тях, иначе те може да ни заразят. Ние ще отхвърлим всичко това. (210 стр.)

Сега, запример, нашите противници или по-право — вашите противници, без да знаят този окултен закон, често внасят у вас раздори. Казват: „Тия хора не живеят добре и те са като нас, карат се.“ Насочват мисълта си и гледаш... един ден вие се скарвате. Казват: „И те се спорят помежду си, и те не знаят истината“. И вие започвате да спорите кой от вас знае истината. Най-първо ние трябва да се освободим от хорските мисли отвънка. Всички трябва да се освободите от тия посторонни мисли. Именно туй е едно от качествата на ученика. (220 стр.)

Аз ще ви кажа, за пример, някои от вас много тачите общественото мнение. Някой, като мине покрай вас, ще ви оцапа хубаво и тогава, като минете тъй оцапан, казвате: „Нищо не искам да знам вече, не ме е страх от общественото мнение“. След като ви бият, не ви е страх. След като изгубите нещо, вие ще добиете доблестта да се не плашите никак от общественото мнение. Обществено мнение има само у добрите хора, у лошите хора няма общественостно мнение. Обществено мнение има само у високо благородните, у интеллигентните хора, а там, където няма добродетели, има само лично мнение. А такова лично мнение имаме всинца. Следователно, за да имаме общественостно мнение, трябва да бъдем всички високо интеллигентни и да се стремим към съвършенство. (225-226 стр.)

Та първото нещо, което искам от вас, учениците на тази окултна Школа, е всички да се сдобияте с тази Любов. Тя е във вас, но да я добиете с тази интензивност, че да я почувствувате тъй идейно, и вашият ум да почне да ражда. Не само умът ви, но и сърцето ви да почне да ражда. И всичко туй, което добием, ние ще го дадем на този външен свят, който чака. Ние ще проповядваме на тия хора. Че тук работници трябва! Кой ще проповядва на тях? Само вие сте останали. (234 стр.)

У вас има желание да се повдигнете в света, да ви знаят всички. Вие мислите, че като станете виден човек, някой писател, проповедник, художник, адвокат някой, ще бъдете задоволен. Не, няма да бъдете задоволен, защото тези хора, които ще ви похвалят, няма да ви похвалят искрено. Те ще ви дадат само огризките на похвалите, обаче ви похваляват и вие се радвате. (261 стр.)

И за мене казват, че еди-кой си господин ви тормози в града. Че как? Вие сами се хипнотизирвате. Дръпнат някому една черта отпред и му казват, че повече не може да върви. Той я вижда, а другите не я виждат. И после казват, че аз ви хипнотизирам. Не, вие сами си теглите една линия, а после казвате, че ви теглили такава линия. (105 стр.)

Сега, братя и сестри, ще се пригответе за ходене (бел. ред. — за публичната беседа на 19.08). Е, как разбирате вие, сестри, с белите ли дрехи ще отидете? Питам всички братя: как ще кажете? Забелязвам един вътрешен

страх, едно вътрешно обществено мнение... Сега, ако ви е срам от обществено мнение, ще идете с белите дрехи. Пък ако имате Любов в душата си, ще съблечете белите дрехи и ще облечете обикновените. Ако имате страх — с белите си дрехи; ако имате Любов — с обикновените си дрехи. Ако имате страх, идете с белите дрехи и страхът ще изчезне. Ще постъпите по закона на свободата. Най-първо вие ще направите каквото знаете, а после аз ще коригирам работата. *(Отговарят: Каквото вие кажете.)* Е, тогава всички, които искат да имат Любов, нека останат с белите си дрехи; които не са готови за тази Любов, да си облекат обикновените дрехи. (17-18 стр.)

И тъй, вие имате сега най-добрите условия. Вие ще ми кажете: „Учителю, да почувствуваме Любовта!“ Знаете ли колко Любов има на земята? В този дом има толкова Любов, че тя може да оживи и възкреси всички хора. Вие дойдете, погледнете, но не виждате, защото за някъде мечтаете, за някакво бъдеще. (350 стр.)

МОЛИТВИ И ФОРМУЛИ

МОЛИТВА НА ДУХА

Господи, Боже наш, да дойде Твоят благ Дух и да обгърне нашия дух в своите обятия. Да изпълни сърцето ни с необятната Любов, която изявява Твоето присъствие навсякъде.

Да укрепи ръцете ни във всяка правда, нозете ни — във всяка добрина.

Ние се покланяме пред Тебе, Вечния наш Баща, канара на нашия живот.

Благословен Си Ти, благословено е Твоето Име в нашите души.

Укрепи ни, въздигни ни, да започнем служенето за идването на Твоето Царство с всяко веселие за изявената Любов към нас.

Само Ти Си Един, Който ни познаваш. И ние Те познаваме, че Ти Си Светлина за душите ни, простор за умовете ни, разширение за силата ни, крепост за духовете ни, пълнота за сърцата ни.

Ти Си венец и слава в живота ни!

Като четете тази молитва, ще бъдете много внимателни, не бързайте, да дойде ума ви на мястото си; вие започвате без сърце. Съберете умовете и сърцата си на мястото си. Съсредоточете ума и сърцето си към Бога и да произнесем тази молитва. *(Прочетохме първи път „Молитва на Духа“, като коленичихме с десния крак на земята и с дясна ръка вдигната нагоре).* Ще мислим върху всичко онова, което прочетохме в молитвата — да дойде да се реализира сега в душите ни. *(Прочетохме още един път молитвата в същото положение, но с лява ръка вдигната нагоре.).* (126-127 стр.)

Сега ще коленичим и ще отправим ума си към този Господ на Любовта и ще Му кажем:

Господи, ние сме готови да изпълним Твоята свята воля абсолютно, без никакви изменения. И всичката ни радост ще бъде да Ти служим с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичкия си дух. Искаме да Те познаем като Любов вътре в нази и вънка от нази. Да бъдеш Ти все и все във всичките ни начинания, във всичките ни мисли, желания и действия; да бъдеш Ти начало и край на нашия живот, начало на всичката Твоя благодат и край на всичките наши недоразумения; начало на Истината и край на лъжата; начало на Мъдростта и край на глупостта; начало на Силата и край на насилието. Да бъдеш Ти новото начало, което е без начало и без край! Началото на новата Светлина, на новия Живот, които сега внасяш в душите ни. Ние Те познаваме, както Ти ни познаваш; ние Те любим, както Ти ни любиш. Ние сме едно с Тебе, както Ти Си Един в изявената тази Светлина. Отсега нататък ще царува Твоята Любов в пълнотата на Твоята милост през всичките дни на живота ни. Ние начеваме новия Живот. Слез при нас и ние ще дойдем при Тебе. Слез при душите ни, внеси Светлината си на новия Живот. Озари новите ни сърца, които си ни дал. Изпълни умовете ни със Светлината си, която си внесъл в духовете ни. Благослови ни и ние ще носим Твоето благословение.

Туй ще го вземат само онези, които ще дадат обещание. Няма да преписвате, докато не дадете обещание (*бел.ред. — които искат да влязат в Школата*). (5-6 стр.)

ФОРМУЛИ

Запишете и тия изречения:

1. Всичко, което Любовта може да направи в света чрез нашата воля, ние можем да го сторим.

2. Бог е Любов и тази Любов може всичко да стори.

3. Няма Истина като Божията Истина, само Божията Истина е Истина. (123-124 стр.)

Всички произнесохме три пъти формулите:

Няма Любов като проявената Божия Любов, само проявената Божия Любов е Любов.

Няма Мъдрост като проявената Божия Мъдрост, само проявената Божия Мъдрост е Мъдрост.

Няма Истина като проявената Божия Истина, само проявената Божия Истина е Истина. (282 стр.)

Пак ви говоря, туй е за Школата вътре. Когато сте един спрямо друг, спрете се, ще се поздравите и ще кажете: „Духът Божий, Духът на вечността, Който пълни сърцата ни с Любовта, подвижи сега моя ум да каже Твоята Светлина.“ Светлината, това е емблема, носителка на всички блага. (242 стр.)

Мото за през цялата година и на учениците, и на оглашените, и на слушателите в Школата:

Ще се стремите да придобиете Истината в душите си, Светлина в умовете си, чистота в сърцата си, свобода в душите си, знание в умовете си, сила в сърцата си. (251 стр.)

И тъй, нашият девиз е: страх отвънка, Любов отвътре; тъмнина отвънка, а Светлина отвътре. С Любов и със Светлина! Ние сме душите на Любовта и на Светлината. (7 стр.)

И тъй, аз ви казвам сега: Да бъде благословен нашият Господ, Той е бил и ще бъде през всичките векове. Нашият живот е Негов Живот; нашите мисли са Негови мисли; нашата любов е Негова Любов; нашата воля е Негова Воля. Да бъде благословен Господ Бог сега и всякога за през всичките векове. Да се слави името на Сина Божия, Сина на Любовта, Който изявява нашия Баща, нашия Отец, Който е начало на всяко благо.

Моето благословение на всички ви. (17 стр.)

Когато срещнете някоя мъчнотия, кажете си: „Моята воля е диамантена и пред тази воля всяка мъчнотия трябва да отстъпи.“ (127 стр.)

Гимнастически упражнения

(това са шестте упражнения, които по-късно започват да се играят преди Паневритмия)

- I а) Издигане ръцете отстрани над главата с допрени пръсти.
- б) Десният крак напред.
- в) Приклякане и сваляне ръцете покрай тялото надолу и допиране до пръстите на краката.
- г) Изправяне тялото и движение на ръцете напред в полукръг до над главата.
- Левият крак напред.
- Точките „в“ и „г“ се повтарят.
- Десният крак напред.
- Точките „в“ и „г“ се повтарят.
- Десният крак назад.
- Точките „в“ и „г“ се повтарят.
- Левият крак назад.
- Точките „в“ и „г“ се повтарят.
- Десният крак назад. Точки „в“ и „г“ се повтарят.
- Десният крак при левия.
- Ръцете се свалят покрай тялото надолу.
- II а) Издигане ръцете отстрани нагоре над главата с допрени пръсти.
- б) Десният крак напред.
- в) Навеждане на тялото с ръцете напред и приклякане до опиране ръцете до пръстите на краката.
- г) Изправяне и движение на ръцете покрай тялото до над главата.
- Левият крак напред.

Точки „в“ и „г“ се повтарят.
Десният крак напред.
Точки „в“ и „г“ се повтарят.
Десният крак назад.
Точки „в“ и „г“ се повтарят.
Левият крак назад.
Точки „в“ и „г“ се повтарят.
Десният крак назад.
Точки „в“ и „г“ се повтарят.
Десният крак при левия.
Ръцете се свалят покрай тялото надолу.

III а) Дясната ръка описва полукръг назад и нагоре до отвесно положение с дланта напред.

б) Десният крак напред.

в) Приклякане на лявото коляно и поставяне дясната ръка върху дясното коляно.

г) Изправяне на тялото.

д) Лявата ръка описва полукръг назад и нагоре до отвесно положение с дланта напред.

е) Левият крак напред.

ж) Приклякане на дясното коляно и поставяне лявата ръка на лявото коляно.

з) Изправяне на тялото.

Точки „а, б, в, г“ се повтарят.

Лявата ръка описва полукръг (виж точка „д“).

Десният крак назад.

Точки „ж“ и „з“ се повтарят.

Точка „а“ се повтаря.

Левият крак назад.

Точки „в“ и „г“ се повтарят.

Точка „д“ се повтаря.

Десният крак назад.

Точки „ж“ и „з“ се повтарят.

Прибиране десния крак при левия.

IV а) Двете ръце се изнасят надясно успоредно (на височина на раменете).

б) Десният крак напред.

в) Коситба наляво, приклякане на лявото коляно, изправяне на тялото, при което ръцете заемат успоредно положение наляво (на височина на раменете).

г) Левият крак напред.

д) Коситба надясно, приклякане на дясното коляно, изправяне на тялото, ръцете в положението на точка „а“.

Точка „б“ се повтаря.

Точка „в“ се повтаря.

е) Десният крак назад.

Точка „д“ се повтаря.

ж) Левият крак назад.

Точка „в“ се повтаря.

Точка „е“ се повтаря.

Точка „д“ се повтаря.

з) Прибиране десния крак при левия.

и) Ръцете се изнасят напред хоризонтално.

к) Ръцете се разтварят хоризонтално, надлъж на раменете.

л) Сваляне на ръцете.

V а) Изнасяне ръцете настрана, прегъване и слагане пръстите върху раменете.

б) Десният крак напред, без да се слага на земята.

в) Движение на същия крак наляво.

г) Движение на същия крак надясно.

д) Движение наляво.

е) Движение надясно.

ж) Движение наляво.

з) Десният крак напред, допрян на земята.

и) Приклякане на лявото коляно.

к) Изправяне на тялото.

л) Левият крак напред, без да се слага на земята.

м) Движение на същия крак надясно, наляво, последователно по три пъти.

н) Левият крак напред, допрян на земята.

о) Приклякане на дясното коляно.

п) Изправяне на тялото.

Точки „б, в, г, д, е, ж, и, к, л“ се повтарят.

р) Десният крак назад, без допиране на земята.

Точки „в, г, д, е, ж“ се повтарят.

с) Десният крак назад, допрян до земята.

т) Приклякане на дясното коляно.

у) Изправяне на тялото.

ф) Левият крак назад, без допиране на земята.

Точки „г, д, е, ж, г“ се повтарят.

х) Левият крак назад, допрян до земята.

Точки „и, к“ се повтарят.

Точки „р, в, г, д, е, ж, с, т, у“ се повтарят.

ц) Прибиране на десния крак при левия.

ч) Поставяне ръцете настрана (надлъж на раменете).

ш) Сваляне ръцете надолу.

VI а) Ръцете назад и нагоре в полукръг до отвесно положение.

б) Десният крак напред.

в) Приклякане на лявото коляно и снемане ръцете напред в хоризонтално положение.

г) Прибиране ръцете назад и поставяне дланите отстрана на гърдите и едновременно вдишване.

д) Изнасяне ръцете напред хоризонтално и издишване през устата (във вид на струя).

Точки „г, д“ се изпълняват по 6 пъти.

е) Разтваряне ръцете настрани хоризонтално.

ж) Поставяне ръцете с дланите навътре пред устата, с допрени пръсти и вдишване.

з) Обръщане дланите навън, разтваряне ръцете настрани и издишване леко, тихо.

Точки „ж, з“ се изпълняват по 6 пъти.

и) Изправяне на тялото.

к) Прибиране на десния крак при левия.

л) Сваляне ръцете надолу.

Забележка. При изпълнението на всяка точка от упражнението се брои до шест. (8-13 стр.)

Воля на Любов ще имате, воля да любите. Човек, който люби, той има воля. Който не люби, няма воля. Само чрез Любовта се проявява силата на човешката воля. И в този акт на волята вие ще почувствувате две състояния, две противоположни течения: едното — от периферията към центъра, когато спуснем ръцете си надолу към земята; а другото — от центъра към периферията, когато се издигаме нагоре.

Най-първо ще напуснеш светлото си място при Бога, при ангелите и ще отидеш при падналите, ще ги повдигнеш и пак ще се качиш при Бога. То е един акт на Любов. Следователно, в акта на Любовта има едно слизание и едно качване. Няма ли ги тези два акта, няма Любов. И онези от вас, които искат да бъдат само щастливи, не разбират закона. Щастлив е онзи, който слиза долу и се окаля. Като се окаляш, няма да гледаш на окаляните си гащи. Като излезеш навън, ще се преоблечеш. То е вече акт или действие на Любовта. Сега, вие търсите само издигането нагоре. Първото е слизание надолу. И слабата страна, която аз забелязвам, е, че като накараш някого да слезе, казва: „Аз ще се окалям“. Без окаляне няма качване, работа не става.

Сега ние имаме една положителна философия, абсолютна философия, която ще приложим на опит. Тази философия е вярна и в най-малките неща. Истината се състои в малките неща, не в големите. В тази философия, да кажем, че двама души слизат отгоре надолу, за да спасят един паднал брат; слязат и двамата, но единият, вместо да хване падналия брат, хваща другаря си и казва: „Ти сега обичаш ли ме?“ и започват и двамата да се дърпат. Окалят се и двамата и казват: „Господи, ние тази работа не я разбираме, и двамата се окаляхме“. Няма какво да се обичат. Обичта не е за тях, а за падналите е. Пита: „Обичаш ли ме?“ Няма

какво да се обичате, вие сте излезли от Любовта, имате достатъчно любов, ще хванете падналия, ще издигнете ръцете си нагоре и като се качите при Бога, тогава ще разберете. В туй е недоразумението. Вие сега казвате: „Този брат не ме обича, онзи не ме обича“. Туй е положителна философия. При тия упражнения ще седиш долу, ще размислиш, ще кажеш: „Слязох да помогна, а извършената работа — плода, го вземам и занасям горе“. (14-16 стр.)

Окултната музика

В окултното пение се изисква абсолютна свобода на чувства, на мисли и на всичко у нас трябва да дадем естествен израз — тъй Божествено да бъде всичко. Ние се връщаме към Божествения Живот, чистия, святия, неопетнения Живот. И чрез тази окултна музика аз искам да върна красотата на вашите лица, на вашите очи, ръце, крака, да стане тялото ви Божествено. Разбирате ли? Туй е красота! Това ще възстановя. Чертите на лицето ви трябва да добият един реален израз. Това не е една философия за Небето. Небето е тук. Туй, което Бог е създал, трябва да го възстановим — да повърнем тази първоначална Божествена чистота, затуй Бог сега гради. (192 стр.)

Трябва да приготвим такива окултни упражнения, такива няма още преведени; окултна музика няма още в Европа, сега се заражда тя. Единствените окултни песни, които имаме, то са сега нашите. Навсякъде имате съвременни песни с мажорни и минорни гласове. Минорната музика всякога изразява дълбочина на сърцето, а тази дълбочина е потребна; мажорните тонове дават сила, интензивност.

Е, днес ще слушате този брат, грузинеца, който прокарва тази идея. Той със своята цигулка иска да покаже, че свиренето може да се употреби окултно. Това зависи от душата на музиканта. Ако неговата душа е окултна, той може да изрази идеите си окултно. Затуй аз бих желал всички мои ученици да знаят да пеят и да свирят. Ако не могат да свирят, поне да знаят да пеят. Онези, които не знаят да пеят, ще могат да бъдат само слушатели, оглашени, но ученици без музика не могат да бъдат. Всеки от вас трябва да знае да пее! (188-189 стр.)

В произнасяне на думата се вижда где е вашето сърце и какво ви липсва. Когато дойдете до туй учение, то ви показва недостатъците на хората. Не се произнася лесно една дума!

Тия са все окултни упражнения, които ще правите, за да се тонирате вътре; това са символи, магически формули, за да се повдигате. Сега, нали някой път имате някое хубаво настроение и някой ви кресне изведнъж. С туй кресване се разваля вашата хармония. Значи, нещо силно е развалило хармонията ви и сега не знаете закона как да я нагласите. (240-241 стр.)

Аз ще видя дали ще ми остане време да дойдем до окултно произнасяне на думите, да знаем как да произнесем една дума. Всяка една дума си има тон, по който тя трябва да се произнася, както в музиката. Всички думи в езика са нагласени по известни ключове и когато ученикът влезе в Школата, трябва да намери тези ключове. И неговата реч ще бъде нагласена съобразно с тия окулт-

ни ключове. Нагласена ли е, ще забележите, че вашата реч има най-първо съдържание и смисъл. По формата си на първо време ще куца, но ще има съдържание и смисъл. Най-после ще дойде формата. (192-193 стр.)

Учителя изпя следните думи:

Firfurfen tau bi aumen.

Ще ви дам тази песенчица, за да се тонирате. Всякога ще можете с нея да се тонирате. Няма мъка на душата, при която тя да не може да се тонира. Последната част на песента е най-силна. Когато някому е тежко нещо, напр., тежко му е на корема и иска да се лекува, с тази песен ще може. Тия вибрации ще поправят теченията във вас. Всяко лошо настроение, всяко лошо състояние се дължи на изгубена хармония в тялото ни, а музиката почва да тонира, да прави малки масажи.

Запитват: На какъв език е това изречение?

— То е на стар език, буквално не може да се преведе. Аз съм го превел тъй: Без страх и без тъмнина. Този превод не е абсолютно точен, оригиналът означава много повече. Това е само частичен превод, целият не може да се преведе и не е позволено да се преведе. Тази песен ще се нотира и ще се научи. Тя е мелодия, която е приспособена за всички състояния на душата, да може да придобиеш такова състояние на ума, сърцето и душата, че да можеш да се хармонизираш.

Думата „аумен“ означава всички качества, които се съдържат в Божественото. Всичко, което съдържа Божественото в себе си, да израстне, да се прояви в своята пълнота.

„Тау“ значи туй абсолютното, непроявеното, безграничното. „Ві“ значи туй, което се проявява. „Аумен“ съдържа всичко за Живота. Но туй не е същински превод. Това са ритмични думи, едно ритмично изречение, на което вибрациите са силни. Само че тук трябва да имаш съзнание, да разбираш вибрациите. Щом ги схванеш, ще можеш да се ползуваш. Всички окултни упражнения започват с музика. Тази песен няма да я пеете вънка, ще я пеете само като се събирате, за себе си, за вас, които разбирате; иначе, като се изнесе вънка, тя ще се профанира. (133-134 стр.)

Изпахме първата част на упражнението „Firfurfen“. Това е първият превод на физическото поле. Той е за мъжете. Това са чувства на мъжа. Туй упражнение е за човек, който е погълнат в материята, да го събудиш. Той е потънал вътре в земята. Един тежък човек, който е потънал в земята с мисълта си, само тъй ще го събудиш. След това идва втората част, по-високите вибрации, противоположните вибрации, вибрациите на Любовта. Ти си недоволен, твоето състояние е несносно, ти търсиш начин как да го удовлетвориш. Трябва да се роди у тебе едно желание да го преодолееш, по какъвто и да е начин да се повдигнеш, а това ще постигнеш като пееш. Когато човек почне да пее, то е един признак, че в пеенето душата му търси метод, начин как да се повдигне. Днес е вторник, не можем да изпеем втората част на тази песен (firfurfen), защото е войнствен ден,

марсов ден, влиянията са войнствени. Ти във войната, между гръмотевици, топове, ножове не можеш да пееш. Изпейте първата част — *firfurfen*. Превод: Всичко вече аз свършвам в света. (191-192 стр.)

Изпейте песента „*Firfurfen*“. (*Изпяхме първата част от упражнението*). Ще знаете, че тя е за вторника.

Ако имаме една поляна и всинца да се наредим в една верига и да запеем заедно, в хор, тази песен, знаете ли какво може да стане в един час? Като направите опита, ще видите какво може да стане. Трябва една много голяма поляна, за да се направи опитът. Отличен опит ще бъде. Над Батак отгоре, в Родопите, на един връх има една голяма поляна — Карлъка. Тази поляна е отлична за този опит. Тя е като дъска, може да държи пространство около един и половина часа. Отлично място е там! (199 стр.)

Хайде да попеем малко, само с говорене не става. *Изпяхме песента „Firfurfen“*. Едната половина от събранието пях първата част, а другата — втората част. Нали у вас се създаде едно ново настроение? Това е вече окултна наука, нещо ново се събужда вътре в душата ви, което не може да се предаде с музиката. Тук душата намира почивка. Тази песен е създадена от далечното минало. Така наредена, е по-хубаво, отколкото на четири гласа. Тя е окултна музика. Тя е музика, песен на бъдещето. Ще се радвате тази година, че една песен се роди пред всинца ви; отчасти само, всичката не се е родила още.

Утрешният ден е ден на Любовта, дано се роди и другата част на песента! (324-325 стр.)

(„Благославяй, душе моя, Господа“ се дава в следсъборните беседи в Търново“ — бел. състав.)

След събора, пред Общия окултен клас Учителя казва по повод на дадения на събора наряд:

„Сега, често, като стоя в стаята си, ето какви мисли премам от вас за наряда, който ви дадох в събора, и съм решил да ви не давам вече такъв дълъг наряд. Един ми казва: „Що ми трябваше всяка сутрин да ставам „бъръ-бъръ-бъръ...“ то е попщина, то наряд ли е? Веднъж, дважд, не искам вече.“ Друг казва: „Много дълъг.“ Трети: „Ти остави наряда, то да е само да се чете, ама трябва и да го пееш.“ Четвърти: „Освен наряда, пък и тия упражнения, без тях не може ли? Ами че нали трябва да бъда свободен аз, какво ще си турям юлар, че да ме водят?“ Един ден „мър-мър-мър“ — разгневих се. Погледна някой, каже: „Не искам да правя това, аз мога да мисля сам за себе си.“ Казвам: още какво ще кажеш? — „В една такава глупава работа не влизам. Аз с нея не се занимавам.“ — А-а, тия работи не минават, не минават, не, на крив път сте. Дадете едно обещание доброволно, аз ви казах: изпълните ли вашето обещание, вие се подигате, не го правите заради мен. Защото аз си казах на себе си: нямала си баба работа, купила си прасенце. Казвам: идущата година ще го направя толкова къс, щото в една минута ще го свършиш. Това са изкушения,

които идат от тъй наречената зона на изостаналите души, или черната зона, която опасва земята. Има хиляди и милиони души, които са изостанали, и те са първокласни клюкари. И те не искат никакъв прогрес, нкаква светлина, никакви знания. Техният стремеж е да спънат цялото човечество. И каквото сте спечелили, те да го спрат. Те казват: „Не ви трябва нагоре, защо ще ходите при Господа, дайте тук насам ние да ядем и пием, ние сме нещо реално. Тук е всичко на земята.“ А „тук“, това значи, да може съвсем да те използват.“ (Лекция „Съмнение и воля“ от 11.02.1923 г., ООК)

Читалище „Надежда“ — в началото на века П. Дънов е изнасял лекции по френология. От 1919 до 1922 год. на 19.VIII. (преображение) е изнасял беседи за гражданството.

В края на 1923 г. по поръка на Учителя в Търново идва брат Стамат Тодоров.

Политически събития. На 9 юни 1923 г. се извършва държавен военен преврат. Малко по-късно Стамболийски е убит във вилата му. На власт идва Демократическия сговор, образуван от сливането на Народния сговор на Александър Цанков с други партии. Александър Цанков става председател на Министерския съвет, министър на външните работи и изповеданията (т.е. вероизповеданията). От 5 до 7 август се провежда пленум на ЦК на БКП (т.с.) и се взема решение за въоръжено въстание, което се провежда през септември. Комунистите правят опит за създаване на работническо-селска власт от съветски тип. Правителството на Цанков взема мерки срещу всички леви партии и организации.

През тази година не се дава разрешение за събор в Търново, но това е първата година, през която се провежда Младежки събор в София. От 1 до 5 юли от София и провинцията се събират млади хора — те са по-малко на брой и в по-големия град присъствието им не бие на очи. Учителя изнася само три беседи, а през останалото време се четат реферати на участниците в събора и се правят разисквания.

БИОГРАФИЧНА СПРАВКА ЗА СТАМАТ ТОДОРОВ МИХАЙЛОВ

Стамат Тодоров е роден на 13 март 1896 г. в с. Осенец, Варненско. Завършва прогимназия, след което започва работа като цветар в Морската градина във Варна. По време на Първата световна война е изпратен в една фелдшерска група, ръководена от брат Пеньо Киров. Последният го запознава с идеите на Бялото Братство.

Ст. Тодоров посещава търновските събори след 1919 г., а през лятото на 1923 г. отива в София, където Учителя му дава поръчение да замине за Търново и да ръководи тамошното

братско стопанство. По това време Търновското братство е имало 26 дка. имоти — три лозя, ниви и овощна градина. Тук брат Стамат остава до края на живота си. От 1946г. е ръководител на Търновското братство. Заминава си от този свят на 10.12.1964 г. в София.

СПОМЕНИ НА ПЕТЪР КАМБУРОВ

През пролетта на 1923 г. аз пак посях дини и се стараех да бъда буден, да не би да ме измамат духовете. Всичко се развиваше добре — и лозята, и бостана. Но пак към 20 юни, тъкмо по обед, когато се прибирах в колибата да обядвам, откъм северозапад се зададе един черен облак с мълнии и буря. Помислих си: „Ето пак иска да се повтори миналогодишният случай.“ Преди да вляза в колибата се изправих срещу облака, от който падаха вече едри парчета град, и викнах с всички сили: „Господи, не искам този път духовете да ме измамат! Нека ме убие градушката, но аз няма да се прибера в стаята, докато не престане! Няма да позволя този път духовете да ме измамат!“ И стана чудо. Облакът се раздели на две и започна да вали проливен дъжд, от който се чувстваше голяма нужда. Едва тогава се прибрах в стаята, цял измокрен и треперещ от преживяното напрежение.

Когато Учителя дойде в началото на август, аз му разказах подробно случая. „Това случайно ли стана, Учителю, или поради моята силна молитва?“ Учителя каза: „Рекох, имал си една реална опитност.“

СПОМЕНИ НА АТАНАС ДОБРЕВСКИ

Атанас Добревски е роден на 31 януари 1883 г. в с. Средни колиби, Еленско. Учил в Швейцария право, живял на ул. „Константин Кисимов“ 26, бил известен адвокат-земделец. През управлението на Стамболийски бил околийски управител в Пловдив.

Успях да избягам по събитията през 1923 г. Потърсих Петър Дънов. Той се оказа в Търново и аз отидох на вилата, където са ставали съборите. Разговаряхме около два часа. Той ми пророкува целия бъдещ живот, който се сбъдна напълно. Каза ми, че ще дойде болшевизмът в България, че ще бъде измъчван и тероризиран, но няма да бъде убит, че ще почина от заболяване в леглото си на порядъчна възраст.

СПОМЕНИ НА ЕЛЕНА ИЛАРИОНОВА

На 14 юни 1923 год. Учителя беше у дома. Както си работеше нещо на масата каза:
— Убиха Стамболийски.

Костадин запитва:

— Вестниците ли съобщават това?

— Не, сега в момента се извършва престъплението.

И министър Петков* когато убиха, ни каза веднага, като че ли е бил там.

ПИСМА ДО СЕМЕЙСТВО ИЛАРИОНОВИ

София, 9.01.1923 г.

Любезна Еленке,

Да се стреми гушата към Бога, това е смисълът на живота.

Надявам се вие да сте почнали да прозирате в ръководството на Бо-

* Димитър Петков (1858-1907) - министър-председател на България от Народно-либералната партия, убит в София на бул. „Цар Освободител“ (бел. ред.)

жия Дух. Истината в живота има за обект свободата на душата; Мъдростта – светлината в ума; Любовта – чистотата в сърцето. А Бог, от когото всичко изтича, е вътрешната пълнота. Стремете се към светлината. Богатейте в добродетелта.

Поздрав на Костагина и на всички приятели и ученици на Божествена Школа. Господ на Любовта, Мъдростта, Истината и Силата е с нас. Бъдете смели и безстрашливи. Аз съм с вас. Няма да бъде волята на Черната ложа, но волята на Отца на Виделината. На малкото стаго Той е дал царство.

Само Божията Любов.

Погпис

* * *

София, 29.04.1923 г.

Любезни Костагине и Еленке,

В тия дни се иска любвеобилна Любов. Знание и мъдрост, сила и чистота в живота. Пътят на човешката душа трябва да е покрит със светлина; радост и веселие трябва да пълни нейната вътрешна същина. Тази пълнота иде само от Божията Любов, която носи всичко в себе си, а самият живот е едно изявление на тази Любов.

Ходете със сила, вяра, надежда, кротост в тоя свещен път.

Бог е Любов и само в тая Любов има смисъл да се живее.

Погпис

* * *

София, 15.06.1923 г.

Любезна Еленке,

Желая да имате пълнотата на Любовта, светлината на Истината и знанието на Мъдростта. За да се служи на Бога, иска се усърдие постоянно и пълна самозабрава. Постоянствайте. Испитанията, това са пробните камъни.

Бог е Любов и Неговата Любов се не мени.

Всичко съдейства за добро на тези, които Господ люби.

За всички.

Погпис

* * *

София, 1.07.1923 г.

Костагине,

На четвърти този месец, в петък сутринта ние тръгваме от Варна за София. Излезте на Г.Оряховската гара. Елена, ако е готова, може да гоиде в София и да иде до Мусала.

Поздравете и другите приятели.

Само Божията Любов.

Погпис

* * *

София, 11.10.1923 г.

Любезни Костагине,

Получих писмото Ви. Ако се окаже някоя нужда, пишете ми.

Навярно сте получили писмото на Тодора за пратката.

Ако попитате съвременен някой човек защо се раждаме, ще ви каже, за да живеем. Отговорът е прав. Но ако ги попитате защо трябва да живеем, ще отговорят: защото сме се родили, трябва да се живее. Но ний отговаряме: животът е условие за разумното, Божественото в света. Разумният живот осмисля всичко. А за да се живее разумно, трябва да се познава Бог.

Разумното – това е Любовта, Мъдростта, Истината. Любовта дава живот, Мъдростта – светлина, Истината – свобода. А това е смисълът на живота.

Поздравя Еленка и всички други приятели. Това е за нея.

Любов към Бога.

Погнус

* * *

София, 4.11.1923 г.

Любезна Еленке,

Бог е Любов пълна и разумна, тя носи всички блага. Да уповава човек на Господа всякога, това е смисълът на живота.

Той може да е уверен в Истината.

Трябва да се премине този живот в придобиване на висшето благо. Промени в този свят са възможни. Но трябва учение и сила в живота, сега, в тия времена на изпитания. Без страх. Само с Любов, Мъдрост и Истина.

Само Божията Любов е Любов.

Погнус

* * *

София, 11.12.1923 г.

Любезна Елена Костагинова,

Във време на изпитание човек трябва да бъде твърд, решителен, с вяра пълна, умен и мъдър във всичките свои постъпки. Любовта винаги носи изобилие. Костагин трябва да бъде внимателен. Да спазва разумните правила на Божествения Живот. В сърцето си човек да е винаги в единение с Бога, без пропускане на съзнанието си. Всичко ще се уреди, само пазете разумното.

Само Божията Любов е Любов.

Погнус

* * *

София, 16.12.1923 г.

Любезни Костагине,

Ти няма защо да падаш духом. Трябва да спазваш правилата на живата природа. Ядене умерено. Не знаеш ли, че студената вода е вредна?

При това на всяко място вода не се пие. Разумно живеене е потребно не само привидно, но и по същество. Цялата душа на човека трябва да е пълна с Божествени мисли, при които упадък не става. На земята сега трябва да се живее, за да бъде праведният свидетел на Божията правда. Богри и весели духом – това е потребно сега. Бог е Бог на Живите, а не на мъртвите.

Моят поздрав на всички приятели.
Само Божията Любов.

Погнус

През април 1924 г. се създава Закона за защита на държавата. С този закон са избити без съд и присъда много хора, главно интелектуалци. В ход е диктатурата на „кървавия професор“ Цанков.

Поискано е разрешение за събор в Търново и отново се получава отказ. Все пак, през тази година се осъществява Втория младежки събор в София. В два дена, 6 и 7 юли, Учителя изнася пет беседи. Съборът завършва с екскурзия до Мусала. Беседите се отпечатват.

През август-септември Учителя изнася четири беседи (трите неделни) в София. Дава и наряд за 1924-25 г. на 22 август. Всичко това е публикувано в книжка със заглавие „Разумният живот: обяснения и упътвания от Учителя, дадени на учениците от Всемирното Бяло Братство през септември 1924 г.“ Заглавието ѝ е като на съборните сборници и в библиографиите е посочена като съборна, но събор всъщност няма. В първата беседа от 24 август Учителя казва:

„Сега, ние се намираме в съборните дни. Всяка година имаме събор. Какво нещо е съборът? Съборът може да го правят добрите и разумните души. Когато се съберат лоши хора, събор има ли? — Няма събор. Онези, които живеят в Любовта, може да направят събор. Онези, които живеят в Мъдростта, може да направят събор. Онези, които живеят в Истината, може да направят събор. Онези, които живеят в Правдата, може да направят събор. Онези, които живеят в Добродетелта, може да направят събор. А онези, които не живеят в тия добродетели, за тях никакъв събор не съществува. Следователно, щом живеем в закона на Любовта, ние сме на събор.“ **А малко след това им казва:** „Та, днес сме събрани за какво? Аз днес ви събрах за едно правило. Но то е първото и най-важно правило: когато ви дойде един брат или една сестра вкъщи, които и да са те, като си излязат, да обърнете очите си нагоре към Бога и да кажете: „Господи, много ти благодаря, че ми изпрати този брат или тази сестра.“ Този ден, неделния, ви събрах само за това правило.“

Учителя, макар и неофициално, отново посещава Търново, което се вижда от изнесената на 1.10.24 г. в Търново неделна беседа „И Бога за свой Отец казваше.“

БИОГРАФИЯ НА МАРИН КАМБУРОВ

**от гъщеря му Стефанка
Камбурова-Делкинова**

Марин Камбуров, брат на Петър Камбуров, е роден през 1902 г. в Стара Загора. Оженва се за арбаначенката Зефира и имат три дъщери. Словото на Учителя оформя неговия мироглед. То става извор на творческо вдъхновение и съдържание на живота му. До последния си дъх той е пример на ученик с будно съзнание, посветил всички мигове от живота си на учение и служене за слава Божия.

В продължение на 50 години от своя живот Марин Камбуров изпя 233 песни, в които възпява Любовта, Мъдростта, Доброто, смирено прекланя глава и благоговее пред своя Учител и величието на Твореца. Той никога не е имал работно бюро и кабинет. Песните му са родени сред природата, по време на работа или почивка. Текст и мелодия бликат спонтанно и в повечето случаи заживяват без корекции.

Много години преди да се събуди в него музата на творческо вдъхновение, при една от срещите на двамата братя Петър и Марин Камбурови с Учителя последният им казва: „Той, Марин, рекох, има силна музикална памет.“ И наистина Марин Камбуров помни и пее възторжено до края на живота си всичките си песни, изпратени на земята чрез неговия дух от световите на светлината.

СПОМЕНИ НА ПЕТЪР КАМБУРОВ **Основаване на комуната в Арбанаси**

Идеята за предстоящото основаване на комуната в Арбанаси бе най-актуалният въпрос за нас и вече на няколко пъти се събирахме, за да уговорим и уточним подробностите.

Пристигна от Варна брат Стамат Тодоров, на когото предадох ръководството на братските имоти и ключовете от колибата, и през месец септември 1923 г. се пренесохме с Марин в Арбанаси. Дойдоха и другите приятели. Бяха вече пристигнали и моите родители с брат ми Костадин и сестра ми Танка.

Обявихме основаването на братската комуна при следния състав:

Основно ядро:

1. Никола Гръблев от Габрово — военен капитан.
2. Христо Христов от Търново — подпоручик, който си подаде оставката и като граждански пристигна в Арбанаси.
3. Марин Камбуров.
4. Аз, Петър Камбуров.

Спомагателни (допълнителни) членове:

Руси Събев от София, Димитър Александров от Търново, Мария Каишева от Арбанаси (Кольо и Мика Каишеви бяха временно в комуната; по-късно заминаха за София) и моите родители с двете деца, които не се считаха за членове като малолетни. Бяхме всичко 11 души.

Беше уговорено Никола Гръблев да не напуска службата си, за да помага със заплатата си.

Отначало работата тръгна добре. Имахме на разположение над сто хиляди лева и решихме най-напред да закупим ниви. Купихме изцяло имота на една вдовица — Мола Хаджидимитрова, която след това се изсели от Арбанаси. Имотът бе дванадесет декара ниви и три декара лозе. И от друг стопанин купихме една нива около дванадесет декара. Набавихме инвентар: плуг, вили, лопати, мотики и др. Фураж за добитъка, в това число и две биволици на сестра Мария Каишева, две кози и едно магаре. Останаха 20-30 хиляди лв. резервен фонд.

Докато се ориентираме в новата обстановка, дойде зимата. А приходи още нямаше никакви. Затова се наложи да теглим по малко от резервния фонд. Днес малко, утре малко — готовите пари се изнизваха хилядарка след хилядарка. А нашите славни трапези! Винаги имаше гости от Търново или от Горна Оряховица, или от Лясковец. Пък песни, пък цигулки! Славно нещо бил комуналният живот! Всички, които ни посещаваха, оставаха с отлични впечатления! Да, така беше в началото, а за края ще говорим по-късно.

През есента успяхме да изорем нивата, която купихме от Мола. А онази, която купихме от някой си Пейо от Горна Оряховица, беше посята с жито. Аз, за да изразя доволството си от покупката на нивата, обещах на бившия собственик: „Дай Боже да се роди хубаво жито, ще ви донеса два чувала хубаво жито като подарък от мене!“ Но не му занесох, защото наистина житото не стана. И през есента на 1924 г. получих призовка от съда. Съдеше ме Пейо за 1000 лв., т.е. за стойността на двата чувала жито, което съм се задължил по пазарлък да му дам. Отидох в Горна Оряховица, намерих го болен на легло. Не можахме да се разберем. Той твърдеше, че аз съм се задължил да му донеса два чувала жито. Аз твърдях, че съм обещал при условие, че житото стане. Най-последно му хилядарката и въпросът се уреди. На следния ден научихме, че Пейо починал.

През есента наехме и изоряхме една ливада около петнадесет декара от Ламбрин Данов от Арбанаси. Искяхме да я подготвим за посяване със слънчоглед.

Зимата на 1924 г. изкарахме. Резервният фонд съвсем отня, а приходи — никакви още.

Запролети се и ние тръгнахме на работа. Засяхме около шест декара захарно цвекло и преоряхме още веднъж нивата за слънчогледа, който също засяхме. Обработихме и лозето, което тази година обещавахе да даде добър плод. Изобщо, работата вървеше добре, но разходите покривахме все още от резервния фонд.

Дойде жътва. Ожънахме нивата, от която получихме малко приход — едва около три чувала жито, за колкото ме съди Пейо. Смляхме житото и за един-два месеца го изяхме. Нали на трапезата се събирахме най-малко по десетина души! И все още купувахме.

През лятото на 1924 г. събор не се състоя и по инициатива на братята от Габрово — Георги Николов и др. — бе организирана една голяма екскурзия за десет дни из Стара планина. От Арбанаси отидохме в Габрово аз и брат ми Марин, сестра Гена Папазова от с. Дебелец и Стоянка Илиева — учителка в с. Стражица. Имаше братя и сестри от Търново, Русе, Свищов, Севлиево и др.

Първата вечер от Габрово отидохме на Габровския манастир, дето нокувахме на т.нар. „Папратлива поляна“. Спахме в папрата. Времето бе топло и не усетихме студ. На следния ден сутринта се изкачихме на връх Снежанка (Орлово гнездо), дето към 9 ч. сутринта посрещнахме групата от Стара Загора, Казанлък и околните села и потеглихме по билото на Балкана. Тогава нямаше построени хижи и дето замръкнахме, там запалвахме буен огън и пренощувахме. На следния ден — пак на път. Аз носех две раници —

моята и тази на брат Иларионов върху моята, а върху двете раници — двадесет хляба в един чувал, провиснал от двете страни. И понеже ръцете ми бяха свободни, от време на време изваждах цигулката и свирех „Братство, единство“ и др. Тогава бяхме всички млади и не чувствахме умора.

Най-напред решихме да се употреби общия хляб от чувала, който носех аз, за да се разтоваря. След като свърши общият хляб, започнаха сестрите да варят ориз в чайници и на обяд всеки си получаваше порция ориз вместо хляб.

На седмия ден вечерта пренощувахме в подножието на Юмрукчал, при изворите на Тъжа (Тунджа). Там към нас се присъединиха и приятелите от Севлиево с бр. Петър Пампоров и групата порасна общо на 32 души.

От полунощ тръгнахме към върха, дето стигнахме малко преди изгрев слънце. Там наблюдавахме един величествен изгрев, какъвто може да се види само на такъв висок връх, какъвто е Юмрукчал. След това играхме гимнастическите упражнения. Следобед старозагорци и казанлъкчани се спуснаха на юг през Калофер, а ние — към с. Острец, дето пренощувахме в току-що прибрано сухо и миризливо сено.

Бих желал да опиша тази екскурзия по-поетично, но виждам, че не ми се отдава. А това бе екскурзия, която всички, които участваха, ще помнят през целия си живот. Незабравими ще останат обедите, вечерите около огньовете. Песни, възторзи, радост! Планината се оказа много гостоприемна. Десет слънчеви денонощия, прекарани в планината, струват повече от цяла година, прекарана в долината.

Като се завърнахме в Арбанаси, намерихме, че работата не беше се придвижила напред. Трябваше да се разчита на брат Христо Христов — офицер, Руси Събев — недъгав, Димитър Александров, който не беше сериозен комунар, който нямаше даже елементарни познания от физически труд — специално от земеделие. Марин и аз работехме добре, но нямаше качества нито на добри организатори, нито на добри ръководители. Затова, общо взето, работите ни в комуната не вървяха добре. Най-големият товар бе сложен върху гърба на мама, която трябваше всеки ден да готви храна за 10-15 души, да пере потните ризи на всички и да меси хляб почти през ден. А когато по-късно свърши брашното, свършиха и парите, дълго време се хранехме само с качамак и червен лук.

Предстоеше ваденето и предаването на цвеклото. Извадихме го и го предадохме на захарната фабрика в Горна Оряховица. Предадохме седем тона цвекло, от което следваше да получим 3500 лева. Понеже бяхме свършили парите, та нямаше даже и за царевично брашно, аз реших да отида при шефа на захарната фабрика и да го помоля да ми изплати сумата, макар че знаех наредбата, според която фабриката изплащаше един-два месеца по-късно, след проконтролиране на приемателните документи.

Отидох, но не беше лесно да се влезе в двора на фабриката. На портала, застанал като Цербер, вратарят не пушаше даже пиле да премине. Но аз се промъкнах между влизащи каруци и отидох право в канцеларията на шефа. Тъкмо се канех да почукам, вратата се отвори и отвътре излезе едър селянин. Аз използвах отворената врата и влязох. Гледам двама души: единият — хубав човек, седнал на стол пред бюрото си, с брада, приличащ на Христо Ботев, и до него друг — прав, едър мъж. Седналият, който именно беше шефът Бернкоп, се обърна към мене и ме попита какво искам. Казах му, че съм дошъл да го помоля, ако е възможно, да ми изплати сумата срещу продаденото цвекло. Той ми отговори, че ще плащат след два месеца, съгласно установения ред, и изключение не правят никому.

— Ето този човек, който току що излезе, също искаше да му се изплати, но невъзможно е — каза шефът.

Аз вече се готвех да си тръгна обратно, когато той втрънчено се загледа в мене и ме попита:

— Ти, момко, откъде си?

— От Арбанаси — отговорих.

- Не, не си от Арбанаси. В Арбанаси такива хора като тебе няма.
- Вярно е, аз съм от Ст. Загора, но сега живея в Арбанаси — му поясних аз.
- Да не би да си от ония, дъновистите?
- Да, — рекох аз — така ни назовава народът.
- О, аз отдавна имам желание да се срещна с някой дъновист. Искам да ви задам един въпрос, ще можете ли да ми отговорите?
- Ще се постарая, доколкото мога да ви отговоря — отвърнах аз.
- Как се третира у вас въпросът с честността?

Отговорих:

- Извинете, г-н шеф, но трябва да ви кажа, че у нас за честност не се говори.
- Защо у вас за честност не се говори?
- За честност се говори там, дето я няма. А у нас честността е една от най-дебелите греди, върху които се изгражда учението на цялото Братство. Това е в реда на нещата, затова у нас за честност не се говори — обясних аз.

Не зная как съм казал тия думи, но усетих, че по цялото ми тяло премина една тръпка. Изглежда, че моето изказване направи много силно впечатление на шефа и като се обърна към стоящия до него чех, каза:

— Господин Вешин, този момък ми вдъхва доверие.

След това се обърна към мене и рече:

— Момко, не би ли се съгласил да дойдеш на служба при нас? Ще ти дам голямо възнаграждение. На нас ни трябват честни хора, какъвто си ти. В това се уверих от твоето изказване. Пък, ако е възможно, доведи ми и други честни хора като теб, десет-петнадесет души и повече. Само през време на кампанията по приемането на цвеклото, за 2-3 месеца. Ще ви дам добро възнаграждение и мисля, че ще бъдете доволни.

Аз веднага съобразих, че това предложение е изгодно за нас. Ще имаме добри заплати, ще пооправим малко материалните работи и отчасти ще турим край на качамачения режим — ще имаме хляб.

— Аз за себе си приемам вашето предложение и се надявам, че моите приятели от Арбанаси ще се съгласят. Утре сутринта ще дойдем пет-шест души.

— Добре, утре сутринта ще ви чакам — каза шефът.

— Ами, за изплащането на цвеклото, което ви помолих; може ли да се надявам на нещо?

— Господин Вешин, — обърна се той към помощника си — идете в канцеларията и кажете, че нареждам да се проконтролира партията му и да му се изплати още сега.

След проверката се оказа, че всичко е редовно и веднага ми изплатиха сумата 3500 лева.

Отидох си радостен и обнадежден. Всички в комуната се зарадваха и, разбира се, се съгласиха още утре да отидем на работа в захарната фабрика.

На следния ден отидохме и веднага ни изпратиха по кантарите в селата Джулюница (Марин), Кесарево (Руси Събев), Крушето (Христо Христов), а мене ме изпратиха в село Драганово на 10-12 км. североизточно от Г. Оряховица. Селото е голямо около 11 хиляди жители и не е на железопътна линия, затова цвеклото се извозваше с камиони. Най-големи злоупотреби (кражби) при приемането на цвеклото се извършваха именно тук, затова кантарът беше спрян за известно време.

Като отидох аз, веднага започна приемането. Аз водех приемателния дневник, като следях същевременно и теглото на кантара. По няколкостотин коли минаваха дневно. Така хармонично вървеше работата три-четири дни. На четвъртия ден дойде при мене един цвеклопроизводител — целият дрипав, ризата му дупка до дупка, съдрана, панталонът му — също. Повика ме настрани и ме заговори:

— Господин Камбуров, както виждаш, положението ми е окаяно. Работя с цялото си семейство — четири деца, жена ми и аз — и не мога една риза да си купя! Гладуваме на

общо основание! А ония там във фабриката, на меките кресла ядат труда ни, смучат кръвта ни. Както виждам, и твоето положение не е много розово. И ти си един бедняк като мене. Те и твоя труд ще използват стопроцентово, а на тебе ще подхвърлят един къшей. Слушай, г-н Камбуров, така не бива да се оставяме да ни експлоатират — да ни пият потта и кръвта! Но да направим следното: аз ще докарвам примерно 1000 килограма цвекло, а ти ще го запишеш 1200 килограма. Днес ще запишеш 200-300 килограма повече, утре 200-300 килограма повече и така до края на кампанията ще се събере, да речем, 40 тона повече и ще си го разделим: стойността на 20-те тона — за тебе, а останалите 20 тона — за мене. И ние да разберем нещо от нашия труд.

— Слушай, приятелю, — рекох — една буца злато, голяма колкото Стара планина да ми дадеш, не бих се съгласил да надписвам! За нищо на света не бих си продал съвестта, за да служа на лъжата и кражбата! Аз съм млад, но те съветвам — никога не пожелавай чуждото! Бъди честен! Бог благославя малкото, придобито по честен път, а многото, придобито с лъжа, измама или кражба, носи проклятие и десетократно по-голяма загуба!

Разбира се, човекът си отиде. По-късно се разбра (някой ми го каза), че той бил изпратен от шефа, за да провери дали „гредата“ на честността е стабилна или прогнила.

От този момент аз станах едва ли не най-довереното лице на шефа. Кантарите, дето работеха нашите хора, всякога показваха не дефицит, а излишък (от процентите, които снемехме за кал и пр.) Това обстоятелство способства през следните години да се предпочитат хора от Бялото Братство. И наистина, през следващите години, до 1928 г., когато почина шефът, аз изпращах по 15-20 души наши хора от Изгрева и от провинцията и те всякога показваха най-високи качества на честност и преданост в работата.

Веднъж дойде при мене един млад човек на име Йордан Делинешев. Той бил вегетарианец и отчасти запознат с идеите на Бялото Братство. Запознахме се и си поговорихме. От тогава идваше почти всеки ден след работно време за разговор.

Един ден той ми каза, че в селото имало условия да се изнесе сказка за Бялото Братство. Без да мисля много, аз веднага се съгласих, макар, че това щеше да бъде първата ми сериозна сказка. Отидохме в общината при кмета и му казах желанието си. Същевременно трябваше да платя и съответната такса за разгласяване чрез гласата. Кметът отначало не прие благосклонно предложението ми, като каза, че учението на Бялото Братство, наречено дъновизъм, било преследвано от църквата, следователно е забранено. Докато се канех да му отговоря, обади се секретарят, който работеше на съседното бюро:

— Господин кмете, аз съм завършил духовна семинария в Пловдив. Моят учител архимандрит Евтимий беше повел духовна кампания против дъновизма, но не можа да го обори и това учение си запази своята автономия. Напротив, сказката ще бъде много интересна и аз предлагам всички да отидем и да я чуем.

И като се обърна към мен, добави:

— Ще засегнете ли евангелските въпроси и ще приемете ли диспут, тъй като ще доведа свещениците и учителите?

Отговорих:

— Да се разбереме отсега: диспут значи „тъмнина“. Спорят хора, които живеят в тъмнина. Но тъй като аз ще засегна евангелски въпроси, които по същество са светлина, то приемам не диспут, а разговор между разумни същества, които живеят в светлина.

Той се поусмихна и, разбира се, прие моето предложение.

На следния ден следобед барабанът разгласи из цялото село за предстоящата сказка в салона на читалището. Вечерта в определения час салонът беше препълнен. Повечето от посетителите бяха ученици от реалката, студенти, дошли във ваканция, и граждани, между които кметът, секретарят, свещениците, учителите и др.

В общи линии сказката излезе сполучлива. Започнах с храненето, като застъпих вегетарианството като етап към познаване на духовните истини. Говорих за идеите на Бялото Братство, за Учителя. Накрая очках да зададат въпроси, съгласно изказването на

секретаря, но никой не се обади. Тогава аз им раздадох доста екземпляри от „Житно зърно“, вестник „Нов живот“ и др., които предварително бях изложил на една маса. Всички протягаха ръце да вземат. Последна остана една песнопойка, която пожела да вземе една учителка. Но преди да я предам, аз казах: „Приятели, това са песни на Бялото Братство; желаете ли да ви изпея една от тях?“ Всички единодушно приеха и отново насядаха по столовете си. Тогава аз извадих от един шкаф цигулката си, която предварително бях поставил там. От публиката се чуха радостни възкличания и видях весели лица. Отворих песнопойката и се падна „Събуди се, братко мили“. Изсвирих я. После втора, трета..., та едва ли не изнесох цял концерт. Всички останаха доволни. Събранието продължи до късно.

Този случай описох в писмо до сестра Гена Папазова, която отишла при Учителя и му го прочела. Учителя също бил доволен; доволен бях и аз.

Накрая на кампанията (1924 г.) шефът ме покани да остана да поработя още два-три месеца през зимата по проверка на книжата в канцеларията. Аз останах, а другите братя бяха освободени и се завърнаха в Арбанаси. Вечер се връщах там, а сутрин отивах в захарната фабрика, която е на около пет километра от с. Арбанаси.

Сега вече имамхе пари да изкараме зимата и пролетта на 1925 г. Но към лятото пак се наложи да започнем качамачения режим. Тази година произведохме доста лук и ядохме качамак с лук. Имахме също и картофи собствено производство, но и те не достигаха. Когато идваха гости, варяхме и предлагаме предимно картофи, които бяха много вкусни.

СПОМЕНИ НА ГЕНА ПАПАЗОВА

Завърших гимназия с отличен. Бях освободена от цялата матура с изключение на задължителния писмен изпит по български език. По същото време отидохме на екскурзия в Стара планина с цялото търновско братство и набрахме много диви ягоди. Понеже бях свободна, изпратиха ме на ул. „Опълченска“ 66 при леля Гина, за да ги занеса, три-четири дни преди писмения ми изпит. Исках да се сбогувам с Учителя и да си дойда в Търново, но Той ми каза: „Почакай!“ На следващия ден ми каза пак същото. Аз треперех, защото бях без баща, най-силната ученичка, а пък рискувах да остана без матура.

Денят, определен за изпита, мина. Тогава Той ми каза: „Можеш да си ходиш!“ Тръгнах си наранена. Чудех се как ще се оправям пред мама и обществото, което знаеше, че имам нова идеология. Слязох на гара Търново и тръгнах за гимназията. Пред хотел „Янтра“ срещнах моя съученичка, която ми каза: „Знаеш ли, че матурата се отложи?“ Не можех да изразя радостта си, че ще имам диплома. Тогава не допусках, че Учителя знае всичко.

СПОМЕНИ НА ЕЛЕНА ИЛАРИОНОВА

През 1924 г. Костадин беше болен. Чудехме се с дъщеря ми Надка дали да телеграфираме на Учителя за състоянието му. В това време брат Дойнов донесе телеграма от Учителя, изпратена до него, със следното съдържание: „Кажете да направят на Костадина млечен компрес.“ Брат Дойнов се зачудил какъв е този компрес, тъй като не е знаел, че Костадин е болен. Когато донесе телеграмата, аз направих компреса и болният оздравя.

ПИСМА ДО СЕМЕЙСТВО ИЛАРИОНОВИ

София, 02.01.1924 г.

Любезна Еленке,

Получих Вашето писмо.

Има много положения в живота, които трябва да станат ясни. Все-

ки ученик на Любовта трябва да се научи да служи на Бога с всичкото си сърце. Външният свят не трябва да става причина да го отклонява от това служене. Служенето не трябва да бъде по форма, в буквата на закона; но вътре дълбоко в душата трябва да има нещо съществено, което да го отличава. Пълнота трябва, новораждане трябва от Дух и вода, Любов непрестанна. Когато някой заболее от вас, не трябва да мислите за умиралка, а за чистене и изправление на живота. Смъртта нищо не разрешава. Тя в много случаи е спънка голяма за ученика. Да минава човек от смърт в живот е едно нещо; а да минава от живот в смърт е друго нещо.

Аз желая всички вие да служите на Бога тъй, както аз му служа, без да търся нещо за себе си. Аз искам да ви дам образец на Любов, на Милосърдие, снизходителност, безкористие, търпение, чистота, искреност. Моят ум е всякога зает с това, което е хубаво, красиво, добро, възвишено, светло, любвеобилно.

Животът има своя велик план. Да познаваме Бога, да живеем за Него е дело велико. Ти и Костагин трябва да вложите още нещо във вашия живот. Това нещо аз мога да го уподобя с ония думи на Господа, който каза на богатия момък: „Още едно ти не достига.“ Ти ще намериш тая мисъл в Евангелието и ще извадиш своето заключение правилно, по Дух. Има някои неща, за които почти всички сте мудни на разбиране. Но трябва да разберете. Всичкото добро е за праведните.

Там вие в Търново се стахувате от бурите на морето. Иге време, и сега е, когато целият свят ще разбере, че има Бог и този Бог е абсолютно справедлив и въздава на всички според заслугата. Иге ден да видим кой от кого ще се отрича. Помнете, не е страхът, който ще ви въведе в Царството Божие, но Любовта. Не са търговските съображения, а безкористието в неговата пълнота. Бъдете мъдри, умни, интелигентни, добри, правдиви, честни, благородни, безстрашливи, с вяра, която мести горите. Трябва да бъдете нещо повече от хора – не обикновени хора за ядене и пиене, а служители на Бога. Синове на светлината.

Моят поздрав на всички.

Подпис

* * *

София, 08.05.1924 г.

Любезна Еленке и Костагине,

Вий и двамата ще обръщате внимание само на онова, което изтича от Бога, от Великия закон на Любовта. Да ви не плаши видимото зло и непостоянството на хората. Има нещо в света, по-силно, по-мощно от всичките хорски сплетни. Бъдете и двамата мъдри. Мъдрият туря страха, съмнението на работа. Само Божията Любов, която е достъпна на всички, носи мир и радост. Гледайте да живеете в мир с великото в света. Разбирайте дълбоко човешката натура, защото в нея има известни слабости. Но Божият Дух ще превърне всичко за добро. Аз зная, вий се терзаете за малки работи. Нека си тече всичко по своя ред. Уповавайте на Бога. Гледайте зад завесата на настоящия живот.

Моят привет на всички. Само Божията Любов.

Подпис

София, 02.06.1924 г.

Любезна Елена,

Живота си човек да направи като Божия. Да е чист, свят, правдив, мъдър, прозорлив. Да се не занимава с празните човешки ежедневни речени-казани. Само себе си да наблюдава и упътва, съветва.

Бог да ти даде знание и мъдрост да разбереш вътрешния си живот. Само Божията Любов.

Погнус

* * *

София, 19.08.1924 г.

Любезна Елена,

Ще ходите с вяра жива в Господа на Любовта. Всичко съдейства за добро. Само човек да има търпение да издържа. Четете беседите, прилагайте онова, което е казано в тях, и Бог ще благослови плода на Неговия Дух. Костадин да бъде твърд и решителен. Смел, с вяра и надежда, да се не плаши. Да използва слънчевите лъчи. Да си пече гръбначния стълб постоянно.

Съборът тази година ще се прекара духовно. Това, което Бог вложи в сърцата ви.

Няма Любов като Божията Любов.

Погнус

* * *

София, 21.10.1924 г.

Любезна Елена,

Всичко е добре, кога се върши от Любов към Бога. Това съзнание трябва да проникне у всички. Животът е благо, умът е дар. Струва си да се посвети всичко Нему. Само тогава ще даде вътрешния мир на душата и Силата на Нашия Дух. Изучавайте, прилагайте всичко, що е изнесено в беседите. Само така ще добиете оная вътрешна самоувереност в Истинността на Божията Истина. Всяко съмнение, колебание, двоумение е излишно, когато можем веднага да проверим Истинността на Словото. БОГ Е ЛЮБОВ И ОСВЕН НЕГОВАТА ЛЮБОВ НЯМА ДРУГА. Всяко начало, всяка Сила от Него излиза.

Чистота и святост – това трябва да бъдат любимите думи. Животът е светлина.

Поздрав на всички.

Само Божията Любов.

Погнус

След двегодишно прекъсване през лятото на 1925 г. се провежда поредният, и този път последен, търновски събор. Той се открива на 23 август в 5.30 часа. Учителя изнася девет беседи, напечатани в томчето „Двете свещени положения“, което е придружено с малката книжка „Наряди и упътвания“. Съборът продължава до 29 август. Вече е бил закрит, когато вечерта на 29-ти арестуват Учителя. Престоява в ареста два часа и след намесата на Константин Иларионов е освободен, но на другата сутрин заминава за София, за да избегне връщане по канален ред. Военното положение в страната още не е отменено, а съборът тази година в Търново е проведен, без да се иска разрешение, както друг път. Учителя си заминава, но още на 6 септември Той отново е в Търново и държи беседи пред останалите след събора ученици. През това лято, въпреки ареста, не успяват да осуетят дори изнасянето на следсъборни беседи. Обаче, още през есента на същата година в Търново се подема една акция, в резултат на която се забранява провеждането на съборите в този град.

За събирането в Търново Учителя казва в една съборна беседа: „Сега вие се събирате тук, в Търново, и казвате: „Не може ли другаде да се съберем?“ — Може навсякъде: и на Мусала може, и на Витоша може, и във Варна може, и в Русе може, навсякъде може да се направи съборът, но навсякъде не можем да приемем тази Светлина, която ни е определена за тази година. Там е въпросът! Туй е закон. Ако е само до физическата страна на въпроса, той лесно се разрешава, но онова, духовното, от което ние се нуждаем, него именно трябва да спазваме. Някой казва: „Защо дойдох тук?“ — За да придобиеш тази Светлина.“ („Двете свещени положения“, стр.81) А по-късно за самия град Учителя казва: „Сега какво липсва на Търново? Липсва му малко топлина, понеже зоната, която то обхваща, е студена, не е тропическо място. Търново е северният полюс. Всичката философия на Търново се състои в това, че им трябва повече топлина. Те ще кажат: „Да вземем малко топлина от София или от другаде“. Не, и софиянци едва имат за себе си.“ (стр. 236) И като цяло за българина добавя: „По-упорит и своенравен човек от българина няма! Затова Господ му е дал такава малка държава, която мяза на одрана, разпъната волска кожа без никаква форма.“ („Наряд и упътвания“, стр. 51)

На този събор Учителя дава следното правило: „Като станете сутрин, трябва да си кажете: „Господи, какво мога да направя днес заради

Тебе?" През целия ден ще мислиш какво можеш да направиш заради Господа. Само така ще бъдете свободни." После като задача през годината им дава да имат разумна и свята обхода и Бог чрез Духа си да влезе да живее в тях и те да влязат да живеят в Бога. Пред 62-мата ръководители на групите в страната Учителя държи отделна беседа, в която им говори за търпението и вярата, като им препоръчва да прочетат Библията три пъти през годината, а от всички беседи да си извадят бележки по главните мисли и закони.

През есента на 1925 г. се прави обиск във вилата, в която се провеждат съборите. Конфискува се голямата картина на Пентаграмата от Горницата.

Политически събития:

Над цар Борис се извършват два опита за покушение: в Арабаконак и после на 16 април в църквата „Св.Неделя“. По време на опелото на убития ген. Георгиев избухва експлозия. Църквата е полуразрушена и са убити 100 души и ранени 150. По една случайност царят не е бил в момента сред присъстващите, а се е придвижвал към църквата. Акцията е дело на ЦК на БКП. В резултат започва терор и се обявява военно положение. Правителството на Цанков си разчиства сметките с комунистите, а те се организират на малки групи из цяла България. В Търново са открити две такива конспирации: на 23 ученика от гимназиите, осъдени от 5 до 15 години затвор и друга на възрастни, оглавявана от юристите Димитър Иванов и Бранков. На 3 юли е връчен обвинителен акт на община Търново и временно на кметското място е назначена тричленна комисия: д-р Димитър Раев, Стефан Куманов и Владимир Даскалов. Стефан Куманов е общар, член на камарата на занаятчиите, живее на ул. „Стефан Стамболов“ 39. Владимир Даскалов е генерал от запаса, многократно награждаван за военните си заслуги, варненец, женен за търновка. Д-р Димитър Раев е юрист, родом от Стражица, женен за търновка с три деца, живее на ул. „Стефан Стамболов“ 41. Той е член на Демократическия сговор на Цанков. На 1 ноември го избират за кмет на града, а негови съветници стават Фъртунов и Енев. Комендант на града е Ат. Бораджиев.

СПОМЕНИ НА ГЕНА ПАПАЗОВА

Преди последния събор през 1925 г. знаехме кой ден и в колко часа ще пристигне Учителя. Аз отидох в Дебелец, впрегнах кабриолета и отидох в Търново. Посрещнах Учителя на гарата и го заках на братската колиба. Бях много щастлива, че имам тази възможност.

На събора многобройните гости пристъпваха с благоговение по зелената моравя. Всички отивахме на събора с трепет. Учителя казваше: „Като си замина, ще се разпилеете, за да светите навсякъде!“

Въпрос: „Сестра Гена, какво представляваше горницата на вилата, вътрешната стая — „Светая светих“?“

Отговор: Там влизахме по един или на групи за молитва. На изток цялата стена беше заета от една картина — Пентаграм с блажни бои от известен руски художник. Отстрани имаше и други картини — един антиминос и други. Братята и сестрите влизаха да благодарят за това, което са научили и получили на събора. Там те благоговееха пред Великото! То бяха молитви, то бяха песни! Накрая всеки оставяше в плик десетъка си (винаги по желание), за да се покрийт разноските по събора. Въобще, Братството беше на самоиздръжка и всички длъжности в него се заемаха по любов — безплатно. Това беше колектив, в който се работи и живее.

По време на събора през 1925 г. се появили много оси, които смушавали братята и сестрите по време на храна. Един ден Учителя, като гледал как осите нападат хората по масите и из двора на вилата, направил някакви движения и произнесъл думи и формули. За броени минути всички оси от масите и двора се събрали на едно място и застанали като мъртви. Учителя ги побутнал, но те сякаш не проявявали признаци на живот. След това Той направил други движения и изрекъл други думи, от които осите се размърдали, хвъркнали, избягали и повече не се появили през цялото лято. След тази случка Учителя заявил: „Мога да направя същото и с всички врагове на Братството, но не искам.“

СПОМЕНИ НА БОЯН БОЕВ

Около вилата, на едно дърво имаше гнездо с оси. Учителя отстрани питата и застана настрана, за да види какво ще стане. Осите забръмчаха около гнездото. После отидоха към него, после пак към дървото и пр. Учителя прочете мислите им, а именно: те го молеха да тури питата на мястото ѝ и той го направи.

Разказвам този случай, за да подчертая, че Учителя използваше всеки удобен момент, за да прави опити и наблюдения върху всичко живо.

СПОМЕНИ НА ПАВЛИНА ДАСКАЛОВА

Брат Стамат Тодоров ми е разказвал, че в двора на вилата имало много плодни дръвчета, между които седем-осем големи ореха. Един от орехите бил костелив и брат Стамат поискал разрешение от Учителя да го отсече. Учителя обаче му казал да окопае дървото около корените, да го полива и обгръща всеки ден с любовта си и да се моли за него. И наистина още на следващата година орехът взел да дава хубави плодове.

СПОМЕНИ НА ПЕТЪР КАМБУРОВ ЗА АРБАНАШКАТА КОМУНА

През 1925 година се състоя последният събор в Търново.

Учителя ме повика и ми каза:

— Рекох, ще стегнеш каруцата и катърите и след съборните дни ще отпътуваш за София. Там ще работиш и ще спечелиш много пари.

Разбира се, съгласих се, но рекох:

— Учителю, ще ми трябват пари да поправа хамутите на катърите и за пътни, а аз нямам никакви.

Учителя каза на брат Иларионов да ми брой 2000 лева.

След няколко дни всичко беше в ред и аз тръгнах през Севлиево, Ловеч, Орхание* за София. Пътувах шест дни. Обаче, по време на пътуването единият от катърите — Жаро — получи голяма рана на врата, точно под хамута, и когато стигнах в София, раната беше толкова голяма, че не беше възможно да го впрягам. Наложих се да приспо-

* Орхание - турското име на гр. Ботевград (бел. ред.)

собя каруцата от чифт на тек — за един кон. За този ремонт исках заем от брат Бертоли.

Така се нареждаха работите, че изобщо не ми вървеше. Днес колело ще се счупи, утре — аръша** на колата, и аз по неволя все се отнасях за заем към брат Бертоли. Той всякога ми отпускаше исканата сума, но не пропускаше случай да ми натяква: „Тук в София има хиляди каруцари. Всички си нареждат работите добре, а ти си некадърен каруцар: днес колелото счупено, утре хомотът скъсан, конят болен; е, какъв каруцар си ти, бе?“

Живеех на квартира у Бертоли и работех с каруцата си при неговата работилница за циментово-мозаечни изделия. Превозвах за нуждите на производството пясък, баластра, а също и готова продукция — изработени стъпала и площадки — по постройките. С работата си покривах предварително направения дълг към Бертоли. Нещо като текуща сметка — от една страна вземах, от друга изплащах. Но вземането беше повече, затова и той постоянно ме мъмреше, уж дано се постегна. А разходите ми бяха по-големи от приходите ми. Болният катър изяждаше едва ли не половината от приходите ми. От друга страна плащах наем за обора, а като се включат непредвидени разходи по ремонти и пр., ето че разходите надминаваха приходите.

Катърът Жаро боледува точно 28 дни, а през това време аз вече дължах на Бертоли 12 000 лева.

Един ден, като товарехме с друг каруцар — Георги — стъпала на моята каруца, така си притиснах лявата ръка, че едва не я счупих. Отървах се само с охлузване до костите на всички пръсти. Кожата и месото висяха като парцали. В момента в работилницата беше дошъл брат Кръстьо Христов. Той веднага поиска да му дадат газ (керосин). Поля ранената ми ръка и я бинтова. Кръвта веднага спря. Сега на всичко отгоре — ранена ръка!

Понеже не можех да си служа с лопата и кирка за копане и товарене на пясък и баластра от Малашевци, решихме с другия каруцар да превозваме цимента от „Гранитид“ за работилницата на Бертоли. Товарехме по двадесет торби, общо хиляда килограма. Георги беше як каруцар. Един ден решихме да си изпробваме гърбовете — кой колко торби може да занесе от каруцата до склада на работилницата. Междувременно ръката ми чувствително се подобряваше и можех да си помагам с нея при товаренето и разтоварването. Аз натоварих на гърба му две торби и той ги занесе. Сега на моя гръб той натовари две торби и аз ги занесох; после по три торби, и най-после той и аз понесохме по четири торби, т.е. 200 килограма. Той искаше да ме победи, като пожела да му натоваря пет торби, но не бе възможно, тъй като петата торба трябваше да се сложи високо над главата му и той се отказа. Така направихме един глупав и рискован опит. Тогава бях на 25 години.

Най-сетне катърът оздравя. Можеше вече да се впряга. Обърнах пак каруцата за чифт и започнах работа. Превозвах баластра на строящия се Агрономически факултет и пр. За една седмица спечелих 13 000 лева, изплатих на Бертоли дълга си от 12 000 и с хилядата лева реших да се върна в Търново. Беше вече средата на септември.

Пътувах пак шест дни и най-сетне благополучно пристигнах в Търново на колибата. Каква беше изненадата ми, когато видях, че съборът още продължаваше! Може би повече от сто свободни братя (пенсионери и пр.) бяха останали начело с Учителя като на курорт.

Минах през портата на Бостанджиевата колиба, пуснах юздите на конете, извадих цигулката и засвирих „Братство, единство“. Всички ме поздравиха с „добре дошъл“. Отдалеч още видях Учителя, изправен до чешмата пред колибата. Отидох най-напред при него. Поздравих го, целунах му ръка и Той ме запита: „Е, Петре, кажи сега как изкара в София?“ Разказах му подробно всички перипетии, през които минах в продъл-

** Аръш (тур.) - вогуло, помеглица на каруца (бел. рег.)

жение на един месец като каруцар в София. Учителя усмихнат ме слушаше и накрая каза: „Отлично си изпълнил задачата!“ Рекох: „Учителю, пари не можах да спечеля, но поне изживях моменти, които добре ме ориентираха в суровия живот, които с пари не могат да се купят.“ Учителя каза, че това, което съм спечелил от сполучливото разрешаване на задачата, струва повече от обикновени пари.

СПОМЕНИ НА БРАТ МИХАИЛ АНГЕЛОВ ОТ ВАРНА

Бях чул за Братството и познавах някои от братята, но не знаех нищо за идеите му и за живота в него. Един ден братя Арабаджиеви ми казаха, че в Търново ще има събор: „Ще те заведем и ще те срещнем с Учителя.“ Точно по това време аз бях изпаднал в една душевна безпътница, чувствах вътрешно смущение и търсех смисъл в живота. Бях ревностен християнин, но имах нужда от някаква опора, защото бях в такова състояние, че търсех начин да туря край на живота си.

Като отидох в Търново, видях на събора много хора, облечени в бяло, но мене ми беше черно на душата. Брат Иванов — ръководител на братството във Варна — беше отишъл в Търново преди нас. Като ме видя, каза на братя Арабаджиеви: „Защо сте довели този човек, той е още нов! А тук идват улегнали братя.“ Мен ми стана много мъчно и поисках да си отида, но Арабаджиеви ме задържаха. Иванов повдигна въпроса за мене пред ръководителите от цяла България и те казаха, че не мога да остана на събора. Рекоха ми да си взема веднага багажа и да замина за Варна. Аз не им отвърнах нищо, но си помислих, че няма да се върна във Варна, а ще отида на моста на Янтра и ще се хвърля в реката. В това време дойде брат Савов от София. Като му разправих за състоянието си, той ме посъветва: „Брат, не ги слушай ръководителите, а отиди лично при Учителя и той ще те приеме.“ Започна да ми говори за него и аз си казах: „Ако този учител е Христос, той ще познае моето вътрешно състояние, ще види силното ми желание да остана тука, ще разбере душевното ми противоречие и ще ми помогне. Ако не ме приеме и не ми помогне, моята работа е свършена.“ Савов ми каза: „Днес ще постиш и вечерта ще отидеш при Учителя.“

Не ядох цял ден и прекарах в размишление и молитва, макар че още не знаех да се моля. Надвечер тръгнах да се срещна с Учителя и като наближих вилата, го видях да идва срещу мене. Като го гледах, съзрях в лицето му такова бащинско изражение, сякаш то сияеше в светлина. Аз бързо се отправих към него, целунах му ръка и почти проплаках: „Учителю, братята ме пъдят оттука, а аз искам да остана.“ Той ме погледна кротко и ми рече: „Остани, съборът ще се открие в неделя.“ Повече не прибави никакви думи за утешение, но щом ми каза това, аз вече се успокоих. Отидох при братя Арабаджиеви и им съобщих, че Учителя ми разреши да остана. Те се зарадваха, но в това време сърдито ме срещна Иванов: „Кой ти разреши да отиваш при Учителя? При него се ходи само с разрешение.“

И пак ми нареди веднага да си отивам. След като Учителя ме беше приел, аз не послушах Иванов и останах.

Сутринта преди събора станах рано и всичко ми се видя много тържествено. Заедно с братята и сестрите посрещнах току-що изгряващото слънце, прочетохме обща молитва. След това насядахме по тревата. В беседата се разказваше за ученика, който чакал пред вратата на училището, за да бъде приет за ученик. Чакал да чуе думата на професора. Учителя започна: „Вчера дойде един млад брат от Варна и ми каза: „Учителю, искам да уча, да следвам твоето учение.“ Аз го изслушах и помислих: „Чакай да видя какво ще рече Господ за тоя брат!“ Господ ми каза: „Щом съм го пратил при тебе, ти го приеми!“ Кой съм аз да не го приема.“

Аз се срамувах, но вътрешно ми беше радостно и весело, че съм приет в Школата на Учителя. Като свърши беседата всички се втурнаха към мен да ме прегръщат.

СЪБОРНО СЛОВО 1925 ГОДИНА

Резюме от книгите: „Двете свещенни положения“, Съборни беседи от Учителя, издание на Просветния комитет, 1925 г. и „Наряд и упътвания от Учителя“, издание на Просветния фонд, 1925 г.

Сега светът претърпява едно вътрешно преобразование, едно коренно преустройство. Бог прави нов свят сега и ние сме свидетели на тоя свят. По нов начин Той устройва този свят — чрез закона на Любовта. И всички ние, които се намираме в този момент, помагаме на тази нова зидария. Всеки от вас може да тури на това ново здание поне по един камък от Любов! Един ден ще кажете: и ние сме турили един камък в туй велико, ново здание. И като турим един камък, ние вече имаме дял във великото, което Бог приготвява. (12 — 13 стр.)

Ако вие искате да си съставите понятие за Белите Братя, всякога трябва да изпъкне във вашия ум образа на Христа. Христос, обаче, ни е показал само едната страна на Своя образ. Ние виждаме Христа в унижението, в носенето скръб и страдание, в изкуплението на човечеството. Ние не сме видели Христа в Неговата Любов. Ние не сме видели още Господа в Неговата Любов.

В какво седи тази Любов? Първото положение, с което можем да познаем Бога, е следното. Ще ви приведа две свещени положения. Искам вашите сърца да са готови да чуєте тия свещени неща. Това, което ще кажа, е свещено за мен. По-свещени работи на земята от тия неща няма да намерите. Едното свещено положение е: да дойде Бог чрез Духа Си да живее в нас! Няма по-свещена идея от тази — да дойде Бог чрез Духа Си да живее у нас. И когато Бог дойде в нас, Той ще произведе това разширение, това освобождение в нашата душа, което чакаме. Бог е, Който ще ни освободи. Само когато Бог дойде да живее в нашата душа, ще дойде и тази свобода. Няма друг изходен път. Само така ще познаем Божията Любов. Сега може да имате разни понятия за Бога, но когато Бог дойде да живее във вас, вие ще усетите пълнота в себе си, ще бъдете примирени с Небето. Вие ще бъдете толкова горещи, че всичките скърби и страдания на земята ще се стопяват във вас. Вие ще бъдете толкова богати, че ще можете да изплащате всичките дългове на света. Вие ще бъдете толкова силни, че ще можете да дигнете цялата земя на ръцете си. Това ще бъде само тогава, когато Бог дойде да живее във вас. Това не е само тъй символически, но е факт. Вие ще чувствувате такъв мир, такава радост, такава веселие, каквото никога не сте чувствували. Да дойде Бог чрез Духа Си да живее във вас — то е първото свещено положение. Но туй положение от страна на Бога е само наполовина. Бог ще ни се изяви тъй, както Той обича.

Второто положение, което за мен е свято, е следното: ние да влезем да живеем в Бога. Засега ние сме още отвън. Ще кажете защо е така? Христос

казва: „Отец живее в мен, и аз живея в Отца.“ Това са две положения, коренно различни помежду си. И тъй: Отец живее в мен — първото положение. То е силата, която аз имам, а тази сила е от Бога. Аз живея в Отца си — това е второто положение. Като влезем да живеем в Бога, тогава ще се изпълним с Божията Любов.

Сега, вие сте длъжни, като ученици, да добиете второто положение — да живеете в Бога. Тогавa вие ще се изпълните с Неговата Мъдрост, с Неговото знание, с Неговата сила и с пълнотата Му. Имате ли тия две положения, т.е. живее ли Бог чрез Духа Си във вас и живеете ли вие в Бога, между Бога и човешката душа вече наставка единство. Павел казва: „Няма сила в света, която може да ни отдели от Любoвта на Бога, от Любoвта Христовa.“ А това е целта — да се образува тази връзка. (16 — 18 стр.)

И тъй, имайте предвид тези свещени идеи. Като живеете по този начин, само така ще може между всички ви да се въдвори тази вътрешна връзка на Любoвта. Без нея вие няма да се разбирате. Вие ще имате за мен едно понятие, ще кажете: „Учителя прави каквото иска.“ И аз за вас ще кажа: „Тия мои ученици си правят каквото искат.“ Не е така, аз не правя каквото си искам. Аз започвам с първото положение. Аз правя това, което Бог изисква. Като стана сутрин, казвам: „Господи, какво искаш да направя сега?“ Където ме прати Господ, там отивам. Аз съм готов да направя всичко, което ми каже Господ. Вие трябва да знаете и второто положение, че и Господ прави за мен всичко, което аз искам. Защо? — Понеже и аз живея в Него. Няма нищо, което аз да поискам, и Бог да не го направи. Когато Бог обърне лицето Си към мене, Той мисли какво да направи за мене. Следователно, Той и аз сме в съгласие. Аз мисля за Него, питам Го: „Какво да направя, Господи?“ Той ми каже да направя някои малки работи — да посетя някого; направям го веднага. Ето аз съм ви събрал тук. За кого? — За Господа. Господ е казал да се съберат тия ученици. И ето аз ви събирам, разправям ви това, което Бог ми казва. Той ми казва: „Това ще им разправиш!“ Вие казвате: „Тъй си помислил Учителя, да ни говори това — онова.“ Не, аз не говоря, каквото ми дойде на ума, но каквото Господ ми каже. Вие казвате: „Е, какво ще каже Господ утре?“ То е в мен, и каквото ми каже Господ, ще ви го кажа и аз. Вие ще възразите: „Наистина, дали е така?“ Това дали вие ще вярвате или не, то е друг въпрос. Може да мислите, както искате, за мен това е един факт, абсолютно верен.

Аз ви казвам, че ако Господ живееше във вас, щеше да бъде нещо красиво, нещо величествено. Какво ще каже Господ сега на вас? Ако Господ живее в нас и ни говори всяка сутрин, какво трябва да направим за Него? Ще дадем 200 000 лева, които сме обещали на онзи, когото ще затворят. Ще занесем дрешките и топлата чорбича, която сме обещали на онзи, който зъзне на студa и ни чака. Ако Господ живее в нас и Го слушаме, ще решим да приемем този, който трепери пред вратата на училището и очаква да влезе там, да се учи. Тази комисия сме ние. Тази комисия е все от хора съставена, а не от ангели. Тази комисия трябва да реши да пусне в училището всеки, който иска да се учи, за да може да

работи, да се зарадва.

Вчера дойде при мен един млад брат, трепери горкият и ми казва: „Учителю, досега не съм бил в Школата, не съм следвал това Учение, но от Вас зависи всичко. Ако ме приемете в Школата, моята душа ще се повдигне.“ По човешки, по вашему, вие ще кажете: „Този брат не е посещавал Школата, да не се приеме!“ Казвам му аз: „Чакай да видя какво ще каже Господ.“ Как мислите, какво ще каже Господ? — Щом Господ го праща при мен, Той го е приел вече. Казвам му: „Не бой се, Господ те е приел! Ти като обичаш Господ, дай Му възможност да живее в тебе! А тази външна работа, да влезеш в Школата, е уредена вече. Не бой се!“

Ти ще слушаш Бога, защото който влиза в училището, трябва да слуша. Като влезе Учителя в клас, нали трябва да го слушаш? Ако нямаш туй разположение на ума да слушаш, не ще може да разбираш и да възприемаш тези велики работи, тези велики задачи, които се преподават. Те са толкова тънки и деликатни! В туй Училище се изисква един светъл ум и разположение на духа, за да се разберат нещата, да стане нашата душа благородна.

По някой път в обходата си ние не сме толкова деликатни, по причина на материята, която е много груба и не е още добре устроена. Някой път искаме да кажем нещо хубаво, но езикът ни не е тъй мекичък, не може да се огъва, та току-виж кажеш някои думи, за които после се разкайваш. Казваш си: „Не трябваше тъй да кажа, не биваше тъй да кажа и т.н.“ Значи, като се всели Господ в нас, ние ще придобием такава мекота, която ще ни отличава. Вие различавате всички ония, в които Господ живее. Чували ли сте колко е мекичък гласът на един такъв човек? Нещо особено има в Божественото, в Любовта.

Та през тази година вие ще живеете в Бога и Той във вас. Вие сте живели в Бога тъй, както детето е живяло в утробата на майка си. Вие сте живели в Бога тъй, както скъпоценните камъни са живели с хиляди години заровени в недрата на земята. Несъзнателен живот е бил тогава. И в този културен век ги изкопават от земята, за да ги турят на пръстена на някоя млада невеста или на някоя царска корона. Мислите ли, че този камък, когато е бил заровен в дъното на земята, не е усещал скръб? Усещал е. Но мислите ли, че и сега, когато е турен на царската корона, или на някой пръстен, не усеща радост? Усеща. В този скъпоценен камък е затворена една душа, която чака своето освобождение. И като излезе от земята, тя се радва, че е излязла на белия свят. Радва се, че е на пръстена или на царската корона. Така и ние казваме за вас: ангелите слизат в тази гъста материя и ви изкопават. Това наричам аз „пробуждане на съзнанието“. И вие сте били затрупани тъй, както скъпоценните камъни. Тия, у които съзнанието се е пробудило, ангелите ги намират тъй, както днес намират заровените скъпоценни камъни и ги изкопават. Какво значи „пробуждане на съзнанието“? — Да се пробуди съзнанието значи да почувствувате Божествената Любов. Турят ви на пръстена на някой дух; той ви поглади и вие почувствувате неговата любов, сърцето ви затупа. Значи, почувствували сте любовта му, почувствували сте Бога.

Сега, през целия ден желая да останат две важни неща в ума ви. Ще раз-

мишлявате върху следните положения: Бог да живее във вас и вие да живеете в Бога. Само по този начин ние ще разрешим великите задачи, които ни предстоят: да станем зидари, да служим на Бога, да вземем участие в съграждането на този разумен живот, който Бог сега строи! Аз ви казвам, че Господ в мене ми казва: „Вие ще имате всичкото Негово благословение!“ Не мислете, че това е една химера. Вие ще опитате думите ми във всяко отношение. В тях няма никакво изключение. Ще имате Божието благословение! Всичко, което е необходимо за живота ви, ще го имате. Ще имате и средства, и здраве, и знание. Всичко ще имате, но не се стремете да задържите физическото. Не се старайте да запазите тия съдрани дрехи, които носите. Всички трябва да се съблечете от тях. Ново се гради сега у човека. Да съградим Новия живот, да почувствуваме, че ние сме братя — това е, което трябва да желае всяка душа. Братя ще бъдем, само когато Духът на Бога живее в нас. Този Дух ще ни разкрие великата тайна на Живота. По-велика тайна от тази няма. (20 — 25 стр.)

И тъй, ще се въоръжите с вяра, с новата вяра, която излиза из дълбокото съзнание, че Бог живее с нас. За тази вяра Христос казва: „Ако имате вяра, голяма колкото синапово зърно“... Това е вярата, която Бог разработва. Христовите ученици разбираха много добре закона. Те казваха: „Господи, придай ми вяра!“ Христос им казва: „Ако думите ми пребъдат във вас и вие пребъдвате в Мене, Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас.“ Туй е законът на вярата. Всеки един от вас, който иска вяра, Бог трябва да се всели чрез Духа Си да живее в него и той да живее в Бога. Само тогава ще имате тази вяра, която премества планини и гори — вяра, чрез която всичко може да стане. Не е мъчно да се достигне тази вяра. Някои хора искат чудеса. (25 — 26 стр.)

Всеки ангел ще почне да ви разхожда, където искате, но трябва Бог да влезе да живее във вас, съзнателно да чувствувате това. Всяка сутрин, като станете, трябва да кажете „Господи, какво мога да направя днес заради Теб?“ През целия ден ще мислиш какво можеш да направиш за Господа. Само така ще бъдете свободни.

Бог да живее в нас и ние да живеем в Бога! И Любовта да бъде една силна връзка помежду ни — не само между нас, но между всички на земята; не само между всички на земята, но и между всички на Небето. И всички, които живеят на земята и на Небето, да бъдат всички едно. — Амин! Тъй да бъде!

И тъй, Светлина в ума ни, Живот в сърцето ни и Любов в душата ни! Това е мястото, дето Бог живее. Бог се проявява в ума ни като Светлина, в сърцето ни като Живот, а в душата ни като Любов. Туй е великото! Ако ние не можем да разберем Светлината, която се разкрива в живота ни (а то е физическата страна на работата), не можем да разберем и Живота. Ако не разберем Живота, не можем да разберем и Любовта. Процесът е верен. Ако разберем Светлината и тази Светлина внесе всичко хубаво в душата ни, ние ще разберем този Живот. Този Живот ще разшири вашето сърце. Щом разбираме Живота, ще разберем Любовта, която живее в душата ни. Живеем ли в Бога, тогава целият свят ще се

отвори пред нас като един цвят и ние ще почувствуваме този вътрешен смисъл на нашата душа. Ние ще разберем Бога като Светлина, тъй както ангелите Го разбират. Ще разберем Бога като Живот; ще Го разберем и като Любов. Разберем ли тия неща, ние ще имаме една основа, от която никой не може да ни поклати. Ще имаме една мярка, с която ще можем да разрешаваме всички трудни въпроси. Ще имаме една велика наука на ангелите и ще се радваме. Тогава и ние ще бъдем ангели. Ангел значи служител. Всинца вие ще бъдете служители. Сега нямате криле, но един ден те ще ви израстнат. Щом Светлината влезе в ума ви, Животът — в сърцето ви и Любовта — в душите ви, вие ще бъдете ангели. Това са качествата на един ангел. Така се проявява Бог.

И тъй, като ви питат какви сте, ще кажете: „Ние сме носители на Светлината; ние сме носители на Живота; ние сме носители на Любовта.“ Защо? Защото Бог живее в нас и ние живеем в Бога. Това е разрешението на великата задача. Само този, който може да каже така, за него вече Светлината има смисъл и Животът има смисъл, и Любовта може да се прояви. И аз вярвам в това, тъй ми каза Господ сега.

Като казвам „тъй ми каза Господ“, аз чувствавам една малка скръб. В думата „казва“ има нещо, което спира, думата не е силна. Буквата „з“ дразни езика. Ако знаехте езика на ангелите, бих ви казал Вехади. Вехади — това е свойство на Духа. Тази дума произтича от дълбочината на душата, отвътре произлиза тя. Съзнанието трябва да се пробуди. Как? Ще имате вяра. При думата „казва“ буквата „з“ показва, че искаш нещо, но вътре се спъваш, а при „вехади“ виждате как се отваря духът ви. За в бъдеще и вие ще знаете този закон. Като станете духовни хора, това „з“ ще се смекчи. Българският език ще се смекчи, защото ще се смекчи и съдържанието му. Когато някой инструмент не върви, то е, защото не е нагласен. Нали и той така шуми, не издава приятен звук, но като се образуват бързите течения, движения, шуменето изчезва. Като се завърти силно колелото на някоя воденица, тя се движи по-сигурно и по-устойчиво.

И тъй, Любовта е най-силната връзка, която ние можем да направим в този свят. И като направим този възел, никой не може да го развърже. Това е великата връзка, която съществува между Бога и нас. Винаги да сме съединени с Бога — това е смисълът на нашия живот. Ще изучавате този закон! Той е една разумна сила, която трябва да прилагате в живота си. Духът Божий отвътре ще ви научи какво трябва да правите. И вие сами ще се учите от своята опитност. Ние ще ви учим, Господ ще ви учи и вие сами ще се учите. Трина души като се съберат да ви учат, ще научите туй, което е най-същественото за живота.

Сега аз ви поздравлявам с радостта на онзи, който има да дава на кредитора; поздравлявам ви с радостта на онзи, който очаква дрехите и топлата чорбича; поздравлявам ви с радостта на онзи, който очаква да го приемат в училището. Господ да бъде с вас и вие да бъдете с Господа! (29 — 32 стр.)

* Предложение (рус.) - изречение (бел. реч.)

МОЛИТВАТА

През цялата година вие ще четете „Добрата молитва“ много пъти. При всяко прочитане, обаче, вие ще имате много аспекти заради нея, много схващания за нейния вътрешен смисъл. Ако вие изпълнявате наряда, само за да се освободите от него, трябва да знаете, че това вече не е наредба, но то е само един път. Ако човек се стреми само да мине този път, туй няма да го ползува нищо. Вземете случая с двама ученици, от които единият се учи добре, а другият посещава редовно лекциите, но нищо не чете, не пише и не се готви за изпит. Питам: в края на годината еднакво ли ще знаят и двамата? Ако ви запитам защо се молите сутрин, какво ще ми отговорите? — Молитвата е връзка, тя е пропуск. Аз наричам молитвата пропуск, понеже, ако след като станеш сутрин, не се помолиш на Бога, всички ангели, които служат ревностно на Бога, няма да те пропуснат да влезеш в Живота. Затова трябва да имаш пропуск. Като се молиш, ще ти отворят, ще те пуснат да влезеш в Живота. Без молитва никъде няма да отидеш. Без молитва Животът е затворен за тебе. Почнеш ли да се молиш, всяка врата ще се отвори пред тебе и ти ще излезеш на широко. Щом се намерим в стеснено положение, ние се молим. Какво става като се молим? Веднага вратата на Живота се отваря широко и всички стеснителни за нас условия, всички стеснителни положения се изменят.

Та молитвата е пропуск! Тъй ще бъде, тъй е за ученика! Като стане сутрин, той ще се моли, за да знае, че вратите му са отворени през деня, да влезе в широкия свят да живее, да използва условията. Много християни-ученици чакат 10-15-20-60 години да им се отворят вратите на Живота, остаряват, старци стават и най-после казват: „Като влезем в Духовния свят, тогава ще ни се отворят вратите!“ Те всичко отлагат. Духовният свят, това е физическият свят. Първото нещо, като дойде ученикът пред царските врати, ще го питат: „Знаеш ли да се молиш? Я прочети някоя молитва!“ Коя молитва ще прочетеш? Като прочетеш „Добрата молитва“, с нея можеш да минеш навсякъде. Тя е един пропуск. Като кажеш „Господи, Боже наш“, ще минеш през първата врата. Колкото предложения* има в нея, през толкова врати ще минеш. Някой казва: „С всяка молитва можеш да минеш!“ Не, не е така. Аз съм виждал мнозина, които пишат молитви; те си мислят, че лесно може да се състави една молитва. Не, хубавите молитви в света са дадени от Бога, от Духа Божий. Те са свещени молитви и никога не остаряват. Има някои молитви, които са дадени от хората, но те остаряват. Молитви, които са като пропуск, те са свещените молитви. Една молитва, каквато е „Добрата молитва“, тъй както е дадена, Духът всеки ден я оживява. Тя се мени всеки ден. Добрата молитва не е една и съща. Запример, в първото предложение: „Господи, Боже наш, Благ и Небесен Баща, Който Си ни подарил живот и здраве да Ти се радваме“ — ако може да схванете Бога като свой Баща и да сте готови да се жертвувате заради Него, като съзнавате, че Той ви е дал живот и здраве да Му се радвате, знаете ли какво нещо е това? Широк свят ви се открива! И това е само в първия пасаж. Тия думи всеки ден все повече и повече ще оживяват за вас. (230-233 стр.)

Ще ви направя една бележка. Когато четете „Добрата молитва“, най-първо ще поемете дълбоко въздух така, че да можете да я прочетете на едно вдишване, а които не могат — поне на две-три вдишвания. При туй постоянно и често вдишване и издишване на въздуха силата на молитвата се губи. Когато се молим, трябва да имаме присъствие на Духа, да бъдем много тихи, да владеем ума си. Ние трябва да бъдем тихи и разположени, за да бъде и умът ни съсредоточен: във всяка дума да се влага смисъл. Така се образува онази мощна сила, ония вълни, които се изпращат навън, за да се привлече Божията сила, та Духът да работи повече. Тогава всички ще приемат тази мекота, тази радост, която търсят. Да прочетем една молитва не е достатъчно да се изкаже тя само на думи.

Сега всички ще поемете дълбоко въздух и ще се концентрирате, като че нямате никакви връзки със земния живот. Земният живот е една раница, която не е толкова важна. В дадения случай ще турите тази раница на земята и ще бъдете като новородени. След молитвата може да турите по една, две, три, десет раници на гърба си, това вече зависи от вас, но във време на молитвата — никакви раници. Ще бъдете тъй будни, тъй свободни, като че живеете на Небето. Какво ще стане утре, това не е важно, то не ни интересува. Днешният ден е Божи ден. Този ден именно ни интересува, за да можем да добием едно Божие благо. Днешният ден трябва да се отличава с едно благо, което Бог ще ни даде.

Ще прочетете молитвата тихо, всеки за себе си. Като прочетете първото изречение „Господи, Боже наш“, ще се спрете, ще поемете дълбоко въздух и ще продължите молитвата. Дето се спрете, отново ще поемете дълбоко въздух и пак ще продължите нататък.

И тъй, по новия начин, чрез дълбоки вдишвания, ще четете молитвата. Няма да бързате. (Наряд и упътвания, 7-8 стр.)

УПРАЖНЕНИЯ

Сега, какво беше предназначението на петото гимнастическо упражнение? (от дадените на събора през 1922 г.) — За придобиване на търпение. Ами четвъртото упражнение, коситбата, за какво беше? Тъй както го правите, вие изведнъж отсичате. Тъй бързо отсича българинът. Това е характерно за него. Вие сте така бързи и в песните. Никога не бързайте! С бързана работа не става. В песните бързате, в упражненията бързате, в духовния живот бързате и в умирането бързате. Тъй като бързате, всичко лесно ще се свърши. Знайте, че в живота не трябва да се бърза. Всичките неща трябва да се направят хубаво и на точно определеното за тях време. Запример, дойдат ви някой път страдания. Не бързайте да се освободите от страданията! Научете урока си от тях. Често вие бързате, защото имате излишък от енергия. Направете някакво ритмично движение, което да трансформира тази енергия. (Наряд и упътвания, 53 — 54 стр.)

Първо упражнение: изнесете ръцете настрани и десният крак надясно. Съберете ръцете си и поставете десния крак при левия! Като правите това

упражнение, изговорете следната формула: „Аз мога и с ума си да върша моите работи в съгласие с Живата Природа.“

После изнесете ръцете настрани и левия крак наляво. Приберете ръцете си и поставете левия крак при десния. Като правите това упражнение, изговорете следната формула: „Аз мога и със сърцето си да върша моите работи в съгласие с Живата Природа. Значи, аз мога и със сърцето си, и с ума си да върша разумна работа.“ Ще направите тия упражнения три пъти с левия крак и три пъти с десния. Ако имаш някаква дисхармония в себе си, ще направиш упражнението ту с левия, ту с десния си крак и при движението ще произнесеш формулата: „Светлина в ума (*с десния крак*); топлина в сърцето (*с левия крак*).“ Когато произнесете думата „светлина“, подразбирайте „хармония“, за да може да се тонирате.

Второ упражнение: поставете ръцете си напред, с дланите нагоре. Започнете да концентрирате ума си и свивайте пръстите на ръцете си, като свивате и ръцете си до раменете, като че дигате някаква тежест. После бавно протягане ръцете напред и отваряне на пръстите. Когато свивате ръцете си, ще вдишвате дълбоко въздух; като протягате ръцете си напред, ще издишвате.

Тези упражнения са прости, но са много ефикасни. Те са за тониране. Аз зная как ще правите упражненията сутрин — ще бързате. Не, като правите упражненията, ще си представите, че сте на работа, ще знаете, че вършите една много важна работа — приемате енергия от Природата. Ръцете са силови линии, по които протича живата енергия. Щом вярваш, ти свързваш ръцете си с Живата Природа и по всеки пръст протича тази жива енергия. Ако не вярваш, нищо няма да дойде. Щом туриш волята си в действие, веднага тия токове ще потекат, ще потече тази енергия. Като се свържеш с Бога, Бог ще действа да потече тази енергия. Кажеш ли: „Няма какво да си махам ръцете“, нищо няма да получиш. Как ще се съобщаваш с Бога, с Живата Природа, щом не вярваш? Защо ти е дал Бог ръце на физическото поле? Какво означават ръцете в Духовния свят? — В духовно отношение лявата ръка означава страданията; дясната ръка — радостите. Следователно, ръцете — това са скърбите и радостите, това са двете ръце на сърцето. Вие казвате: „Без скръб не може ли?“ — Може, както може и без лявата ръка, а само с дясната. Щом имате неразположение на духа си, направете опита, приложете упражнението! То е за тониране. Направете упражнението и произнесете формулата: „Светлина за ума, топлина за сърцето и душата, чистота за тялото и клетките!“ Чистота се изисква от всинца ви! Това е цяла наука! (Наряд и упътвания, 55 — 57 стр.)

През тази година ще имате три вида мъчнотии: от материален, от умствен и от духовен характер. Как ще ги разрешите? Направете следния опит. Хванете с дясната ръка левия палец, концентрирайте мисълта си тъй, като че нищо не ви става, като че нямате никаква мъчнотия и се запитайте защо си държите палеца. Дръжте си главата право! После хванете с лявата ръка десния палец. Вижте как ще се почувствувате след това упражнение.

Второ упражнение. Подпрете лактите на коленете си. Поставете дланите на ръцете си една срещу друга, допрени с върховете на пръстите. Представете си, че средният ви пръст е дълъг, достига до Слънцето. Вижте какво ще почувствувате. Мислете си защо пръстът ви е станал дълъг. Ние проточваме средния пръст до Слънцето, за да можем да гледаме на нещата от високо, безпристрастно. Човек гледа на нещата безпристрастно, само когато е далеч от тях.

Във връзка с мъчнотиите, които ще имате, ще ви дам едно правило, което ще приложите 10 пъти през годината, значи всеки месец по един път. Допуснете, че имате някоя мъчнотия, някое голямо неразположение. Какво ще правите? — Ще намерите някой малък извор, ще го изчистите добре и ще следите дали ще се премахне вашето състояние. Ако се премахне, значи вие можете да лекувате недъзите си чрез водата. Ако вашето състояние не се премахне след като изчистите извора, тогава ще отидете в гората, ще намерите някое дърво, ще поразровите почвата около него и ще го полеете. Ако състоянието ви се измени, значи вие имате нужда от жизнените сокове на тези растения. Те ви лекуват. Ако и туй не може да ви помогне, ще намерите някое малко животно, ще го нахраните и напоите. Ако този опит измени вашето състояние, значи вие се нуждаете от едно малко разнообразие в живота. Ако не се измени, ще намерите някой беден, нуждающ се човек и ще му направите една малка услуга. Ако вашето състояние се измени, значи вие трябва да правите добрини на хората! Ще започнете да трансформирате състоянията си чрез изворите, чрез растенията, чрез животните и най-после чрез хората. Всеки от вас, който иска да бъде ученик, ще направи тия 10 опита. Ако се усъмните, ако се подвоумите, стойте отвън като оглашен, не се занимавайте с тия опити и методи. Ние ще помагаме на всеки, който изпълнява тези опити. Ние нямаме никаква връзка с ония, които не изпълняват опитите.

И тъй, през годината ще изчистите най-малко 10 извора, ще полеете най-малко 10 дървета, ще нахраните най-малко 10 животни и ще помогнете най-малко на 10 души бедни хора. Колко станаха? — Всичко 40. Вие ще ме запитате: „Дали ще имаме време?“ Дали ще имате време аз не се интересувам от това. Ще правите научни изследвания. Ако някой ден сте много неразположени, готови да направите някой скандал, идете в гората да изчистите някой извор. Там направете скандала! Ще кажеш на извора: „Слушай, ти защо си толкова мътен?“ Взимаш мотиката, лопатата и го изчистваш. Когато нещата са трудни, в това седи тяхната красота. Не мислете, че при тия опити ще изгубите нещо. Не, ще придобиете една приятна опитност. Онези от вас, които направят опита по добра воля, ще имат едно благословение. Това благословение не може да придобиете по никой друг начин, ако ще би да пребродите и цял свят. Човек, който изпълнява Волята Божия, нито вълци го ядат, нито разбойници го крадат. (215 — 218 стр.)

НАРЯДИ

Следват няколко от нарядите за този събор. Такива е имало всяка година, но сега се дават и материали за самостоятелно четиво.

Неделя, 23 август 1925 г., 5 ч. с.

Утринна молитва

1. Добрата молитва
2. „Бог е Любов“
3. Пътят на живота
4. „Духът Божий“
5. „Благословен Господ Бог наш“
6. „Отче наш“

Лозинка за през деня: Бог е Любов. Бог е Живот. Бог е Светлина. Господи, дарувай ни Твоя Дух.

Днес за четиво ще имате: 5 глава Ефесяном, 6 глава от Евангелието от Йоана, 5 глава от Евангелието от Матей и цялата 20-та беседа: „Сега скръб ще имате“.

Ще се учите да размишлявате. Едно от качествата на ученика е да има дисциплиниран ум. Всички съвременни хора страдат от силата на своя ум. Техният ум мяза на един неопитомен кон. В ума има много разнообразни сили, които трябва да се възпитат, да се турят на работа. Това е една от великите задачи на всеки ученик. Цялата съвременна култура е култура за упражнение, за възпитание на човешкия ум. При туй възпитание, ако човек няма знания, никакъв успех не може да се постигне, тъй както, ако дърводелецът не знае да владее своето сечиво, невъзможно му е да направи някакво изделие — всичко ще осакати. Така е и с човешкия ум. В това отношение всяка дума е само един удар върху човешкия ум. Когато един майстор знае как да удри, всеки удар отива на мястото си, а когато не знае как да удри, той само руши. Това не произтича от зла воля, но от незнание.

7. Гимнастически упражнения (миналогодишните). (Наряд и упътвания, 3-4 стр.)

Вторник, 25 август 1925 г., 5 ч. с.

Утринна молитва

1. Добрата молитва
2. „Благославяй, душе моя, Господа!“
3. „Благословен Господ Бог наш“
4. „Отче наш“

Лозинка за през деня: „Най-после, братя мои, укрепявайте се в Господа и в силата на Неговото могъщество.“ (Ефесяном, 6 гл., 10 стих).

Днес за четиво ще имате: 14 глава от Матей, 9 глава от Марка, 15 глава от Лука, 14 глава от Йоана. Да се прочете и 22-ра беседа „И заповяда на слънцето да грее“.

Любовта е най-високият връх в света.

Мъдростта е най-великата сила в живота.

Истината съдържа най-красивия живот в себе си.

Който не се е качил на най-високия връх, може ли да знае нещо за Любовта? Който където се е качил, това знае.

Който не е опитал силата на Мъдростта, може ли да знае какво нещо е тя?

Който не е възприел Истината в себе си, може ли да опита красивия живот? Задайте си въпроса, без да си отговаряте. Речете ли да си отговорите, трябва да кажете: „Ще се кача на върха!“ Туй, обаче, не е отговор, защото „качването“ подразбира един вътрешен процес.

Как ще отговорите на втория въпрос? Ще кажете: „Започвам да изпитвам вече тази сила.“ Ще отговаряте в положителен смисъл. Отговорът на първия въпрос — „ще се кача на върха“ — нека ви бъде като модел. По този образец ще отговорите на третия и на други въпроси. Тогава аз ви задавам въпроса: „Мога ли да бъда добър?“ Как ще отговорите? Вие ще кажете: „Мога“. Този отговор не е правилен. Ще отговорите: „Корените на моя живот са добри и аз съм добър.“ Под „корените“ подразбирам Божественото. Само от Божественото излиза добрината. На въпроса „мога ли да бъда богат“ отговорът е: „Като събера всичките пари от земята, мога да бъда богат“ или „Като събера всичкото злато, ще бъда богат“. Питам тогава може ли да съберете всичкото злато? Може да го съберете само по един начин. Всичкото злато е разпръснато в човешката кръв. Всичкото злато пък, което се намира заровено в земята, е съединено с човешката кръв. Там то е в разтвор. Като обикнеш всичките хора, ти ще имаш всичкото злато, ти ще бъдеш богат.

На въпроса „мога ли аз да бъда силен“ отговарям: „Всичката сила е в Бога. Аз и Бог едно сме.“ На въпроса „мога ли да имам най-красивия живот“ отговарям: „Живият всякога има Истината в себе си.“ Всички хора, които нямат Истината, са мъртви — мъртви в греховете си. Живи хора са само тия, които имат Истината. Животът, значи, носи Истината в себе си. Без Истината няма Живот.

6. Гимнастически упражнения. (Наряд и упътвания, 7-10 стр.)

Сряда, 26 август 1925 г., 5 ч. с.

Утринна молитва

1. Добрата молитва

2. „Духът Божий“

3. Пътят на живота

4. „Благословяй, душе моя, Господа“

5. Молитвата на Духа — на Царството

6. „Бог е Любов“

7. Плодовете на Духа

8. „В начало бе Словото“

9. „Отче наш“

Лозинка за през деня: „Бъдете свършени и вие, както е свършен Отец ваш“.

Съвършенството на Любовта ще бъде смисълът на моя живот. Съвършената Любов изпъжда всеки страх от душата и внася мир и веселие в Духа. „Никой няма по-голяма Любов от тази, щото да положи някой душата си за приятелите си“.

Когато Любовта прониква в сърцето ви, скръбта се превръща в радост. Който побеждава, ще наследи всичко. Победа, добита чрез Истината, е придобивка велика.

Днес за четиво ще имате: 16 глава от Матей, 3 глава от Марка, 20 глава от Лука, 7 глава от Йоана, 12 глава от Послание към Римляном, 5 глава от I-во Послание към Коринтяном, 4 глава от II-ро Послание към Коринтяном, 2 глава от I-во Петрово Послание, 75 Псалом.

Сега ще ви дам едно важно правило: като се събудите сутрин, преди да се измиете, направете едно добро дело. Извикай най-доброто чувство от сърцето си и кажи му първата дума на Любовта! Извикай най-красивата мисъл от ума си и покажи ѝ най-хубавата Светлина!

Това като сторите, ще произнесете следната свещена формула: „Милостиви, Святи и Благослови Господи, изяви ми Светлината на Твоето лице, да сторя Твоята Воля.“ Едно от правилата при изговаряне на тази формула е да бъдете много положителни и да имате детински дух...

Когато произнасяте тия думи, Господ ще ви слуша. Милостта е качество на Бога. Всеки, който призовава Бога в Неговата Милост, Той му се изявява. И всеки, който го призовава в Неговата Светлина, Той пак му се изявява. Светлината е Неговата святост. Святостта Божия носи Светлина. Само святият човек може да има знание. Чистият човек може да има знание. Само чистият човек може да бъде свят. Чистота и святост вървят заедно. Чистотата — това е най-красивото чувство. Вие някой път се плашите от чистотата и святостта, но те са най-красивата дреха, с която душата може да се облече...

Чистотата и святостта, това са качества, които привличат, те са качества, които дават благородство на душата. Душата се разширява и става привлекателна, нежна, блага, разумна. И онзи човек, който носи чистотата и святостта, той е велик човек във всяко отношение. Той и в малките неща е велик, и в големите неща е велик.

През тази година ще приложите и още едно правило. Щом станеш сутрин и се лениш да направиш едно добро, ще си наложиш глоба, ще платиш 5, 10, 15 до 30 лева. Ще вземеш тези пари, ще ги туриш в специална за тази цел каса и ще си запишеш: „За неизпълнение на еди-какво си аз се глобявам.“ Когато почнеш да глобяваш дявола, той става умен. Като се глобиш 4-5 дена и платиш 100-ина лева, ще почнеш да се замисляш. Така правят и най-възвишените духове. Когато един възвишен дух направи една погрешка, знаете ли какво прави? — Той решава да слезе на земята, да се въплоти и цял живот да прекара на земята, за да поправи грешката си. Глоба е това! За да изкупи една своя малка погрешка, която не е в съгласие с Божия закон, за да въдвори тази нарушена хармония, той се лишава от богатата, които има горе. Та виждате ли какъв пример на доброволно самопожертвуване има в тия духове? Ако във всинца ви има тия благородни пориви на човешката душа, ако всинца се стремите към онзи велик, съзнателен

живот, тогава животът ви ще бъде красив.

Сега, при изпълнение на дадената задача ще спазвате един закон. Той е следният: прави добро най-първо на онзи, когото обичаш. Сутрин, като станеш, направи добро на този, когото обичаш, защото към него ти имаш естествено разположение. Направиш ли на него доброто, ти ще можеш да го направиш и на този, когото не обичаш.

Тази каса ние ще я наречем „каса на доброто“. Щом не знаете как да правите добро, ще внасяте глобите си в тази каса на доброто... И когато направите някоя погрешка, да ви е приятно, че туряте нещо в касата на добродетелите, а не да се тюхкате през целия ден: „Отидоха 20-те лева!“

10. Гимнастически упражнения. (Наряд и упътвания, 11-21 стр.)

Събота, 29 август, 5 ч. с.

Утринна молитва

1. Добрата молитва

2. „Благословен Господ Бог наш“

3. „Отче наш“

Лозинка за през деня: „Блажени миротворците, защото Синове Божии ще се нарекат.“

Днес ще имате за четиво: 22 гл. от Матея, 7 гл. от Марка, 17 гл. от Лука, 1 гл. от Йоана и 25-та беседа „Ръката съблазнява“. (Наряд и упътвания, 48 стр.)

Днес ще ви държа последната беседа от събора. Тия неща ви говоря във връзка с вашия живот, с вашите вътрешни изживявания. Вие трябва да бъдете вътрешно хармонично развити, ако искате да се развивате съобразно природните правила и закони: да се развивате правилно умствено, духовно и физически. Тия неща са ви необходими за придобиване на сила. Ако умът в човека не се развива правилно, ако сърцето в човека не се развива правилно, ако неговата воля не се развива правилно, той не ще бъде нормален човек в пълния смисъл на думата, той ще бъде аномален човек. Тия три неща са необходими. (53 стр.)

Сега, ние сме дошли на земята да изпълним не волята на хората, а Волята на Бога. Туй имайте за правило! Кой каквото върши, то се отнася лично до него, но всички хора трябва да вършат Волята Божия. В извършването Волята Божия е силата на всинца ви. Доколкото вие извършвате Волята Божия, дотолкова аз определям вашата сила. Доколкото вие сте съгласни с Божия ум, дотолкова ще бъдете просветени. Доколкото сте в съгласие с Божието сърце, дотолкова ще бъдете благородни. Това е същественото вътре в живота. Най-хубавите мисли са Божиите мисли. Най-хубавите чувства са Божиите чувства. Най-хубавите постъпки са Божиите постъпки. Тази постъпка, която считате за най-хубава, знайте, че не е ваша, тя е Божия. (Наряд и упътвания, 58 стр.)

Щом постъпите в съгласие с Духа, Който ви учи отвътре, ще дойде Мир, ще дойде Светлина, ще бъдете свежи, бодри и весели, и каквато работа започнете, все на добре ще излезе.

4. Гимнастически упражнения. (Наряд и упътвания, 61 стр.)

През месец ноември Учителя най-вероятно е минал пак през Търново, защото в личното тефтерче на Иларионова с дата 10 ноември 1925 г., Търново, е дадена следната формула, под която е подписа на Учителя:
Духът носи Живот. Живейте в Духа.

ЗАБРАНА НА СЪБОРИТЕ НА БЯЛОТО БРАТСТВО ВЪВ ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ОРГАНИЗИРАНО ОТ ВЛАДИКАТА ФИЛИП И ГРАДСКАТА УПРАВА

По времето на управлението на тричленната кметска комисия се организира изгонването на Учителя от Търново. Първо се прави опит за разтурване на събора на 29 август вечерта, когато той вече е приключил, като арестуват Учителя. По-късно, през есента, започва събирането на подписи за забрана на съборите в града. Акцията срещу Учителя започва на 12 септември с голяма статия на първа страница на вестник „Борба“, която завършва с думите: „Ако властта може и иска да ги търпи, нека им определи място, по възможност далеч от населените пунктове... Що се отнася до търновци, ние не сме ги канили и не можем да ги търпим.“

Вероятно в тази акция са взели участие и тримата кметове: членът на занаятчийската камара и генералът са осигурили подкрепата на своите съсловия, а юристът е оформил работата юридически. Църквата е съдействала активно – подписи са се събирали и в църквите, а редакторът на вестник „Борба“ Иван Хлебаров, вероятно повлиян от своя роднина Тодор Хлебаров (*иконом и протосингел на Търновската митрополия от 1918 г. до 1926 г.*), дава подкрепата на своя вестник. Църквата, обаче, както се подчертава и в статията, сама по себе си е твърде слаба за самостоятелни действия. Върху Димитър Раев, като юрист и единствен кмет от 1 ноември, пада главната отговорност за това деяние.

Няколкото стотин подписа обосновават изгонването юридически, но те са и отговор на думите на Учителя, казани през 1922 г. в читалище „Надежда“: „Нека свещениците викат народа и го питат: „Искате ли да стои Дънов в България или не?“ Ако народът гласува, че не иска, аз съм готов да напусна България, нищо повече. Но докато народът не се произнесе, аз ще стоя тук. Какво говори духовенството, за мен това не е меродавно, но каквото говори българският народ.“ (*„Беседи, обяснения и упътвания, 1922 г.“, стр. 51*) Част от търновци се произнасят и Учителя напуска този град. Остават учениците му.

БИОГРАФИЧНА СПРАВКА ЗА ВЛАДИКАТА ФИЛИП

Филип Пенчев е роден в град В. Търново, Асенова махала. Завършва Киевската духовна академия и се връща в България като учител. Става

ректор на духовното училище в Бачковския манастир. На 12 декември е канонизиран за архиепископ. На 21 януари 1921 г. е избран за владика на В. Търново с името Филип. Остава на този пост до 1936 г., когато подава оставка по болест. Умира на 12 януари 1939 г.

СПОМЕНИ НА ЕЛЕНА ИЛАРИОНОВА

След събора през 1925 г. бяхме на колибата, а Учителя се беше приготвил и трябваше да си тръгнем към 10 ч. вечерта. Но малко преди това Той се спря и се обърна към нас: „Идете си, аз ще дойда сам.“ После седна под беседката, подпрян на чадъра, който почти всякога носеше със себе си. До дома му трябваше да го придружат други хора, които искаха да го почакаат, но като разбрахме, че това не е по желанието на Учителя, си тръгнахме. Той остана сам под беседката.

Повикал брат Ватев, който щеше да ношува в колибата, и го предупреди: „Като дойдат, не се противи, отвори им навсякъде да влязат.“ Братът не разбрал кои ще идват и защо така му говори Учителя, но след няколко минути видял, че войска обгражда колибата. В двора влязъл офицер с няколко войника и попитал: „Къде е Дънов?“ Братът нищо не отговорил, а Учителя стоял на мястото си. Офицерът грубо поиска да види тайната стаячка, за която поповите били разгласили, че там се вършат безобразни работи. Братята Ватев и Ковачев отворили „Светая светих“, в която влизахме със свещен трепет само за молитва. Пред офицера се разкрила духовната мистична обстановка на стаята, подредена с изтънчен вкус, осветена от седем кандила, които денонощно горяха. Пред него сякаш засияла голяма, величествена картина с образа на Бога. При тази гледка офицерът се почувствал недостоеен да прекрачи прага. Надникнал от вратата, навел глава и си излязъл. Приблизил беседката, изправил се пред Учителя и го попитал:

— Ти кой си?

— Аз съм Дънов — отговорил Учителя.

— Ти си арестуван — му рекъл офицерът и го повел с войниците към казармата.

Ние си бяхме прибрали и вече се събличахме за лягане, когато братята от колибата дотичаха изплашени и съобщиха: „Учителя е арестуван.“ Костадин се облече набързо, повика брат Дивитаков и Костадин Петков и тримата отидоха в казармата. Успели да влязат в канцеларията безпрепятствено и видели Учителя, седнал в едно кресло, а до него братята Ковачев и Ватев. Костадин казал на адютанта: „Господин Дънов ми е гостенин и Вие нямате право да го арестувате.“ Какво друго са разговаряли не знаей, но Учителя и братята си дойдоха веднага.

На другия ден някои от братята си заминаваха по домовете и дойдоха да се сбогуват с Учителя. Ние с Величка Ватева и Величка Стойчева бяхме приготвили хубав обяд за всички. Тъкмо бяхме насядали край масата и по обичая си казвахме молитвата, когато брат Деню Станев дойде запъхтян от бързане и предупреди: „Учителю, веднага трябва да си заминете от Търново, иначе ще Ви изпатят по етапен ред.“ Учителя събра багажа си и бързо се приготви за тръгване. Предаде ми тефтерчето си и други неща, които винаги носеше със себе си, и ми каза да му ги върна, когато отново се срещнем. На тръгване аз и сестрите се разплакахме от притеснение. Учителя се изправи пред нас и запита: „Защо плачете? Запазете вътрешния си мир и за нищо на света не го нарушавайте, и на парчета да ви късат!“

След като го изпатихме, никой вече нямаше желание да се храни. До вечерта прекарахме в разговор за Учителя. На другия ден разбрахме, че Той си е заминал за София спокоен и весел. Но оттогава правеше съборите в столицата и нямаше желание да идва в Търново.

(бел. състав. — на 6 септември се връща в Търново и изнася следсъборни беседи)

СПОМЕНИ НА БОРИС НИКОЛОВ

(„Изгревът“ на Бялото Братство“, т. II, София, 1995)

Търновското гражданство, подстрекавано от духовенството и църквата, не беше разположено към Братството. Те ги смятаха за чудаци, хора ексцентрични, които не ядат месо, не пият, не пушат, живеят някакъв живот, който те не могат да разберат и приемат (бел. състав. — *най-много ги е смущавало посрещането на слънцето и ставането рано*). Така духовенството можа да създаде настроение срещу Братството в управата на общината и между търновските граждани почнаха да се събират подписи против провеждане на съборите в техния град. Така успяха да съберат няколкостотин подписа, представиха ги в общината и ние получихме съобщение да не правим съборите на Братството в Търново. Учителя се усмихна протичко, но взе сериозно този въпрос и прехвърли съборите от Търново в София. (223 стр.)

Така търновци забраниха съборите с подписите си и оттогава този град започна да запада в духовно отношение и така ще бъде до края на века. Това са окултни закони. Като научи Учителя решението им, каза: „Ние съборите в Търново ги правим заради тях, заради българите, заради България, за да бъде Търново един център не само на Бялото Братство в България, но да бъде един планетарен център, защото тук, под земята, се събират разклоненията на всички планински вериги от Хималаите, от Андите и Кордилерите на Америка. Ще загубят без нас.“ (166 стр.)

НОВИТЕ БОГОМИЛИ

СТАТИЯ ОТ ВЕСТНИК „БОРБА“, 12.09.1925 г.

От няколко дни булевард „Мария Луиза“ в Търново е в оживления. Дошъл е отец Дънов със своето паство на събор. Виждаме ги да минават по улицата: мъжете — с напудрени перуки, а жените — с рязани коси. Преобладават все млади момчета и момичета. Дали не е това събор или конгрес на младежите Дъновисти? Те са се установили в собственото си имение, във вилата на адвоката Атанас Бойнов, която вила, както казват, те купили от последния. Дънов не се вижда — нему, види се, е много удобно в средата на неговите съидейници — момчета и момичета — и малко го интересува външния свят.

Миналата година дъновистите се опитаха да се съберат пак на събор в Търново, както правеха всяка година, но не им позволиха. И хубаво направиха! Тази година те употребиха една малка хитрост и се промъкнаха в града контрабанда, без да искат разрешение. Не знаем само дали са представили в комендантското управление легитимациите, защото, струва ни се, военното положение не е още вдигнато.

Появата на Дънов и дъновизма е симптоматично за времената, които преживяваме. Характерно в българската история е вътрешните ни неуредици, които настъпват след всяка продължителна война. Това, което не е можело да свърши или довърши неприятелят на бойното поле, довършвали са го самите българи в собственото си отечество. Сегашното ни вътрешно положение прилича във всяко отношение на положението, създадено след продължителните войни на цар Симеон. Един поп Богомил със своето учение и проповеди намери добри условия сред народните маси и можа да разтърси от основите силната дотогава българска държава до такава степен, че да я подготви гръцкото робство. Държавата тогава не е съглеждала опасността от Богомилите и тем подобни секти като Исихастите и Адамитите, защото никой не е съзнавал, че Богомилството е не само една религиозна секта, но и едно разрушително обществено движение — едно зло. Дъновизмът има същото обществено значение и то не може и не трябва да се оставя да крепне и да се развива, ако желаем спокойствието на България. Наистина, Дънов няма нито това влияние, нито тия морални качества, каквито е имал навремето си поп Богомил, но не трябва да се изпуска из предвид, че и България е слаба и не може да се сравни с икономично и финансово силната България на старите български царе.

За днешна България Дънов и неговите последователи, на брой около 30000, са една съществена опасност за спокойствието на страната ни и не трябва да се остава слабата Православна църква сама да се бори с Дъновизма на религиозна почва, а трябва да се намеси и държавната власт в случая.

Нямаме намерение да се занимаваме с етиката на Дъновизма или по-право с идеите на самия Дънов, защото той всякога ги е покривал с едно непроницаемо було и даже в своите публични агитационни сказки е оставял слушателите си по много въпроси сами да се догаждат, както им е най-удобно.

Като хора на политиката и обществения ред ние сравнихме Дънова и дъновизма със старите Богомили, защото нас ни интересува тяхното обществено значение, но по-скоро би трябвало да ги сравним с Адамитите, чиито свърталище в старо време е било пак Търново.

Старите Адамити са обитавали в Светата гора, новите Адамити — дъновистите се изтягат двама по двама под сенките на Бойновата вила, също в околността на старата българска столица. Старите Адамити, по примера на Адама, са ходили съвършено голи и са носели само по една кратуна, вързана отпред, да закриват половите си органи. Но те поне никога не са напушвали обиталището си — Светата гора. Техните събратья от ново време ходят свободно из улиците на града и разголването им не е забранено — то даже се поощрява от техния учител. Няма нужда да посочваме имената на пострадаващите — това направи на времето си ежедневната преса.

Моралът у нас е още запазен, но присъствието на това своего рода общество в града ни е башил на разложението на семейната ни чест. Вслушайте се само какво се говори между гражданите за тях, между тия граждани, които се водят от максимата, че крушката си има опашка, и ще се уверите, че самото присъствие на Дънова и приятелите му е опасно за морала и спокойствието на населението. Ако властта може и иска да ги търпи, нека им определи място по възможност далеч от населените пунктове, дето отец Дънов ще може да развива своята теория и да упражнява практиката на идеите си. Що се отнася до Търновци, ние не сме ги канили и не можем да ги търпим.

(бел. състав. На Света гора не е имало адамити през Второто българско царство, защото тя е малка по площ, а при това е била православно средище и имало е манастири. Тук можем да отбележим, обаче, че Павлина Даскалова е чувала Елена Иларионова да казва, че според Учителя не адамитско, а богомилско селище е имало на мястото на вилата в лозята, където са ставали съборите. По повод на „разголването“ можем да обясним, че през тази година във вестника се обсъжда забраната на деколтетата на жените, за да не съблазняват мъжете, както и забраната на скъсяването на полите, при което се откриват краката малко над глезените. Вероятно, обаче, сестрите, учили в странство, и тези от по-големите градове да са се носили съобразно последните повеи на европейската мода. А въобще на работещите жени не се е гледало с добро око: в статия срещу жените чиновнички се казва: „Вън жените от държавната трапеза!“)

МИСЛИ ЗА СЪДБАТА-КАРМА

Като кмет на гр. В. Търново, д-р Димитър Раев, според спомените на дъщеря му и архива на отец Асен, е провел публичен диспут в „Модерен театър“ в защита на масонството, а търновският протосингел е защитавал тезата, че масоните са чеда на дявола. Д-р

Раев, като запознат с масоните, съзнателно е отстранил духовното влияние на Учителя Бейнса Дуо от гр. В. Търново. А Учителя е бил представител на всички духовни сили на Земята и затова те не са изгонили Него, а Всемирното Бяло Братство. По закона на кармата всички са платили скъпо. Бях свидетел на съдбата на семейството на Димитър Раев. Беше ми мъчно за жена му Богдана и за сина му Светозар. Като срещях жена му, се питах защо има такава тежка съдба. Оказа се, че д-р Димитър Раев по време на Втората световна война е бил областен управител в Скопие. Какво е правил там не знаей, но македонците го изискали след войната от българското правителство и са го убили жестоко. Всички търновци казват за него, че е бил много умен човек. Аз се питам дали това е достатъчно. Колко хора в България освен ум имат и разум? Какво стана по-нататък със семейството му? Национализираха цялото му имущество. Жена му без пенсия живееше на квартира. Синът му, след като го изключиха от университета и след като премина през големи страдания, емигрира и сега е в Германия. На дъщеря му не дадох възможност да следва висше образование и беше работничка в месокомбината. Тя се омъжи, имаше две деца и не можеше да се грижи за майка си, която почина в старчески дом в едно горнооряховско село.

Другият кмет от тричленката, Стефан Куманов, е осиновил син на име Тодор, на който му се раждат две деца, момче и момиче. Момчето Стефан пада от високо, получава увреда на мозъка, усложнена с епилепсия и впоследствие деградира.

Владиката Филип дълги години се е топял пред очите на пасомите си от незнайна болест и три години преди да почине си е подал оставката.

Нямам възможност да проследя съдбата на ген. Даскалов и другите виновници за отстраняване на белите братя от Търново, но съм сигурна, че всички, които са отишли против плана на Бога, са си платили. Напоследък мисля каква пакост на отделната личност прави невежеството. А духовната бедност на един народ? Неволно го сравнявам с Чернобил. Скриваме истината от народа и десетилетия влачим физическите последствия на това невежество. А изгонването на духовни люде носи като последица духовна бедност за даден град или народ.

Павлина Даскалова

СПОМЕНИ НА ВЕЛИКОТЪРНОВСКИ ГРАЖДАНИ ЗА УЧИТЕЛЯ

ОЛГА ГЕОРГИЕВА ЧАЛЪКОВА, по мъж Николова, родена на 20 май 1882 г. в град В. Търново, живяла на ул. „Христо Ботев“ 24.

Аз бях член на женското дружество в града. Интересувахме се от всички мероприятия в града и ходехме на съборите на Дънов. Семейство Елена и Тодор Попови, учители, се считаха за едно от най-интелигентните семейства в града. Тодор Попов, химик-учител, беше станал директор на захарни заводи. Жена му Елена свиреше хубаво на пиано. Живееха на ул. „Цветарска“ 19. Елена изказваше мнението си за Дънов пред всички ни: „Вижте движенията на Дънов, походката му — всичко в него е музика; на това отгоре е и красавец.“ На всички ни правеше следното впечатление (ходехме на неделните му беседи, които бяха на открито и на които присъстваха над 1000 души): Той говореше тихо, а се чуваше от всички еднакво.

ИВАН СТЕФАНОВ ИВАНОВ, ул. „Сергей Румянцев“ 9, по професия инженер-химик.

Баща ми и чичо ми държаха хотел „България“. По време на съборите аз бях малко момче, но баща ми вземаше файтон и цялото семейство ни завеждаше да слушаме беседите на Дънов неделен ден.

КИНА ПАРАСКОВА, родена в с. Беброво, начална учителка

Мъжът ми беше началник на пощата в Килифарево. Имахме единствена дъщеря, Надка. Поради падане от височина лекарите твърдяха, че е получила тумор на мозъка. Продадохме всичко ценно и решихме да я заведем в Париж на операция. Отседнахме в София при наши близки и те ни посъветваха да отидем при Петър Дънов преди да заминем за Париж. Сварихме го да държи беседа, в която Той отговори от какво е болна дъщеря ни. Но ние пожелахме среща с него след беседата. На срещата Той определи друга диагноза, а не тумор. *(К. Параскова ми я съобщи, но аз съм пропуснала да я запиша в тетрадката, бел. състав.)* Дънов ни обясни как да излекуваме детето от това заболяване. Ние не му гласувахме доверие и отидохме в Париж. Там лекарите поставиха диагнозата, която Дънов постави. Дъщеря ни почина на операционната маса. Върнахме се без нея в България и искрено съжалявахме, че не послушахме доктор Петър Дънов.

Адвокатът АТАНАС ДОБРЕВСКИ

Запитал веднъж: „Можеш ли да съживиш мъртъв човек?“ Учителя му казал, че може. Тогава А. Добревски отишъл в Търновската болница и обяснил на лекарите, че иска да му дадат един труп. Уверил ги, че Учителя ще го съживи. Имало едно момче, починало преди два часа, но когато се приготвил да откара трупа при Учителя, един от лекарите се възпротивил, правейки си следната сметка: „Ами ако той действително съживи момчето, какво ще стане с нашия авторитет?“ Лекарите се замислили и отказали да дадат момчето.

Атанас Добревски имал и други опитности с Учителя. Веднъж заболял от хълцане и не можел да каже дума, без да изхълца. Не можел да пледира в съда. Събрали се на консулт търновски лекари, но не могли да му помогнат. Братът писал на Учителя и му обяснил случая. Той му отговорил телеграфически следното: „В еди-коя си стая в твоята къща има едно шкафче, в което има една двойна чаша, останала от дядо ти. Ще вземеш тази чаша и в едната преградка ще сложиш вода за пиене, а в другата — лимонов сок, или ако нямаш лимон, — лимонтузу. Ще ги пиеш така, че да се смесват в гърлото ти. Добревски не знаел, че имало такава чаша, и още по-малко, че била от дядо му, но я намерил. Направил всичко по предписанието и хълцането му веднага престанало. Отишъл след това при лекарите да видят, че е вече здрав, а те се учудили и го попитали как е станало това. Той им обяснил, а един от лекарите възкликнал: „Вярно, че така може.“ А братът отговорил: „Вярно, но преди няколко дни ти само вдигаше рамене и нищо не ми каза.“

СПОМЕНИ ЗА ТЪРНОВСКИТЕ СЪБОРИ

КОКОШАТА КЪЛКА

(„Изгревът“ на Бялото Братство“, том II, София, 1995, стр. 390)

Търново. След съборните дни Учителя оставаше с няколко *(бел. състав. група)* братя и сестри още известно време. Идва един селянин при Учителя, чистичко облечен, спретнат, вади от пояса си чиста бяла кърпичка, а в нея завита хубава кокоша кълка. Подава я благоговейно на Учителя. Приятелите изтръпват. Как, месо! Посягат да спрат селянина, но Учителя се усмихва, взема кълката и казва на сестрите: „Турете я в кухнята.“ Учителя се освободи от нея, освободи и нас, а селянинът бе уважен заради жеста му. За него това беше подарък за Учителя. Той още не знаеше нищо за Учителя и че ние сме вегетарианци. Ако Учителя не беше приел кокошата кълка, щеше да го смути и спре, но сега го прие и пътят му е отворен за Школата. Зависеше от него дали ще влезе в Школата или ще я подмине. Изборът беше само негов и на никой друг.

ПЕСТЕЛИВОСТТА

(„Изгревът“ на Бялото Братство“, том II, София, 1995, стр. 373)

Работехме в Търново на колибата по подготовка на събора. Оправяхме външните парпети от тухли. Работехме, а работеха и опитни братя от селата, зидари, мазачи, а ние, младите, покрай тях помагахме. И ние се опитвахме да редим тухлите и да ги лепим с варов разтвор, но няхмахме още никаква опитност. Варта, която засъхваше и беше излишна, ние остъргнахме и хвърляхме на земята. Учителя присъстваше както винаги при общата работа и наблюдаваше всичко. Погледа ме малко време и каза: „Защо я хвърляш? Тури я в кофата, тури ѝ малко вода и тя пак ще стане за работа.“ Но аз си мислех, че тази вар не може да се използва и авторитетно, като майстор, възразих на Учителя. Учителя си замина, но оттогава цял живот изучавам тоя занаят. Сега знам, че на Учителя не се възразява. Послушание към Учителя и приложение на Словото му. Ето това днес знам и го предавам на вас.

ПОСЛУШАНИЕТО

(„Изгревът“ на Бялото Братство“, том II, София, 1995, стр. 351)

Учителя разправяше друг случай: „Друга сестра от Търново ми казваше: „Имам пари, искам да направя една къща, да я давам под наем, да се улеснявам.“ Казвам ѝ: „Ако питаш мен, сега не гради. Нека минат две-три години. Ако сега градиш, ще загубиш всичко.“ Тя казва: „Но сега е евтин материалът, ще построя, пък ще вземам наем от новото здание. Но ще те послушам.“ Стана търновското земетресение, събори старата къща, но с парите, които имаше, тя я поправи. След това ми каза: „Много ти благодаря. Ако бях направила новата къща, щеше и тя да се събори и нямаше да имам с какво да я поправам.“ Ето какво значи послушание на ученика към Учителя. Послушанието предхожда всичко. То е първата стъпка, която прокарва пътечка между ученика и Учителя. Чрез послушанието идва Божията помощ и благословение.

ЦВЕТАТА

(„Изгревът“ на Бялото Братство“, том II, София, 1995, стр. 340)

Съборът в Търново беше преминал. Приятелите се бяха разотишли. Бяха останали с Учителя няколко братя и сестри. След вечеря обикновено се провеждаше разговор, който понякога отиваше до полунощ. След това брат Димитър Добрев от Сливен изпращаше Учителя до станчката му и се прибираще в своята. Тъкмо да си ляга, на вратата му се чука. Отваря. Учителя: „Димитрий, дай лейката да полеем цветята.“ И в 2 часа през нощта Учителя и братът поливат цветята.

Учителя чувства живота като едно велико цяло. Той чувства от какво има нужда и най-малкото същество. Той не е безучастен към страданията на малките братя, където и да са те.

МОЖЕШ ЛИ ДА СТАНЕШ

(„Изгревът“ на Бялото Братство“, том II, София, 1995, стр. 336)

Една сестра се разболява непосредствено след един от Търновските събори. Разболява се внезапно и тежко от странна болест. Чувства се раздвоена, като че ли има две глави, две лица, две тела. Като че е тя и като че не е тя. Туй състояние тъй я обезсилва, че не може да ходи и ляга на легло. Изчерпването е толкова силно, че не може даже да говори. В един момент, когато ѝ е най-тежко и си мисли какво да прави, чува в себе си глас, който ѝ казва: „Е, пък умри, умри“. Тя чувства, че при туй положение, в което се намира, друго не ѝ остава, освен да умре. В това време на прозорчето на станчката ѝ се показва Учителя и я запитва: „Какво ти е?“ А сестрата не може да отговори, толкова е отпаднала, едва прошепва: „Много съм зле, Учителю.“ А пък гласът в нея все повтаря: „Е, пък умри, умри“. Учителя влиза и застава сред стаята строг, поглежда сестрата и казва: „Можеш ли

да станеш?" Сестрата не може да мръдне, мисли, че умира. Учителя пак повтаря: „Можеш ли да станеш?“ След това ѝ дава една формула: „Като станете, ще казвате тази формула: Аз съм мобилизирана, аз имам работа, аз трябва да живея, за да свърша работата си.“ Учителя си тръгва, на вратата се поспира, поглежда строго сестрата и си отива. Сестрата си казва: „Ще опитам да стана.“ Сяда на леглото, спуска краката си. В тоя момент почувства, че нещо тежко като желязна маска пада от лицето ѝ, че нещо се отделя от тялото ѝ. Сестрата се изправя, пристъпва няколко крачки и казва формулата. На другата сутрин тя беше на молитвата и на гимнастиките.

Тази сестра беше стенографката Паша Тодорова. Тя продължи да стенографира през цялото време на Школата. Тя беше истински мобилизирана.

ПИСАНО Е

(„Изгревът“ на Бялото Братство“, том II, София, 1995, стр. 362)

През един от Търновските събори привечер приятелите видяхи, че Учителя събира нещо от земята. Притичали се и те да помагат. Събрали от земята пръснати житни зрънца. Като ги събирали, Учителя казал: „Писано е да се не изгуби нищо!“ Помълчал и добавил: „От Словото Божие.“ А сестрите същия ден чистили жито, за да сварят. Чистили каквото чистили и изхвърлили заедно с боклука и чисти зърна. Тях се навел да събере Учителя. Събрал ги и ги дал на един брат да ги прибере. Този брат бях аз — брат Борис.

И затова на мен се даде задачата да се грижа за печатането на непечатаното Слово на Учителя и аз го опазих. Не изгубих нищо.

∞ ОТ 1926 ГОДИНА ∞ ДО НАШИ ДНИ

През тази година съборът за първи път се провежда в София, но участниците с носталгия си спомнят за Търново. Ето какво пише Елена Андреева: „Това беше един голям събор. Но съборите в Търново бяха по-тържествени, защото тук *(бел. състав. — в София)* идваха от града други, странични хора и разводняваха нещата. Софийанци не бяха дисциплинирани — с тях идваха техни приятели и вместо да слушат внимателно, те се оглеждаха насам-нататък, шепнеха си това или онова и онази мистична атмосфера, която трябваше да бъде, не се създаваше.“ (*„Изгревът“ на Бялото Братство*, т. I, София, 1993, стр. 584). И действително, всички си спомнят за особената, мистична атмосфера на съборите в Търново, а тя се е проявявала дори в изпълнението на песните: „Най-много, най-възторжено, с най-голяма радост и въодушевление се пееше по съборите в Търново. Имаше едно настроение, което се дължеше на друго присъствие — вдъхновението у нас беше последица от присъствието на Всемирното Велико Бяло Братство, пратено от Божествения свят. Ние бяхме проводници и изразявахме аурата, която то създаваше на съборите.“ (*пак там*, стр. 533)

Търновските събори остават като един етап в Школата. Те ще се запомнят с гостоприемството на търновци. Галилей Величков, хвалейки изгревяни, си спомня и за Търново: „Прочутите Търновски събори са известни като блестящ пример за взаимните отношения. А това привлича. Добрите отношения действат възпитателно.“ (*„Изгревът“ на Бялото Братство*, т. IV, София, 1995, стр. 78) Ще се запомнят с проявената голяма религиозност от старите приятели или както по-късно д-р Методи Константинов ще обобщи: „Аз много малко се занимавах с дейността на старите братя, които бяха под знака на една религиозност, която се изразяваше по съборите. Това е един етап, който Учителя го минаваше с голяма осторожност. Той не искаше в Школата да се допуска елемент от старите култури. Трябваше там, в Търново, да се изрази този въпрос чрез лемурийската и атлантската раса. Те бяха с едни пасторски и проповеднически наклонности, които Учителя отначало толерираше. Но в последствие ги отхвърли, защото човек няма нужда от тази забавачница — религията, която заминава в архивите на човечеството. Идва духовната вълна на Новото Учение.“ (*„Изгревът“ на Бялото Братство*, т. IV, София, 1995, стр. 458-459)

Учителя споменава този търновски етап така: „Години наред приятелите изживяваха своето пробуждане. Едни усещаха развитието на делото, а други се примиряваха с негодите. В тези години не можеше да се говори за устройствен подем [за място като „Изгрева“]. Търновските събори откриха новите хоризонти на делото.“ („Изгревът“ на Бялото Братство“, т. IV, София, 1995, стр.82)

ПОСЛЕДНИ ПИСМА ДО ЕЛЕНА ИЛАРИОНОВА

София, Изгрев, 18.06.1926 г.

Любезна Еленке,

Животът на верующия или животът на ученика е пълен с изпити, със светли задачи и идеи за бъдното на душата. Временно тя е затворена в тая своя хижа, тя трябва да разреши великата задача за своя бъдещ живот. Ний виждаме ония мъчнотии, които сега спъват вашия живот. Вий там в Търново сте дошли до полите на една стръмна планина и мислите може ли да се изкачите там горе. Горе по върховете бушува силна буря, която пропуска само Любящите, Мъдрите, Истинолюбивите, Правдивите и Доброгетелните. Ще вървите напред с вяра, която носи живот.

Костагин да се моли, да мисли и да работи; в края на краищата всичко ще се уреди. А така и ти. Онова, което минава през ума, пресявай го.

На мен, ако ми остане време, може да ви посетя. Вий се постарайте да гойдете за екскурзията по Петровден към Мусала, ако това е стремеж вътрешен.

Поздравя всички приятели.

С Божията Любов ваш:

Погнус

* * *

София, 24.12.1926 г.

Любезна Елена,

Желая всички да бъдете весели, бодри и да се радвате на живота и здравето, което Господ ви дава.

Поздрав на всички приятели.

Господ да ви даде мир и подтик да работите усърдно вътрешно за делото. Четете беседите и ги разбирайте добре. Те носят Божията светлина, любов и свобода за душите ви.

Само Божията Любов.

Погнус

* * *

София, 2.01.1928 г.

Любезна Еленке,

Пиша ви тия няколко реда за Новата година. Любете Бога, любете и ближните си.

Като малките деца.

Вяра, надежда, любов.

Милосърдие, кротост.

Поздрав на всички.

Погнис

* * *

София, 28.05.1928 г.

Любезна Елена,

Вашето писмо получих. Пътникът не трябва да обръща внимание на ветровете. Всеки да носи в себе си Божественото. На думи и съблазни не се подавайте.

Ще бъдете тъй добри да изпратите с бр. Бертоли около 20 до 30 стръка от най-гребния босилек. Сумата, каквото струва, ще ви я изпратя.

Моят поздрав вам и на всички приятели.

Погнис

* * *

София, 7.11.1929 г.

Любезна Елена,

Съзнателният живот носи всякога мир в душата. Съзнателното живее е връзка на Божия Дух с вечното начало.

Всяка добра мисъл, всяко добро чувство, всяко добро действие иде от свише. Животът на душата е Живот на Бога.

Изучавайте щателно Словото на живота. Непреривно дръжте връзка. Молете се да имате Небесната виделина, за да ходите в светлината.

Поздрав на всички приятели. Само Божията Любов.

Погнис

* * *

София, 12.10.1930 г.

Любезна Елена,

Изпращам ви обратно банкнотите. Те не вървят, пресрочили са своето време. Може да си ги държите за спомен.

Надявам се да сте добре. На добрите и разумните Бог всякога помага.

Поздрав на всички приятели.

Погнис

* * *

София, Изгрев, 11.11.1930 г.

Любезна Елена,

Получих вашето последно писмо и сумата за книги.

Ти засега трябва да употребиш оня нов метод на Любовта, който внася мир на душата. Трябва да се забрави всичко онова, което обезпоко-

ява душата. Жаждата се утолява като се употребява водата, гладът се премахва като се употребява храната. Живият хляб, Словото на Бога, Словото на Любовта в познанието на Оногова, Който носи вечния живот. Само по този начин може да се помогне на страдащите души. Всяка душа трябва да се събуди, да се новороди от Вода и Дух, родени от Бога – това е вътрешният смисъл на живота.

С вяра жива, с Любов непрестанна, течаща от Бога, човек може да помогне на своите близни.

Ти пиши на брата си Асена, поздрави го нарочно от мен. Аз ще се постарая да му помогна в пътя на живота. Той да бъде богър духом. После може да му пиша. Той трябва да си научи урока, да поработи за Бога без страх. Ти му изпращай своите добри мисли, Бог да го избави.

Поздрав на всички приятели, поздрав и вам. Само Божията Любов.

Погнус

* * *

София, 9.12.1930 г.

Любезна Елена,

В тия времена на големи противоречия потребни са настръченията. Сега е време, когато всеки, който вярва в Господа, трябва да бъде силен в Дух. Любов непрестанна трябва да пълни сърцето на човека. Всеки, който люби Господа, живее, а който не – умира.

Моят поздрав вам и на всички приятели. Любете и живеете.

Само Божията Любов.

Погнус

* * *

София, 5.05.1941 г.

Любезна Елена,

От дълго време не съм ви писал. Това е с оглед да се реализира всичко онова, което по-рано ви е дадено. Животът на земята има своите изисквания. Мъчнотии, препятствия, спънки; но това става с оглед за съществени придобивки. Трябва човек да живее за Бога, за своите близни, а най-после и за себе си. Да се научи да живее добре, това е цяло изкуство.

Сега е време, когато трябва да се работи.

Моят поздрав вам и на Надежда, и всички други приятели.

Погнус

СПОМЕНИ НА ПЕТЪР КАМБУРОВ ЗА АРАБАНАШКАТА КОМУНА

Зимата на 1925—26 г. горе-долу изкарахме добре, понеже все още имяхме пари от захарната фабрика. Но през пролетта и лятото пак закъсахме и започнахме да търсим царевица в заем за качамак.

През лятото получихме 1000 килограма ечемик, изпратен от Гръблев от Делиорман*, където той беше на служба като граничен офицер.

* Делиорман – турско име на Лудогорието (бел. ред.)

Приятели сe внушихa, чe причинaтa зa нeуспeхa нa кoмунaтa сe дължи нa oбстoятeлствoтo, чe сa приeти стaри хoрa, т.е. мoитe рoдитeли, и aкo си oтидaт, рaбoтитe щe пoтръгнaт дoбрe. Нo тe нe взeмaхa пoд внимaниe, чe тия стaри хoрa си прoдaдoхa имoтa в Стaрa Зaгoрa. Изядoхмe им пaритe и сeгa дa им кaжeм дa си вървaт! Oсвeн тoвa, тaтe прeз всичкoтo врeмe рaбoтeшe в пeчaтaрницaтa в Нoвa Зaгoрa и пoддържaшe учaщитe сe Кoсьo и Тaнкa. A мaмa бeшe нaй-здрaвaтa грeдa в кoмунaтa. Тя мeсeшe, гoтвeшe, пeрeшe, чистeшe и пр., нo и тя трябвaшe дa си oтидe.

Прeди дa прeдлoжaт нa Мaрин и нa мeнe рeшeниeтo зa oсвoбoждaвaнeтo нa стaритe, брaтaтa oт кoмунaтa oтишли при Учитeлa. Тoй пo тoвa врeмe бeшe пристигнaл в Търнoвo във връзкa с прeхвърлянeтo нa инвeнтaрa в Сoфия, дeтo прeз aвгуст същaтa гoдинa (1926) щeсe дa сe състoи събoрът.

Нaистинa Учитeлa oдoбрил тяхнoтo рeшeниe дa сe мaхнaт стaритe. И вьoржeни със съгласиeтo нa Учитeлa, смeлo ни гo кaзaхa в oчитe: „Нe щeм стaритe! Aкo тe си oтидaт, рaбoтитe щe тръгнaт. Тoвa e кaзaл Учитeлa.“ Ние с Мaрин oстaнaхмe в нeдoумeниe! Нe дoпущaхмe Учитeлa дa e oдoбрил тoвa и прeдлoжихмe всички дa oтидeм в Търнoвo при нeгo.

Oтидохмe. Учитeлa кaзa:

— Дa, зa стaритe щe бъдe пo-дoбрe врeмeннo дa oтидaт в Кaзaнлък. A вие двaмaтa с Мaрин щe oтидeтe в Сoфия с кaруцaтa.

— Дoбрe, Учитeлю, щoм вие кaзвaтe, щe изпълним всичкo.

Прeди дa зaминeм зa Сoфия имaхмe двaмaтa с Мaрин oщe eднa срeщa с Учитeлa в бeсeдкaтa прeд кoлибaтa. Тoй сe интeрeсувaшe oт живoтa в кoмунaтa и с гoлямo внимaниe и интeрeс питaшe зa всичкo. Слeд кaтo му рaзкaзaхмe всички пo-интeрeсни събития, Учитeлa кaзa:

— Идeятa зa кoмунaлния живoт e излязлa oт Бoжeствeния свят. Хoрaтa сa я дoлoвил с умa си, нo нe сa в състoяниe дa я прилoжaт. Дa си прeдстaвим, чe нa eдин oт вaс e счупeнa ръкaтa, a нa другия e счупeн крaкът. В тoвa пoлoжeниe ви слoжaт дa спитe нa eднo тяснo лeглo. Е, кaк ви сe струвa, щe мoжeтe ли дa спитe спoкoйнo? Всякo пoмръдвaнe нa eдиния щe причини бoлкa нa другия — тoвa сa хoрaтa днeс. Счупeнитe ръкa и крaк сa слaбoститe нa хoрaтa, кoитo нe им пoзвoлявaт дa сe дoближaт пo-близo и дa рaбoтят зaдружнo. Истинскaтa кoмунa щe сe oсъщeствя нa зeмятa слeд тристa гoдини, кoгaтo първaтa грyпa oт Шeстaтa рaсa слeзe нa зeмятa.

Зaпитaхмe гo:

— Aми дoтoгaвa кaк щe живeeм?

Учитeлa кaзa:

— Нe слeд дългo врeмe хoрaтa щe нaпyснaт грaдoвeтe и щe зaживeят всрeд прирoдaтa нa грyпи oт пo нeкoлкo сeмeйствa — нa пo-гoлeми или пo-мaлки грyпи. Щe зaвиси oт хaрмoниятa, кoятo имaт пoмeждy си.

Върнaхмe сe в Aрбaнaси. Събрaхмe бaгaжa нa мaмa и тaтe и ги пригoтвихмe зa път. В тoвa врeмe дoйдe Учитeлa. Слoжихмe гoлямa тpaпeзa. Имaшe и други гoсти. Тoгaвa сeстpa Мaрия Кaишeвa кaзa:

— Учитeлю, нa Кaтeринкa ѝ e мнoгo мъчнo, чe нaпyщa кoмунaтa.

— Нищo, — кaзa Учитeлa — тe щe пoстoят мaлкo в Кaзaнлък и пaк щe сe върнaт. Тaкa щe бъдe пo-дoбрe зa тях. A Пeтър и Мaрин аз ги изпращaм дa oтидaт дa пoрaбoтят с кoнeтe и кaруцaтa в Сoфия.

Мaмa и тaтe oтпътувaхa зa Кaзaнлък, a ние пoтeглихмe зa Сoфия.

Нo с тoвa рaбoтитe в кoмунaтa нe сe oпрaвихa. Приятели сe прибрaли вeчeртa, нo нe нaмeрили ни зaпaлeн oгън, ни ядeнe и слeд двa дни всички сe рaзoтишли пo дoмoвeтe. Кoмунaтa сe рaзвaли. Учитeлa сaм я рaзвaли.

Пoукaтa oт нaпрaвeния oпит e, чe всeки члeн нa кoмунaтa трябвa дa e гoтoв дa дaвa, дa жeртвa, a нe сaмo дa взeмa. Нямaшe я Лoбoвтa, зa кoятo пeeм...

СПОМЕНИ НА БОРИС НИКОЛОВ

(„Изгревът“ на Бялото Братство“, т. III, София, 1995, стр. 66)

Бяхме в село Арбанаси, Търновско, с една група млади хора. Останахме без пари и без храна. Кольо беше там и реши да ни нагости, като обяви, че ще ни направи сърми с ориз. Откъсна листа от лозите в двора — едни големи листа. После започна да завива с тях приготвения ориз. И станаха сърми колкото юмрук. Сложи ги в един бакърен съд и почна да ги вари. Но понеже бяха големи, те почнаха да поемат течността и станаха колкото два юмука всяка една от тях. Тогава ги прехвърли в още три бакърени котли и започна да ги вари последователно. Ние го наблюдавахме и се облизвахме, а той тържествено заяви, че тук вече се проявява Божието благословение и че от един стават три котли сърми. Всички се усмихвахме, пълни със слюнки в устата, защото бяхме много гладни. Накрая беше готов първия котел, започнахме да ядем. Кольо беше забравил да сложи сол. Нищо страшно, посолнихме ги. После три-четири дни ядохме от сърмите му. След време се шегувахме, че сърмите на Кольо се умножили три пъти, благодарение на окултното му знание; значи е окултист три пъти и половина, щом от един котел сърми прави три котли и половина.

СПОМЕНИ НА НАДЕЖДА ИЛАРИОНОВА

В. Търново, ул. „Зеленка“ 28

От 1911 г. Учителя имаше стая в нашия дом — югоизточната — и винаги, когато дойдеше в Търново, спеше у нас. Във време на съборите сутрин всички ставаха рано и отиваха на вилата, където те се провеждаха. Докато беше у нас Учителя, у дома идваха много хора, най-вече търновци, за да получат съвет, да си изкажат мъките, болките. Един ден Учителя изпращаше гостите, а аз бях застанала между тях и си мислех: „Кога и аз ще стана голяма, за да мога и аз да разговарям с Учителя?!“ Тогава Той се обърна към мене и каза: „Тя мисли кога ще стане голяма.“ Аз се чудех как е разбрал той какво мислех. Разбрах, че чете мислите и всичко знае. Затова се стараех да върша всичко както трябва и да мисля само добро.

Фактически мама беше духовен ръководител на Бялото Братство в Търново. Събра-нията ставаха у дома. На тях идваха сем. Бойнови, Мария Пирьова, Стефана Симеонова, Мария Карачорова, Здравка Попова, Стефан Куртев, Костакиев и жена му Елена и др. След смъртта на баща ми през 1929 г. събранията се прехвърлиха в съборната вила, защото останахме без средства и цялата къща давахме под наем, за да си помагаме.

Братството във В. Търново имаше 26 декара дарения — лозя, овощни градини и ниви и двуетажна вила. Адвокатът Анастас Бойнов подарява на Братството вилата с три декара овощна градина. Иван Дойнов Кехайов, каснер на пощата в Търново, дарява 12 декара лозе покрай Севлиевското шосе. Заедно с жена си Мария Гладкова Байчева през 1912 г. се изселват в София. Иван Дивитаков, търговец, и жена му Венета даряват три декара лозе непосредствено до вилата.

СПОМЕНИ НА ПАВЛИНА ДАСКАЛОВА

В. Търново, ул. „Сергей Румянцев“ 43

През 1939 г. мама ме заведе в София при Учителя на Изгрева. Учителя постави за няколко минути ръцете си над главата ми. Стояхме на Изгрева повече от седмица. Ходихме с Учителя на Витоша. Помня, че на отиване брат Цеко ме носи на гръб върху няколко раници.

На връщане излезе буря с дъжд. Една сестра се приближи до Учителя и каза: „Учителю, с нас има малки деца. Спрете, моля ви, дъжда!“ След това мама разказваше: „Той се отстрани, направи някакви движения и дъждът веднага спря.“ Когато се прибрахме в София, отново заваля проливен дъжд.

По време на войната в Търново бяха евакуирани Министерството на железниците и др. В тях работеха няколко наши приятели от Изгрева. Всяка вечер молитвите ставаха у нас, обаче ние, децата, често се смеехме отзад, затова ни изпъждаха навън да не пречим.

След 9.09.1944 г. въпреки изказаните от Учителя в беседите мисли за болшевизма никой не можеше да си представи на какви психични мъки ще бъде подложено Братството.

Един ден мама переше. Няколко дена преди това тя се молеше на Учителя да помогне на брат Любомир Лулчев да не го осъдят на смърт. Мама беше ходила няколко пъти при него да помага на комунисти. Вероятно в този момент пак се е молела, когато ѝ се явява Учителя в плът и ѝ казва: „Сестра, не се тревожете, всичко е за Слава Божия.“ Тя дойде при мене в другата стая с грейнало лице, което просто светеше. Каза ми: „Яви ми се Учителя в плът“ — и разказа какво ѝ се е случило.

В съборната вила, която беше в съседство с нашия дом (имахме къща и два декара овощна градина), всяка сряда и неделя правехме събрания. Помня, че през 1946 и 1947 г. извикахме приятелите от цяла България на среща в Търново. Аз бях впечатлена от приятелите от Русе и Габрово. Помня, че баща ми и Петър Филипов, сладкар от Русе, искаха да купят под самата вила една много голяма нива за Братството и поръчаха табела със сини букви на бял фон: „Път към Бялото Братство“. Сложиха я на Севлиевското шосе, за да се знае къде е отклонението към вилата.

Две години, 1946-47 год. имаше за децата двадесет дневно лятно училище организирано от Братството. От търновското братство бяхме 5 братски деца. Първата година отидоха децата на адвоката Христо Геров — Роланд и Игор и детето на Нено Тотев — Иванчо. Втората година първа смяна беше брат ми Йосиф. Втора смяна бяхме все гимназисти — Павлина, Игор, Роланд и Ваньо. Ръководителят на школата — Георги Тахчиев, психолог, ни изнасяше такива лекции по Словото на Учителя, че аз се върнах в Търново преобразена духовно. В колонията учехме цигулка, занимаваше ни Мария Златева. Всички свирехме. Кина Станчева, детска учителка, ни учеше на Паневритмия. В тази колония брат Тахчиев ни свърза с Учението на Учителя на практика. След това десетина момчета и момичета се събрахме всяка пролетна и лятна ваканция. Лятото ходехме на Рила, но със собствени пари. Първата година аз станах слугиня у една лекарка, д-р Ганева, и със спечелените пари отидох на Рила.

Братската група в Търново не беше голяма: моите родители Маринка и Никола Даскалови, Христина Александрова, д-р Антони Маринова, д-р Руска Петрова, Йовка Кирова и др.

През 1951 г. у нас направиха обиск две момчета от МВР. Мама от страх хвърли в печката романите на Любомир Лулчев да изгорят, но милиционерите отвориха печката и разбраха че има нещо изгорено. Като не намериха обаче нищо, отидоха си. Не разбрахме каква е причината за обиска.

През 1953 год. завърших института за детски учителки във В. Търново, след което ме назначиха в Габрово. Направих всичко възможно да се върна на следващата година в Търново, заради болната си майка. През 1956 г. започнах работа в детската градина „Димитър Благоев“ във В. Търново с директор Янка Константинова.

Един ден снахата на сестра Христина, Миланка, като се върнала в къщи, съобщила на свекърва си, че започват акции против религиозните хора, включително и Бялото Братство. Сестра Христина получаваше народна пенсия. Тя отишла при директорката ми, която живееше в нейната махала, и каза: „Янке, ще започнат да преследват Павлина Даскалова за нейните убеждения. Моля те, направи всичко възможно да ѝ помогнеш.“ И действително, когато извикали директорката в МВР, тя каза, че нейната канцелария е до моята занималня и че се чува всичко, което преподавам на децата, че не е чувала да споменавам думата „Бог“ и пр.

По това време началник на градския отдел „Просвета“ беше Венелин Друмев. Той ми беше директор в прогимназията и поддържаше добри взаимоотношения. Извика ме при

себе си, заключи вратата и ме помоли да не се занимавам с Бялото Братство. Той самият, обаче, на младини е бил вегетарианец и толстоист. Каза ми: „Павлина, чети каквото искаш, но мълчи и не ходи при Стамат Тодоров. Работи си индивидуално.“

На 6 декември 1957 г. в 4 ч.с. пристигнаха четирима души от МВР. Димитър Костов ми показва заповед за обиск и изземване литературата на П. К. Дънов, но не ми даде заповедта, а я прибра. Татко беше на работа, а мама — в болницата. Написаха протокол и взеха 190 тома беседи и лекции. Знам, че бяха от четири различни отдела. Милиционерът беше с шмайзер. Представителят на КДС взе едно томче, разгърна го, зачете се и каза: „Много хубави работи пише в тая книжка.“ Аз му казах: „Върни ми я тогава.“ И той ми я върна. Той четеше наред и казваше: „Защо ги прибираме тия книги не ми е ясно, никаква политика няма в тях.“ Поисках му да върне още книги, но той каза: „Много искаш!“

След като излязоха от дома, веднага отидох у брат Стамат. Искях да го предупредя за обиска. Намерих го съкрушен. Каза ми, че са прибрали цялата библиотека: „Дойдоха шест души при мен. Отнесоха се много грубо.“ Отворили шкафове на библиотеката и смъкнали всичко в чували. Напълнили шест чувала. След това направили обиск и си заминали.

Веднъж през 1986 г. пътувах с един от онези, които са правили обиска при брат Стамат. Той потвърди, че са изгорили литературата. Когато поискал да вземе окултната книга „Лица и души“, ръководителят на групата му казал: „Не ти трябва този боклук“, взел я от ръцете му и я хвърлил в огъня.

В Търново унищожиха Братската библиотека на баща ми Никола Даскалов и в с. Балван — на Иван Топалов. Това беше акция в цялата страна. След няколко години аз изкупих беседите и лекциите на зъболекарката Руска Петрова, която не получаваше пенсия. Колежката ѝ Андони Маринова пък ги беше зазидала под стълбището и когато събаряли къщата, за да строят детска градина, ги намерили там. Сестра Христина заръчала на сина си Борис да ми предаде книгите след смъртта ѝ. Иван Преснаков от Ново село и Иван Попов също ми дадоха книгите си. У сестра Йовка останаха книгите на семейство Иларионови, сестра Христина Александрова, Зорица Попова и др.

Книгите, които бяха у мен, ги сложих в куфари и ги скрих в село Беляковец. Впоследствие ги пренесох на моя таван и сложих два кубика нарязани дърва отгоре. След 10 ноември 1989 г. веднага подвързах книгите, направих библиотечни шкафове и така се създаде Окръжна библиотека на Бялото Братство.

Част от литературата на гр. В. Търново подарих на Окръжната библиотека на Братството в Разград с ръководител Ясен Даскалов. Там се основа нова група през 1987 г.

Да се върнем към годините след 9 септември 1944 г. С всяка измината година трудностите на Братството ставаха все по-големи.

През 1959 г. ме назначиха музикален ръководител на всички детски градини, поради липса на по-подходяща колежка. Аз имах хубав глас и пеех в Оперетата, свирех и на акордеон. Впоследствие завърших задочно музикална педагогика в гр. Русе. На новата служба работех по четири часа на ден и имах много свободно време на разположение.

Брат Стамат Тодоров, ръководител на Братството в Търново, се издържаше от земеделие. Покрай Севлиевското шосе, близо до сегашната бензиностанция, имахме 19.5 декара лозя, овощни градини и ниви. През 1960 г. ГНС ги раздаде на предприятия, и то само на ръководните им кадри. Нашето място беше дадено на Транспред с директор Марко Марков, главен счетоводител Стефан Тотев и др. Брат Стамат остана без никакви доходи. Като честен човек, свикнал да изкарва прехраната си сам, той много се разстрои и се разболя. През същата година започнах да строя къща на стопански начала. Щом стоварихме всички материали за къщата, баща ми почина от инфаркт за един час. Брат Стамат, предвиждайки, че моят дом единствен ще остане за духовна работа в бъдеще, реши хората от Братството сами, без моите ортаци, да изкопаем основите. Сложихме формули в лимонадени шишета и ги закопахме в темелите за вечни времена.

През 1963 г. вилата, в която са ставали съборите, заедно с местата на ул. „Яворов“ 55, попадна в регулационния план на Втори квартал под номер 266 и имотите бяха определени за високомонтажно строителство. На многократните молби на Ръководството беше даден отговор, че не могат дори да ни оставят парцел за строителство. Текстът гласеше: „С общия регулационен план на тая част на В. Търново не се отрежда в Квартал втори специален терен за нуждите на поменатата верска общност Бяло Братство. Съобщаваме ви, че част от имотите на Братството, съставляващи парцели от 12 до 19 от кв. 2 по Регулационния план на града, са отчуждени по чл. 55 А от Закона за плановото изграждане на заселените места и с решение №8 от протокол №1 от 14.01.1963 г. на Изпълкома на ОНС. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване. Н-к Отдел: арх. Стефан Георгиев, зам. председател: инж. Атанас Атанасов.“

Според акт №2174 от 1.01.1965 г. дворното място, съставляващо парцел 11-ти от Кв. втори на гр. В. Търново, от 3060 кв.м. площ, при граници ул. „П.К.Яворов“ 4 и ул. „Балванска битка“, на верска общност Бяло Братство, гр. В. Търново — дворното място се състои ДВ план №266 от Кв. втори, 2963 кв.м., стар път 97 кв.м. — всичко 3060 кв.м.

Акт № 2163 за Държавна собственост на недвижим имот, находящ се в гр. В. Търново, ул. „П.К.Яворов“ №55, бивша собственост на верска общност Бяло Братство, гр. В. Търново. На основание № 73 от 25.02.1965 г. на Комитета при Министерството на Външните работи по въпросите на Бълг. Православна църква и на религиозните култове и писмо № 11 487 от 4.03.1965 г. Отчуждава се жилищна сграда на два етажа на 98 квадрата площ, 517 куб.м. Сградата е построена върху парцел № 10 и 11 от квартал 2 по плана на гр. В. Търново — общо 840 кв.м. площ. Предадена е на Комunalни услуги гр. В. Търново, считано от 1.03.1965 г. за стопанисване и експлоатация.

По този начин всички имоти на Бялото Братство бяха отчуждени, без да ни се даде нито стотинка за тях.

На 18.02.1964 г. отново получихме писмо от председателя на ИК към ГНС инж. Хараламби Куцаров, секретаря на ИК Тужарова, с което най-строго ни се забраняваше всякаква духовна дейност. Писмото завършваше с думите: „За стореното ни уведомете до 29.02. същата година.“

През 1964 г. брат Стамат беше вече тежко болен. Братята и сестрите от града го посещавахме, но инспекторката към Окръжен отдел „Просвета“ Райна Йорданова дойде един ден в Детската градина и ми каза: „Ако искаш да бъдеш учителка, няма да ходиш при Стамат Тодоров.“ Аз ѝ отговорих: „Ходя да го гледам, защото е болен и няма кой да се грижи за него.“ Тя ми каза: „Плащай на някого да се грижи за него, но ти в никакъв случай недей да ходиш.“ Тогава решихме да го изпратим в София на Изгрева, за да прекара зимата при брат Петър Филипов. Брат Стамат си взе багажа, но когато пристигнал на софийската гара, му станало лошо. Закарали го в ЖП Болница, където починал на 10 декември 1964 г.

Аз пътувах със следващия влак. Когато пристигнах в София, не го намерих. Започнахме да го търсим. Служители на МВР намерили в паспорта му телефонния номер, на който аз щях да бъда. Съобщиха ни за неговата смърт и Братският съвет в София ми помогна да направим погребението. От милицията бяха извикали и родните братя на Стамат от Варненско, които присъстваха на погребението в София. Оттам се върнахме в Търново.

Брат Стамат живееше като отшелник. Имаше само три-четири костюма и бельо. Личният му багаж се събираше в един куфар. Братята му ме попитаха дали къщата е негова собственост. Понеже бяха селяни, аз им обясних, че къщата е нещо като манастир и че техният брат е живял в него като монах, че всички вещи са дарения от хората на Бялото Братство. Те отидоха в Общинския съвет, провериха, че къщата не е негова, провериха в Спестовна каса и видяха, че няма влогове. След това взели един камион с ремарке, натоварили целия багаж на братството и заминали за село. След няколко месеца държавата отчужди и сградата, съставляваща 10 и 11 парцел на кв. 2. Така окончателно

се ликвидира с всички имоти на Братството. Събраните от брат Стамат беседи след напразния обиск бяха предадени на съхранение у готвача Цоньо Димитров, който живееше на Варуша, до паметника. След неговата смърт сестра му ми предаде тези книги.

МВР караше своите хора да ни следят. Кънчо Димитров, общар, мой съсед, на стари години ми призна следното: „През 1957 г. ме повикаха в МВР и ме попитаха дали познавам Павлина Даскалова. След това ме смъкнаха в мазата и ме заключиха там. Цяла нощ те псувах, като мислех, че по твоя вина съм затворен. На сутринта ме извикаха горе и ми наредиха да следя всички хора, които ходят при Стамат Тодоров и лично да ходя да докладвам каквото разбера.“

Същото ми признаха и други хора. През 1980 г. двама души от МВР отишли в дома на художника Лальо Минков, който идваше на нашите събрания, и го разпитвали повече от час за мен. Главното било давам ли беседи и лекции, т.е. томовете на П. К. Дънов, на млади хора. Той разтреперан дойде при мене, за да ми съобщи, ако имам някои томове на лице, да ги скрия. Следяха ни и други наши съседи — кой влиза и кой излиза от моя дом. Това непрекъснато следене ме травмирираше, още повече, че хората избягваха да идват в дома ми. Викаха ме по домовете си. И въпреки това в моя дом редовно се четяха беседи и лекции: сряда — Общия клас и неделя — Неделните беседи. Трима човека никога не пропускаха лекциите — Йовка Николова Кирова, Павлина Даскалова и Лальо Минков. Много от другите приятели се изплашиха. Например, Надка Иларионова през 1957 г. са я викали в МВР и са я разпитвали за брат Стамат. Оттогава тя престана да идва у нас. Предаде книгите си на сестра Йовка.

АРХИВЪТ НА БРАТСТВОТО

Бялото Братство има много богат архив — непечатани лекции, беседи, писма на Учителя до учениците Му, спомени, тефтерчетата на Учителя и първите ученици, художествени картини, три цигулки на Учителя, Негови вещи и др. По време на тоталитарната система се правеха много обиски и се унищожиха над 180 000 тома беседи, поради което нашите приятели са били принудени да укриват цялата литература и архива. Тъй като от няколко години насам пишем историята на Бялото Братство и за да не би някои възрастни хора, като починат, техните наследници да унищожат или загубят исторически братски документи, то върховният Братски съвет на съвещание в градината на гр.Айтос на 25-26 ноември 1995 г. гласува следното: „Всички, в които има архив, се умоляват да съобщят в канцеларията на Бяло Братство какви документи има в тях с цел да се използват при нужда и да се знае кои документи в кого са.“ Непечатаната литература, която беше в председателя Борис Николов, я прибраха Кральо Кралев от Бургас, д-р Вергилий Кръстев от София, Тодор Ковачев, родом от Русе и живеещ в София, и др. Архивът на брат Никола Нанков, който беше историк на Братството, не се откри, но една малка част от него — два куфара — попадна в Георги Петков от Габрово. От него сме ползвали протоколите, публикувани в първи и втори том на тази книга. Д-р Вергилий Кръстев е оставен няколко лета да охранява къщата на Борис Николов на ул.„Волоколамско шосе“ 16 и ми е разказвал, че е преровил целия таван, всичко е взел, а и сестра Стойна, готвачката на брат Борис, му е предала един чувал с документи.

През 1946 г. рождената сестра на Борис Николов, Цанка Дойнова, дойде в Търново и ме помоли да я заведа у сестра Иларионова. Тя поиска на сестра Елена всички исторически документи, които пази. Сестра Елена съхраняваше писмата от Учителя до семейството им и до Мария Казакова, снимки на последната, тефтерчетата на Иларионов, тетрадка с нейни спомени. Всичко това тя предаде на Цанка Дойнова. Аз присъствах, когато Елена ѝ каза: „Всичко това ти предавам на съхранение, защото ти имам доверие“. Да си призная, мен тогава ме заболя, защото тези документи можеше да ги скрием в Търново. Останалите дребни вещи от архива на Иларионова – снимки, две тефтерчета и копие от спомените ѝ, както и картините на Антиминса и Пентаграмът – прибрах аз. В том трети на „Изгревът“, стр. 199, Вергилий Кръстев ме обвинява в кражба на два куфара с непечатани беседи от архива на Борис Николов. Истината е следната: брат Борис имаше последните 10 години мозъчна артеросклероза и прогресивно се влошаваше. Аз редовно му давах десятъка си. Той дори ми искаше пари при извънредни случаи с писма. Имам документи за това. Един ден минавах с търновска кола покрай неговата къща и той ми даде един куфар с непечатани беседи, четвърто копие, редакция на Лалка Кръстева. Минаха много години. Брат Боян Златарев ми се оплака, че брат Борис го е праснал на много места да търси беседи, където нямало нищо. Никой никога не ми е носил писмо да предам куфара с беседите. В началото на 1994 г. подарих библиотеката си на групата на Бялото Братство във Велико Търново. В тази библиотека остават подвързани тези томчета и всички документи, касаещи търновското Братство. Във връзка с търновския архив на Бялото Братство в том 2 на „Изгревът“ Надежда Иларионова, осиновената дъщеря на сем. Иларионов, се обвинява, че била унищожила много френологични карти от страх от полицията. Първо, самата Елена предава архива си през 1946 г. на съхранение на Цанка Дойнова и после Надка Иларионова, която е жива и до днес, над 86 годишна и е със запазена памет, ми каза: „Никога не съм виждала такова количество френологични карти. Нищо от Учителя не съм унищожила, нито ред. Нито от беседи, списания и т.н., нито от каквото и да било във връзка с Братството. Аз знам, че ще отговарям и много внимавах в това.“

ИСТОРИЯТА – РАЗКАЗ С ПРОДЪЛЖЕНИЕ

В увода на първи том писах, че нямаше кой да се заеме с написването на историята на Бялото Братство в Търново. Аз никога в живота си не съм писала нищо подобно, но ми се наложи, понеже съм връзката между старото и новото поколение и знаех много исторически факти. Обичам историята.

Вторият том затрудни много съставителите, защото освен протоколи и спомени на приятели от съборите, съдържа резюме на всички публикувани съборни беседи от 1919 до 1925 г., материали по проблема

за борбата на църквата, за Пентаграма и др. В някои моменти преобладават спомените пред Словото на Учителя. Тъй като сега няма възможност да се публикува пълният текст на беседите от търновските събори 1919-1925 г., то, за да се създаде по-ясна представа за атмосферата през тези години и особено за огромната работа, извършена до отварянето на Школата през 1922 г., съставителите избрах тематично онези части, които показват най-актуалните проблеми и задачи за работа през съответната година. При бъдещо преиздаване ще се публикува отделно пълният текст на Словото на Учителя, а двата тома (протоколи и спомени), ще се съберат в един.

Не се съмняваме, че в бъдеще ще се открият много материали за търновските събори. Не можахме да проникнем в църковните архиви в Търново, а сигурно за 1922 и за другите години в тях има материали. Не можах да открия наследниците на търновците Драган и Здравка Попови, които са се изселили в София, както и подробности за сем. Иван и Венета Дивитакови и др.

Още след публикуването на първия том до нас бяха изпратени нови материали, които допълват, а на места опровергават някои детайли. Например откри се тефтерче на П.Киров, от което се разбира, че сестра Мария Казакова не само е присъствала на годишната среща през 1903 г. (в първи том сме писали, че не е), но и тогава е избрана за касиерка, докато Учителя е избран за деловодител на групата. Друг материал, който получихме, доказва, че първото обяснение на Учителя за Пентаграмът не е от 1911 г., когато го раздава, а от 1910 г. пред избрана група ученици. В тази връзка бихме искали да коригираме един детайл от книгата „Изгревът“ на Бялото Братство“, който се отнася до Търново. В том II на стр. 219 пише, че „Завета на цветните лъчи на светлината“ е написан във вилата на Константин Иларионов в Търново, а в действителност книжката е съставена в братската вила в с. Арбанаси през 1912 г. Вилата на Иларионов е продадена още през 1910 г., за да се построи къщата на ул. „Зеленка“ 28.

Умоляваме читателите, ако някой има документи и материали във връзка с дейността на Учителя във Велико Търново и желае да ги изпрати под формата на ксерокопия, снимки, спомени, вестници, чертежи (които са украсявали Горницата) и т.н., да се обърне на адрес:

5000 Велико Търново,
ул. „Сергей Румянцев“ 43,
Павлина Даскалова

БИБЛИОГРАФИЯ
непубликувани материали

1. Боев, Боян: „Пояснения за Пентаграма“, дадени на ръководителите на събора през 1951 г.
2. Борисов, Тодор: няколко спомена*
3. Военен архив, В.Търново: Азбучник на офицерите
4. Даскалова, Павлина: „Биографии на бележити търновци, последователи и ученици на Учителя Бейнса Дуно“, сборник*
5. Дойнов, Николай: „За Пентаграма“, интервю*
6. Държавен архив, В.Търново: Ф 988К „Колекция от документи на политически партии, дружества и организации във Великотърновски окръг“, оп.1, а.е. 89, 90, 91, 92, 93, 94; Ф 52К, оп.1, а.е.111
7. Иларионова, Елена: „Бележки за Учителя“, тетрадка със спомени*
8. Иларионова, Елена: лично тефтерче*
9. Камбуров, Петър: „Моят живот с Учителя. Спомени, преживявания, опитности, Арбанашката комуна.“*
10. Николов, Жельо: няколко спомена*
11. Отец Асен: проучвания; Исторически музей В.Търново, отдел „Възраждане“, инв. No 102, стр. 395, 425
12. „Пентаграма“, неизвестен автор, разпространявана в братските среди*
13. Протоколи на годишната среща на Веригата в Търново, 1910 г.**
14. Протоколи на годишната среща на Веригата в Търново, 1911 г.**
15. Протоколи на годишната среща на Веригата в Търново, 1912 г.**
16. Протоколи на годишната среща на Веригата в Търново, 1914 г.**
17. Протоколи на годишната среща на Веригата в Търново, 1915 г.**
18. Събев, Георги: няколко спомена*
19. Учителя: „Обяснение на Пентаграма“, дадено на 12 ученика през 1910 г., предоставено от Йорданка Попова
20. Учителя: Писма до Мария Казакова 1900-1908 г.**
21. Учителя: Писма до сем. Иларионови 1904-1941 г.***
22. Гръблев, Никола: лична тетрадка със спомени.*

* – от архива на Павлина Даскалова

** – от архива на Никола Нанков, предоставени от Г. Петков от Габрово

*** – от архива на Вергилий Кръстев

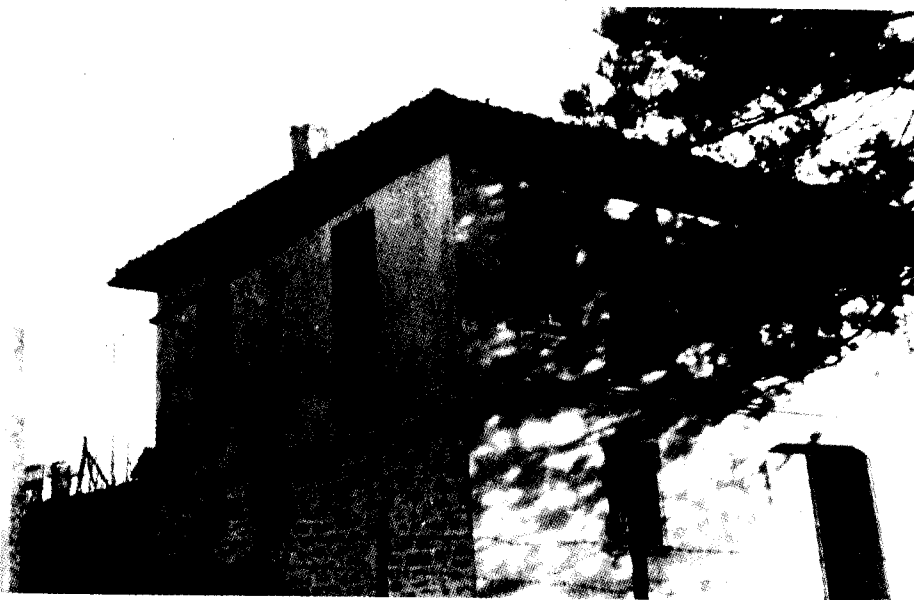

Съборната вила в 1965 год. преди да бъде съборена от Жилфонд.
Южната страна на вилата.

Северната врата с мостчето.

- а) Всяка заран Учителят е влизал през нея — спял е в Иларионови.
- б) На мостчето Учителят е застанал, когато е спрял бурята.
- в) Вратата е била охранявана по време на съборите.

Югозападната част — вижда се част от щерната зад вилата. От дъното е започвала и северната врата.

Източната част със стълбището за Горницата, където е бил салонът и молитваната стая.

Ученички на Учителя

Парашкева Бойнова Перьова
с дъщеря си Пенка по мъж
Тотева

Венета Дивитакова
(сѣдналата) сестра
на ген. Соларов.

Анастасия Петрова Джамджиева със
съпруга си и дъщеря си Цветана
Щилиянова, нарисувала портрета на
Учителя – внучки на Велчо Атанасов
Джамджията от сина му Петър.

Цветана Щилиянова

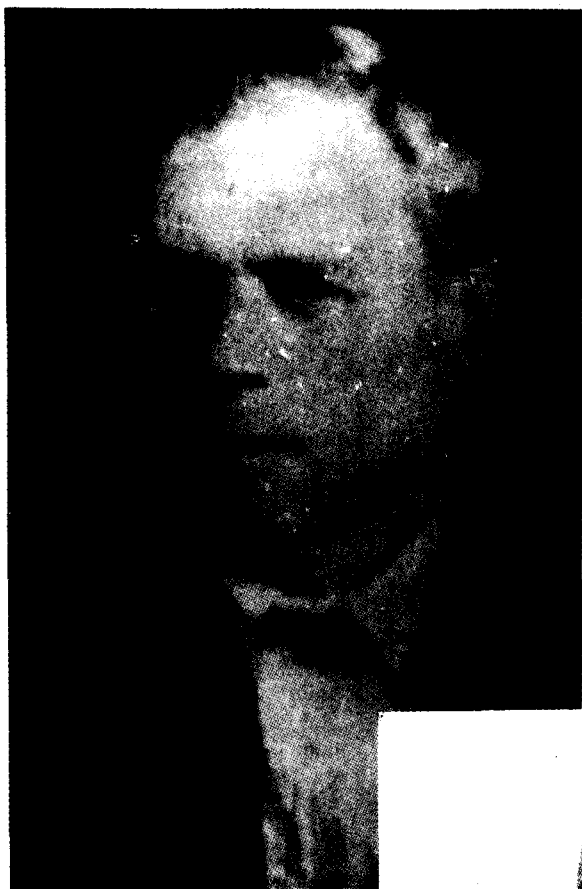
Семейство Щилиянови

Ръководители на групите — 1922 год. Отдясно наляво — с брадата
Н. Ватев - Русе, К. Иларионов - В. Търново, Тончев - Казанлък,
П. Епитропов - Пловдив, Тодор Стоименов - Бургас, Димитър Добрев - Сливен,
Иван Давидков - Търново, Ковачев - Ст. Загора, неразпознат, Иванов - Варна.

Сестри отдясно наляво: М. Вълчанова - Габрово, Здравка Др. Попова -
София, неразпозната, Зорица Рашкова Петкова - В. Търново, Тереза
Кермекчиева - София (майка на стенографката Савка Кермекчиева, починала
и съживена от Учителя - виж стр. 169), неразпозната, Стефанка Симеонова -
В. Търново. Клекнали, отдясно наляво: Парашкева Перьова-Бойнова - В. Търново,
Н. Ватев - Русе, сестрата на Зорница Попова.

Константин Петров Борисов

Иван Дойнов Кехайов —
ученик на Учителя от
началото на века, касиер на
пощата до 1921 год. Изселва
се в София с жена си Мария
Гладкова и децата си —
дарява 12 декара лозе.

Търновската група — 1946 год. с трима гости от София. В центъра с мустаците Боян Боев, под него седнала Олга Славчева, до него Елена Иларионова, до нея Симеон Симеонов - Цигулар, над сестра Иларионова, права е Христина Александрова, до брат Боев е Христо Христов, д-р Геров, Стамат Тодоров.

Найден, морски офицер, М. Даскалова, Райна Калпакчиева, неразпозната, Стамат Тодоров, Йовка Крилова.

СЪДЪРЖАНИЕ

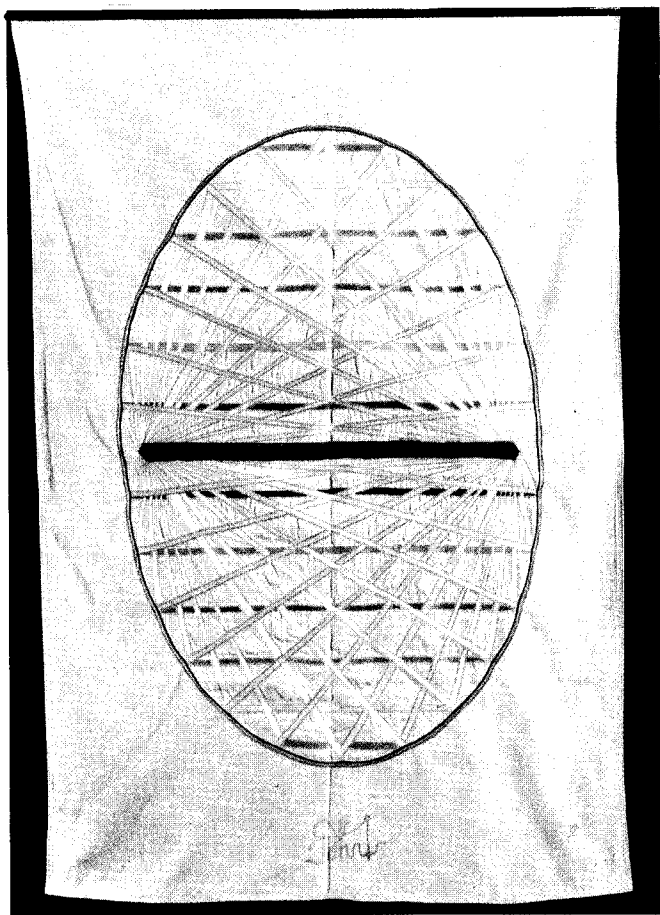
Вместо увод	5
1914	7
Спомени на Елена Иларионова	8
Писма до семейство Иларионови	8
ПРОТОКОЛИ ОТ ГОДИШНАТА СРЕЩА НА ВЕРИГАТА	12
1915	67
Спомени на Иван Данаилов	68
Спомени на Борис Николов	68
Спомени на Любомир Лулчев	69
Писма до семейство Иларионови	69
Писмо на Учителя до търновските свещеници	
Стилян Кръстев и Петър Тулешков	74
ПРОТОКОЛИ ОТ ГОДИШНАТА СРЕЩА НА ВЕРИГАТА	75
1916	109
Спомени на Надежда Иларионова	109
Писма до семейство Иларионови	109
1917	112
Спомени на Елена Иларионова	112
Спомени на Иван Радославов	112
Писма до семейство Иларионови	114
Наряд за 1917-1918 г.	117
1918	118
Спомени на Борис Николов	118
Писма до семейство Иларионови	118
1919	122
Биографични справки на	
Константин Петров Борисов	124
Райна Калпакчиева	125
Спомени на Жельо Николов	125
Спомени на Галилей Величков	126
Спомени на Елена Иларионова	127
Спомени на Райна Калпакчиева	127
Спомени на Надежда Иларионова	127
Спомени на Илия Узунув	128
Писма до семейство Иларионови	128

СЪБОРНО СЛОВО 1919 г.	131
за събитията и общественият живот	131
за учениците	134
за работата през годината	137
методи за приложение	138
1920	140
Биографични справки:	
Надежда Иларионова	141
Петър Камбуров	142
Христина Антонова	142
Спомени на Борис Николов	143
Спомени на Петър Камбуров	147
Спомени на Марин Камбуров	148
Спомени на Паша Тодорова	148
Спомени на Христина Антонова	149
Писма до семейство Иларионов	149
Образуване на един клас	150
Картините в горницата	153
трите картини	154
четирите картини	155
живата картина	156
СЪБОРНО СЛОВО 1920 г.	157
за събитията и църквата	157
за учениците	161
за работата през годината	162
гимнастически упражнения	165
1921	167
Биографична справка за Кина Попова Маркова	168
Спомени на Петър Камбуров	168
Спомени на Николай Дойнов	169
Спомени на Михаил Иванов	170
Спомени на Никола Гръблев	170
Проблемът Михаил Иванов и Кръстьо Христов	172
Писма до семейство Иларионов	178
Писмо до Кольо Каишев и Петър Камбуров	181
СЪБОРНО СЛОВО	181
за учението и Учителя	181
ръководителите и организацията	183
работа за годината	184
за учениците	196
за събитията	202
1922	204
Спомени на Петър Камбуров	205
Спомени на Христина Александрова	206
Спомени на Борис Николов	207

Спомени на Михаил Иванов	207
Спомени на Гена Папазова	207
Спомени на Георги Попов	208
Спомени на Георги Овчаров	208
Писма до семейство Иларионов	209
Имало ли е диспут в читалище „Надежда“	210
Учителя на Бялото Братство и Българската православна църква — взаимоотношения върху сцената на обществения живот (историко-философски обзор от Елеотон)	212
Интервюта, дадени на събора, от Учителя	223
ПЕНТАГРАМЪТ	228
Същност	229
Външен кръг	231
формулата	231
сабя, нож	232
чаша	233
книга	233
свещ, светилник	234
жезъл, скипър	234
буквите	235
колело с крилица	236
подписът	236
Средният кръг	237
пет върха	238
широката врата към истината	238
Учителя — към правдата	240
тясната врата — към Любовта	240
окоето — към Мъдростта	241
дървото на живота — към Добродетелта	242
добродетелите, техните цветове и числа	242
Централният кръг (най-вътрешен)	243
Видове пентаграми	244
черно-белият Пентаграм	244
цветният Пентаграм	245
музикалният Пентаграм	247
Пентаграмът в Паневритмията	249
Пентаграмът медальон	250
човекът-Пентаграм	252
Влияние на Пентаграма и работа с него	252
отплатата	252
как се поставя Пентаграм	252
предупреждения за последиците	253
последователност на движението	254
как се чертае Пентаграмът	255
работа с Пентаграма	255
Свещенна фигура	258
Библиография	259

СЪБОРНО СЛОВО	261
отваряне на Школата	261
Учителя и учениците	266
класове и задачи	272
организация, работа	276
работа за фонда	278
те и светът	279
молитви и формули	282
гимнастически упражнения	284
окултна музика	288
 1923	 292
Биографична справка за Стамат Тодоров Михойлов	292
Спомени на Петър Камбуров	293
Спомени на Атанас Добревски	293
Спомени на Елена Иларионова	293
Писма до семейство Иларионови	293
 1924	 297
Биографична справка за Марин Камбуров	298
Спомени на Петър Камбуров: основаване на комуната в Арбанаси	298
Спомени на Гена Папазова	303
Спомени на Елена Иларионова	303
Писма до семейство Иларионови	303
 1925	 306
Спомени на Гена Папазова	307
Спомени на Боян Боев	308
Спомени на Павлина Даскалова	308
Спомени на Петър Камбуров — за арбанашката комуна	308
Спомени на Михаил Иванов	310
СЪБОРНО СЛОВО	311
две свещенни положения	311
молитвата	316
упражнения	317
наряди	320
ЗАБРАНАТА НА СЪБОРИТЕ НА БЯЛОТО БРАТСТВО	
В ТЪРНОВО	324
Биографична справка за владиката Филип	324
Спомени на Елена Иларионова	325
Спомени на Борис Николов	326
Статия от в-к „Борба“ — „Новите богомили“, 12.09.1925 г.	326
Мисли за съдбата-кармата	327
Спомени на великотърновски граждани за Учителя	328
Спомени за търновските събори	329

1926	332
Последни писма до Елена Иларионова	333
Спомени на Петър Камбуров — за арбанашката комуна	335
Спомени на Борис Николов	337
Спомени на Надежда Иларионова	337
Спомени на Павлина Даскалова	337
Архивът на Братството	341
Историята — разказ с продължение	342
 Библиография	 344

Знамето на Бялото Братство, изразяващо човешката еволюция.